วิชาการอ่านโค๊ตวิทยุแห่งจักรวาศ

หรือ

วิชาการอ่านเส้นบนลายมือแบบใหม่

เล่มที่ ๑

READING SCIENCE OF THE RADIO

CODE OF THE UNIVERSE

BOOK 1

ค้นพบและรวบรวมโดย

โหรฌานศิลป์

พิมพ์ครั้งที่ ๒

วิชาการอ่านโค๊ตวิทยุแห่งจักรวาล

หรือ

วิชาการอ่านเส้นบนลายมือแบบใหม่

เล่มที่ ๑

READING SCIENCE OF THE RADIO

CODE OF THE UNIVERSE

BOOK 1

ค้นพบและรวบรวมโดย

โหรฌานศิลป์

พิมพ์ครั้งที่ ๒

รวม ๒๐๐๐ ฉบับ

สารบาญ

อารัมภบท

หนังสือตำรา "วิชาการอ่านโค๊ตวิทยุแห่งจักรวาฬ" เล่มนี้ คือ หนังสือตำรา "วิชาการอ่านโค๊ตวิทยุแห่งจักรวาฬ" เล่มที่ ๑ ตำราเล่มนี้ ข้าพเจ้าโหรฌานศิลป์ ได้จัดการพิมพ์ไปแล้วครั้งหนึ่งเมื่อ พ.ศ. ๒๕๐๓ รวมเป็นตำรา ๑๐๐๐ เล่มด้วยกัน แต่หนังสือตำรา ๑๐๐๐ เล่มนั้นได้จำหน่ายหมดไปแล้ว จึงจัดการพิมพ์ตำราเล่มนี้ขึ้นอีกเป็นครั้งที่ ๒ รวมเป็น ๒๐๐๐ เล่มด้วยกัน

อันหนังสือตำรา "วิชาการอ่านโค๊ตวิทยุแห่งจักรวาฬ" เล่มที่ ๑ ซึ่งจำหน่ายหมดไปแล้วนั้น นับเป็นหนังสือตำราวิชานี้เล่มแรกของโลก ซึ่งผู้บรรยายได้จัดการเรียบเรียงและจัดพิมพ์ขึ้น ความอันที่จริงผู้บรรยายได้ทำการค้นคว้าและรู้วิชานี้มาก่อนการพิมพ์หนังสือเล่มแรกนี้กว่า ๒๐ ปี แต่เมื่ออายุของผู้บรรยายมากขึ้นแล้วก็มาคิดเห็นได้ว่า อันวิชาการดูลายมือหรือที่ตำรานี้เรียกว่า "วิชาการอ่านโค๊ตวิทยุแห่งจักรวาฬ" นั้น ผู้บรรยายได้พยายามค้นคว้ามาด้วยตนเอง โดยใช้เวลานับเป็นสิบ ๆ ปีขึ้นไป หรือจะเรียกว่าใช้ชีวิตทั้งชีวิตเพื่อค้นคว้าในวิชานี้ก็ได้ ซึ่งถ้าและมิได้จัดการพิมพ์ขึ้นไว้เป็นตำรา เพื่อให้ผู้อื่นได้ทำการศึกษาเล่าเรียนกันต่อไปแล้ว เมื่อผู้บรรยายมีอันจำเป็นจะต้องจากโลกนี้ไป วิชาที่ประเสริฐสุดและทำการค้นคว้ามาด้วยความยากลำบากนี้ ก็จะสูญหายไปจากโลก พร้อมกับชีวิตของผู้บรรยายที่ดับสูญไปด้วย เมื่อคิดได้ดังนี้แล้วจึงได้จัดการเรียบเรียงและพิมพ์

หนังสือตำราเล่มนี้ขึ้น เพื่อจะได้เป็นประโยชน์แก่ผู้ที่สนใจจะเล่าเรียนวิชานี้ต่อไปในอนาคต

อันตำราวิชาดูลายมือนี้ตั้งแต่สร้างโลกมา ยังไม่เคยมีตำราเล่มใดๆ หรือมนุษย์คนใด อ่านเส้นบนลายมือของคนเราออกอย่างแท้จริงเลย จริงอยู่หรอกที่วิชาดูลายมือนั้น มีเกจิอาจารย์ที่เป็นคนไทยและคนต่างประเทศเขียนขึ้นไว้มากมาย แต่ข้อเขียนของเกจิอาจารย์เหล่านั้น ก็ไม่มีตำราของอาจารย์คนใดที่เขียนขึ้นแล้ว สามารถจะทำให้ผู้ศึกษาอ่านเส้นบนลายมือของคนเราออกได้จริง ๆ ยิ่งในปัจจุบันนี้ด้วยแล้ว ผู้เขียนตำราวิชาลายมือส่วนมาก เขียนขึ้นเพื่อขายลิขสิทธิ์ให้กับโรงพิมพ์ เพื่อต้องการแต่จะหาเงินมาเลี้ยงปากเลี้ยงท้องเท่านั้น โดยไม่ต้องคิดว่าผู้ที่ซื้อไปเรียนนั้นจะอ่านเส้นบนลายมือของคนออกจริง ๆ หรือไม่ก็ช่าง เอาแต่ว่าให้หนังสือที่เขียนขึ้นและตั้งชื่อให้แปลก ๆ นั้นขายได้ก็แล้วกัน ทั้งนั้นทั้งนี้ก็เพราะว่ายังไม่มีนักแต่งตำราลายมือคนใด อ่านเส้นบนลายมือคนจริง ๆ ออกนั่นเอง

เมื่อผู้บรรยายมาคิดได้ดังนี้แล้ว จึงมีความเห็นว่า สมควรจะสร้างตำราวิชาดูลายมือ ซึ่งจะทำให้ผู้เรียน ๆ รู้และอ่านเส้นบนลายมือคนออกจริง ๆ ขึ้นไว้สักชุดหนึ่ง แม้ว่าในชั้นแรกนี้จะขายได้หรือไม่ได้ก็ช่าง เพราะผู้บรรยายเชื่อว่าความจริงนั้นเป็นสิ่งที่ไม่ตาย และความจริงนั้นย่อมรู้กันช้ากว่าเรื่องที่จะหลอกกันด้วย

อนึ่งเล่า อันวิชาการอ่านโค้ดวิทยุแห่งจักรวาฬนี้ นอกจากที่จะเรียนเพื่อใช้เป็นหลักในการพยากรณ์ที่แน่นอนแล้ว วิชาการอ่านโค้ดวิทยุแห่งจักรวาฬนี่เอง เมื่อต่อไปในอนาคตข้างหน้า จะเป็นหลักเกณฑ์ที่สามารถนำมนุษย์ชาติทั้งมวล ไปสู่ความสุขหรือความมีสันติภาพสถาพรอันแท้จริงด้วย ซึ่งผู้ที่จะทราบว่าคำพูดนี้จะจริงหรือไม่จริงนั้น ก็ต่อเมื่อผู้นั้นได้เรียนวิชานี้จนเจนจบแล้วจึงจะทราบได้

แต่ตำราวิชาการอ่านโค้ดวิทยุแห่งจักรวาฬเล่มที่ ๑ ซึ่งได้จัดพิมพ์ในครั้งที่ ๑ นั้น มีข้อความบางตอนที่ใช้คำพูดไม่สละสลวย บางตอนใช้คำพูดเยิ่นเย้อเกินไป หรือเรื่องบางสิ่งบางอย่างที่ไม่ควรจะนำมาเขียนไว้ในตำรา แต่ได้นำมาเขียนไว้ในตำราก็มี ทั้งยังมีแนวทางที่ผู้ศึกษาจะทำการเล่าเรียนได้ยากอยู่บ้าง ครั้นเมื่อจะจัดการพิมพ์ตำราเล่มนี้ขึ้นอีกเป็นครั้งที่ ๒ ผู้บรรยายจึงได้ทำการเกลาสำนวนเสียบ้าง ข้อความตอนใดที่ไม่เหมาะสมก็ตัดออกไป และข้อความตอนใดที่ควรจะเพิ่มเติม ก็ได้ต่อเติมข้อความเหล่านั้นลงไปอีก หรือข้อความตอนใดที่ไม่กระจ่าง ก็ได้อธิบายให้กระจ่างยิ่งขึ้น และตอนใดที่ควรจะเรียนก่อน หรือตอนใดที่ควรจะเรียนทีหลัง ก็ได้จัดการวางบทเรียนเสียใหม่เช่นเดียวกัน ทั้งนี้ก็เพื่อต้องการให้ผู้ที่มาศึกษาในภายหลัง สามารถจะทำการศึกษาได้ด้วยตนเองง่ายขึ้น การแต่งตำราเล่มนี้ ผู้แต่งตำราคิดอยู่เสมอว่าต้องการจะให้ผู้ศึกษาทำการศึกษาได้ด้วยตนเอง โดยไม่ต้องมีครูบาอาจารย์สั่งสอนอีก เนื่องจากอายุของผู้แต่งตำรานี้ก็มากแล้ว (อายุ ๖๑ ปีเมื่อพิมพ์ตำราเล่มนี้เป็นครั้งที่ ๒) ซึ่งย่อมจะมีวันเวลาที่จะอยู่ดูโลกได้น้อยลง และไม่มีวันที่จะได้คอยสั่งสอนผู้ที่เกิดมาในภายหลังได้เรื่อย ๆ ไป

อนึ่งตำรา "วิชาการอ่านโค้ดวิทยุแห่งจักรวาฬ" เล่มนี้ นับเป็นหนังสือเล่มแรกของโลก ซึ่งเมื่อผู้ใดได้ทำการศึกษาเล่าเรียนแล้ว ท่านผู้นั้นก็สามารถจะอ่านเส้นบนลายมือของคนเราให้ออกได้อย่างแท้จริง ซึ่งหนังสือวิชาการทางลายมือ หรือวิชาดูลายมือแบบเดิม ๆ นั้น ไม่มีตำรา

เล่มใดที่สามารถจะทำให้ผู้ศึกษาอ่านเส้นบนลายมือของคนเราให้ออกได้อย่างเด็ดขาด การที่ผู้แต่งตำรากล้ายืนยันดังนี้ ก็เพราะผู้รวบรวมตำรานี้ ได้พยายามศึกษาจากตำราต่างๆ เท่าที่มีอยู่ทั้งโลกมาหมดแล้วก็อ่านไม่ออก เท่าที่ได้อ่านเส้นบนลายมือของเราออกได้นี้ ก็เพราะได้ใช้ความเพียรพยายามค้นคว้าอยู่ไม่น้อยกว่า ๓๐ ปีจึงสามารถจะอ่านออกได้ หนังสือเล่มนี้จึงเป็นทั้งของใหม่และเป็นสิ่งมหัศจรรย์ชิ้นที่ ๑ ของโลกได้อย่างหนึ่ง เมื่อวิชาการนี้เป็นทั้งของใหม่และวิธีการเรียนก็ใหม่ ผู้รวบรวมตำรานี้จึงจำเป็นจะต้องชี้แจง และแนะแนวทางของการที่จะเล่าเรียนให้ไว้อย่างละเอียดถี่ถ้วน เพื่อผู้ที่มาทำการศึกษาในภายหลัง จะได้ไม่ต้องพะวงสงสัยหรือต้องทำการค้นคว้าต่อไปอีก เพียงแต่ทำการศึกษาไปตามแนวทางที่ตำราชี้แนะเอาไว้ ผู้ศึกษานั้น ๆ ก็สามารถจะอ่านเส้นบนลายมือของคนทั้งโลกให้ออกได้ทุก ๆ คน เสมือนหนึ่งการอ่านหนังสือต่าง ๆ ที่โลกใช้เรียนใช้อ่านกันอยู่ในเวลานี้

อนึ่งเล่า แนวทางของการเรียนตามตำรานี้ ก็ผิดแปลกแตกต่างกันกับตำราลายมือแบบเดิม ๆ อย่างพลิกหน้ามือเป็นหลังมือเสียด้วย หรือหมายถึงว่าหนังสือตำราเล่มนี้ ได้ปฏิวัติการเรียนวิชาการดูลายมือต่าง ๆ ลงไปทั้งสิ้น จึงขอตักเตือนว่าถ้าหากท่านผู้ใดจะมาทำการศึกษาจากตำรานี้แล้ว ก็ขอให้จดจำคำสอนในตำรานี้ไว้ให้แน่นอนเสียทุกวรรคทุกตอน อย่าทำการศึกษาอย่างหละหลวมเป็นอันขาด เพราะหลักวิชานี้ผู้บรรยายได้บรรยายเกี่ยวโยงกันไปเหมือนลูกโซ่ หรือเหมือนลานนาฬิกา ถ้าปล่อยให้ตัวจักรตัวใดหลุดหายไป นาฬิกานั้น ๆ ก็จะหยุดเดินทันที ซึ่งหมายถึงว่าถ้าผู้ศึกษาจำบทเรียนบทใดบทหนึ่งไม่ได้แล้ว ผู้ศึกษานั้น ๆ ก็จะพลาดหวังที่จะรอบรู้วิชาที่ประเสริฐสุดนี้ได้ ประการหนึ่งเล่า อย่าทำการศึกษาอย่างคนใจเร็ว

ใจร้อน คือพออ่านถึงก็ต้องการให้รู้ให้เก่งทีเดียว ซึ่งได้พบคนอย่างที่ว่ามานี้มากมายแล้ว ปรากฏว่าคนเหล่านั้นเรียนวิชาจากตำรานี้ไม่รู้เลย

ทำไมจึงเป็นเช่นนั้น เรื่องนี้ก็เห็นจะเป็นเพราะความดูถูกดูแคลนมากกว่าอย่างอื่น ทั้งนั้นทั้งนี้ก็เพราะท่านผู้นั้นอาจจะเคยเห็นว่า ใคร ๆ ก็ดูลายมือเป็น หรือใคร ๆ ก็ดูลายมือกันได้ หรือเป็นหมอดูลายมือกันเยอะแยะ แต่ผู้รวบรวมตำราวิชาลายมือเล่มนี้ ได้เคยทดลองกับผู้ที่บอกว่าดูลายมือเป็นมาแล้วนับเป็นพัน ๆ คนขึ้นไป ก็ปรากฏว่าท่านเหล่านั้นรู้จักเส้นในลายมืออย่างมากก็ ๓ ถึง ๕ เส้น หรืออย่างดีก็รู้จักเส้นลายมือสัก ๖–๗เส้นเท่านั้น แต่ไม่มีใครเลยที่จะรู้จักเส้นลายมือหมดทั้ง ๒๗ เส้นสักคนเดียว เมื่อเป็นเช่นนี้ก็เหมือนหนึ่งใคร ๆ จะมาบอกผู้บรรยายว่า เขาอ่านหนังสือไทยออกแล้ว แต่เมื่อสอบดูก็ปรากฏว่าท่านผู้นั้นรู้จัก ก. ไก่ถึง ช. ช้างเท่านั้น เมื่อเราบอกว่าเราอ่านหนังสือไทยออกแล้ว จะทำให้ผู้บรรยายเชื่อได้อย่างไร?

ความอันที่จริงแล้ว อันวิชาการอ่านเส้นบนลายมือของคนเรานี้ เราจะต้องอ่านเส้นบนลายมือให้ออกหมดทั้ง ๒๗ เส้นก่อน ซึ่งนับว่าเส้นเหล่านี้เป็นเส้นหลักใหญ่เหมือนเราเรียนหนังสือไทย ซึ่งต้องรู้จัก ก. ไก่ ถึง ฮ. นกฮูกเสียก่อน ทั้งจะต้องรู้จักความหมายของเส้นเหล่านี้อีกด้วย เมื่อรู้จักความหมายของเส้นหลักเหล่านั้นแล้ว เมื่อเส้นหลักต่าง ๆ เหล่านั้นบวกกันเข้า ก็จะอ่านออกเป็นเรื่องราวต่าง ๆ ได้เป็นหมื่น ๆ อย่างหรือเป็นแสนๆ อย่างขึ้นไป เมื่อไม่มีใครที่จะเคยอ่านเส้นลายมือคนออกเป็นหมื่น ๆ อย่างเหมือนตำรานี้แล้ว ทำอย่างไรจึงจะเชื่อได้ว่า ในโลกนี้มีคนอ่านเส้นบนลายมือคนเราออกได้โดยไม่ต้องเดา ซึ่งเรื่องเหล่านี้ถ้าท่านผู้ใดได้ทำการ

ศึกษาด้วยตำรานี้ไปแค่เพียง ๕–๑๐ บทเรียนเท่านั้น ท่านก็จะทราบได้เองว่าคำที่พูดมานี้เป็นความจริงหรือไม่ ?

ประการหนึ่งเล่า ขอตักเตือนผู้ที่จะทำการศึกษาด้วยตำรานี้ว่า อย่าทำการศึกษาอย่างแบบอ่านวันเดียวจะให้รู้ ซึ่งเรื่องนี้ได้พบว่าผู้ศึกษานั้น ๆ ไม่สามารถจะรู้ได้เลย เพราะการเรียนวิชานี้เราจะต้องเรียนแบบเดียวกันกับที่เราเรียนหนังสือไทย หรือเรียนหนังสืออังกฤษ คือต้องเรียนให้รู้ไปวันละ ๒ ตัว และการที่เราจะเรียนให้รู้วิชานี้ได้ ก็เหมือนกับการที่เราเรียนหนังสืออีกภาษาหนึ่งนั่นเอง คือต้องหัดอ่านหัดเรียนหนังสือให้จำได้ไปวันละตัว ๒ ตัว การเรียนวิชาดูลายมือตามตำรานี้ก็เหมือนกัน เราจะต้องค่อย ๆ เรียนไปฟังคำอธิบายในตำราไป ปฏิบัติตามคำแนะนำในตำราไป ไม่ช้าไม่นานเราก็จะรู้ไปเอง

อนึ่ง การศึกษานั้นเล่า ก็จะต้องศึกษาไปทีละบทเรียน เช่นจะต้องเรียนจากบทที่ ๑ ไปก่อน เมื่อจำข้อความในบทที่ ๑ ได้แม่นยำไม่ลืมแล้ว จึงค่อยเรียนในบทที่ ๒ ต่อไป เมื่อเรียนในบทที่ ๒ จำข้อความได้แม่นยำแล้ว จึงค่อยเรียนในบทที่ ๓ ต่อไปอีก โดยลักษณะที่ค่อยเรียนค่อยจดจำค่อยทำการฝึกหัดตามคำแนะนำไปทีละบท ๒ บทนี่เอง เมื่อท่านได้เรียนผ่านไปถึงบทที่ ๖ หรือบทที่ ๑๐ ท่านก็จะอ่านเส้นบนลายมือของคนทั้งโลกให้ออกได้โดยไม่ทันรู้ตัว และการเล่าเรียนนั้นเล่าจะเรียนอย่างชนิดที่อ่านข้างหน้าแล้วลืมข้างหลังก็ไม่ได้ เพราะในบทเรียนแต่ละบทนั้นจำเป็นจะต้องจำให้ได้อยู่เสมอ เนื่องจากคำบรรยายต่อ ๆ ไปนั้น ก็จะต้องเกี่ยวโยงมาถึงบทเรียนตอนต้น ๆ นั้นอยู่เรื่อยไป เหมือนหนึ่งเราเรียนหนังสือไทย เมื่อเรียนอ่านเรียนตัวสระพยัญชนะตัวใดได้แล้ว จะลืมตัวสระหรือพยัญชนะตัวนั้นเสียมิได้

ถ้าและเราลืมเสียเมื่อใด เมื่อนั้นก็หมายความว่าเราอ่านหนังสือไทยไม่ออก การเรียนวิชาตามตำรานี้ จึงต้องเรียนแบบเดียวกันกับการเรียนหนังสือนั่นเอง ทั้งอย่าลืมว่าตำราเล่มนี้เป็นตำราเล่มแรกของโลก ที่สามารถจะทำให้มนุษย์ที่เกิดมาในโลกนี้ อ่านเส้นบนลายมือของคนออกได้ เท่าที่คนอื่นๆ บอกว่าอ่านเส้นบนลายมือคนเราออกได้นั้นความจริงไม่มีใคร เคยอ่านออกมาเลย เพราะผู้บรรยายได้เล่าเรียนจากตำราต่าง ๆ ของโลกมาหมดแล้ว แต่ก็อ่านไม่ออกเช่นเดียวกัน ทั้งนั้นทั้งนี้ก็เพราะผู้บรรยายไม่ยอมเดา หรือไม่ยอมกระทำอย่างที่เราเรียกกันเสียโก้หรูว่ายกเมฆนั่นเอง การที่ผู้บรรยายสามารถจะอ่านเส้นบนลายมือของคนเราให้ออกได้ หรือสามารถจะแต่งตำราเล่มนี้ได้ ก็เพราะได้พยายามทุ่มเทชีวิตเกือบทั้งชีวิตค้นคว้าในวิชานี้อยู่เสมอ จึงหวังว่าวิชาที่พยายามค้นคว้ามานี้ จะเป็นประโยชน์ต่อมนุษย์โลกทั้งมวลโดยทั่วกัน..

ขอได้รับความนับถืออย่างสูง
โหรฌานศิลป์
(นามจริงว่า เสวี ยกย่องกุล)

สำนักงานเลขที่ ๑๓๔ ถนนจักรพรรดิพงศ์ สี่แยกหลานหลวง พระนคร
วันที่ ๑๔ พฤษภาคม พ.ศ. ๒๕๑๑

ปฐมบท
แห่ง
"วิชาการอ่านโค๊ตวิทยุแห่งจักรวาฬ"
เล่มที่ ๑

ก่อนที่ผู้ศึกษาจะได้ทำการศึกษาวิชาในตำรานี้ต่อไป จึงขอนำประวัติย่อ ๆ ของการที่จะก่อเกิดตำราเล่มนี้ขึ้นมาได้อย่างไร ให้ฟังเสียบ้างแต่เพียงย่อ ๆ พอเป็นสังเขป อันตำราว่า "วิชาการอ่านโค๊ตวิทยุแห่งจักรวาฬ" นี้ ข้าพเจ้า "โหรฌาณศิลป์" เป็นผู้ค้นพบแต่ผู้เดียว นามจริงของข้าพเจ้าคือ นายเสว ยกย่องกุล เกิดที่ตำบลสระแก้ว อำเภอท่าศาลา จังหวัดนครศรีธรรมราช เมื่อวันที่ ๑๕ มิถุนายน พ.ศ. ๒๔๕๑ เป็นวันจันทร์ เดือน ๗ แรม ๒ ค่ำเวลาเที่ยง เป็นบุตรของ นายกล่อม ยกย่องกุล และนางบุญเดือง ยกย่องกุล ปู่ชื่อย่อง ย่าชื่อแจ่ม

ข้าพเจ้ามีความสนใจในวิชาโหราศาสตร์แขนงต่าง ๆ มาตั้งแต่อายุยังน้อย ๆ เช่นอายุ ๑๔ เริ่มเรียนเลข ๗ ตัว แล้วก็เรียนวิชาพยากรณ์แขนงอื่น ๆ มาเรื่อย ๆ ครั้นอายุ ๒๐ เศษ ได้เรียนผูกดวง กราฟชีวิต แต่ก็ไม่สนใจ เพราะวิชาเหล่านั้นการพยากรณ์ ๆ แบบหลับตาเดิน คือไปถูกบ้างไม่ถูกบ้าง ครั้นมาภายหลังได้เรียนวิชาดูลายมือก็รู้สึกสนใจ เพราะวิชานี้การ

เรียนนั้นเราเรียนเหมือนกับการเรียนหนังสือ คือเรียนตัวหนึ่งอ่านไปตัวหนึ่ง จำไปตัวหนึ่ง ไม่ต้องไปนึกไม่ต้องไปเดาว่า ที่เขาบอกไว้อย่างนั้นจะถูกหรือไม่ถูกแบบคิดคำนวณด้วยตัวเลข จึงได้พยายามซื้อตำราลายมือเกือบทั้งโลกมาเรียน ครั้นเมื่อเรียนไป ๆ นาน ๆ เข้าก็จดจำตามตำราเหล่านั้นได้ทุก ๆ เล่ม แต่เมื่อไปดูในลายมือจริงกลับปรากฏว่า เส้นในลายมือจริง ๆ นั้น มีมากกว่าที่กล่าวไว้ในตำราเป็นไหน ๆ แม้จะได้ทำการค้นคว้าแล้วค้นคว้าอีกก็ไม่พบว่าในตำราไหน ๆ มีคำบรรยายที่กล่าวถึงเส้นที่เห็นอยู่ในลายมือนั้นเลย เมื่อเป็นดังนี้ จึงมาเฉะใจว่าอันตำราทั้งโลกในทางวิชานี้ เห็นจะไม่มีตำราใด ๆ ที่จะสอนให้คนดูลายมือเป็นอย่างแน่นอน เพราะมีเส้นมากมายที่เขียนเอาไว้ในตำรา แต่ในลายมือคนจริง ๆ กลับไม่มี ส่วนในลายมือจริง ๆ มีเส้นที่มีรูปร่างต่าง ๆ อยู่มากมาย แต่ในตำรากลับไม่มี ผู้บรรยายไม่ชอบการเรียนวิชาแบบหลับตาเดิน คือสอนกันไปว่าตามกันไป ไม่ต้องคิดว่าสิ่งนั้นจะจริงหรือไม่จริง เหมือนดังที่ผู้สอน ๆ ว่า ๑๖ ชั้นฟ้า ๑๕ ชั้นดินพระอินทร์หน้าเขียวนางฟ้ามีปีก ผู้สอนก็สอนกันไปอย่างนั้นผู้เรียนก็เรียนกันไปอย่างนั้น แต่ทั้งผู้สอนกับทั้งผู้เรียนก็ไม่ทราบว่าสวรรค์นรกอยู่ที่ไหน พระอินทร์นางฟ้าเป็นอย่างไร ? เมื่อผู้บรรยายเริ่มสงสัยว่า ตำราทั้งโลกเท่าที่มีอยู่ไม่สามารถจะอ่านเส้นบนลายมือของคนให้ออกได้แล้ว จึงได้พยายามค้นคว้าด้วยตนเอง คือเส้นอะไรในลายมือใดอ่านไม่ออก ก็ถามเจ้าของมือนั้นว่า เขาเกิดเรื่องอะไรจากเส้นนั้น ๆ ในระยะนั้น ด้วยการถามด้วยการบันทึก ด้วยการเรียนวิธีวัดเส้นต่าง ๆ อย่างได้ผล และด้วยการทดสอบอย่างไม่ยอมท้อถอยตลอดระยะเวลา ๒๐ ปีเศษ ผู้บรรยายก็สามารถจะอ่านเส้นบนลายมือของคนเราให้ออกได้ทุก ๆ

เส้น รู้จักแยกเส้นต่าง ๆ ออกเป็นเส้นหลัก (ตัวสระและพยัญชนะ) รู้จักเส้นที่ผสมกันระหว่างเส้นหลักต่อเส้นหลัก (ตัวสระหรือพยัญชนะที่ผสมตัวกันแล้ว) รู้จักความหมายของเนิน และรู้จักคำแปลของเส้นทุก ๆ เส้นที่บวกกันอยู่ จนกระทั่งได้เขียนเป็นตำราย่อ ๆ ขึ้นไว้ก่อนเป็นประการแรก

ต่อมาได้ทำการทดลองสอนศิษย์ทาง ป.ณ. โดยการทำบทเรียนออกมาเป็นตอน ๆ ปรากฏว่าผู้เรียนเกิดอ่านลายมือคนออกจริง ๆ ขึ้นมาอีกหลายคน หลังจากนั้นได้มีการบรรยายที่สมาคมโหรแห่งประเทศไทยบ้าง แต่ต่อมาเห็นว่าการบรรยายตามสมาคมนั้นไม่ได้ผล เพราะผู้ที่มาฟังการบรรยายนั้นไม่ใช่ผู้ที่จะมาทำการศึกษาเล่าเรียน โดยมากถือตัวว่าเป็นผู้ที่มีความรู้แล้วเป็นส่วนใหญ่ และผู้ที่รู้วิชาโหราศาสตร์นั้นก็เหมือนกับผู้ที่รู้วิชาอื่น ๆ ซึ่งมักคิดว่าสิ่งที่ตัวรู้อยู่นั้นประเสริฐเลิศลอยกว่าของผู้อื่น ดังเช่นผู้ที่นับถือศาสนาบางพวกที่นับถือพระเจ้าก็ว่าพระเจ้าดี นับถือพระมหหมัดก็ว่าพระมหหมัดดี นับถือพระพุทธเจ้าก็ว่าพระพุทธเจ้าดี นับถือพระพรหม พระรามพระนางกาลีก็ว่าของเราดี ทั้ง ๆ ที่พวกนับถือนั้น ๆ ไม่เคยเห็นพระอะไรต่อพระอะไรของตนมาก่อนเลย ก็นับถือกันไปเรื่อย ๆ และว่าศาสนาของตนดีกว่าของคนอื่นอยู่เสมอ พวกที่เรียนวิชาดูลายมือนี้ก็เหมือนกัน เมื่อใครเรียนตำราของใครก็ว่าของคนนั้นดี ยิ่งถ้าเจ้าของตำรามีชื่อเป็นฝรั่งเข้าด้วยแล้วผู้เรียนก็คุยโขมงโฉงเฉง พูดไทยปนฝรั่งให้ตลุ่งไปหมด แต่ความจริงแล้วพวกเหล่านั้นไม่มีใคร ที่จะอ่านเส้นบนลายมือคนต่าง ๆ ให้ออกได้เลยแม้แต่สักคนเดียว เพราะตำราเหล่านั้นผู้บรรยายนี้ก็เคยเล่าเรียนมาหมดแล้ว และก็อ่านลายมือคนไม่ออกเช่นเดียวกัน

อนึ่ง การบรรยาย "วิชาการอ่านโค๊ตวิทยุแห่งจักรวาฬ" นี้ วิธีการเรียนผิดแปลกแตกต่างกันกับ วิธีการเรียนวิชาดูลายมือตามแบบเก่ามาก ๆ การบรรยายจึงมีลักษณะเหมือนหนึ่งอ่านหนังสือจีน ให้คนที่ ไม่ รู้ ภาษาจีนฟังนั่นเอง ครั้นต่อมาผู้บรรยายได้บรรยายในหลักวิชานี้ในระดับสูงขึ้นไปว่า อันวิชาการอ่านโค๊ตวิทยุแห่งจักรวาฬนี้ ถ้าเราได้ทำการเล่าเรียนจนถึงขั้นระดับสูงแล้ว ก็สามารถจะพยากรณ์ถึงเรื่องการบ้านการเมืองหรือเรื่องของโลกก็ได้ เมื่อได้บรรยายไปดังนี้ กรรมการของสมาคมโหรบางท่านก็ได้ดูหมิ่นผู้บรรยายว่าพูดโกหก เพื่อจะเอาชนะคำดูหมิ่นที่กรรมการของสมาคมโหรบางท่านดูหมิ่นดังนี้ ครั้นในปี พ.ศ. ๒๔๙๗ ผู้บรรยายจึงได้ทำการพยากรณ์เรื่องของบ้านเมืองด้วยหลักวิชานี้เป็นครั้งแรก ข้อความที่พยากรณ์นั้นว่า ต่อจากวันที่พยากรณ์ไปแล้วเป็นเวลา ๑ ปี ก็จะเกิดการปฏิวัติขึ้นในแผ่นดิน รัฐประหารจะหมดอำนาจ จอมพล ป. พิบูลสงคราม กับรัฐมนตรีบางคนจะต้องเดินทางไปต่างประเทศ สภาผู้แทนราษฎรจะล้มลง มีการเลือกตั้งใหม่ จอมพล ป. และรัฐมนตรีบางคนที่เดินทางไปต่างประเทศนั้น ภายหลังจะต้องไปเสียชีวิตในต่างประเทศด้วย

การพยากรณ์เรื่องการเมืองออกไปดังนี้ ผู้บรรยายก็ทราบว่าจะต้องเกิดอันตรายอย่างร้ายแรงขึ้น เพราะ ในระยะนั้น เป็นที่ ทราบกัน แล้วว่า จอมพล ป. นั้นเป็นผู้มีอำนาจยิ่งใหญ่ในแผ่นดินนี้ (ประเทศไทย) แต่เพื่อจะเอาชนะผู้อื่นว่าคำกล่าวเหล่านี้เป็นหลักวิชาที่แท้จริง มิได้เอาความเท็จขึ้นมากล่าวแต่อย่างใด ผู้บรรยายกล่าวตามหลักวิชาทั้งสิ้น ทั้งเพื่อต้องการจะให้หลักวิชานี้ดำรงค์คงอยู่กับโลกต่อไปอีกด้วย จึงไม่ได้กลัวว่าอันตรายอย่างใดจะเกิดขึ้น เมื่อหนังสือพิมพ์มากกว่า ๒ ฉบับ ได้ลงคำพยากรณ์เป็นข้อ ๆ อย่างละเอียดถี่ถ้วนไปแล้ว ผู้บรรยายก็ได้ถูกผู้บัญชาการตำรวจนครบาลในขณะนั้น เรียกตัวไปสอบสวน แต่ก็ไม่ได้ถูกคุมขังอย่างใด เพราะเขาเข้าใจเอาว่าหมอเป็นโรคประสาทไม่ดี การพยากรณ์ในครั้งนั้นนอกจากพิมพ์คำพยากรณ์ แจกให้หนังสือพิมพ์ทุก ๆ ฉบับแล้ว ยังแจกคำพยากรณ์นั้นให้สมาชิกสมาคมโหรทุก ๆ คนด้วย เมื่อหนังสือพิมพ์ลงไป การวิพากย์วิจารณ์ก็เกิดขึ้นในวงการต่าง ๆ ทั่วประเทศแต่ไม่มีใครในประเทศนี้ (ประเทศไทย) แม้แต่สักคนเดียวจะเชื่อว่า การพยากรณ์ที่พยากรณ์ไปนั้นจะถูกต้อง ครั้นเวลาผ่านพ้นไปแล้วปีเศษจากวันที่พยากรณ์ไว้ ก็เกิดการปฏิวัติขึ้นในแผ่นดินจริง ๆ สภาผู้แทนราษฎรล้มลง มีการเลือกตั้งใหม่ จอมพล ป. กับรัฐมนตรีบางคนเดินทางออกไปนอกประเทศ และภายหลังก็ไปเสียชีวิตในต่างประเทศ ถูกต้องตามคำพยากรณ์ทุกประการ

ครั้งที่ ๒ ภายหลังจากการเลือกตั้งในปี พ.ศ. ๒๕๐๐ นั้น ผู้บรรยายก็ได้ออกแถลงการณ์พยากรณ์ทางการเมืองอีก การพยากรณ์ในครั้งนั้นเนื่องมาจากเมื่อมีการพยากรณ์ครั้งแรก ผู้บรรยายได้แจกคำพยากรณ์ครั้งที่ ๑ ไว้มากมาย ที่จังหวัดนครศรีธรรมราชซึ่งเป็นบ้านเกิด การแจกคำพยากรณ์นั้นจุดประสงค์ก็เพื่อเป็นการหาเสียง ในการที่จะมีการเลือกตั้งผู้แทนราษฎรในครั้งต่อไปนั่นเอง

ปรากฏว่าเมื่อมีการแจกคำพยากรณ์ในครั้งนั้นแล้ว ชาวเมืองนครศรีธรรมราชทุกคน ไม่มีใครเชื่อว่าจะเป็นไปได้ดังคำพยากรณ์เช่นเดียวกัน การวิพากย์วิจารณ์ที่มีขึ้นนั้นก็หมายความว่า หมอที่พยากรณ์เรื่องบ้านเมืองดังนี้ ก็จะเป็นหมอที่บ้า ๆ เท่านั้นเอง เพราะในระยะนั้น จอมพล ป. กำลัง

เรืองอำนาจ ทัพบกทัพเรือตำรวจหนุนหลัง การวิพากย์วิจารณ์ก็ไปในทำนองคำหมอมากที่สุด จากในเมืองกระจายออกไปยังอำเภอชั้นนอก จากอำเภอชั้นนอกออกไปตามบ้านป่า มีแต่เสียงคำหมอติดต่อกันไปตลอดทั้งเมือง ครั้นเกิดการปฏิวัติขึ้นจริง ๆ รัฐประหารหมดอำนาจจริง ๆ จอมพล ป. ไปต่างประเทศจริง ๆ ชื่อเสียงของโหรฌานศิลป์ก็ดังขึ้น เหมือนพลุที่ถูกอัดด้วยดินปืนไว้อย่างรุนแรง ชาวเมืองนครศรีธรรมราชนับแสน ต้องการจะให้โหรสมัครเป็นผู้แทนราษฎรเพื่อเขาจะได้เลือก โดยเฉพาะชาวนครศรีธรรมราชที่มีสิทธิเลือกตั้ง เมื่อตรงมาที่หน่วยลงคะแนนก็จะถามหาชื่อโหรฌานศิลป์เกือบทั้งแผ่นดิน แต่ครั้นเมื่อการเลือกตั้งมาถึงแล้ว ผู้บรรยายหาได้สมัครเป็นผู้แทนราษฎรไม่ เพราะตามหลักวิชาที่ค้นพบใหม่เชื่อว่า สภานั้นอยู่ได้ไม่กี่เดือนก็จะล้มลง

เมื่อการเลือกตั้งผ่านพ้นไปแล้ว เพื่อแก้ความข้องใจในตัวของผู้บรรยายที่ไม่ได้สมัครเป็นผู้แทน ผู้บรรยายจึงได้ออกแถลงการณ์พยากรณ์ฉบับต่อมาอีกคำพยากรณ์ครั้งนั้นมีว่า ที่ไม่ได้สมัครเป็นผู้แทนนั้นนั้นอย่าให้พี่น้องเสียใจ เพราะรู้ว่าอีกไม่ถึง ๘ เดือน จะเกิดการปฏิวัติขึ้นในแผ่นดินอีก ฝ่ายปฏิวัติจะชนะ ไม่มีการนองเลือด รัฐธรรมนูญ ๒๔๙๕ ล้ม สภาผู้แทนล้ม พรรคสหภูมิชาติสังคมล้ม จอมพลสฤษดิ์จะเรืองอำนาจขึ้น แต่ภายหลังจะต้องเสียชีวิตหรือไปต่างประเทศอีก

การพยากรณ์ในครั้งหลังนี้ ได้แจกให้หนังสือพิมพ์และแจกที่สมาคมโหรอีกตามเคย สำหรับที่จังหวัดนครศรีธรรมราชนั้น ได้แจกและปิดตามตลาดทั่วไปเหมือนใบปลิวหนัง การพยากรณ์ครั้งหลังผ่านมาเพียง ๖–๗

เดือนก็ปรากฏว่าเกิดการปฏิวัติขึ้นอีก สมดังคำพยากรณ์ถูกต้องทุกประการ คือฝ่ายปฏิวัติจะชนะไม่มีการนองเลือด รัฐธรรมนูญ ๒๔๙๕ ล้ม ประเภท ๒ ล้ม สภาล้ม พรรคสหภูมิชาติสังคมล้ม แต่ก่อนที่จอมพลสฤษดิ์จะเสียชีวิตนั้น ก็ได้จับผู้บรรยายไปขังคุกเสีย ๖ เดือน เพราะไปเห็นคำพยากรณ์ต่าง ๆ ซึ่งสันติบาลเก็บรวบรวมไว้ในครั้งนั้น

เมื่อจอมพลสฤษดิ์ได้จับผู้บรรยายไปขังนั้น สมาคมโหรได้โอกาสไล่ผู้บรรยายออกจากสมาชิกของสมาคมนั้น ทั้งยังได้ลงในหน้าหนังสือพยากรณ์สาร หาว่าผู้บรรยายเป็นนักฉวยโอกาสหาชื่อเสียงเสียด้วย เพราะเขาถือว่าการพยากรณ์ต่าง ๆ ที่พยากรณ์ไปนั้นไม่มีทางจะถูกต้อง แต่ภายหลังปรากฏว่าคำพยากรณ์นั้นถูกต้องทั้งสิ้น และการพยากรณ์มาจบลงตอนที่จอมพลสฤษดิ์ตายแล้ว เมื่อการพยากรณ์ต่าง ๆ ถูกต้องทั้งหมด สมาคมนี้ก็ไม่เห็นจะพูดอะไรต่อไปอีก คือชอบแต่เหยียบคนอื่นให้จมดิน แต่ไม่ยอมยกย่องสมาชิกของสมาคมเองว่าเป็นผู้ที่มีความรู้หรือรับแต่ชอบไม่เคยรับผิด

อันวิชาการอ่านโค๊ตวิทยุแห่งจักรวาฬนี้ ถ้าและผู้ใดได้ทำการศึกษาเล่าเรียนไปจนจบในชั้นมัธยมแล้ว เขาผู้นั้นก็สามารถจะพยากรณ์เรื่องต่าง ๆ ได้ทั้งสิ้น ไม่ว่าเรื่องนั้น ๆ จะเป็นเรื่องการเมืองหรือเรื่องของโลก เรื่องของโลกที่ผู้บรรยายพยากรณ์ถูกต้องนั้นก็มีอยู่ ๒ ครั้ง คือพยากรณ์ว่า สงครามในอียิปต์จะไม่กลายเป็นสงครามโลก จะสงบในเดือนมีนาคมซึ่งกะเดือนที่สงบถูกต้องด้วย (การสงครามครั้งแรกที่อังกฤษกับอิสราเอลฝ่ายหนึ่ง) เมื่อปี พ.ศ. ๒๕๐๘ พยากรณ์ว่าเวียตนามใต้จะโจมตีเวียตนามเหนือ ผลปรากฏว่าถูกต้องเช่นเดียวกัน

เล่ม 1 8, 9, 250, 251, 259, 260, 261,

อันวิชาการอ่านโค๊ตวิทยุแห่งจักรวาฬนี้ เป็นวิชาที่วิจิตรพิสดาร แต่ผู้ศึกษาจะเรียนได้ง่ายมาก เพราะเป็นวิชาที่มีหลักเกณฑ์ ไม่ใช่วิชาที่ใช้คำพูดอย่างโคมลอยคลุม ๆ เดา ๆ ดังที่ตำราเดิม ๆ ได้ทำไว้ และในตำราวิชานี้ผู้ศึกษาไม่ต้องเรียนถึงเรื่องการดูลักษณะของมือ, ดูข้อมือ, ดูเนินสูงเนินต่ำ หรือดูข้อนิ้วมือแต่อย่างใดทั้งสิ้น เพราะวิชานี้จะเรียนอ่านแต่เส้นบนลายมืออย่างเดียวเท่านั้น

ทำไมการดูรูปร่างของมือ หรือการดูลักษณะของมือนั้นเป็นของไม่จำเป็นต้องเรียน เรื่องนี้ขอตอบว่าเท่าที่ได้ทำการทดลองมาแล้วปรากฏว่าไม่ได้ผลตามที่ตำราเหล่านั้นกล่าวไว้ เช่นบางตำรากล่าวว่า มือปรัชญา, มือนักศิลป์, หรือมือกรรมกรเป็นอย่างไร แต่ผลการทดลองซ้ำแล้วซ้ำเล่ากับความเป็นจริง ปรากฏว่าคนบางคนมือเหมือนกบ แต่มีทรัพย์สินเงินทองนับเป็นสิบล้าน ๆ เพราะเส้นลายมือบอกว่าจะร่ำรวย บางคนมือสวยงามเหมือนลำเทียน แต่เจ้าของมือนั้นกลับเป็นหญิงโสเภณี เพราะเส้นลายมือบอกไว้ดังนั้นเช่นเดียวกัน เมื่อการทดลองกับความจริงไม่ได้ผลแล้ว ผู้บรรยายจึงตัดเรื่องนั้น ๆ ทิ้งไปเสีย

สำหรับวิชาการอ่านโค๊ตวิทยุแห่งจักรวาฬนี้ ถ้าผู้ศึกษาคนใดได้เรียนไปถึง ๖–๗ บทเรียนเท่านั้น (ต้องเรียนและฝึกฝนด้วย) ท่านผู้นั้นก็จะอ่านเส้นที่อยู่บนมือของคนทั้งโลกให้ออกได้ทั้งสิ้น เหมือนเด็กนักเรียนที่เรียนหนังสือไทย ถ้าเด็กคนใดเรียนผ่านประถมปีที่ ๑ ไปแล้ว เด็กคนนั้นก็จะรู้จักตัวหนังสือไทยทุก ๆ ตัว ถึงแม้บางตัวจะอ่านยังไม่คล่องแต่เมื่อค่อย ๆ อ่านไปแล้ว ไม่ช้าไม่นานก็จะอ่านหนังสือที่เรียนนี้ได้คล่องแคล่วขึ้นเรื่อย ๆ ฉันใดก็ตาม ผู้ศึกษาคนใดที่มาเรียนวิชาการอ่านโค๊ตวิทยุแห่งจักรวาฬนี้แล้ว

ขั้นแรกจะต้องเรียนให้รู้จักเส้นต่าง ๆ ในมือของคนเราเสียก่อน (แม้จะยังอ่านเป็นเรื่องราวไม่ออก) เมื่อรู้จักเส้นทั้งสิ้นแล้ว ก็ต้องเรียนให้รู้จักความหมายของเส้นนั้นด้วย เมื่อเรียนรู้จักความหมายของเส้นเหล่านี้ทุก ๆ เส้นแล้ว ผู้ศึกษานั้น ๆ ก็จะอ่านเรื่องของเส้นนั้น ๆ ที่สัมพันธ์กัน ออกได้ภายในเวลาไม่นาน ซึ่งผิดกันกับการเรียนวิชาดูลายมือแบบเก่า ซึ่งไม่มีทางแม้แต่จะรู้จักเส้นทุก ๆ เส้น ในลายมือของคนทุก ๆ คนได้เลย

ทำไมจึงได้ให้ชื่อวิชานี้ว่า "วิชาการอ่านโค๊ตวิทยุแห่งจักรวาฬ" หรือเรียกในภาษาอังกฤษว่า "Reading science of radio code of the universe" เหตุไฉนจึงไม่เรียกว่า "วิชาหัตถศาสตร์" หรือ "วิชาดูลายมือ" หรืออย่างที่ภาษาต่างประเทศเรียกว่า "Pamistry" หรือ "Chiromancy" ผู้ที่เริ่มเรียนวิชานี้ไม่มากก็น้อย ย่อมจะมีความสงสัยในข้อนี้อย่างแน่นอน

คำตอบสำหรับคำถามที่ตั้งไว้นี้ ถ้าจะตอบกันจริง ๆ แล้วก็จะเป็นหนังสือหนาประมาณ ๓–๔ เท่า ของหนังสือเล่มที่ท่านถืออยู่นี้ เพราะฉะนั้นจึงยังจะไม่ตอบคำถามคำนี้ให้ละเอียดก่อน เอาแต่เพียงให้ผู้ศึกษารู้จักแต่ว่าหนังสือเรียนการอ่านเส้นลายมือคนเล่มนี้ เขาเรียกว่า "วิชาการอ่านโค๊ตวิทยุแห่งจักรวาฬ" เท่านั้น ก็เห็นจะเป็นการเพียงพอ

ความอันที่จริงแล้ว ตั้งแต่ผู้บรรยายได้ทำการพิมพ์หนังสือเล่มนี้ขึ้นเป็นครั้งแรกเมื่อ พ.ศ. ๒๕๐๓ หรือเมื่อเวลา ๗ ปีที่ผ่านมาแล้วนั้น ครั้นเอาหนังสือเล่มนี้ไปจำหน่ายที่ใด ผู้ที่เห็นหนังสือเล่มนี้แล้วก็จะต้องถามว่า ทำไมหนังสือเล่มนี้จึงให้ชื่อว่า "วิชาการอ่านโค๊ตวิทยุแห่งจักรวาฬ" เสียเป็นส่วนมาก ในจำนวนผู้ถามที่ถามถึงความสงสัยในข้อนี้หลายร้อยคน

อย่างน้อยก็มีสักคนหนึ่งที่พูดจาแสดงว่า เป็นความผิดพลาดของผู้ให้ชื่อหนังสือเล่มนี้เป็นอย่างมากก็มี เรื่องนี้ทำให้ผู้บรรยายนึกขำอยู่ในใจเสมอ ทั้งนั้นทั้งนี้ก็เหมือนกับคนที่ไม่เคยเรียนภาษาจีนเลย แต่พอเห็นคนจีนพูดคำว่า "เจี๊ยะ" ซึ่งแปลว่า "กิน" ออกไปเท่านั้น ก็ท้วงออกไปทันทีว่าคนจีนคนนั้นพูดผิดเสียแล้ว ทั้ง ๆ ที่ตนเองไม่เคยทราบเลยว่า คำที่พูดนั้นหมายความว่าอะไร

การตอบคำถามด้านนี้ผู้บรรยายเคยตอบแต่ว่า หนังสือเล่มนี้เขาเรียกว่า "วิชาการอ่านโค้ดวิทยุแห่งจักรวาฬ" เท่านั้น ถ้าและผู้ถามคนนั้นจะถามต่อไปก็มักจะอธิบายให้ฟังว่า การที่ผู้ใดจะถามว่าสิ่งของนั้น ๆ หรือหนังสือนั้น ๆ ทำไมจึงให้ชื่อว่าดังนั้น ผู้บรรยายก็บอกว่า ท่านต้องไปเรียนวิชานั้น ๆ เสียก่อน ท่านจึงสามารถจะทราบได้ เมื่อท่านไม่เรียนวิชานั้นเสียก่อนแล้ว ท่านจะรู้ได้อย่างไรว่า เขาตั้งชื่อวิชานั้น ๆ ว่าดังนั้นเพราะอะไร ถึงจะอธิบายให้ฟังก็เห็นจะไม่เข้าใจอย่างแน่นอน เปรียบเสมือนฝรั่งเขาตั้งชื่อสิ่งประดิษฐ์ของเขาอย่างหนึ่งว่า "เครื่องอีเล็คโทรนิค" ถ้าเราจะไปถามเขาว่า ทำไมเขาจึงตั้งชื่อสิ่งนั้น ๆ ว่าเครื่องอีเล็คโทรนิค เราก็ต้องไปเรียนวิชาว่าด้วยอีเล็คโทรนิคเสียก่อน เมื่อเราไปเรียนวิชาว่าด้วยอีเล็คโทรนิคแล้ว เราก็ไม่ต้องมาถามเขาว่า เครื่องนั้น ๆ ทำไมเขาจึงให้ชื่อว่าเครื่องอีเล็คโทรนิคต่อไปอีก เพราะเราอาจจะเข้าใจได้เองว่า เท่าที่เขาเรียกเครื่องนั้นว่า "อีเล็คโทรนิค" นั้นเป็นการถูกต้องแล้ว

เท่าที่ว่ามานี้ ผู้บรรยายได้เอามาเปรียบเทียบยกตัวอย่างให้ฟังเท่านั้น แต่ความอันที่จริงแล้ว ตั้งแต่ผู้บรรยายเกิดมาจนอายุป่านนี้ (อายุ ๖๑ ปี) ไม่ว่าฝรั่งจะตั้งชื่อหนังสือหรือสิ่งของอะไรมา ผู้บรรยายไม่เคยเห็นคนไทย

คนใดเคยถามฝรั่งว่า หนังสือหรือสิ่งของนั้น ๆ ทำไมจึงได้ตั้งชื่อดังนั้น อันนี้นับว่าเป็นสิ่งมหัศจรรย์อย่างหนึ่งก็ได้ เพราะคนไทยเราเมื่อเห็นฝรั่งทำอะไรมาคนส่วนมากก็เห็นว่าฝรั่งนั้นต้องทำดีทำถูกเสมอ (แม้ตั้งชื่ออะไรก็คิดว่าถูก) ทั้งนี้ก็เพราะว่าคนไทยเราเคยเห็นฝรั่งทำอะไร ๆ ได้หลายอย่างมาแล้วนั่นเอง แต่ถ้าคนไทยด้วยกันจะเกิดทำอะไรล้ำหน้าฝรั่งออกไปบ้าง คนไทยด้วยกันก็มักไม่ค่อยเชื่อถือ จึงต้องมีการไต่สวนทวนพยานกันเป็นการใหญ่อยู่เสมอ ดังเช่นหนังสือเล่มนี้เป็นต้น ถ้าผู้บรรยายจะบอกกับผู้ที่เล่าเรียนว่า หนังสือวิชาอ่านโค้ดวิทยุแห่งจักรวาฬนี้แหละ เป็นหนังสือตำราที่จะทำให้ผู้ศึกษาอ่านเส้นบนลายมือของคนเราให้ออกได้เป็นเล่มแรกของโลก คนที่ไม่เคยได้ศึกษาตำราจำพวกนี้มาก่อนก็จะไม่เชื่อคำพูดนี้เป็นอันขาด แต่สำหรับในตอนนี้คำว่าไม่เชื่อนั้นได้ผ่านพ้นมาทอดหนึ่งแล้ว ทั้งนั้นทั้งนี้ก็เพราะว่าหนังสือเล่มนี้เมื่อพิมพ์ครั้งที่ ๑ รวมเป็นจำนวน ๑๐๐๐ เล่มนั้นได้จำหน่ายไปหมดแล้ว และถ้าจะรวมทั้งเล่ม ๒—๓—๔ ก็เกือบ ๑๐๐๐๐ เล่ม บรรดาศิษย์ของโหราญาณศิลป์ที่ได้ศึกษากันอยู่ทั่วประเทศในเวลานี้ ก็ได้ให้คำรับรองกับอาจารย์ของเขาว่า เขาเรียนหนังสือเล่มนี้ไปเพียง ๗—๘ บทเรียนเท่านั้น ก็สามารถจะอ่านเส้นบนลายมือของคนเราให้ออกได้อย่างแท้จริง และเมื่ออ่านออกแล้ว ก็สามารถจะพยากรณ์เรื่องราวต่าง ๆ ให้ถูกต้อง ได้ด้วย ซึ่งเจ้าของมือที่เราพยากรณ์ไปทุก ๆ คนก็รับว่าถูก เขาบอกว่าเรารู้สึกมหัศจรรย์ที่อาจารย์ของเขา สามารถรวบรวมหลักวิชานี้ให้เป็นรูปร่าง ของตำราที่จะเล่าเรียนกันได้ง่าย ๆ ซึ่งเขาไม่เคยเชื่อเลยว่า คนในโลกนี้คนใดคนหนึ่งจะทำได้ขนาดนี้ เนื่องจากเขาเรียนตำราวิชานี้มาเกือบหมดโลกแล้ว

ก็อ่านเส้นบนลายมือคนไม่ออก และบางคนกลายเป็นโหรหรือหมอดูที่มีชื่อเสียงไปแล้วก็มี

สำหรับในตอนนี้ถ้าผู้ศึกษาคนใด เมื่อมาทำการศึกษาวิชาจากตำรานี้แล้ว ก็ไม่ควรจะต้องมีข้อสงสัยในข้อของตำรานี้อีกต่อไป เพราะว่าถ้าผู้ศึกษาคนใดได้เรียนวิชานี้ไปจนถึงขั้นมัธยมแล้ว ผู้ศึกษานั้น ๆ ก็จะตอบคำถามถึงเรื่องข้อของหนังสือนี้ได้ด้วยตัวของตัวเอง โดยไม่ต้องมีครูบาอาจารย์มาอธิบายให้ฟังอีกเลย

อนึ่ง การที่ผู้บรรยายได้รอบรู้วิชานี้ขึ้นมานั้น ก็เนื่องมาจากการเอาใจใส่ และการใช้ความพินิจพิจารณาเป็นส่วนใหญ่ เมื่อผู้บรรยายอายุยังเยาว์อยู่ มักชอบศึกษาเกี่ยวกับเรื่องธรรมชาติต่าง ๆ อยู่เสมอมาตั้งแต่ยังเล็ก แม้เมื่อเป็นเด็กวัด ผู้บรรยายก็ชอบศึกษาทุกสิ่งทุกอย่างด้วยตนเอง และเมื่อจับศึกษาเรื่องใด ๆ เข้า ก็พยายามศึกษาเรื่องนั้น ๆ ให้รู้แจ้งเห็นจริง เช่นเรื่องเกี่ยวกับมดชนิดต่าง ๆ ตัวเล็ก ๆ ผู้บรรยายชอบนั่งดูมดมันเดินไปเดินมา เพราะต้องการจะทราบว่ามันหาอาหารกินกันอย่างไร ? เมื่อมันพบอาหารแล้ว มันมีวิธีกินอาหารอย่างไร มันไปบอกเพื่อนมันอย่างไร และมันช่วยขนอาหารหรือแบ่งปันอาหารกันอย่างไร และวิธีที่มันจับอาหารที่มีชีวิตอยู่นั้นมันจับกันได้อย่างไร ? เมื่อมีศัตรูมาแย่งอาหารของมัน ๆ ต่อสู้อย่างไรบ้าง อาวุธอะไรที่มดแต่ละอย่างมันใช้อยู่ และเมื่อเกิดการรบกันเป็นหมู่ใหญ่ ๆ มันใช้ยุทธวิธีอย่างไร เพื่อเอาชนะข้าศึกที่เป็นพวกเดียวกัน หรือมันสู้กับข้าศึกที่เป็นคนละพวกได้อย่างไร ? การนั่งดูพฤติการณ์ของมดเหล่านี้ ผู้บรรยายนั่งดูได้เป็นวัน ๆ โดยไม่ไปไหนเลย จนกระทั่งเพื่อนฝูงบอกว่าผู้บรรยายนั้น "บ้ามด"

การนั่งดูมดนั้น กระทำให้ผู้บรรยายเขียนเรื่องราวของมดต่าง ๆ ไว้ได้เป็นเล่ม ๆ และรู้ว่ามดซึ่งเราเห็นว่าเป็นพวกเดียวกันนั้น เช่นมดแดง หรือมดคันไฟเป็นต้น ผู้ที่ไม่เข้าใจก็เข้าใจว่ามดแดง หรือมดคันไฟนั้นเป็นมดชนิดเดียวกัน แต่อันที่จริงแล้วมดเหล่านี้มีนับเป็นร้อย ๆ ชนิดที่ไม่ใช่พวกเดียวกัน แม้ว่าตัวมันจะเหมือนกันก็ตาม แต่มันก็ไม่ถูกกันเลย พอเห็นหน้ากันก็จะเข้ากัดกันและต่อสู้กันตายเกลื่อนแผ่นดิน แต่ความรู้ในเรื่องมดที่ผู้บรรยายได้รู้มาและบันทึกเอาไว้นั้น จนบัดนี้ก็ยังทำประโยชน์อะไรไม่ได้

ต่อมาเมื่ออายุประมาณ ๑๕–๑๖ ปี ผู้บรรยายได้บวชเป็นสามเณร เมื่อบวชเป็นสามเณรนอกจะเรียนธรรมะแล้ว ผู้บรรยายชอบเรียนวิชาโหราศาสตร์ด้วย ไม่ว่าอะไร ๆ ก็เรียนเสียจนหมดสิ้น เมื่อเรียนแล้วก็พยากรณ์ผู้อื่นไปเรื่อย ๆ ตามหลักของวิชานั้น ๆ แต่การพยากรณ์นั้น ๆ รู้สึกว่าไม่สนุก เพราะถ้าใช้หลักวิชาทั้งสิ้นแล้วเรื่องที่เกิดขึ้นกับคนทั้งโลกก็ไม่สามารถจะพยากรณ์ได้ เช่นคนไหนจะเป็นบ้า หญิงคนใดจะเป็นโสเภณี หรือคน ๆ ไหนจะเป็นคนขี้เมา ก็ไม่เห็นตำราใด ๆ บอกไว้ นอกจากนั้นแล้วการพยากรณ์นั้น ๆ ยังต้องพยากรณ์แบบเหวี่ยงแหหรือพูดคลุม ๆ กันไปเสียเป็นส่วนมาก เช่นพยากรณ์ว่าจะรวยเมื่อแก่ หรือคนนี้ใช้เงินเก่ง หรืออะไรทำนองนี้ เมื่อดู ๆ ไปแล้วก็เบื่อ เพราะการพยากรณ์ตามแบบที่ว่านี้ มีลักษณะเหมือนหลับตาเดิน คลำไปถูกทางบ้างไม่ถูกทางบ้าง โดยมากไปไม่ถูกทางเกือบทั้งสิ้น

ต่อมาเมื่ออายุ ๓๐ ปีผู้บรรยายเดินไปที่ตลาดจังหวัดนครศรีธรรมราช ได้เห็นคนนั่งขายหนังสือเก่า ๆ อยู่เป็นกองใหญ่ ผู้บรรยายได้เห็นหนังสือวิชาดูลายมือมีอยู่หลายเล่ม เมื่อหยิบมาเปิดดูก็รู้สึกสนใจ เพราะวิชานี้ยังไม่เคย

เรียน จึงได้ซื้อตำราเหล่านั้นมา ๔-๕ เล่ม เมื่อเริ่มอ่านตำราใหม่ ๆ นั้นผู้บรรยายนึกในใจว่าเรารู้วิชานี้แล้ว เพราะรู้จักว่าเส้นนั้นคือเส้นชีวิต เส้นนั้นคือเส้นสมอง และเส้นนั้นคือเส้นหัวใจเป็นต้น เมื่อแรกเรียนใหม่ ๆ ก็นึกว่ารู้ แต่ครั้นไปดูลายมือคนจริง ๆ เข้า กลับเห็นเส้นต่าง ๆ มีมากกว่าที่ตำรากล่าวไว้ แต่เนื่องจากการดูลายมือเป็นของที่เห็นได้ด้วยตา จึงเป็นสิ่งเย้ายวนทำให้ผู้บรรยายรักสนใจขึ้นเรื่อย ๆ เพราะเมื่อเห็นในลายมือใดมีเส้นอะไรแล้วอ่านไม่ออกก็บันทึกเอาไว้ แล้วไปเปิดหาในตำราต่าง ๆ ต่อไปอีก แต่ครั้นดูลายมือคนมาก ๆ เข้า เส้นที่เห็นอยู่ในลายมือคนเหล่านั้นก็ยังมีมากกว่าที่มีอยู่ในตำราตั้งหลายร้อยหลายพันเท่า ผู้บรรยายก็ไม่ละความพยายาม ได้เที่ยวหาซื้อตำราทั้งในและนอกประเทศมารวบรวมไว้ตั้งมากมาย เมื่อเห็นเส้นใดที่อ่านไม่ออก ก็พยายามพลิกตำราต่าง ๆ เสียจนหมด ก็ไม่สามารถจะอ่านเส้นนั้น ๆ ให้ออกได้ เพราะเส้นเหล่านั้นไม่มีในตำราใด ๆ ของโลกเลย เมื่อจับเรียนวิชานี้ไปเรื่อย ๆ ประมาณ ๒-๓ ปี ผู้บรรยายก็รู้สึกตัวว่าโง่ เพราะอ่านเส้นที่มีมากมายในลายมือต่าง ๆ ไม่ออกเอาเสียเลย ทั้งรู้สึกเหมือนว่าตนเองนั้นไม่ได้รู้วิชานี้ด้วยซ้ำไป เหมือนหนึ่งผู้บรรยายไม่เคยเรียนหนังสือจีน พอเห็นหนังสือภาษานั้นก็รู้แต่ว่าเป็นหนังสือจีนเท่านั้น แต่ไม่รู้ไปถึงว่าหนังสือจีนที่มีรูปร่างอย่างนั้นเขาอ่านว่าอย่างไร ? และแปลความหมายว่าอย่างไรด้วย

ต่อมาผู้บรรยายได้มาสนใจถึงเรื่องการวัดเส้นต่าง ๆ บนลายมือ เพราะการวัดเส้นชีวิตหรือเส้นอื่น ๆ นี้ ในตำราต่าง ๆ กล่าวไว้ไม่เหมือนกัน ผู้บรรยายได้พยายามทดลองวัดตามตำราเหล่านั้นอยู่นานก็ไม่ได้ผล เพราะเมื่อวัดแล้ว พยากรณ์เวลาเกิดเรื่องราวตามหลักเกณฑ์ของการวัดที่

เขากล่าวไว้นั้นไม่ถูกต้องตรงกับเวลาที่เกิดเหตุจริง ๆ ผู้บรรยายจึงได้ทดลองคิดวิธีวัดขึ้นใหม่ด้วยตนเอง โดยทำการเลื่อนไปเลื่อนมาตามความเหมาะสม การคิดวิธีวัดขึ้นได้นี้ ก็เพราะในระยะนั้น ได้อ่านเส้นบนลายมือคนออกเพียงมือละ ๒-๓ เส้นเท่านั้น การทดสอบในเรื่องการวัดนี้ ทำการทดสอบอยู่ไม่น้อยกว่า ๒ ปีจึงรู้สึกว่า การวัดเท่าที่คิดขึ้นใหม่นี้จักจะได้ผล

ก่อนที่หลักวิชานี้จะได้ปรากฏขึ้นแก่ตาโลกนั้น วันหนึ่งผู้บรรยายได้ไปดูลายมือของคน ๆ หนึ่ง เหตุนี้เกิดขึ้นเมื่อปี พ.ศ. ๒๔๘๗ ก่อนสงครามโลกครั้งที่ ๒ จะสงบ เมื่อทำการวัดแล้วก็ปรากฏว่า เส้นที่ปรากฏอยู่นั้นเกิดขึ้นมาเมื่อประมาณ ๑๔ เดือนที่ผ่านมานี้ คือเส้นนั้นมีเส้นแยกลงแล้วมีเส้นย้อนขึ้น (คือเส้นหนี้สิน) ผู้บรรยายพยายามเดาเส้นนั้นอยู่นาน โดยเดาว่าเมื่อ ๑๔ เดือนที่แล้วมา เจ้าของมือนั้นเคยเดินทางไกลหนหนึ่งใช่หรือไม่ ? เส้นที่แยกลงเคยพยากรณ์ว่า เจ้าของมือนั้นเดินทางมักถูกต้อง แต่เจ้าของมือนั้นก็บอกว่าเปล่า ครั้นบอกว่าปีกลายนี้เขาย้ายที่อยู่ใช่หรือไม่ เจ้าของมือนั้นก็บอกว่าเปล่าอีก เมื่อเดาหลายท่าหลายทางเจ้าของมือนั้นก็บอกว่าเปล่าทั้งสิ้น ผู้บรรยายก็จนหมดปัญญา จึงได้ถามเจ้าของมือนั้นว่าเรื่องนี้เกิดขึ้นมาเมื่อปีกว่านี้เอง ผู้บรรยายดูเส้นลายมือนั้นมาตั้งแต่ต้นของเส้นชีวิต จนมาถึงตอนที่ผ่านพ้นมาเมื่อปีเศษแล้ว ก็ไม่เห็นเส้นที่มีรูปร่างอย่างนั้นเกิดขึ้นในมือนั้นเลย จึงได้บอกว่าเรื่องที่เกิดขึ้นกับคุณนี้ หลายปีที่ผ่านมาแล้วไม่เคยเกิดขึ้นเลย เรื่องนี้พึ่งเกิดขึ้นเมื่อปีกลายมานี้เอง ไหนลองคิดดูทีหรือว่า เมื่อปีกลายนี้เคยเกิดเรื่องอะไรขึ้นกับคุณบ้าง จึงเป็นเรื่องที่ไม่เคยเกิดมาหลายปีแล้ว เจ้าของมือนั้นนั่งคิดอยู่พักหนึ่งแล้วเขาก็บอกว่าเรื่องที่ไม่เคยเกิดกับเขามาหลายปีแล้ว และเรื่องนี้เกิดขึ้นเมื่อปีกลายนี้เอง

ก็คือ เราไปยืมเงินของคนอื่นหนหนึ่ง เมื่อประมาณ ๑๔ เดือนมาแล้ว เมื่อเจ้าของมือบอกดังนั้น ผู้บรรยายก็ดูเส้นนั้นต่อไปอีกเส้นที่แยกลง (เส้นเป็นหนี้) เส้นนั้นเกิดขึ้นเมื่อประมาณ ๑๔ เดือนมาแล้ว แต่มีเส้นที่แยกขึ้น (เส้นใช้หนี้) เกิดขึ้นเมื่อประมาณ ๒ เดือนมานี้เอง ในระยะนั้นผู้บรรยายยังอ่านเส้นนี้ไม่ออก แต่ก็มาคิดว่าเส้นที่แยกลงนี้ต้องหมายความว่าเป็นหนี้ ส่วนเส้นที่ยื่นขึ้นนั้นจะต้องเป็นเส้นใช้หนี้แน่นอน เมื่อคิดได้ดังนี้แล้ว ก็ตอบเจ้าของมือนั้นไปว่า ถ้าเช่นนั้นเงินที่คุณยืมเขามานั้นได้ใช้หนี้เขาไปแล้ว เมื่อ ๒ เดือนที่ผ่านมานี้เองใช่หรือไม่ ? ซึ่งเจ้าของมือนั้นก็รับว่าเป็นความจริง พอเจ้าของมือรับออกมาดังนี้ ผู้บรรยายก็ดีใจจนขนหัวลุกชันและขนพองขึ้นทั้งตัว อย่างที่ไม่เคยเป็นมาก่อน การที่เกิดความปีติยินดีจนขนหัวลุกชันนั้น ก็เพราะเหตุใหญ่ ๒ ประการด้วยกัน คือ

๑. เมื่อแรกผู้บรรยายจับเรียนวิชานี้มา ผู้บรรยายคิดว่าอันวิชาดูลายมือนี้ คงจะมีผู้รู้อยู่หมดทั้งโลกแล้ว จึงได้เขียนตำราต่าง ๆ ขึ้นไว้มากมาย และผู้เขียนตำราเหล่านี้โดยมากเป็นชาวต่างประเทศ เมื่อผู้ที่เป็นคนไทยเราได้เอาตำราเหล่านั้นมาแปลออกเป็นภาษาไทย ก็มักช่วยกันยกยอชาวต่างประเทศคนนั้น ๆ เสียเลิศลอยว่า เป็นปรมาจารย์ชั้นยอดชั้นครูหรือชั้นอะไรก็ได้ สุดแล้วแต่จะให้เห็นว่าเป็นผู้รอบรู้ในวิชานี้อย่างแตกฉาน จนกระทั่งผู้บรรยายเองก็หลงเชื่อว่าควรจะเป็นดังนั้น จึงได้ตั้งหน้าตั้งตาเล่าเรียน ตามตำราของท่านปรมาจารย์เหล่านั้นอย่างหลับหูหลับตามาตลอดเวลา แต่ก็ไม่สามารถจะอ่านเส้นบนลายมือของคนเราให้ออกได้ เพิ่งมาทราบเดี๋ยวนี้เองว่า ความอันที่จริงแล้วตำราต่าง ๆ เท่าที่อาจารย์ต่าง ๆ เหล่านี้สร้างไว้นั้น รู้จักเส้นต่าง ๆ บนลายมือของคนเรายังไม่ถึง ๑ ใน ๑๐๐๐ ของเส้นลายมือจริง ๆ เสียอีก

๒. ความดีใจนั้นผู้บรรยายดีใจว่า หลักเกณฑ์ที่ผู้บรรยายได้คิดวิธีวัดขึ้นใหม่นั้น ถูกต้องตรงตามความเป็นจริงเกือบ ๑๐๐ % ไม่เหมือนตำราอื่น ๆ กล่าวไว้ เพราะคำพยากรณ์ที่ว่าเจ้าของมือนั้น ใช้หนี้ไปเมื่อ ๒ เดือนที่แล้วมานี้ ถูกต้องเหมือนจับบั๊ก

อันความรู้ ๒ ข้อที่กล่าวมาแล้วนี้เอง ที่ทำให้ผู้บรรยายทำการค้นคว้าในวิชานี้ก้าวหน้าออกไปได้ไกล คือประการหนึ่งเลิกเชื่อถือตำราเก่า ๆ อย่างฝังจิตฝังใจนั้นเสียหัน มาทำการค้นคว้าด้วยความเชื่อมั่นของตนเองต่อไป ตำราเก่า ๆ นั้นใช้บ้างเพียงแต่เอามาเทียบเคียง หรือทดสอบใหม่เป็นบางอย่างเท่านั้น ประการที่ ๒ หลักวัดที่คิดขึ้นใหม่นั้นนับว่าเป็นหลักเกณฑ์ที่แน่นอน เมื่อเราได้หลักวัดที่แน่นอนแล้ว ถ้าเส้นใดที่เกิดขึ้นในลายมือใดเราอ่านไม่ออก เราก็สามารถจะถามเจ้าของมือนั้นได้ (สิ่งที่ผ่านมาแล้ว) เมื่อเรากะเวลาในสิ่งที่ผ่านมาแล้วถูกต้อง เจ้าของมือนั้น ๆ ก็จะคิดถึงเรื่องราวที่เกิดขึ้นมาแต่หลังของตนได้ และเมื่อเจ้าของมือใดคิดถึงเรื่องที่เกิดขึ้นแต่หลังของตัวถูก เจ้าของมือนั้นก็จะบอกถึงคำแปลของเส้นที่แปลไม่ได้นั้นให้เราเมื่อเป็นดังนี้แล้ว เราก็สามารถจะค้นพบคำแปลของเส้นใหม่ ๆ นั้น ๆ อยู่เสมอ

เท่าที่ว่ามานี้ คือการค้นคว้าด้วยวิธีหนึ่ง ส่วนอีกวิธีหนึ่ง ผู้ค้นคว้าได้ทำการค้นคว้าด้วยการพิมพ์ลายมือคนจริง ๆ ในอาชีพต่าง ๆ มาเทียบเคียงกันให้มาก เช่นในระยะที่มีการค้นคว้าใหม่ ๆ นั้น ผู้ค้นคว้าได้เดินทาง

ไปมาค้าขายอยู่เป็นประจำ เมื่อไปพักที่โรงแรมใด คนจำพวกที่จะต้องพบเสมอก็คือหญิงคนเที่ยวหรืออย่างที่เรียกว่าหญิงโสเภณี ผู้ค้นคว้ามีความสนใจว่า หญิงพวกนี้ทำไมจึงเป็นโสเภณีได้ จึงได้ขอพิมพ์มือหญิงพวกนี้มาเสียมากต่อมาก ครั้นเมื่อพิมพ์มามากแล้วได้เอามาทำการพิจารณา ก็ทราบได้ทันทีว่า หญิงพวกนี้มีเส้นบางเส้นที่เหมือนกันอยู่อย่างหนึ่ง จึงทราบได้ว่าเส้นอะไรที่ทำให้หญิงพวกนี้ต้องกลายเป็นหญิงหาเงิน หรือกลายเป็นหญิงโสเภณีไปได้

และอีกจำพวกหนึ่งคือคนบ้า ตามตลาดต่าง ๆ ผู้ค้นคว้าได้พบคนบ้าเสมอ ๆ จึงอยากจะทราบว่า เส้นอะไรที่จะทำให้คนเราเป็นบ้าได้ จึงได้เรียกคนบ้าหลาย ๆ คนเข้ามา และเมื่อให้เงินคนละบาท ๒ บาทแล้ว ก็ได้ทำการพิมพ์ลายมือคนบ้าเหล่านี้ไว้มากมาย เมื่อจัดการพิมพ์ไปมาก ๆ เข้า ก็สังเกตุเห็นว่าเส้นอะไรที่จะทำให้คนเราเป็นบ้าได้ ซึ่งจะเกิดขึ้นเหมือน ๆ กันทุกคน และการค้นคว้านี้ผู้ค้นคว้าไม่ยอมเลือกสถานที่ เช่นเหมือนอย่างที่จอมพลสฤษดิ์จับผู้บรรยายไปขังไว้ที่โรงพยาบาลบ้าคลองสาน หรือโรงพยาบาลศรีธัญญา (โรงพยาบาลรักษาคนบ้า) หรือส่งไปขังที่คุกลาดยาวรวมกับคนติดตารางหลายพวกหลายเหล่า คนเหล่านี้เป็นพวกที่ต้องคดีหลายสิ่งหลายอย่าง และติดคุกคนละหลาย ๆ ปีถึง ๑๐ ปีก็มี นับว่ากระทำให้ผู้บรรยายมีกำไรมาก โดยได้ทำการพิมพ์ลายมือ คนบ้าหลายอย่างหลายชนิดไว้มากมาย หรือได้พิมพ์ลายมือคนที่ติดคุกไว้เป็นจำนวนร้อย ๆ คนซึ่งทำให้การศึกษาในวิชานี้ก้าวหน้าไปไกล ซ้ำยังเขียนตำราได้มากมายเสียด้วย เพราะผู้ต้องหาคดีการเมืองนั้น ไม่ต้องทำงานอะไร นับว่าการเข้าคุกนั้น

ถึงจะเสียประโยชน์ไปอย่างหนึ่ง ก็ได้ประโยชน์อีกอย่างหนึ่งเหมือนกัน เพราะคนไม่ต้องข้อหาถึงเข้าคุกนั้น ย่อมมีโอกาสน้อยที่จะเข้าไปทำอะไร ๆ ในคุกได้เหมือนใจ

นับแต่วันที่ผู้บรรยายได้พบว่า เส้นที่เกิดขึ้นในมือของคนในโลกนี้ยังไม่มีใครอ่านออกทั้งหมดแล้ว ผู้บรรยายก็ได้ทำการค้นคว้ามาเรื่อย ๆ และก็ได้พบเส้นใหม่ ๆ และคำแปลของเส้นนั้น ๆ ขึ้นเรื่อย ๆ ซึ่งผู้บรรยายก็ได้บันทึกไว้เรื่อย ๆ เช่นเดียวกัน เมื่อเวลาล่วงเลยจากวันนั้นมาแล้วประมาณ ๑๐ ปี ผู้บรรยายก็สามารถจะอ่านเส้นบนมือของคนเราให้ออกได้ทั้งสิ้น ทั้งสามารถจะย่อเรื่องของเส้นนั้น ๆ ลงเป็นตัวสระและพยัญชนะได้ด้วย (ย่อลงเป็นเนินที่ราบ โค้ตและช่อง และเส้นหลักต่าง ๆ ซึ่งผู้ศึกษาจะได้ทำการเล่าเรียนต่อไป)

เมื่อผู้บรรยายค้นพบ และได้จัดระเบียบของเนิน ที่ราบ โค้ตชีวิต และช่อง และทราบความหมายของเนิน, ที่ราบ, โค้ตชีวิต, และช่อง, และความหมายของเส้นหลักทั้งหมดแล้ว เรื่องการพยากรณ์ตามหลักวิชานี้ก็สามารถจะพยากรณ์ได้ตามหลักของความเป็นจริงทั้งสิ้น คือเรื่องอะไรจะเกิดขึ้นกับคนหนึ่งคนใดอย่างไร เรื่องนั้น ๆ ก็จะเขียนเอาไว้ในมือของคน ๆ นั้นแล้ว จึงเจ้าของมือนั้นไม่มีทางหลบเลี่ยงข้อเขียนที่เขียนไว้นั้นได้เลย ไม่ว่าเรื่องนั้น ๆ จะดีหรือชั่ว ทุก ๆ คนก็จะต้องมีอันเป็นไปดังเส้นที่เขียนไว้นั้นทั้งสิ้น กระทำให้สามารถพยากรณ์ชะตาชีวิตของคนเราได้อย่างธรรมชาติทุก ๆ อย่าง โดยไม่ต้องยกเมฆหรือเดาแต่ประการใดเลย และการพยากรณ์นั้นเล่าก็เป็นไปอย่างวิจิตรพิสดาร ซึ่งวิชาพยากรณ์ใด ๆ เท่าที่โลกเคยมีมาแล้วพยากรณ์ไม่ได้

ต่อไปนี้จะขอยกตัวอย่างที่ผู้บรรยายได้พยากรณ์บุคคลต่าง ๆ ไปด้วยหลักวิชาตามตำรานี้ให้ฟังเสียบ้าง เพราะการพยากรณ์ตามหลักวิชานั้น ตำราวิชาโหราศาสตร์ไม่ว่าแขนงใด ๆ ของโลก ไม่สามารถจะพยากรณ์ได้ ทั้งนั้นทั้งนี้ก็เพราะว่า ผู้บรรยายได้ศึกษาวิชานั้น ๆ มาหมดแล้วเช่นเดียวกัน จึงสามารถจะกล้ายืนยันได้ว่า คำที่กล่าวนี้เป็นความจริงทั้งสิ้น เพราะผู้บรรยายถือว่าความจริงนั้นเป็นสิ่งไม่ตาย อันหลักวิชาพยากรณ์อื่น ๆ นั้น ดู ๆ ก็เหมือนกับวิชาที่สำหรับพูดกันเล่นสนุก ๆ เช่นว่าเดือนนั้นดี เดือนนั้นไม่ดี เดือนนั้นห้ามเดินทาง เดือนนั้นห้ามขึ้นต้นไม้ ซึ่งฟังดูแล้วก็เหมือนคำพูดที่ลอยลม ทั้งบางทีก็พูดเป็นทำนองว่า ต้องทำอย่างนั้นจึงจะดีต้องทำอย่างนี้จึงจะดี ซึ่งถ้านึกดูให้ดีแล้วก็เป็นเรื่องน่าขำมากกว่า จะเป็นการพยากรณ์ เหตุผลเหล่านี้ก็มีว่า ไม่ว่าคน ๆ ใดที่เกิดมาในโลกนี้ คำสอนที่ว่าจะทำอะไรให้ดีนั้นเขาสอนกันมาตั้งแต่เด็ก ๆ คือตั้งแต่เป็นนักเรียน แต่ดวงชะตาตามหลักวิชานี้ไม่ใช่คำสอน ดวงชะตาย่อมบัญญัติไว้อย่างเด็ดขาดว่า ตอนใดคนใดจะต้องเป็นอย่างไร หรือคนใดถึงคราวจะมีเรื่องอะไรบ้าง และถ้าหลักวิชานี้บัญญัติไว้อย่างไรแล้ว คนทุก ๆ คนก็จะต้องเป็นอย่างนั้น เมื่อผู้บรรยายได้ค้นพบหลักพยากรณ์นี้อย่างครบถ้วนแล้ว ก็ได้ใช้หลักวิชานี้พยากรณ์บุคคลต่างเพศต่างวัย ต่างชั้นวรรณะมาเสียนับไม่ถ้วน ก็ปรากฏว่าคนที่ได้รับคำพยากรณ์ไปนั้น ก็จะมีอันเป็นไปดังที่หลักวิชานี้วางไว้ทั้งสิ้น เช่นครั้งหนึ่งมีจ่าทหารเรือคนหนึ่งมาให้ผู้บรรยายดูชะตาให้ เมื่อแรกเริ่มจะดูชะตาใครตามหลักวิชานี้ ผู้บรรยายก็ได้จดชื่อเสียงและที่อยู่ของผู้นั้นไว้ทุก ๆ คน เพื่อจะทดสอบดูว่าเมื่อดูท่านผู้นั้นไปว่าอย่างไรแล้ว เรื่องที่พยากรณ์ไปนั้นจะถูกต้องหรือไม่ถูกแต่ประการใด

เมื่อจ่าทหารเรือผู้นั้นมาให้ดู ผู้บรรยายได้วัดเส้นชีวิตของเขาและทราบอายุจริงของเขาแล้ว ผู้บรรยายก็ถามออกไปคำหนึ่งว่า "คุณมีรักผู้หญิงอยู่คนหนึ่งและกำหนดว่าจะแต่งงานกับหญิงคนนี้ในระยะ ๒ เดือนต่อไปใช่หรือไม่?" จ่าทหารเรือคนนั้นก็รับว่าจริง เมื่อเขารับออกมาดังนี้ ผู้บรรยายก็บอกต่อไปว่า หญิงคนนี้เป็นคนไม่ดีจะทำให้คุณเสียเงินทองโดยไม่ได้ประโยชน์อะไรเลย เมื่อผู้บรรยายพูดจบลง จ่าทหารเรือคนนั้นก็โกรธเสียจนหน้าเขียวทำท่าเหมือนจะเตะหมอเสียให้ได้ เขาพูดว่าหมอบ้า ๆ เท่านั้นที่จะพูดอย่างที่คุณพูด เพราะคำพูดของหมอที่พูดนี้ไม่มีวันจะถูกเลย เขาบอกว่าเรากับหญิงคนนี้รักกันมานานแล้ว เราก็รักผู้หญิงและผู้หญิงก็รักเราเช่นเดียวกัน พ่อแม่เราก็รักหญิงคนนี้ และพ่อแม่ของหญิงก็รักเราด้วย บัดนี้เรากับหญิงนั้นได้หมั้นกันแล้วด้วยเงิน ๕๐๐๐ ทอง ๕ บาท เราพาคนรักของเราไปดูหนังอาทิตย์ละคืน ๒ คืน และเราก็จะแต่งงานกันในระยะ ๒ เดือนต่อไปนี้เอง ถ้าหมอไม่บ้าก็คงไม่พยากรณ์ดังนี้

ผู้บรรยายได้พยากรณ์ต่อเติมไปอีกว่า ในระยะ ๓ อายุของคุณ ๆ จะพบหญิงแบบนี้รวม ๓ คนด้วยกัน คือพบปีละคน และคนที่กำลังคิดว่าจะแต่งงานกันนี้เป็นคนแรก ส่วนอีก ๒ คนจะพบในระยะ ๒ ปีต่อไป ดูเขาโกรธมากขึ้นอีก เขาพูดรวนต่าง ๆ เสียจนเหนื่อยแล้วก็จากไป หลังจากนั้นราว ๆ ๒๐ วันผู้บรรยายได้อ่านพบในหนังสือพิมพ์ฉบับหนึ่งว่า มีจ่าทหารเรือคนหนึ่งวิ่งไปแจ้งความที่โรงพักบุปผารามธนบุรี จ่าทหารเรือคนนั้นแจ้งความกับตำรวจว่า คู่หมั้นของเขาที่หมั้นกันมาหลายเดือนแล้ว ได้พาเงิน ๕๐๐๐ กับทอง ๕ บาทหนีไปเสียแล้ว ให้ตำรวจช่วยตามให้ที เมื่อผู้บรรยายเปิดสมุดที่จ่าทหารเรือคนนั้นเซ็นชื่อเอาไว้ ก็ทราบได้ทันทีว่าเป็นคน ๆ เดียวกันกับคน

ที่มาให้พยากรณ์เมื่อวันก่อน จึงเกือบ ๆ จะเตะเอาหมอนั่นเอง และจ่าทหารเรือคนนี้ก็ไม่ยอมกลับมาให้เห็นหน้าที่สำนักงานอีกเลย

วันหนึ่งมีชายคนหนึ่งเข้ามาในสำนักงาน เพื่อให้ผู้บรรยายพยากรณ์ให้อีก ชายคนนั้นแต่งตัวภูมิฐาน เสื้อกางเกงเป็นซาฟารีและปามบีช มีสายสร้อยคอทองคำหนักประมาณ ๓๐ บาท และมีทองคำเลี่ยมพระอยู่ราว ๑๐ บาทเขาใส่นาฬิกาโรเล็กซ์เรือนหนึ่งราคาราว ๓๐๐๐ บาท หัวเข็มขัดทำด้วยทองคำ และใส่แหวนเพชรลูกใหญ่ เมื่อตกลงราคาพยากรณ์กันแล้ว ผู้บรรยายได้ถามอายุและลงมือวัดเส้นชีวิต พร้อมทั้งคำนวณอายุจริงบนลายมือของชายผู้นั้น เมื่อเห็นผู้บรรยายทำตามหลักพยากรณ์จบลงแล้ว เขาก็ถามผู้บรรยายว่าเขาจะรวยไหม ? ผู้บรรยายตอบว่าคุณรวยแล้ว ต่อจากนี้ไปอีก ๑๑ เดือนจะจนลง เหลือแต่กางเกงในตัวเดียว เขาแสดงท่าทางว่าโกรธมาก แต่ก็ไม่ถึงกับทำท่าจะเตะหมอ แสดงกิริยาฮึดฮัดและลุกขึ้นพูดว่า "หมอรู้ไหมว่าเขามีเงินเท่าไร ?" ผู้บรรยายตอบว่า ไม่เห็นจะต้องรู้ว่าคุณมีเงินเท่าไรไปทำไมกัน วันนี้คุณมีเงิน ๑๐ บาทอีก ๑๑ เดือนก็หมด หรือวันนี้คุณมีเงิน ๑๐ ล้านอีก ๑๑ เดือนก็หมดเหมือนกัน เขาพูดว่า เราดูหมอมาแล้ว ๓๐ หมอ หมอ ๆ ไหนก็หมอนั่นทายว่าเขาจะรวยทุกคน คุณเป็นหมอคนเดียวที่ทายว่าจะหมดตัวผมไม่เชื่อ เพราะคุณจะวิเศษกว่าหมอ ๓๐ หมอได้อย่างไร ?

เมื่อเวลา ๑๑ เดือนผ่านพ้นไปแล้ว ชายคนนี้กลับมาหาผู้บรรยายอีก ตอนนี้ดูเขาไม่ผึ่งผายเหมือนเดิม เสื้อผ้าแหวนทองหายไปหมด คงเหลือแต่นาฬิกาโรเล็กซ์นั้นอยู่เรือนเดียว เขานั่งลงยกมือไหว้ แล้วกล่าวคำขอโทษว่าหมอคงจำเขาได้ว่าเขามาให้หมอดูที่นี่เมื่อ ๑๑ เดือนก่อน เขากล่าวคำพูดที่

ไม่ค่อยจะเพราะหูเอาไว้บ้างจึงต้องขอโทษ เขาบอกว่าหมอพยากรณ์ว่าเราจะหมดตัวเมื่อถึง ๑๑ เดือน เหลือแต่กางเกงในตัวเดียว คำกล่าวของหมอที่พยากรณ์ไปนั้น นับว่าเป็นคำพูดที่เบามาก ความจริงถ้าหมอจะพยากรณ์ว่าจะต้องหมดถึงกางเกงในจึงจะถูก ผู้บรรยายพูดยกโทษให้เขาแล้ว เขาก็เล่าให้ฟังว่าเมื่อเขามาหาหมอนั้น เขามีเงินฝากธนาคารอยู่ราว ๕๖๐.๐๐๐ บาท และมีทองคำมากกว่า ๑๐๐ บาท ถ้ารวมทั้งสมบัติอื่น ๆ ด้วยแล้ว เขาก็คิดว่ามีค่ากว่า ๑ ล้านบาท แต่บัดนี้เขาหมดตัวจริง ๆ เงินทองที่มีอยู่เสียหายไปหมด ของที่มีค่ามีอยู่แต่นาฬิกาเรือนเดียว ถึงจะขายหมดนาฬิกาเขาก็ยังไม่พอใช้หนี้ เพราะยังเป็นหนี้เขาอยู่อีกหลายพันบาท เขาบอกว่าถ้าเขาไม่มาหาหมอที่นี่อีกแล้ว เขาก็ไม่ทราบว่าอนาคตของเขาจะเป็นอย่างไรต่อไป คือจะจนอยู่อย่างนี้หรือจะรวยขึ้นอีก จากนั้นเขาก็ทำหนังสือชมเชยพร้อมทั้งให้รูปถ่ายกับผู้บรรยาย (ทั้งรูปถ่ายและคำชมเชยยังเก็บไว้จนบัดนี้) แล้วเขาก็ให้พยากรณ์ชะตาชีวิตของเขาต่อไป เมื่อผู้บรรยายได้วัดและคำนวณชะตาชีวิตของเขาแล้ว ก็บอกเขาว่า จากเดือนที่ดูไปแล้ว ๑๒ เดือนคุณจะร่ำรวยขึ้นกว่าเดิมอีก

เมื่อเขาเข้ามาในสำนักงานใหม่ ๆ ดูเหมือนเขาหายใจได้ครึ่งท้อง พอได้ยินคำพยากรณ์ของผู้บรรยาย ดูเขาหายใจลงไปเต็มท้องดังเฮือกใหญ่ และมาบัดนี้รู้ข่าวว่าเจ้าของมือนั้นได้ร่ำรวยขึ้นกว่าเก่าเสียอีก เพราะเขาเร่งห้องรากหลายหมื่น เมียของเขาเริ่มคาดเข็มขัดทองอีกตามเคยและมีรถยนต์ใช้อยู่ ๒–๓ คัน การที่เจ้าของมือนี้จนเร็วและรวยเร็วนั้น เพราะเขาเป็นเจ้ามือเบอร์เถื่อน เมื่อบางคราวคนซื้อถูกติด ๆ กันตั้ง ๓ เดือนจนหมดตัวแต่พอจะมีขึ้นเขาก็ขายเบอร์แล้วกินเปล่าอยู่หลายเดือนจึงได้รวยขึ้นอีก ภายหลัง

ชายคนนี้มาหาผู้บรรยายบ่อย ๆ

ครั้งหนึ่งมีหญิงสาวคนหนึ่งมาให้พยากรณ์ชะตาชีวิตให้ หญิงสาวคนนั้นเมื่อผู้บรรยายพยากรณ์ชะตาชีวิตให้แล้ว เขาก็หายหน้าไปประมาณ ๗ เดือน วันหนึ่งหญิงคนนี้กลับมาที่สำนักงานอีกครั้ง เขาร่วงโรยและซูบผอมกว่ามาคราวก่อนครั้นถามว่าเขาจะมาให้พยากรณ์ชะตาชีวิตอีกหรือ? เขาบอกว่าเขาไม่ได้มาให้พยากรณ์ชะตาชีวิตอีกหรอก เขามาที่นี่เพื่อมาเยี่ยมหมอเท่านั้น ผู้บรรยายถามว่าคราวก่อนพยากรณ์ชะตาของคุณไปว่าอย่างไร? และคำพยากรณ์นั้นถูกต้องหรือไม่ เขาบอกว่าคำพยากรณ์ของหมอถูกต้องทุกข้อ จึงถามเขาอีกว่าหมอพยากรณ์ไปว่าอย่างไร เพราะการพยากรณ์คนใดคนหนึ่งไปนั้น ผู้บรรยายเขียนคำพยากรณ์ให้ไปทุก ๆ คน แต่เมื่อเขียนไปหลาย ๆ คนเข้า คำพยากรณ์ใครว่าอย่างไรก็จำไม่ได้ เขาบอกว่าหมอเขียนคำพยากรณ์ไปว่า เมื่อจากหมอไปแล้ว ๒ เดือนจะได้ผัว เมื่อได้ผัวแล้วผัวจะทิ้ง หลังจากผัวทิ้งแล้วไม่นานจะต้องเป็นกามโรค และเมื่อเป็นกามโรคแล้วจะต้องใช้เงินทองรักษาตัวฉิบหายวายวอดไม่มีอะไรเหลือเลย ต่อพ้นเวลาที่หมอดูไปแล้ว ๗ เดือนจึงจะมีคนมีมารักใหม่ และจะได้กับคนรักใหม่นี้จึงจะอยู่ทำมาหากินกันต่อไปได้

ผู้บรรยายถามว่า เมื่อหมอพยากรณ์ไปดังนี้คุณด่าหมอมากไหม? เขาบอกว่าไม่ได้ด่าหรอก แต่พ่อแม่เขาได้อ่านคำพยากรณ์นี้แล้ว พ่อแม่เขาด่าหมอมาก ผู้บรรยายถามว่าพ่อแม่เขาด่าว่าอย่างไร? หญิงนั้นตอบว่าพ่อแม่เขาด่าว่า พ่อแม่ของหมอมันเคยเป็นกามโรค มันจึงได้พยากรณ์ลูกเขาว่าจะเป็นกามโรค ผู้บรรยายถามว่าแล้วเรื่องที่เกิดขึ้นจริง ๆ นั้นเป็นอย่างไร หญิงนั้นตอบว่า เมื่อเขาจากหมอไปแล้ว ๒ เดือน เขาก็ไปได้กับ

ผู้ชายคนหนึ่งจริง ๆ พอได้กันราวหนึ่งเดือนเขาก็บอกชายนั้นว่า ตัวเขาเห็นจะตั้งท้องเสียแล้วเพราะประจำเดือนขาด และมีอาการแพ้ท้อง ชายนั้นกลับว่าตัวเขาเห็นจะตั้งท้องมากับคนอื่น เขาไม่รับว่าลูกที่อยู่ในท้องเป็นลูกของเขา หญิงนั้นจึงคิดว่าเมื่อเขาไม่รับว่าลูกเป็นลูกของเขา ลูกที่อยู่ในท้องก็ต้องเป็นลูกของเรา เขาจึงได้ลาออกจากงานที่ทำอยู่ แล้วก็กลับไปอยู่บ้านเดิมกับพ่อแม่ที่อำเภอนครชัยศรี–จังหวัดนครปฐม

เขาเล่าต่อไปว่า เมื่อเขากลับไปอยู่บ้านขณะนั้นท้องประมาณ ๓ เดือน เขาไปตักน้ำที่บ่อแล้วหกล้มลง เพราะที่บ่อน้ำนั้นกระดานมีตะไคร่น้ำทำให้ลื่น เมื่อหกล้มลงไปแล้ว ตอนค่ำวันนั้นก็แท้งลูกออกมา เมื่อแท้งลูกเลือดออกมากพอกินยาเลือดหยุด แถวบริเวณช่องคลอดก็เปื่อยหมด ต้องไปหาหมอให้รักษาอีกยากันอยู่ตั้ง ๓ เดือนจึงได้หาย เงินที่มีอยู่ก็หมดข้าของชายทองเท่าที่มีอยู่รักษาตัวจนหมดไม่เหลือเลย ถูกต้องเหมือนดังที่หมอพยากรณ์ เวลานี้เขาหายมาได้ ๔–๕ เดือนแล้ว ตั้งแต่เขาหายมาก็มีคนมารักติดพันเขาอีก แต่เขาก็ยังไม่ได้รับรักใคร ตอนนี้เขามีเรี่ยวแรงขึ้นบ้างได้เอาผักมาส่งที่ตลาดท่าเตียนแล้วไม่รู้จะไปไหน จึงได้ไถลมาเยี่ยมหมอ ผู้บรรยายได้พูดปลอบใจเขาว่า บัดนี้เคราะห์กรรมของคุณหมดแล้ว ต่อไปนี้จะได้พบรักที่แท้จริง และก็จะตั้งตัวได้อีกครั้งหนึ่งหญิงนั้นก็จากไป

ตำรวจคนหนึ่งมียศเป็นจ่านายสิบ เขาพาเพื่อนของเขาคนหนึ่งซึ่งมียศเป็นจ่านายสิบเช่นเดียวกัน มาให้ผู้บรรยายดูชะตาให้ คำถามของเขาก็คือว่า เมื่อใดตัวเขาจะได้รับยศเป็นนายร้อยตำรวจ ผู้บรรยายตรวจดูชะตาของจ่านายสิบคนนั้นแล้วก็พยากรณ์ว่า ต่อจากวันที่ดูไปแล้ว ๖ เดือน

คุณจะได้รับยศเป็นนายร้อยตำรวจ แต่เมื่อคุณเลื่อนยศแล้วสมองคุณจะไม่ดีหรือเป็นโรคประสาท ครั้น ๖ เดือนผ่านไปแล้ว เพื่อนจ่านายสิบที่มาด้วยกันวันนั้น ได้พาเพื่อนตำรวจที่เป็นจ่านายสิบรุ่นเดียวกันมาอีก ๓ คน รวมเป็น ๔ คน ทั้งตัวเราเอง เขาพูดกับเพื่อน ๆ ต่อหน้าผู้บรรยายว่า วันนั้นเมื่อ ๖ เดือนมาแล้ว เขามากับเพื่อนจ่านายสิบคนที่มาให้ดูนั้น และหมอพูดต่อหน้าเราว่า เพื่อนเราคนนั้นจะได้เลื่อนยศในเวลา ๖ เดือนแล้วเป็นโรคประสาท เราบอกว่าเดี๋ยวนี้ เพื่อนเราคนนั้น ได้เลื่อนยศเป็นนายร้อยตำรวจตรีแล้ว แต่พอเลื่อนยศเป็นนายร้อยตรีไม่นานก็เสียสติ เขาบอกว่าและบัดนี้ เพื่อนเขาคนนั้นต้องถูกส่งตัวไปอยู่โรงพยาบาลปากคลองสานเสียแล้ว

การที่เราพาเพื่อน ๆ มาวันนี้ เพราะเพื่อน ๆ อยากจะดูชะตากันทุก ๆ คน และอยากจะรู้ว่าเมื่อใดจะได้เลื่อนยศ และเมื่อได้เลื่อนยศแล้วจะมีใครถึงกับเป็นบ้าอีกหรือไม่ (ท่าทีของทุก ๆ คนกลัวว่าจะเป็นบ้า) ผู้บรรยายต้องทำงานหนัก โดยพยากรณ์คนทั้ง ๔ ติดต่อกันไปกว่า ๒ ชั่วโมง ได้กำหนดระยะการเลื่อนยศและเรื่องอื่น ๆ ให้ทุก ๆ คน แต่ไม่มีใครคนใดคนหนึ่งใน ๔ คนนี้จะเป็นบ้าอีก ทุก ๆ คนมีแต่ดี

วันหนึ่งมีตำรวจคนหนึ่ง ภายหลังทราบว่ามียศเป็นนายสิบตำรวจตรี (เพราะเขาแต่งเครื่องแบบมาที่สำนักงาน) ตำรวจคนนี้แต่งพลเรือนเข้ามาท่าทางเลิกลั่ก เขาบอกว่าเขามาให้หมอตรวจชะตา เขาย้ำว่าหมอดูให้แม่น ๆ นะ เมื่อตกลงดูกันแล้ว และเมื่อผู้บรรยายถามอายุและคำนวณชีวิตบนลายมือเขาแล้ว เขาบอกว่าเขาถามคำเดียวเท่านั้นว่าเขาจะติดตารางกี่ปี ผู้บรรยายได้ตรวจดูหลักฐานการติดตารางของเจ้าของมือนั้นแล้ว ก็ไม่เห็นว่าเขาจะติดตารางที่ตรงไหนแต่เรื่องยุ่งยากหรือเรื่องการเสียเงินเล็กน้อยจะเกิดขึ้น ในระยะ

นั้น จึงตอบกับตำรวจคนนั้นไปว่า ผมไม่เห็นว่าคุณจะติดตารางเลย เรื่องเสียเงินอาจจะมีบ้างแต่ไม่มากนัก เว้นแต่ว่าเมื่ออีกเดือนที่ดูไปแล้ว ๓ เดือนคุณจะรวยขึ้นกว่าเท่าที่เป็นอยู่ในระยะนี้อีก

เมื่อผู้บรรยายพูดคำนี้ ดูว่าเขาโกรธจัดทีเดียว เขาบอกว่าเราไม่ชอบหมอที่ไม่มีความรู้อะไร เอาแต่พยากรณ์ยกยอคนท่าเดียว อะไร ๆ ก็ดีหมดไม่มีเสียเลย เขาบอกว่าเขาจะไม่ติดตารางได้อย่างไร ? เมื่อ ๘ วันที่แล้วมานี้เขาขับรถชนคนตายไปคนหนึ่ง และเขาถูกกักขังอยู่ระหว่างสอบสวนตั้ง ๓ วันจึงประกันตัวออกมาได้ เขาบอกว่าวันนี้เขาไปดูหมอมาแล้ว ๔–๕ หมอ เขาต้องการอยากทราบว่า เขาจะติดตารางกี่ปีเท่านั้น เพราะบางหมอบอกว่าติด ๖ ปี บางหมอว่าติด ๕ ปีก็มี ๓–๔ ปีก็มี จึงอยากจะทราบว่าติดกี่ปีกันแน่ ที่คุณพยากรณ์ว่าไม่ติดตารางนั้นผมไม่เชื่อ เพราะขับรถชนคนตายทั้งคนจะไม่ติดตารางได้อย่างไร ดูท่าทางเขาโกรธจัดเหมือนกัน แต่ไม่ทำท่าจะเตะหมอ เห็นจะเป็นเพราะต้องประกันตัวมาไม่นานนั่นเอง เป็นแต่บ่นปอดแปดว่าเสียดายเงินค่าดูแล้วออกจากสำนักงานไป ตำรวจคนนี้หายหน้าไป ๓–๔ เดือน วันหนึ่งเขากลับมาที่สำนักงานอีก คราวนี้แต่งเครื่องแบบนายสิบตรีมาด้วย เมื่อเข้ามาถึงเขาก็ยกมือไหว้แล้วก็กล่าวคำขอโทษ แล้วก็ถามว่าหมอจำเขาได้ไหม? ผู้บรรยายตอบว่าจำไม่ได้ (เพราะวันนั้นเขาไม่ได้แต่งเครื่องแบบมา) เขาก็บอกว่าผมที่เคยมาให้หมอดูครั้งหนึ่งอย่างไรเล่า และที่ผมบอกว่าผมขับรถชนคนตายนั้นอย่างไร ตอนนี้ผู้บรรยายจึงจำได้ เขาชมเชยว่าหมอดูแม่นมาก หมอบอกว่าผมไม่ติดตารางผมโกรธ ความจริงที่จริงแล้วผมไม่ติดตารางเรื่องขับรถชนคนตายนั้นจริง ๆ ผู้บรรยายถามว่าเพราะอะไร เขาบอกว่าเพราะมีผู้ใหญ่ช่วยเหลือ เขาเสียเงินค่าทำศพไปแต่

เพียง ๑๕๐๐ บาทเท่านั้นก็หมดเรื่อง เขาเล่าต่อไปว่าที่หมอว่าจะมีลาภนั้น เรื่องก็เป็นความจริง เดี๋ยวนี้ผมไปที่ไหนเป็นได้เงินทั้งนั้น

เด็กหนุ่มคนหนึ่งมาให้ผู้บรรยายดูชะตา ผู้บรรยายได้พยากรณ์ว่า ต่อจากนี้ไปแล้ว ๘ เดือนเขาจะได้เปิดร้านใหญ่ เขาหัวเราะแล้วพูดว่าผมไม่มีเงิน หรือไม่มีปัญญาเปิดร้านใหญ่อย่างหมอว่าหรอก ว่าแล้วก็จากไปครั้น ๘ เดือนต่อมา เด็กหนุ่มลูกจีนคนนี้กลับมาอีก พร้อมด้วยรูปถ่าย และจดหมายชมเชย เขาบอกว่าคำพยากรณ์ของหมอเขาไม่เคยเชื่อถือเลย แต่พอถึงระยะ ๘ เดือนเตี่ยของเขาก็ออกเงิน ๖๐๐๐๐ บาท ให้เขาเปิดร้านแก้เครื่องวิทยุ บัดนี้เราเปิดร้านแล้ว จึงได้เอาจดหมายชมเชยฉบับนี้มาให้หมอ

การที่ได้นำเรื่องการพยากรณ์ด้วยหลักวิชานี้มาเล่าให้ฟังนั้น มิใช่จะอวดอ้างว่า ผู้ บรรยาย เป็นคนที่พยากรณ์ ได้แม่นยำ แต่สิ่งที่จะอวดนั้นก็คือหลักวิชาที่ได้ค้นพบแล้วนี้ ซึ่งการพยากรณ์ตามแบบที่กล่าวมาแล้วนี้ ไม่ว่าวิชาการพยากรณ์ใด ๆ เท่าที่โลกเคยมีมา ก็ไม่สามารถจะพยากรณ์ได้ ทั้งนี้ทั้งนี้ก็เพราะผู้บรรยายได้เล่าเรียนวิชานั้น ๆ มาหมดแล้ว เห็นแต่หลักวิชานั้น ๆ กล่าวว่าทำอย่างนั้นดี ทำอย่างนี้ไม่ดีหรืออะไรทำนองนี้ ซึ่งมิใช่เป็นการพยากรณ์ คือมีลักษณะเป็นผู้สอนกลาย ๆ เสียทั้งสิ้น อันหลักวิชาการพยากรณ์ซึ่งผู้บรรยายได้ให้ชื่อว่า "วิชาการอ่านโค้ดวิทยุแห่งจักรวาฬ" นี้ถ้าจะนับว่าเป็นหลักการพยากรณ์อย่างแท้จริงที่โลกเพิ่งจะเคยมี ก็เห็นจะไม่ผิดนัก ทั้งนี้ก็เพราะว่าหลักการพยากรณ์นั้น ๆ ผู้พยากรณ์จำเป็นจะต้องพยากรณ์ให้เป็นไปได้ทั้งสิ่งที่ดีและสิ่งที่ไม่ดี เพราะคนเราที่เกิดมาในโลกนี้ย่อมจะเป็นได้ทั้งดีและชั่ว ซึ่งหลักพยากรณ์ใด ๆ ก็ไม่เคยชี้ขาดได้เลย แต่หลักวิชาการอ่านโค้ดวิทยุแห่งจักรวาฬนี้สามารถจะชี้ขาดได้ เหมือนดังที่ผู้

บรรยายได้เล่าให้ฟังมาแล้ว ไม่ว่าเรื่องนั้น ๆ จะดีหรือชั่ว ก็สามารถจะพยากรณ์ให้ถูกต้องได้ตามความเป็นจริงทั้งสิ้น

สำหรับการพยากรณ์นั้นเล่า ผู้ศึกษาตำรานี้พึงจดจำไว้ว่า เมื่อเราเห็นในหลักวิชาว่าการพยากรณ์นั้นจะเกิดขึ้นในรูปใดอย่างไร ? เราก็ต้องพยากรณ์ไปตามนั้น เราไม่ต้องกลัวว่าเรื่องนั้น ๆ จะผิดพลาด เพราะหลักของวิทยุแห่งจักรวาฬที่ตั้งไว้นั้น ย่อมจะบังคับเจ้าของมือหนึ่งเจ้าของมือใดให้มีวิถีชีวิตเป็นไปตามหลักที่โค้ดวิทยุแห่งจักรวาฬได้วางไว้ทั้งสิ้น ความอันที่จริงเขาได้เขียนเป็นโค้ดเอาไว้นานแล้ว แต่มนุษย์ที่เกิดมาก่อนมีตำรานี้ไม่มีคนหนึ่งคนใดจะเคยอ่านออกเลย มนุษย์จึงเข้าใจว่า สิ่งต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นกับมนุษย์นี้เป็นเพราะบุญกรรมบันดาลบ้าง เป็นเพราะพระเพราะเจ้าบันดาลบ้าง ซึ่งความอันที่จริงแล้ว เรื่องที่เกิดขึ้นกับมนุษย์ทั้งหลายนี้ เพราะวิทยุแห่งจักรวาฬเป็นผู้บันดาลให้เป็นไปทั้งสิ้น และวิทยุแห่งจักรวาฬนี้ได้เขียนเป็นโค้ดไว้แล้วในมือของคนทั้งโลก ซึ่งมนุษย์ที่ใช้ความพยายามเพียงเล็กน้อยเท่านั้น ก็จะสามารถอ่านโค้ดที่เขียนไว้นี้ออกได้ ไม่ยากลำบากเหมือนดังที่มนุษย์ต้องการจะพบพระอินทร์ตัวเขียว ๆ หรือต้องการจะพบเทพยดานางฟ้าที่มีปีกบินได้แต่อย่างใด ซึ่งเรื่องเหล่านี้มนุษย์ได้พยายามค้นหากันมาหลายพันปีแล้ว ก็ไม่ปรากฏว่าจะมีใครพบสิ่งที่กล่าวนี้เลย

การเรียบเรียง "วิชาการอ่านโค้ดวิทยุแห่งจักรวาฬ" เล่มหนึ่งขึ้นใหม่นี้ ได้ทำการดัดแปลงวิธีการที่จะเล่าเรียนให้ง่ายเข้า ผู้บรรยายคิดว่าผู้ที่มีสติปัญญาอยู่บ้าง ผู้นั้นก็จะสามารถอ่านโค้ดวิทยุแห่งจักรวาฬให้ออกได้เพียงแต่ใช้เวลาไม่เกิน ๒ เดือนเท่านั้น แม้ว่าการอ่านในขั้นแรกนี้ ผู้ศึกษาจะยังอ่านไม่ออกทั้งสิ้นก็ตาม แต่ถ้าและผู้ศึกษานั้น ๆ จะพยายามอ่านเส้นบน

ลายมือคนจริง ๆ ให้มาก และถ้าต้องการจะรู้วิชานี้ให้เจนจัดจริง ๆ แล้ว ผู้ศึกษานั้น ๆ ก็ควรจะต้องรวบรวมตำรานี้ในชั้นประถมไว้ให้ครบถ้วนทั้ง ๔ เล่ม เพราะวิชานี้ในชั้นประถมนั้น ได้ทำการบรรยายถึงเส้นต่าง ๆ เท่าที่เกิดขึ้นในมือของคนทั้งโลก ไว้อย่างครบถ้วนแล้ว ทั้งไม่ต้องเลือกว่าคน ๆ นั้นจะเป็นคนชาติใดภาษาใดด้วย เส้นในลายมือของคนชาตินั้นภาษานั้นก็จะมาอยู่ในตำรานี้หมดสิ้น

แต่ก่อนที่ผู้ศึกษาจะอ่านตำราเล่มต่อ ๆ ไปนั้น ผู้ศึกษาจะต้องเรียนในตำราเล่มที่ ๑ นี้ให้เจนจบเสียก่อน หมายถึงต้องเรียนจากบทที่ ๑ ไปหาบทที่ ๖ ให้จดจำได้ และจะต้องรู้จักเส้นทุก ๆ เส้นที่เกิดขึ้นในมือของคนจริง ๆ ด้วยว่า เส้นที่เห็นอยู่ในมือจริง ๆ นั้นเส้นนั้น ๆ คือเส้นอะไร และบวกกันอยู่กับเส้นอะไร หมายถึงต้องเรียนทั้งในทางทฤษฎีและการปฏิบัติไปพร้อม ๆ กันด้วย ถ้าและผู้ศึกษารู้จักเส้นนั้นแล้ว แต่ไม่ทราบคำแปลของเส้นที่มีรูปร่างอย่างนั้น ผู้ศึกษาก็สามารถจะเปิดไปหาดูในบทที่ว่าด้วยเส้นนั้น ๆ ในหนังสือเล่มต่อ ๆ ไปได้อีกทอดหนึ่ง ถ้าผู้ศึกษาไม่ทราบว่า เส้นที่เห็นอยู่ในลายมือนั้นคือเส้นอะไร การเรียนวิชานี้ ก็จะไม่ได้ผลอย่างแน่นอน แต่ถ้าผู้ศึกษายังไม่รู้จักเส้นในลายมือทุก ๆ ลายมือแล้ว ก็จำเป็นต้องเรียนในหลักเกณฑ์ที่ขึ้นของเส้น ความหมายของเส้น ในเล่มที่ ๑ นี้ให้รู้แน่นอนเสียก่อน แล้วจึงค่อยเรียนค่อยศึกษาในเล่มอื่น ๆ ต่อไปอีก ถ้าผู้ศึกษานั้น ๆ เห็นเส้นต่าง ๆ ในลายมือใด ทั้งรู้จักชื่อของเส้นทุก ๆ เส้นในลายมือนั้นแล้ว และรู้จักความหมายของเส้นนั้นด้วย เมื่อพบเส้นที่บวกกันก็จะอ่านออกเองโดยไม่ต้องมีครูบาอาจารย์มาสั่งสอนอีก

อนึ่งขอตักเตือนว่า ถ้าผู้ใดทำการศึกษาวิชานี้แล้ว เมื่อเห็นรูปร่างของเส้นที่มีลักษณะอย่างใด ผู้ศึกษาจะต้องพลิกตำราค้นคว้าให้อ่านออกเสียก่อน อย่าได้พยายามเดาเป็นอันขาด สิ่งใดอ่านออกหรือรู้ก็ต้องบอกว่ารู้ ถ้าสิ่งใดไม่รู้ก็ต้องบอกว่าไม่รู้ ถ้าไม่เข้าใจในรูปร่างของเส้นใดแล้ว ต้องเปิดตำราค้นคว้าจนกระทั่งแน่ใจแล้วว่าเส้นนั้น ๆ ควรจะแปลว่าอย่างไร จึงจะค่อยพยากรณ์ออกไป แต่ถ้าไม่รู้จริงแล้วขืนพยากรณ์ออกไป ก็จะกลายเป็นนักเดาไปเสีย เมื่อหัดเป็นนักเดาแล้ว ก็จะเห็นไปว่าการเดานั้นเป็นของง่าย เลยไม่ต้องเรียนรู้วิชาจริง ๆ เสียเลย ผลสุดท้ายก็จะกลายเป็นหมอเดาไปเท่านั้นเอง ซึ่งจะทำให้พลาดหวังในการที่จะรอบรู้ในวิชาที่ประเสริฐสุดนี้ได้

บทที่ ๑

แนะนำให้รู้จักมือ

ก่อนจะแนะนำให้รู้จักมือ จะขอเตือนให้ผู้ศึกษาใหม่ทราบว่า อันการเรียน "วิชาการอ่านโคตวิทยุแห่งจักรวาฬ" หรือการเรียน "วิชาการดูลายมือ" แบบใหม่นี้ ผู้ศึกษาจะต้องเรียนแบบเดียวกันกับการเรียนหนังสือไทย หรือเหมือนหนึ่งเรียนหนังสือภาษาต่าง ๆ เท่าที่โลกศึกษากันอยู่ในเวลานี้ คือเมื่อเริ่มเรียนหนังสือภาษาต่าง ๆ นั้น การอ่านการเขียนการท่องจำตัวหนังสือ นับว่าเป็นความสำคัญที่สุดของการเรียนหนังสือภาษานั้น ๆ สมมุติว่าการเรียนหนังสือไทย ถึงเราจะเรียนไปถึง ๕–๖ ชั้นเรียนแล้วก็ตาม แต่ความรู้ที่เราเริ่มเรียนในชั้นประถม ๑ คือการเรียนจำตัวสระและพยัญชนะนั้น เราจะลืมเสียมิได้เป็นอันขาด ถ้าและเมื่อใดเราลืมตัวสระและพยัญชนะที่เราเรียนในชั้นประถมปีที่ ๑ เสียแล้ว เมื่อนั้นก็หมายความว่าเราจะอ่านหนังสือไทยไม่ออก หรือเราจะไม่รู้หนังสือไทยนั้นเอง

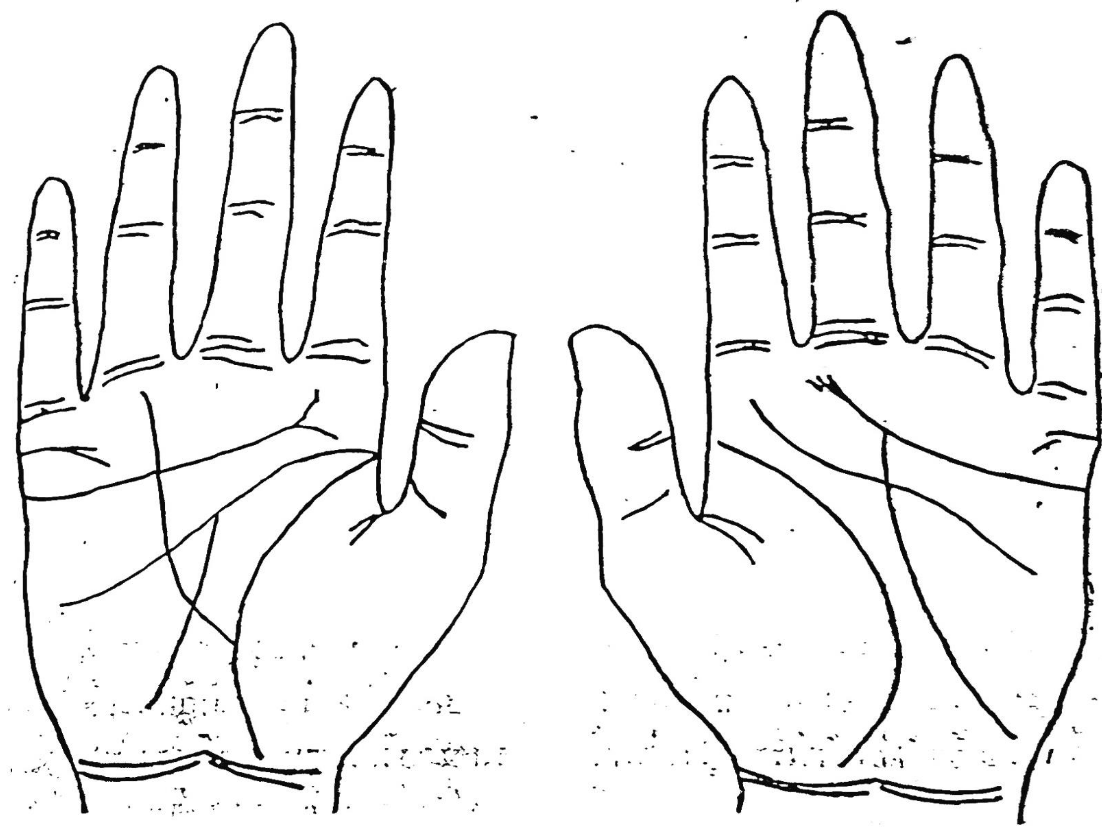
เรื่องที่กล่าวนี้เป็นฉันใดก็ตาม เมื่อผู้ศึกษามาศึกษาวิชาการอ่านโคตวิทยุแห่งจักรวาฬนี้แล้ว ความรู้ในบทที่ ๑ ถึงบทที่ ๖ ผู้ศึกษาจะลืมเสียมิได้ ถ้าผู้ศึกษารู้ว่าสมองทึบไปบ้าง คือ อ่านบทเรียนจากบทที่ ๑ ถึงบทที่ ๖ หลายเที่ยวแล้วจำไม่ได้ ผู้ศึกษานั้น ๆ ก็จะต้องใช้

วิธีท่องจำ คือจำเรื่องมือ จำชื่อส่วนต่าง ๆ ของมือ จำเรื่องเนิน ที่ตั้งของเนิน จำความหมายของเนิน จำเรื่องเส้น จำที่ตั้งของเส้น และจำความหมายของเส้น โดยเฉพาะเรื่องเส้นนั้นมิใช่จะรู้จักแต่ในหนังสือ ผู้ศึกษาจะต้องหัดดูเส้นต่าง ๆ ในลายมือจริง ๆ ให้รู้จักด้วย พอเห็นถึงก็ให้รู้ได้ทันทีว่า เส้นไหนชื่อเส้นอะไรในลายมือที่เห็นอยู่นั้น นอกจากรู้จักเส้นที่ตั้งอยู่โดดเดี่ยวแล้ว ต้องหัดดูให้รู้จักว่า เส้นหลักนั้น ๆ สัมพันธ์กันอยู่กับเส้นหลักอะไรด้วย เมื่อเรารู้จักเส้นที่สัมพันธ์กันอยู่นั้นว่ามีเส้นอะไรบ้างแล้วตอนนี้ถ้าเราไม่ลืมว่า เส้นหลักนั้น ๆ มีความหมายว่าอย่างไร เราก็จะแปลเรื่องราวที่เส้นนั้น ๆ สัมพันธ์กันอยู่ออกเป็นข้อความได้ โดยไม่ต้องมีครูบาอาจารย์มาสั่งสอนอีก แต่ก่อนที่เราจะรู้ว่าในมือใคมีเส้นหลักชื่ออะไรอยู่บ้าง และสัมพันธ์กันอยู่กับเส้นอะไร เราก็ต้องหัดดูลายมือคนให้มาก ๆ อย่างน้อยเป็นร้อย ๆ คนขึ้นไปถึงพันคน ดังนี้แล้ว เราก็จะเห็นเส้นหลักต่าง ๆ ซึ่งตรงตามหลักวิชาอยู่บนลายมือคนเหล่านั้นทั้งสิ้น แม้บางคนจะไม่มีเส้นหลักบางเส้น แต่ในมือคนอื่น ๆ ก็จะมีเส้นนั้น ๆ อยู่ ผู้ศึกษาต้องจำไว้ว่าจากบทที่ ๑ ถึงบทที่ ๖ เมื่อถามถึงเรื่องอะไรแล้วจะต้องตอบให้ได้ทันที เช่นเส้นอะไรหมายความว่าอย่างไร เนินอะไรหมายความว่าอย่างไร และเมื่อเริ่มเรียนนั้น ห้ามมิให้เรียนบทเรียนบทอื่น ๆ จนกว่าจะเรียนเรื่องราวใน ๖ บทนี้จนจำได้แล้ว จึงค่อยพลิกไปเรียนในบทอื่น ๆ ต่อไปอีก และจะต้องพลิกกลับมาอ่านคำตักเตือนนี้อยู่เสมอด้วย

เมื่อเริ่มอ่านบทเรียนบทนี้ ผู้อ่านก็จะแปลกใจว่า เรื่องมือทำไมจะต้องแนะนำให้รู้จักด้วย เพราะคนเราเมื่อเกิดมาทุก ๆ คนก็มีมืออยู่แล้ว และทุก ๆ คนก็ต้องรู้จักมือของตนเองทั้งสิ้น แต่ถ้าผู้บรรยายจะกล่าวว่า ใครที่ไม่ได้เรียนวิชานี้แล้ว ผู้นั้นจะไม่รู้จักคำว่ามือเลย เมื่อผู้บรรยายกล่าวเช่นนี้ ผู้ที่ได้ฟังก็คงจะสงสัยไปตาม ๆ กัน แต่ความจริงแล้วเป็นเช่นนั้นจริง ๆ คือมือของคนเรานี่แหละซึ่งเป็นที่เกิดของ "โค้ดวิทยุแห่งจักรวาฬ" ซึ่งวิทยุแห่งจักรวาฬได้เขียนโค้ดย่อขึ้นไว้ในมือของคนเราทุก ๆ คน และวิทยุแห่งจักรวาฬนี้แหละที่มีอำนาจเหนือมนุษย์ทั้งหลาย สามารถจะบันดาลให้มนุษย์ทุก ๆ คน ดีหรือชั่วก็ได้ตามเส้นที่ลิขิตขึ้นไว้นั้น ถ้าและผู้ใดเรียนอ่านโค้ดวิทยุแห่งจักรวาฬออกแล้ว เขาผู้นั้นก็จะรู้ชะตาชีวิตและความเป็นไปของตนเอง ตลอดจนรู้ชะตาชีวิตและความเป็นไปของผู้อื่นด้วย

ควรจะกล่าวได้ว่า ตั้งแต่มนุษย์เกิดมาในโลกนี้ ไม่มีมนุษย์คนใดแม้แต่สักคนเดียวที่จะรู้ว่า อันเส้นขยุกขยิกที่อยู่ในมือของคนเรานี้ จะมีอำนาจยิ่งใหญ่กว่ามนุษย์ทั้งโลก ทั้งสามารถจะนำวิถีชีวิตของคนทั้งโลกไปสู่ความดีและความชั่วได้ด้วย ถ้าผู้ใดได้เรียนอ่านโค้ดวิทยุแห่งจักรวาฬนี้แล้ว ท่านผู้นั้นก็จะทราบได้เองว่า คำที่ผู้บรรยายได้กล่าวไว้นี้เป็นความจริงทั้งสิ้น คำบรรยายต่อไปนี้ เป็นบทเรียนที่ต้องการจะให้ผู้ศึกษาทำการเรียนเป็นบทแรก คือต้องการจะให้ผู้ศึกษาเรียนรู้ว่าเราจะอ่านโค้ดวิทยุแห่งจักรวาฬในมือใดกันแน่

ภาพที่ ๑ แนะนำให้รู้จักมือซ้ายและมือขวา

ซ้าย — ขวา

มือซ้ายเขาเรียกว่า "มือธรรมชาติ" หรือ "มือส่ง"

มือขวาเขาเรียกว่า "มือปฏิบัติการณ์" หรือ "มือรับ"

"มือธรรมชาติ" หรือ "มือส่ง"

กับ "มือปฏิบัติการณ์" หรือ "มือรับ"

หมายความว่าอย่างไร ?

การแนะนำให้รู้จักมือทั้ง ๒ มือในขั้นต้นนี้ ผู้บรรยายจะบรรยายให้ทราบถึงคำว่า "มือธรรมชาติ" กับ "มือปฏิบัติการณ์" เสียก่อน เพราะคำว่า "มือส่ง" หรือ "มือรับ" นั้น ถ้าจะอธิบายให้ผู้ศึกษาฟังในตอนนี้แล้ว ผู้ศึกษาทุก ๆ คนก็จะฟังไม่รู้เรื่อง เหมือนผู้ที่ยังไม่ได้เรียนหนังสือจีนเลย แล้วมีผู้อ่านหนังสือจีนให้ฟังนั่นเอง คำว่า "มือส่ง" หรือ "มือรับ" นี้ จะไปอธิบายให้ฟังได้ ก็ต่อเมื่อผู้ศึกษานั้น ๆ อ่านโค้ดวิทยุแห่งจักรวาลออกแล้ว สำหรับในตอนนี้จะบรรยายให้ฟังแต่คำว่า "มือธรรมชาติ" กับคำว่า "มือปฏิบัติการณ์" ก่อน

ข้อ ๑ คำว่า "โค้ดวิทยุแห่งจักรวาล" นั้นหมายถึงเส้นลายมือที่เกิดขึ้นในมือของคนเรา เมื่อเราจะอ่านโค้ดวิทยุแห่งจักรวาล เท่าที่ปรากฏอยู่บนมือคนใดก็ตาม เราจะต้องอ่านเส้นที่อยู่บนมือทั้ง ๒ มือไปพร้อม ๆ กัน หรือถ้าเราจะพยากรณ์ชะตาชีวิตของบุคคลผู้ใด เราก็ต้องพยากรณ์ตามเรื่องราวของเส้นที่เขียนขึ้นไว้ "บนมือทั้ง ๒ มือ" เช่นเดียวกัน อันนี้คือหลักเกณฑ์อันแรกของวิชานี้ [illegible]

ข้อ ๒ คำว่า "มือธรรมชาติ" หรือมือซ้ายนั้นหมายความว่า เส้นหนึ่งเส้นใดที่เกิดขึ้นในมือนี้ ย่อมจะเป็นเส้นที่สำหรับชี้ขาด ในความเป็นอยู่และความเป็นไป ในชะตาชีวิตของเจ้าของมือนั้น ๆ เส้นที่เป็นความหมายใด ๆ ก็ตามซึ่งเกิดขึ้นในมือนี้ ไม่ว่าเส้นนั้น ๆ จะบอกได้อย่างไร เช่นบอกไว้ว่าเจ้าของมือนั้นจะรวยหรือจะจน เจ้าของมือนั้นจะดีหรือจะชั่ว เจ้าของมือนั้นจะสบายหรือทุกข์ยากลำบาก หรือจะต้องมีความเป็นไปอย่างไรก็ตาม เส้นต่าง ๆ ที่ขึ้นอยู่ในฝ่ายมือนี้ จะนำวิถีชีวิตของผู้นั้นไปสู่เรื่องนั้น ๆ ได้เสมอ ไม่ว่าเรื่องนั้น ๆ จะเป็นอย่างไรก็ตาม เพราะเส้นต่าง ๆ ที่เขียนไว้

บนมือนี้ จะเรียกร้องสิ่งนั้น ๆ เข้ามาหาชีวิตของผู้นั้น โดยเจ้าของมือนั้นไม่ทันรู้ตัว หรือหมายถึงว่าเส้นใด ๆ ที่เกิดขึ้นบนมือธรรมชาตินี้ จะต้องเกิดกับเจ้าของมือนั้น โดยเจ้าของมือนั้นไม่ต้องกระทำหรือเกิดขึ้นเองโดยไม่ทันคิดหรือเกิดขึ้นโดยไม่ทันรู้ตัวเสมอไป ทั้งในทางประกบ และในทางที่จะติดต่อสืบเนื่องกันไปอีกด้วย (คำนี้ยังไม่อธิบายก่อน) ก็จะมีเส้นแสดงไว้ทางมือธรรมชาติทั้งสิ้น เพราะฉะนั้นเมื่อเราอ่านโค้ดวิทยุแห่งจักรวาลออก เราก็จะต้องชี้ขาดชะตาชีวิตของบุคคลผู้นั้นด้วยเส้นที่แสดงไว้บนมือ "ธรรมชาติ" นี้เป็นเส้นชี้ขาดทั้งสิ้น

ข้อ ๓ คำว่า "มือปฏิบัติการณ์" หรือมือขวา มีคำอธิบายว่าเส้นหนึ่งเส้นใด ที่โค้ดวิทยุแห่งจักรวาลได้เขียนข้อความไว้บนมือนี้ ไม่ว่าเส้นนั้น ๆ จะมีความหมายว่าอย่างไร เช่นเขียนไว้ว่า เจ้าของมือนั้นจะลำบากยากจน เจ้าของมือนั้นจะร่ำรวยมีเงินทองมหาศาล เจ้าของมือนั้นจะมีแต่ความสุขกายสบายใจก็ตาม โค้ดวิทยุแห่งจักรวาลที่ปรากฏอยู่บนมือนี้ จะต้องมีปฏิบัติการณ์เข้าไปด้วยเสมอ เช่นจะรวย เจ้าของมือนั้นก็จะต้องไปประกอบกิจการหามาหรือจะจนลง ก็จะต้องไปกระทำในสิ่งใดสิ่งหนึ่งให้เกิดความเสียหายขึ้นจึงจะจนลงได้ สมมุติว่าจะต้องไปติดตาราง ก็ต้องไปกระทำสิ่งใดสิ่งหนึ่งที่ผิดกฎหมาย—หรือผิดศีลธรรมให้เกิดขึ้นเสียก่อน เช่นไปตีไปฆ่าไปลักไประโมยเขาเป็นต้น ไม่ว่าเส้นใด ๆ ที่แสดงไว้ในมือปฏิบัติการณ์นี้ สิ่งนั้น ๆ จะเกิดขึ้นโดยการกระทำของเจ้าของมือนั้น ๆ ทั้งสิ้น

การที่มนุษย์เรามีมืออยู่ ๒ มือ ก็เหมือนกะทุก ๆ สิ่งทุก ๆ อย่างที่เกิดขึ้นกับมนุษย์ในโลกนี้ คือเรื่องที่จะเกิดขึ้นกับมนุษย์ทั้งหลายนั้น เมื่อรวมทั้งโลกเข้าด้วยกันแล้ว ก็จะมีเพียง ๒ ประการเท่านั้นคือ

๑. สิ่งนั้น ๆ เกิดขึ้นโดยการกระทำของมนุษย์เราเอง คือมนุษย์

ต้องมีปฏิบัติการณ์เกิดขึ้นก่อนแล้ว จึงจะมีผลตามมาทีหลัง โค้ตวิทยุแห่งจักรวาฬที่เกี่ยวด้วยเรื่องนั้น ๆ จึงเรียนโค้ตไว้ทางมือขวา

๒. สิ่งนั้น ๆ เกิดขึ้นกับมนุษย์ทุก ๆ คน โดยมนุษย์เราไม่ได้คิดไม่ได้ฝันมาก่อนเลย พอเรื่องนั้น ๆ จะเกิดก็เกิดขึ้นทีเดียว เช่นพอจะดีก็ดีเลย หรือเมื่อจะเสียก็เสียเลยหรือพอจะชั่วก็ชั่วเลย โค้ตวิทยุแห่งจักรวาฬ จึงเรียนโค้ตเหล่านี้ไว้ทางมือซ้ายหรือมือธรรมชาติ

เมื่อได้บรรยายเกี่ยวด้วยมือทั้ง ๒ มือดังนี้แล้ว ก็เกือบจะไม่ต้องบรรยายต่อเติมไปอีกก็ได้ว่า การที่เราจะพยากรณ์หรือการที่เราจะอ่านโค้ตวิทยุแห่งจักรวาฬนั้น เราจะต้องอ่านโค้ตวิทยุทั้งทางมือซ้ายและมือขวาไปพร้อม ๆ กันไปเลย แต่ความดีหรือความชั่วนั้น จะต้องตัดสินชี้ขาดชะตาชีวิตของบุคคลทั่ว ๆ ไปด้วยเส้นที่แสดงไว้ในมือธรรมชาติ เพราะฉะนั้นการตัดสินเรื่องราวใด ๆ ว่าบุคคลใดจะดี หรือจะชั่วในระยะใด ๆ เราก็จะต้องพยากรณ์ตามหลักวิชาที่วางไว้ในมือธรรมชาติ เป็นการชี้ขาดโชคชะตาของบุคคลผู้นั้นทั้งสิ้น เช่นในมือปฏิบัติการณ์แสดงไว้ว่าคน ๆ นี้จะรวย เพราะเขาเป็นคนขยันขันแข็งหมั่นเก็บหอมรอมริบ แต่ในมือธรรมชาติแสดงไว้ว่าคน ๆ นั้นจะต้องจน เราก็พยากรณ์ไปว่าคน ๆ นั้นจะต้องจน ถึงแม้ว่าในขณะที่มาให้เราพยากรณ์นั้น คน ๆ นั้นจะร่ำรวยขนาดไหนก็ตาม ส่วนคนบางคนมือปฏิบัติการณ์บอกไว้ว่าคน ๆ นั้นจะจน แต่มือธรรมชาติบอกไว้ว่าจะรวย เราก็ต้องพยากรณ์ชะตาชีวิตของบุคคลผู้นั้นว่าจะต้องรวย และโค้ตวิทยุแห่งจักรวาฬนั้นย่อมแสดงไว้อย่างชัดแจ้งแล้วว่า เขาผู้นั้นจะรวยหรือจะจนเมื่อใด เวลาไหน หรืออายุเท่าไร

อันนี้เป็นการชักตัวอย่างมาให้เห็นแต่เพียงเรื่องเดียวหรือ ๒ เรื่อง แต่ความอันที่จริงแล้ว เรื่องที่จะเกิดขึ้นกับมนุษย์ทั้งหลายนี้ ย่อมจะมีอยู่เป็นจำนวนมาก ถ้าจะคิดรวมกันแล้วก็จะมีหลายหมื่นหลายแสนเรื่องด้วยกัน ถ้าผู้ศึกษาเล่าเรียนจนอ่านโค้ตวิทยุแห่งจักรวาฬออกหมดแล้ว ก็จะทราบได้ว่าคำที่กล่าวนี้เป็นความจริงทั้งสิ้น

เรื่องการจำหลักเกณฑ์ของมือที่ว่า มือใดเป็นมือปฏิบัติการณ์ และมือใดเป็นมือธรรมชาตินี้ ผู้ศึกษาจะลืมเสียมิได้เป็นอันขาด เพราะเมื่อเราเรียนวิชานี้ไปแล้ว เราจำเป็นจะต้องใช้ความรู้ในเรื่องนี้ตลอดไป

อาจมีผู้ศึกษาบางคนสงสัยว่า การที่ว่ามือปฏิบัติการณ์ว่าจะรวย แต่ทางมือธรรมชาติว่าจะจนนั้นเป็นอย่างไร ? เรื่องนี้จึงขอยกตัวอย่างให้ฟังเสียบ้างเพื่อจะได้ไม่สงสัยต่อไป เช่นคน ๆ หนึ่งขยันหมั่นเพียรหาเงินทองได้มากเสมอ ซึ่งในทางปฏิบัติการณ์ย่อมจะต้องมีเส้นแสดงไว้ว่า คน ๆ นั้นจะต้องร่ำรวย แต่ในมือธรรมชาติบอกไว้ว่าคน ๆ นั้นจะต้องจนและจะจนเมื่อใด เส้นแสดงของโค้ตวิทยุแห่งจักรวาฬย่อมแสดงไว้แต่เพียงเท่านี้ ผู้พยากรณ์หรือผู้อ่านโค้ตวิทยุแห่งจักรวาฬนั้นไม่จำเป็นต้องแปล หรือไม่ต้องหาเหตุผลแต่อย่างใดทั้งสิ้น เพียงแต่บอกผู้มาให้พยากรณ์ว่าถึงระยะนั้น คน ๆ นั้นจะต้องจนเท่านั้นเป็นพอ เมื่อโค้ตวิทยุแห่งจักรวาฬบอกไว้ดังนี้แล้ว เรื่องที่จะเกิดขึ้นกับเจ้าของมือนั้นก็จะเกิดขึ้นมาเอง เช่นจะเกิดไฟไหม้บ้านขึ้นอย่างกะทันหัน ทรัพย์สมบัติที่สร้างสมมาจะสูญเสียไปหมดสิ้นในกองไฟนั้นก็ได้ หรือการค้าขายจะเกิดวิบัติล้มละลายลง เพราะทำการค้าผิดจังหวะอย่างไม่เคยคิดฝันมาก่อนก็ได้ หรือเรือแพนาวาเท่าที่มีอยู่ อาจจะล่มจมลงโดยไม่ทันคิด รถราชนกันวินาศขึ้นมาอย่างไม่ทันรู้ตัวก็ได้ หรือมิฉะนั้นอาจจะถูกฟ้องหาในคดี

ร้ายแรงวิ่งเต้นหมดตัวไปก็ได้

ส่วนที่มือธรรมชาติบอกไว้ว่าจะร่ำรวย ซึ่งเป็นไปในทางที่ดี คน ๆ นั้นก็จะรวยขึ้นมาอย่างไม่ทันคิด เช่นคนบางคนที่จนอยู่ เมื่อถึงกำหนดที่จะร่ำรวยขึ้น คน ๆ นั้นก็อาจจะถูกลอตเตอรี่ที่หนึ่งติด ๆ กัน ๒-๓ ครั้งก็ได้ หรือบางคนทำการค้าบางสิ่งบางอย่างแต่เพียงเล็กน้อย ก็จะได้เงินทองมามากมายอย่างไม่ทันคิดฝันก็ได้ หรือบางคนเดินไปอาจจะเก็บเพชรนิลจินดาตกอยู่เป็นห่อใหญ่ ๆ ขายประเดี๋ยวเดียวรวยไปก็ได้ เรื่องเหล่านี้ผู้บรรยายได้ประสพพบเห็นมามากแล้ว อย่างเช่นพันจ่าทหารเรือที่ผู้บรรยายได้เล่ามาให้ฟังแล้วนั้น ในมือปฏิบัติการณ์มีเส้นแสดงไว้ว่า ทหารเรือคนนั้นจะกำหนดการแต่งงานในระยะนั้น แต่ในมือธรรมชาติกลับบอกว่า ในระยะนั้นเขาจะโดนผู้หญิงต้ม และจะถูกหลอกลวงให้เสียเงินทอง ซึ่งตัวเจ้าของมือเองไม่เคยรู้มาก่อนเลยว่าจะเกิดเรื่องเช่นนั้นขึ้น ครั้นผู้บรรยายพยากรณ์ไปว่าจะถูกผู้หญิงต้มหรือหลอกลวง เจ้าของมือก็โกรธเกือบจะเตะเอาผู้พยากรณ์เข้า แต่แล้ววิถีชีวิตของเขาก็กลับเป็นเช่นนั้นจริง ๆ คือคู่หมั้นของเขาพาเงินทองของหมั้นทั้งหมดหนีตามคนรักไปเสีย เรื่องนี้มีตัวอย่างอีกคนหนึ่ง คน ๆ นี้เป็นเพื่อนของผู้บรรยายเอง เมื่อเขามาให้ดูนั้น ผู้บรรยายได้พยากรณ์ให้เขาฟังว่าอีก ๘ เดือนต่อไปเขาจะได้ปลูกบ้านใหญ่พออยู่ได้ เขาบอกว่าคำที่พยากรณ์นี้จะเป็นไปไม่ได้อย่างเด็ดขาด เพราะปัจจุบันนี้เขามีเงินเดือน ๆ ละ ๑๕๐๐ บาท และในจำนวนรายได้เดือนละเท่านี้ อย่าว่าแต่จะปลูกบ้านเลย แม้จะกินข้าวไปก็ไม่ค่อยจะพอเสียแล้ว เขาบอกว่าเขามีลูก ๔ คนและเมีย ๑ คน ได้เดือนหนึ่งก็หมดเดือนหนึ่ง เพราะต้องเสียค่าเล่าเรียนลูกและค่าใช้จ่ายต่าง ๆ บางเดือนในตอนปลายเดือน เขายังต้องใช้ผักบุ้งผัดน้ำมันหมูเป็นกับข้าวก็มี และเวลานี้เขาอาศัยพ่อตาอยู่

เมื่อเพื่อนคนนี้จากไปแล้ว ๘ เดือนเศษกลับมาอีก เขาบอกว่าเขาได้ปลูกบ้านจริง ๆ อย่างหมอว่า ผู้บรรยายจึงถามว่าได้เงินจากไหนมาปลูกบ้าน เขาบอกว่า เมื่อวันจะได้ปลูกบ้านนั้นเลิกงานแล้ว มีเพื่อนของเพื่อนที่ทำงานร่วมกันอีกคนหนึ่งซึ่งเป็นอาเสี่ย เรามาชวนเพื่อนคนนั้นให้ไปรับประทานอาหารที่ภัตตาคารแห่งหนึ่ง เพื่อนที่ทำงานด้วยกันจึงชวนเขาไปรับประทานด้วย เขาเห็นว่าเป็นลาภปากจึงได้ไปกับเพื่อนคนนั้น ขณะที่กำลังนั่งรับประทานอาหารกันอยู่ที่ภัตตาคารนั้น ได้มีเด็กคนหนึ่งเดินเข้ามาขายลอตเตอรี่ เพื่อนของเพื่อนที่เป็นอาเสี่ยคนนั้น ได้ซื้อลอตเตอรี่ที่เด็กเอามาขาย ๓ ใบ โดยเอาไว้เองหนึ่งใบและแจกให้เพื่อนกับตัวเขาคนละ ๑ ใบ ภายหลังวันรุ่งขึ้นเมื่อลอตเตอรี่ออก เขาก็ถูกรางวัลได้เงิน ๖๐,๐๐๐ บาท (หกหมื่นบาท) เราจึงแยกเงิน ๕๐,๐๐๐ บาทไปปลูกบ้าน และเงินอีก ๑๐,๐๐๐ บาทเอาไว้สำหรับซื้อเครื่องใช้ในบ้าน พอได้บ้านได้เครื่องแต่งบ้านก็หมดเงินพอดี เราว่าเขาไม่เคยซื้อลอตเตอรี่เลย เพราะตามธรรมดาเงินเดือนที่ได้มาไม่พอใช้อยู่แล้ว แต่พอจะได้บ้านก็มีคนอื่นมาซื้อให้ และได้ปลูกบ้านตามที่โคตวิทยุแห่งจักรวาฬได้กำหนดไว้ ส่วนที่ดินนั้นเขาไม่ได้ซื้อ เพราะพ่อตาเขายกที่ดินท้ายสวนให้กับเมียของเขาราว ๆ ครึ่งไร่ พอปลูกบ้านอยู่ได้

การที่ได้นำตัวอย่างมาเล่าไว้ในที่นี้ก็เพื่อแสดงให้เห็นว่า หลักที่ว่ามือขวาเป็นมือปฏิบัติการณ์ และมือซ้ายเป็นมือธรรมชาตินั้น ตลอดชีวิตของการเรียนวิชานี้ ผู้ศึกษาจะลืมเสียมิได้เป็นอันขาด คือมือขวาหรือมือปฏิบัติการณ์นั้น เรื่องราวต่าง ๆ เท่าที่โคตวิทยุแห่งจักรวาฬแสดงไว้บนมือนี้ย่อม

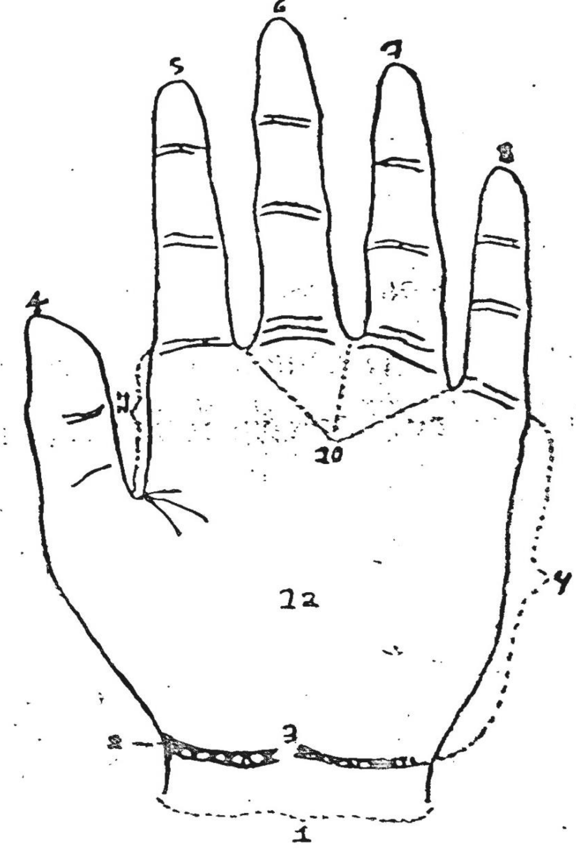
เกิดขึ้นโดยการกระทำของเราเอง ส่วนมือซ้ายหรือมือธรรมชาตินั้น เรื่องที่เขียนไว้บนมือนี้จะเกิดขึ้นโดยไม่ทันรู้ตัว และการชี้ชาตะชะตาชีวิตของบุคคลทุก ๆ คน ย่อมจะถือมือธรรมชาติเป็นเกณฑ์ชี้ขาด เพราะเรื่องทั้งหลายแหล่ที่เกิดขึ้น ตามโคตวิทยุแห่งจักรวาฬในมือนี้ จะเกิดขึ้นโดยไม่ทันรู้ตัวเสมอ

ตามหลักที่ว่ามานี้ ในบางคนก็จะมีกลับกันบ้าง คือมือขวากลับเป็นมือธรรมชาติ และมือซ้ายกลับเป็นมือปฏิบัติการณ์ก็มี แต่หลักที่ว่ามานี้เท่าที่พบแล้วมีไม่เกินร้อยละ ๑ % เพราะฉะนั้นหลักเกณฑ์ที่ตั้งไว้นี้ ควรจะถือเป็นหลักเกณฑ์ที่แน่นอน ส่วนผู้ที่เรียนไปจนชำนาญดีแล้ว ก็สามารถจะทราบได้เองว่า เจ้าของมือใดที่ในมือกลับกัน คือมือปฏิบัติการณ์กลับเป็นมือธรรมชาติ หรือมือธรรมชาติกลับเป็นมือปฏิบัติการณ์ ทั้งนี้เพราะการพยากรณ์ความหลังที่ถูกต้อง จะทำให้ทราบการเปลี่ยนแปลงของมือบางมือเท่าที่กล่าวมาแล้วนั้นได้ และก็มีมือบางมืออีกเหมือนกันที่เส้นทั้งมือซ้ายและมือขวาเป็นทั้งมือธรรมชาติและมือปฏิบัติการณ์ไปในตัวเสร็จทั้ง ๒ มือ แต่รูปของชะตาแบบนี้ก็มีน้อย นาน ๆ จึงจะพบสักหนหนึ่ง จึงให้ถือหลักขวาเป็นปฏิบัติการณ์ และซ้ายเป็นธรรมชาติเป็นหลักเกณฑ์ทั่ว ๆ ไป เพราะในลักษณะนี้จะมีเปอร์เซนต์สูงกว่า ๑๐๐ ละ ๙๕ เสมอ เรื่องนี้จำเป็นจะต้องยกไปอธิบายให้ละเอียดอีกครั้งหนึ่ง ในหนังสือที่ว่าด้วยวิชาการอ่านโคตวิทยุแห่งจักรวาฬขั้นมัธยมต่อไป

บัดนี้การบรรยายว่า ควรจะอ่านโคตวิทยุแห่งจักรวาฬบนมือใดบ้าง และควรจะชี้ชาตะชะตาชีวิตของบุคคลอย่างไรได้จบลงแล้ว แต่เรื่องของมือนี้ยังไม่หมด จึงจำเป็นจะต้องบรรยายถึงการเรียกชื่อส่วนต่าง ๆ ของมือให้ทราบเสียด้วย เพราะการเรียกชื่อส่วนต่าง ๆ ของมือนี้ เป็นวิชาขั้นต้นที่จะต้องเรียน

แนะนำให้รู้จักชื่อส่วนต่าง ๆ ของมือ

ต้องจำ และจะต้องเรียกให้ถูกต้องด้วย ถ้าเราเรียกชื่อส่วนต่าง ๆ ของมือไม่ถูกต้อง ว่า–ส่วนไหนของมือมีชื่อเรียกว่าอย่างไร การฟังคำบรรยาย (เล็กเช่อร์) หรืออ่านคำบรรยายที่เกี่ยวด้วยวิชานี้ในบทต่อ ๆ ไป ผู้ศึกษาก็จะฟังหรืออ่านคำบรรยายไม่เข้าใจเลย ต่อไปนี้ให้ศึกษาว่าด้วยการเรียกชื่อส่วนต่าง ๆ ของมือ ตามหมายเลขที่เขียนไว้บนมือดังนี้

ภาพที่ ๒ แนะนำให้รู้จักชื่อส่วนต่าง ๆ ของมือ

หมายเลข ๑ เรียกว่า "ข้อมือ"

หมายเลข ๒ เรียกว่า "สร้อยข้อมือ"

หมายเลข ๓ เรียกว่า "ข่มมือ"

หมายเลข ๔ เรียกว่า "นิ้วหัวแม่มือ"

หมายเลข ๕ เรียกว่า "นิ้วชี้"

หมายเลข ๖ เรียกว่า "นิ้วกลาง"

หมายเลข ๗ เรียกว่า "นิ้วนาง"

หมายเลข ๘ เรียกว่า "นิ้วก้อย"

หมายเลข ๙ เรียกว่า "ริมมือ"

หมายเลข ๑๐ เรียกว่า "ช่องนิ้วมือ" (หรือในทางหลักวิชาเรียกว่าช่องเฉย ๆ)

หมายเลข ๑๑ เรียกว่า "ง่ามมือ"

หมายเลข ๑๒ หมายถึงมือทั้งหมดเรียกว่า "ฝ่ามือ"

ตามบทเรียนที่กล่าวถึงการเรียกชื่อส่วนต่าง ๆ ของมือเท่าที่กล่าวมาแล้วนี้ อาจจะมีผู้ศึกษาบางคนเห็นว่า เรียกชื่อส่วนต่าง ๆ ของมือไม่จำเป็นจะต้องเรียน หรือไม่จำเป็นจะต้องตั้งขึ้นเป็นบทเรียนก็ได้ เพราะใคร ๆ เท่าที่เกิดมาแล้วย่อมจะรู้จักมือของตนเองเกือบทุก ๆ คน แต่ในทางหลักวิชานี้ ความจำเป็นที่จะต้องเรียนรู้ส่วนต่าง ๆ ของมืออย่างจริงจังนั้น นับว่า

เป็นความรอบรู้ขั้นต้นในหลักวิชานี้อีกอย่างหนึ่ง เพราะเหตุว่าส่วนต่าง ๆ ของมือนั้นบางคนอาจจะรู้ แต่บางคนอาจจะไม่รู้ก็ได้ ถ้าและมิได้ตั้งเป็นบทเรียนไว้แล้ว เมื่อผู้ศึกษาคนใดไม่รู้จักชื่อส่วนต่าง ๆ ของมือ ตามหลักวิชานี้แล้ว ภายหลังไปอ่านคำบรรยายที่เกี่ยวด้วยหลักวิชาในบทต่อ ๆ ไป ผู้ศึกษานั้น ๆ ก็จะอ่านไม่เข้าใจ เช่นคำว่า "ง่ามมือ" หรือ "ช่องนิ้วมือ" เป็นต้น ถ้าผู้ศึกษาไม่เคยเรียนมาก่อน หรือไม่เคยรู้มาก่อนเลยว่า "ง่ามมือ" หรือ "ช่องนิ้วมือ" นั้นอยู่ที่ใด เมื่อกล่าวถึง "ง่ามมือ" หรือ "ช่องนิ้วมือ" แล้ว ผู้ศึกษาใหม่ ๆ ก็จะไม่เข้าใจคำบรรยายนั้นเลย

เพราะฉะนั้นในที่นี้ จึงขอย้ำให้ผู้ที่จะศึกษาตำรานี้ทราบไว้ด้วยว่า สิ่งใดเรื่องใดที่ตั้งขึ้นไว้เป็นบทเรียนในตำรานี้แล้ว ก่อนที่จะเรียนผ่านไปยังบทอื่น ๆ ผู้ศึกษานั้น ๆ จะต้องศึกษาบทเรียนในบทแรกให้เข้าใจเสียก่อนทุก ๆ บท (ถ้าอ่านจำไม่ได้ก็ต้องท่องจำ) เมื่อศึกษาในบทเรียนข้างต้นจนจำได้เรียบร้อยแล้ว จึงค่อยทำการศึกษาในบทต่อ ๆ ไปอีก ทั้งจะต้องจดจำไว้ให้ได้ตลอดไปด้วย เพราะถ้าผู้ศึกษาคนใด ทำการศึกษาแบบเรียนข้างหน้าลืมข้างหลังแล้ว ก็ไม่มีวันที่จะรู้วิชานี้ได้เลย เพราะวิชาการอ่านโคตวิทยุแห่งจักรวาฬนี้ เมื่อเรียนไปข้างหน้าคำบรรยายต่าง ๆ นั้นจะต้องเกี่ยวพันกลับมาหาบทเรียนข้างหลังเสมอ และแม้ว่าจะเรียนไปสักกี่เล่มแล้วก็ตาม เรื่องที่เรียนไปนั้นก็ต้องทบมาหาบทเรียนข้างต้นอยู่เรื่อย ๆ เหมือนหนึ่งผู้ที่ได้เรียนหนังสือไทยเมื่อเรียนประถมปีที่ ๑ สอบผ่านมาแล้ว ไปเรียนประถม

บีที่ ๒ ผู้ศึกษานั้น ๆ ก็จะต้องใช้วิชาที่เรียนมาจากประถมบีที่ ๑ อยู่เรื่อย ๆ เช่นจำเป็นจะต้องจำตัวสระหรือพยัญชนะ ที่เรียนมาแล้วนั้นให้ได้อยู่เสมอ ถ้าและเกิดมีผู้ศึกษาคนใดจำตัวสระและพยัญชนะ หรือตัวที่ผสมกันแล้วอ่านว่าอย่างไรไม่ได้ ก็หมายถึงผู้ศึกษานั้น ๆ ไม่มีทางที่จะรู้หนังสือไทยนั่นเอง

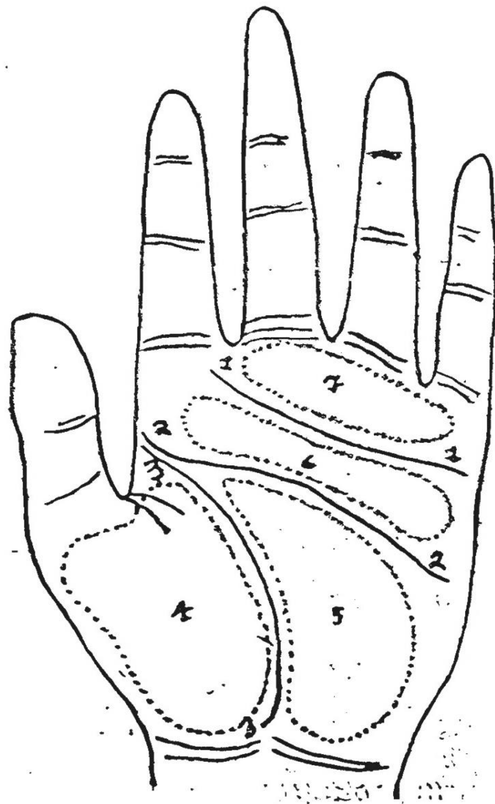
การเรียนวิชาอ่านโค้ดวิทยุแห่งจักรวาหนี้ก็เช่นเดียวกัน เมื่อผู้ศึกษาเรียนในบทที่ ๑ แล้ว ผู้ศึกษาจะต้องจำบทเรียนนั้น ๆ ให้ได้ตลอดไป และเมื่อเรียนในบทที่ ๒ แล้ว ก็ต้องจำในบทที่ ๒ ต่อไปอีก ซึ่งแต่ละบทเรียนที่เรียนนั้นจะต้องเกี่ยวพันกันไปเรื่อย ๆ คือจะต้องใช้เป็นหลักเกณฑ์ในการเรียนวิชานี้ไปทั้งสิ้น และผู้บรรยายก็จะไม่กลับมาบรรยายถึงบทเรียนในบทต้น ๆ ต่อไปอีก เพราะการเรียนวิชาการอ่านโค้ดวิทยุแห่งจักรวาหนี้ แม้จะได้บรรยายถึงเรื่องที่ไม่ซ้ำกันเท่านั้น ก็เป็นหนังสือรวมหลายเล่มด้วยกันเสียแล้ว ซึ่งผิดกับการแต่งหนังสือตำราลายมือแบบเก่า ๆ ซึ่งผู้แต่งพูดแต่เรื่องที่ซ้ำซากกันอยู่ เช่นไม่ว่าเล่มไหน ๆ ก็พูดแต่เรื่องเนิน เรื่องนิ้ว เรื่องข้อมือทุก ๆ เล่ม เพียงเพื่อจะขายหนังสือให้ได้หลาย ๆ เล่ม หรือทำหนังสือที่มีข้อความอย่างเดียวกัน แต่ใช้ชื่อให้แตกต่างกันออกไป เพื่อขายลิขสิทธิ์ของหนังสือนั้น ๆ ให้ได้มากเล่มก็มี

สำหรับการแต่งตำราเล่มนี้ ไม่ได้มีจุดประสงค์เช่นนั้น ความปรารถนาของผู้บรรยายมีอยู่แต่เพียงว่า ต้องการจะเผยแพร่วิชาความรู้ที่รู้อยู่คนเดียว เพื่อจะให้คนทั้งโลกได้เรียนรู้ไว้บ้างเท่านั้น จึงไม่ต้องคิดว่า

ตำราเล่มนี้จะขายได้หรือไม่ได้ และจะมีคนซื้อหรือไม่มีคนซื้อ เพราะผู้บรรยายมีความคิดอยู่แต่ว่า ถ้าได้สร้างตำราที่แท้จริงขึ้นแล้ว ความจริงนั่นแหละจะทำให้มีผู้นิยมในตำรานี้ขึ้นเอง เมื่อขายตำราเล่ม ๑ ไปได้มากแล้ว การก็ปรากฏว่าผู้ที่ไปเล่าเรียน เกิดอ่านเส้นบนลายมือของคนเราออกจริง ๆ จึงมีผู้หาซื้อตำราเล่มต่อ ๆ ไปมากขึ้น ส่วนลิขสิทธิ์นั้นไม่เคยคิดจะขาย เพราะต้องการให้เป็นมรดกตกทอดไปถึงลูกหลานต่อ ๆ ไปอีก

เมื่อได้ทำการบรรยายเกี่ยวด้วยชื่อส่วนต่าง ๆ ของมือจบลงแล้ว ต่อไปนี้จะได้บรรยายว่าด้วยเรื่องเส้นทั้ง ๓ เส้นต่อไปอีก ซึ่งเส้นทั้ง ๓ เส้นนี้ย่อมจะมีอยู่บนมือของคนเราเกือบทุก ๆ มือ การที่ใช้คำว่าเกือบนั้น ความจริงเส้นทั้ง ๓ เส้นนี้มีอยู่บนมือของคนเราทุก ๆ มือ จะมีอยู่บ้างแต่เพียงบางมือเท่านั้นที่เส้นทั้ง ๓ เส้นนี้ เส้นบางเส้นบวกกันกับเส้นอื่น ๆ เช่นเส้นสมองบวกกับเส้นหัวใจกลายเป็นเส้นเดียวกัน หรืออย่างที่เราเรียกกันว่าเส้นลายมือขาดเป็นต้น

การบรรยายต่อไปนี้ ไม่ใช่การบรรยายถึงเรื่องเส้นทั้ง ๓ เส้นอย่างแท้จริง แต่ต้องการจะให้ผู้ศึกษารู้จักเรียกบริเวณเนื้อที่ต่าง ๆ ของมือ เพราะความรู้ในการที่สามารถจะเรียกชื่อบริเวณส่วนต่าง ๆ ของมือนี้ จะเป็นช่องทางที่ทำให้ผู้ศึกษาเข้าใจ เมื่อได้อ่านคำบรรยายในบทต่อ ๆ ไปอีกทอดหนึ่ง

ภาพที่ ๓
แนะนำให้รู้จักชื่อพื้นที่ต่าง ๆ บนฝ่ามือ

หมายเลข ๑ คือเส้นหัวใจ เส้นหัวใจนี้โคนของเส้นอยู่ใต้นิ้วก้อย ปลายของเส้นหัวใจพุ่งไปหาโคนนิ้วชี้หรือโคนนิ้วกลาง หรือไม่ก็พุ่งไปลงร่องระหว่างนิ้วชี้กับนิ้วกลาง แต่มีเส้นหัวใจที่สั้นบางเส้นมาขาดหายอยู่ภายใต้เนินของนิ้วกลาง หรือไม่ก็โค้งลงมาจดอยู่กับเส้นสมองก็มี

หมายเลข ๒ คือเส้นสมอง เส้นสมองนี้โคนของเส้นอยู่ระหว่างง่ามมือ คือระหว่างนิ้วชี้กับนิ้วหัวแม่มือ ส่วนปลายของเส้นสมองพุ่งมาทางริมมือ ปลายของเส้นสมองบางเส้นพุ่งข้ามมือมาหาริมมือตรง ๆ ก็มี เส้นสมองบางเส้นโค้งลงไปเล็กน้อยก็มี บางเส้นโค้งลงไปหาริมมือเกือบจะถึงข้อมือก็มี เส้นสมองบางเส้นโค้งปลายขึ้นไปหาเส้นหัวใจก็มี

หมายเลข ๓ คือเส้นชีวิต เส้นชีวิตโคนของเส้นอยู่ระหว่างง่ามมือ ปลายของเส้นชี้มายังข้อมือ เส้นชีวิตบางเส้นสั้นบางเส้นยาว แต่พึงเข้าใจว่าเส้นชีวิตตอนที่พุ่งมาหาข้อมือนั้น เป็นทางปลายของเส้นชีวิตทั้งสิ้น

หมายเลข ๔ บริเวณที่จุดไว้โดยรอบ หรือที่เนื้อนูนตรงกับนิ้วหัวแม่มือทั้งหมด เราเรียกว่า "ภายนอก" ภายนอกนี้เขาใช้กั้นอาณาเขตระหว่างภายนอกกับภายในด้วยเส้นชีวิต

หมายเลข ๕ บริเวณที่จุดไว้โดยรอบเราเรียกว่า "ภายใน" ภายในนี้เขารวมอาณาเขตกลางฝ่ามือทั้งหมดเข้าด้วยกัน และใช้กั้นภายในกับภายนอกด้วยเส้นชีวิต

หมายเลข ๖ คือพื้นที่ ๆ จุดไว้โดยรอบหมายเลข ๖ เราเรียกพื้นที่ทั้งหมดนี้ว่า "พื้นที่ตอนบนของเส้นสมอง"

หมายเลข ๗ คือพื้นที่ ๆ จุดไว้โดยรอบหมายเลข ๗ เราเรียกพื้นที่ตอนนี้ว่า "พื้นที่ตอนบนของเส้นหัวใจ"

การที่จำเป็นจะต้องจำแนกพื้นที่ต่าง ๆ บนฝ่ามือออกไปเช่นนี้ ก็เพราะคำเรียกชื่อพื้นที่ต่าง ๆ เหล่านี้ จะต้องเอาไปประกอบกับคำบรรยายในบทเรียนต่อ ๆ ไปอีก ถ้าไม่ทำเป็นบทเรียนไว้ให้ผู้ศึกษาเล่าเรียนเสียก่อน เมื่อไปบรรยายเข้า เช่นจะพูดถึงเรื่องภายนอกหรือภายในก็ตาม ผู้ศึกษาก็

ยังไม่เข้าใจ จึงต้องทำเป็นบทเรียนไว้ เพื่อให้ผู้ศึกษาได้เล่าเรียนหรือท่องจำเสียก่อน เมื่อผู้ศึกษาคนใดได้เล่าเรียนในบทเรียนนี้แล้วต่อไปจะหลงลืมเสียมิได้เช่นเดียวกัน เพราะการบรรยายต่อไปนั้น ย่อมจะกล่าวถึงพื้นที่เหล่านี้เสมอ ๆ ถ้าผู้บรรยายกล่าวถึงพื้นที่หนึ่งพื้นที่ใดแล้ว ผู้ศึกษาจะต้องเข้าใจให้ได้ว่าคำว่าพื้นที่ใด ๆ ที่หลักวิชานี้เรียกถึงนั้น หมายความว่าพื้นที่เหล่านั้นอยู่ตรงไหนของมือ และถ้าผู้ศึกษาคนใดยังไม่เข้าใจ ก็สามารถจะเปิดกลับมาเรียนในบทนี้ซ้ำอีกก็ได้

อนึ่ง อันเส้นทั้ง ๓ เส้นเท่าที่เกิดขึ้นบนมือของคนเรา เส้นทั้ง ๓ เส้นนี้มีเกือบทุกมือ เมื่อผู้ศึกษาได้เรียนในบทนี้แล้ว ก็ขอให้จดจำไว้ว่าเส้นทั้ง ๓ เส้นนี้ปลายโคนอยู่ที่ใด เพราะถ้าในขั้นนี้ผู้เล่าเรียนยังไม่เข้าใจแล้ว การฟังคำบรรยายในบทต่อ ๆ ไปก็จะไม่เข้าใจเลย จนกระทั่งไม่สามารถจะเล่าเรียนในวิชานี้ได้

การที่จะให้เข้าใจว่าเส้นทั้ง ๓ เส้นนี้มีลักษณะเป็นอย่างไร ผู้ศึกษาทุก ๆ คนสามารถจะแบมือของท่านเองขึ้นดู หรือของคนอื่นที่ใกล้ชิดกันบ้างก็จะรู้จักเส้นทั้ง ๓ เส้นนี้ดี เมื่อทราบลักษณะของเส้นทั้ง ๓ เส้นนี้แล้ว ผู้ศึกษาก็ควรกำหนดเอาเองว่า เส้นที่กล่าวนามมาแล้วทั้ง ๓ เส้นนี้ ปลายของเส้นหรือโคนของเส้นนั้นอยู่ทางไหน เมื่อผู้ศึกษาหัดกำหนดเส้นทั้ง ๓ เส้นนี้บนมือของตนเอง หรือบนมือของคนอื่น ๆ ดูบ้างแล้ว ก็จะรู้จักปลายโคนของเส้นทั้ง ๓ เส้นนี้ได้อย่างแน่นอน

บทที่ ๒

ว่าด้วยการแยกมือออกเป็นเนินต่าง ๆ และความหมายของเนิน

ในบทเรียนบทที่ ๑ ซึ่งผู้ศึกษาได้ทำการเล่าเรียนมาแล้ว เช่นเมื่อเราจะเป็นนักพยากรณ์นั้น เราควรจะดูมือไหนบ้าง หรือเรียนรู้ถึงชื่อส่วนต่าง ๆ ของมืออย่างไร สำหรับบทเรียนที่กล่าวมาแล้วนี้ มิได้เกี่ยวข้องกับการพยากรณ์แต่อย่างใด เป็นแต่ผู้ศึกษาจำเป็นจะต้องเรียนให้รู้ไว้ เพื่อนำมาประกอบในการที่จะอ่านคำบรรยายถึงหลักวิชานี้ต่อไปเท่านั้น ส่วนในบทที่ ๒ นี้ เป็นบทที่จะกล่าวถึงเรื่องการแยกมือออกเป็นเนินต่าง ๆ และความหมายของเนิน ซึ่งนับว่าเป็นบทเรียนที่เกี่ยวข้องกับหลักการพยากรณ์เป็นบทแรก เพราะการแยกฝ่ามือออกเป็นเนินต่าง ๆ และความหมายของเนินนี้จะต้องประกอบเข้ากับการพยากรณ์ทุก ๆ ครั้งเสมอไป การศึกษาว่าด้วยเรื่องของเนิน จึงนับว่าเป็นหลักที่สำคัญอันดับหนึ่ง ในวิชาการอ่านโค้ดวิทแห่งจักรวาพนี้ ซึ่งผู้ศึกษามีความจำเป็นจะต้องทำการเรียนอย่างแบบท่องจำ และจะต้องจำให้ได้ทุก ๆ วรรคทุก ๆ ตอนด้วย เพราะทุก ๆ ครั้งที่มีการพยากรณ์ เรื่องของเนินหรือความหมายของเนินนี้ จะต้องเกี่ยวพันกันเข้ามารวมกับเรื่องของเส้น หรือเรื่องของการพยากรณ์ทุกครั้งเสมอไป

การแยกฝ่ามือออกเป็นเนินต่าง ๆ นี้ ในหลักวิชาหัตถศาสตร์เดิม ๆ ก็มีการแยกฝ่ามือออกเป็นเนินต่าง ๆ เหมือนกัน แต่การแยกฝ่ามือออกเป็นเนินต่าง ๆ ในวิชาหัตถศาสตร์เดิม ๆ นั้น ผู้อ่านหรือผู้ศึกษาไม่มีวันจะเข้าใจได้ เพราะเขาแบ่งเนินออกเป็นเหมือนชื่อวันต่าง ๆ ซึ่งผู้บรรยายเองเมื่อแรกเรียนก็เรียนมาตามแบบนี้ แต่เมื่อเรียนมาแล้วก็ไม่รู้ว่าการที่เขาแยกมือออกเป็นเนินต่าง ๆ แล้วให้ชื่อเหมือนวันต่าง ๆ นั้น มีความหมายว่าอย่างไร ? เรื่องนี้ได้พยายามถามท่านผู้ที่คิดว่ารู้มาแล้วหลายท่าน แต่ผู้ที่คิดว่ารู้นั้น ก็ตอบกล้อม ๆ แกล้ม ๆ พอพาตัวรอดไปเท่านั้นเอง คือไม่ได้รับคำอธิบายที่แจ่มแจ้งแม้แต่สักครั้งเดียว เช่นได้ลองถามกรรมการสมาคมโหรท่านหนึ่งดู ท่านตอบว่าเท่าที่เขาได้ทำการแยกมือออกเป็นเนินต่าง ๆ แล้วให้ชื่อเหมือนวันต่าง ๆ นั้น ก็เพราะว่าในวิชาหัตถศาสตร์นี้ เมื่อเอาไปเข้ากับโหราศาสตร์แล้ว ก็สามารถจะเข้ากันได้ ซึ่งคล้าย ๆ กับท่านจะตอบว่าเครื่องใช้ของเกวียนจะเอามาใช้กับรถยนต์ก็ได้เหมือนกัน

คำตอบของกรรมการสมาคมโหรท่านนี้ เมื่อผู้บรรยายเอามาไตร่ตรองดูแล้วก็เห็นได้ว่า ท่านผู้นั้นตอบอย่างขอไปทีมากกว่า คือไม่รู้จะตอบว่าอย่างไรแล้วก็ตอบออกมาชุ่ย ๆ พอพาตัวรอดไปเท่านั้นเอง ความอันที่จริงแล้ววิชาหัตถศาสตร์หรือที่ตำรานี้เรียกว่า "วิชาการอ่านโค้ดวิทยุแห่งจักรวาฬ" นั้น ไม่มีทางที่จะเข้ากันกับวิชาโหราศาสตร์แต่ประการใดทั้งสิ้น เพราะวิชาการอ่านโค้ดวิทยุแห่งจักรวาฬหรือวิชาดูลายมือนั้น เขาเรียนกันเหมือนกับการเรียนหนังสือ คือเมื่อเรียนรู้จักตัวสระและพยัญชนะแล้ว ครั้นเอาตัวสระและพยัญชนะนั้นมาผสมตัวกันเข้า ก็จะอ่านออกเป็นเรื่องราวต่าง ๆ ได้ ส่วนวิชาโหราศาสตร์นั้น เขาเรียนกันอย่างแบบยกเมฆหรือเดา เพราะผู้ศึกษาเมื่อเรียนไปแล้วก็มองไม่เห็นว่าอะไรเป็นอะไร เป็นแต่เดาเอาว่าเมื่อเลขนั้นดาวนั้นมาสัมพันธ์กันอย่างนั้น ๆ แล้ว อาจจะเป็นอย่างนั้น ๆ หรืออาจจะเป็นอย่างโน้นอย่างนี้เท่านั้น

การเรียนวิชาการอ่านโค้ดวิทยุแห่งจักรวาฬนี้ ถ้าจะเปรียบก็เปรียบเหมือนกับเด็กที่เรียนอ่านหนังสือภาษาต่าง ๆ อยู่ในขณะนี้ การเรียนหนังสือภาษาต่าง ๆ นั้น ไม่เห็นว่าผู้เรียนจะต้องไปนึกเดาว่าจะต้องเป็นอย่างนั้นอย่างนี้ เพราะเมื่อเห็น ก, สระ า ก็อ่านเป็น "กา" ไปเลย หรือ ข, สระ า ก็อ่านเป็น "ขา" ไปเลย ส่วนหลักโหราศาสตร์นั้นคล้าย ๆ กับการพยากรณ์อากาศ เมื่อผู้รวบรวมสถิติเห็นว่า อากาศควรจะเป็นอย่างนั้นอย่างนี้ ก็พยากรณ์ออกไปเลยว่า วันนั้นอากาศจะเป็นอย่างนั้นอย่างนี้ เช่นฝนจะตกแดดจะออกลมจะพัดเป็นต้น แต่ความเป็นจริงแล้ว บางวันนักพยากรณ์อากาศบอกว่าฝนจะตกแต่แดดกลับออก วันนี้ไม่มีพายุ แต่พายุกลับรุนแรงเหมือนเมื่อพายุเข้าถล่มภาคใต้วินาศลงไปในปี พ.ศ. ๒๕๐๖ นั้น นักพยากรณ์อากาศก็ไม่มีใครรู้เลย จนกระทั่งพายุถล่มคนตายนับพันคนแล้ว จึงได้รู้ว่ามีพายุนี้ เท่าที่กล่าวยืนยันมานี้ก็เพราะผู้บรรยายเองก็เป็นคนหนึ่งที่ถูกพายุถล่มในครั้งนั้นด้วย

การเรียนวิชาการอ่านโค้ดวิทยุแห่งจักรวาฬนี้ ก็เหมือนกับที่เราเรียนการอ่านหรือการแปลหนังสือภาษาอื่น ๆ ซึ่งไม่ใช่ภาษาของเรา เมื่อผู้เรียน ๆ ไปจนกระทั่งอ่านหนังสือภาษานั้นออกแล้ว ผู้ศึกษานั้น ๆ ก็สามารถจะแปลหนังสือภาษานั้น ๆ ออกเป็นภาษาของเราได้ โดยไม่ต้องมี

การเดาแต่อย่างใดทั้งสิ้น เมื่อเราอ่านตัวที่ผสมกันอยู่ออกเป็นข้อความว่าอย่างไรแล้ว เราก็พยากรณ์ไปตามเรื่องราวที่เราอ่านออกนั้น ผู้ที่มีโค้ดวิทยุแห่งจักรวาลเขียนไว้เป็นอย่างนั้น ๆ ก็จะเกิดเรื่องขึ้นอย่างนั้นเสมอ ไม่ผิดพลาด เพราะโค้ดวิทยุแห่งจักรวาลนี้แหละ ที่เป็นวิถีชีวิตจริงของมนุษย์ทั้งหลาย หรือเราจะเรียกให้ชัดเจนลงไปก็ได้ว่า อันโค้ดวิทยุแห่งจักรวาลนี้แหละที่เป็นตัวพระเจ้าอันแท้จริง ซึ่งมีอำนาจเหนือมนุษย์ทั้งโลก สามารถจะบันดาลให้มนุษย์เป็นไปได้ทั้งดีและชั่ว หรือบันดาลให้เป็นอย่างไร ๆ ก็ได้ ทั้งไม่มีวันที่มนุษย์คนใด ๆ จะหลบหลีกหลักเกณฑ์ที่โค้ดวิทยุแห่งจักรวาลเขียนไว้นั้นได้ด้วย

ส่วนวิชาโหราศาสตร์นั้นไม่ใช่วิชาแปลหนังสือ และไม่ใช่วิชาที่จะเห็นได้ด้วยตา โหราศาสตร์เป็นวิชาคำนวณที่จดบันทึกต่อ ๆ กันมา อันวิชาคำนวณนั้นก็มีลักษณะเหมือนกับการหลับตาเดินก็เห็นจะไม่ผิด เมื่อบันทึกต่อ ๆ กันมาว่าอย่างไรแล้ว ก็ว่ากันไปตามบันทึกนั้น คำนวณต่อ ๆ กันมาเรื่อย ๆ ผิดถูกอย่างไรก็ซัดไปให้กับผู้ที่คำนวณไว้ก่อนเป็นแพะรับบาปต่อไป เวลาผิดขึ้นมาแล้วก็ไม่สามารถจะหาเหตุผลในความผิดพลาดนั้นได้ เพราะผู้ให้คำพยากรณ์นั้นมองไม่เห็นอะไร ส่วนวิชาการอ่านโค้ดวิทยุแห่งจักรวาลไม่อย่างนั้น ทุก ๆ สิ่งทุก ๆ อย่างที่เราอ่านออกและแปลได้แล้ว สิ่งนั้น ๆ จะถูกต้องเสมอ ทั้งถ้าเราอ่านและสามารถในการวัดด้วยแล้ว เรื่องนั้นจะเกิดขึ้นเมื่อใด เราก็สามารถจะกะเวลาที่เกิดเรื่องนั้น ๆ ขึ้นให้ถูกต้องได้ด้วย แต่ถ้าเส้นที่เราเห็นอยู่นั้นเราแปลไม่ถูก หรืออ่านไม่ออก เราก็สามารถจะเอามาทบทวนเสียใหม่ว่า ความผิดพลาดนั้นเกิดขึ้นเพราะอะไร เนื่องจากเส้นนั้น ๆ ยังปรากฏอยู่ เหมือนดังที่ผู้บรรยายได้เคยพยากรณ์

ตำรวจชั้นนายพันเอกพิเศษคนหนึ่งว่า ท่านผู้นี้จะได้รับทุนเดินทางไปต่างประเทศก่อน ภายหลังเมื่อกลับมาแล้วสิ่งที่ไปดูงานมานั้น จะทำให้เกิดความหนักใจ หลังจากเกิดความหนักใจแล้ว ท่านผู้นั้นก็จะได้เลื่อนยศเป็นนายพล แต่เรื่องที่เกิดขึ้นจริง ๆ กับเจ้าของมือไม่เป็นดังนั้น เพราะท่านผู้นี้ได้เลื่อนยศเป็นนายพลก่อนที่จะได้รับทุนเดินทางไปต่างประเทศเพียงเดือนเดียว เมื่อเลื่อนยศเป็นนายพลแล้ว ท่านก็ได้รับทุนเดินทางไปต่างประเทศจริง ๆ แต่การได้รับทุนหรือได้รับเงินเดินทางไปต่างประเทศนั้น ท่านก็มิได้รับทุนไปดูงานอะไร เป็นแต่ว่าท่านไปสอบสวนเรื่องที่เกิดการกินโกงขึ้นในเมืองไทย แต่ผู้ที่ถูกกินโกงนั้นอยู่เมืองนอก ผู้ที่ถูกโกงนั้นไม่กล้ามาให้ปากคำในเมืองไทย นายตำรวจใหญ่ผู้นี้จึงต้องไปสืบสวนถึงเมืองนอก เนื่องจากท่านนายตำรวจผู้นี้เป็นคนตงฉิน ท่านไม่เคยคิดว่าในโลกนี้จะมีของแข็งของอ่อนเป็นอย่างไร เมื่อเดินทางกลับมาถึงเมืองไทยแล้ว ท่านก็พูดโผงผางออกมาว่ารู้ตัวคนกินคนโกงหมดแล้ว เป็นแต่ไม่ได้ออกชื่อใครเท่านั้น ครั้นเมื่อเรื่องนี้รู้ไปถึงท่านผู้ใหญ่กว่าขึ้นไปอีก ที่ท่านผู้ใหญ่กว่าคงจะพูดว่า ถ้าเอ่ยชื่อใครที่กินโกงในเรื่องนี้ออกไปแล้วหัวจะขาดกระมัง เรื่องของท่านผู้นี้จึงต้องหนักใจพูดไม่ออก ภายหลังจึงแถลงกับหนังสือพิมพ์มีลักษณะกล้อมแกล้มกลืนลงไปหมด

การที่ได้ยกตัวอย่างมานี้ เพื่อแสดงให้เห็นว่า การพยากรณ์ด้วยหลักวิชานี้จะถูกต้องเสมอ แต่ผู้ที่อ่านข้อเขียนนี้แล้วย่อมจะทราบว่า เรื่องที่ผิดพลาดนั้นก็คือผิดพลาดในเวลาเกิดเหตุการณ์ขึ้น คือตอนที่ผู้บรรยายพยากรณ์นั้น พยากรณ์ว่าการเลื่อนยศจะมีขึ้นภายหลังจากการเดินทางแล้ว

แต่ความจริงท่านผู้นี้ได้เลื่อนยศก่อนที่จะมีการเดินทาง เมื่อผู้บรรยายทราบเรื่องราวของท่านผู้นี้แล้ว ทันทีทันใดโดยไม่ต้องไปดูมือของท่านอีกก็ทราบได้ว่า การที่ได้พยากรณ์เวลาผิดพลาดไปนั้น ก็เพราะเส้นเลื่อนยศนั้นใหญ่กว่าเส้นเดินทาง เส้นนั้นจึงให้กำลังมาก่อน ส่วนเส้นได้รับทุนรอนในการเดินทางนั้นเป็นเส้นเล็กกว่า จึงให้อำนาจมาทีหลัง ซึ่งเรียกว่าเมื่อผิดแล้วก็สามารถจะติดตามเรื่องราวที่ผิดพลาดไปได้อย่างถูกต้อง ซึ่งทำให้มีความรอบรู้ขึ้นไปอีกทอดหนึ่ง ไม่เหมือนกับหลักวิชาโหราศาสตร์ ซึ่งเมื่อผิดแล้วก็ไม่สามารถจะติดตามไปดูได้ที่ใดว่า ที่ได้ผิดนั้นเพราะเหตุอะไร ?

ความจริงเรื่องที่ผู้บรรยายพยากรณ์ท่านนายพันเอกพิเศษผู้นี้ไปนั้น จะนับว่าถูกต้องทั้งสิ้นก็ไม่ผิดพลาด เพราะท่านผู้นี้ได้เลื่อนยศได้เดินทางกลับมาหนักใจ แต่ที่ผิดนั้นก็ผิดแต่ว่าเรื่องราวนั้นกลับกัน คือเลื่อนยศก่อนแล้วเดินทางทีหลังเท่านั้น ซึ่งการพยากรณ์ตามแบบที่ว่ามานี้ ไม่มีหลักวิชาโหราศาสตร์ใด ๆ ในโลกที่จะพยากรณ์ได้ นอกจากหลักวิชาการอ่านโค้ดวิทยุแห่งจักรวาฬนี้แต่เพียงวิชาเดียวเท่านั้น เพราะคำว่าเดินทางแล้วหนักใจนั้น ไม่เห็นเคยมีในหลักเกณฑ์พยากรณ์ของวิชาใด ๆ ทั้งสิ้น ซึ่งผู้บรรยายตำรานี้ก็ได้เคยเล่าเรียนมาแล้วเช่นเดียวกัน เรื่องที่เล่ามานี้ นำมาเป็นอุทาหรณ์ให้เห็นว่า อันวิชาการอ่านโค้ดวิทยุแห่งจักรวาฬนี้ เป็นหลักวิชาที่น่ารู้และน่าเรียนขนาดไหน — เพราะวิชานี้เมื่อพยากรณ์ผิดพลาดก็สามารถจะรู้ได้ทันทีว่า ความผิดพลาดนั้นเกิดขึ้นได้อย่างไร ? ในความคิดเห็นของผู้บรรยายเห็นว่า อันว่าวิชาโหราศาสตร์เท่าที่มีคนเล่าเรียนกันอยู่ทั้งโลกในเวลานี้นั้น อย่างดีก็มีความแม่นยำเพียง ๑๐ % ส่วนวิชาการอ่าน

โค้ดวิทยุแห่งจักรวาฬนี้ จะให้ผลแม่นยำตั้งแต่ร้อยละ ๙๕% ถึงร้อยละ ๙๙% หรือถ้าผู้ใดมีความสามารถติดตามเรื่องของเส้นที่แสดงไว้ไปได้โดยตลอดแล้ว ก็สามารถจะพยากรณ์ให้ถูกต้องทั้ง ๑๐๐% ทีเดียวจะเป็นได้

ต่อไปนี้ให้ผู้ศึกษาทำการศึกษาว่าด้วยการแยกเนินต่อไป แต่ก่อนที่จะกล่าวถึงการแยกเนินตามหลักวิชาการอ่านโค้ดวิทยุแห่งจักรวาฬ จำเป็นจะต้องกล่าวถึงการแยกเนินตามแบบเก่าไว้ในที่นี้เสียด้วย เพื่อจะได้เป็นข้อเปรียบเทียบกันว่า การแยกเนินตามแบบเก่ากับการแยกเนินตามแบบใหม่นั้นมีความผิดแปลกแตกต่างกันอย่างไรบ้าง การแยกเนินตามแบบเก่านั้นเขาแยกไว้ดังนี้คือ

๑. เนินภายใต้นิ้วหัวแม่มือเรียกว่าเนินพระศุกร์
๒. เนินภายใต้นิ้วชี้เรียกว่าเนินพระพฤหัสบดี
๓. เนินภายใต้นิ้วกลางเรียกว่าเนินพระเสาร์
๔. เนินภายใต้นิ้วนางเรียกว่าเนินพระอาทิตย์
๕. เนินภายใต้นิ้วก้อยเรียกว่าเนินพระพุธ
๖. เนินภายใต้เนินพระพุธเรียกว่าเนินพระอังคารต่ำ
๗. เนินที่ริมมือเรียกว่าเนินพระจันทร์
นอกจากนี้เนินที่ง่ามมือ ยังเรียกว่าเนินพระอังคารสูงซึ่งเป็นข้อเดียวกับเนินพระอังคารต่ำอีกด้วย

ความพิสดารในการแยกเนินตามแบบเก่านั้น ยังแบ่งเนินพระจันทร์ออกเป็น ๓ ตอน คือเนินพระจันทร์สูง เนินพระจันทร์กลาง เนินพระจันทร์ต่ำ การที่ตำราแบบเดิมแยกเนินพระจันทร์ออกเป็น ๓ ตอนดังนี้ ก็ไม่เคย

พบคำอธิบายในตำราใด ๆ ว่าทำไมจึงต้องแยกออกเป็น ๓ ตอน แม้ว่าจะได้ค้นคว้าด้วยตำราเท่าที่มีอยู่ในโลกนี้หมดแล้วก็ตาม

การที่ได้เอาวิธีการแยกเนินตามแบบเดิมมาลงไว้ในตำรานี้ด้วยนั้น ก็เพื่อต้องการให้ผู้ศึกษาได้เห็นว่า การแยกเนินตามแบบเก่ากับการแยกเนินตามแบบใหม่นั้น แตกต่างกันอย่างไรนั้นอย่างหนึ่ง อีกอย่างหนึ่งกล่าวไว้เพื่อเป็นการระลึกถึงบุญคุณของตำราเก่า ๆ นั้นบ้างก็ได้ เปรียบเสมือนปัจจุบันนี้เราขี่รถยนต์ แต่เราก็ไม่ควรจะลืมบุญคุณของเกวียน เพราะความอันที่จริงแล้วรถยนต์ที่เรานั่งและเราโดยสารกันอยู่ในทุกวันนี้ ก็ได้เอาแบบอย่างมาจากเกวียนนั่นเอง หรือไม่เช่นนั้นก็เป็นการกล่าวไว้เพื่อให้ผู้ที่ศึกษาวิชาการอ่านโหดวิทยแห่งจักรวาฬนี้ได้ทราบว่า วิชาการแบบเก่ากับวิชาการแบบใหม่นั้นแตกต่างกันอย่างไร เผื่อว่าบางท่านอาจจะเห็นวิทยาการแบบใหม่นี้สู้แบบเก่าไม่ได้ ก็อาจจะไปเรียนวิชาการอย่างแบบเก่านั้นก็ได้

การแยกเนินออกเป็นข้อตามจำนวนต่าง ๆ เท่าที่กล่าวมาแล้วนี้ โดยผู้อื่นแล้วจะเข้าใจว่าอย่างไรผู้บรรยายก็ไม่ทราบ แต่สำหรับผู้บรรยายเองแล้วขอรับว่าไม่เข้าใจเลย แม้จะได้พยายามค้นคว้าหาคำอธิบายในตำราใด ๆ ว่าทำไมเขาจึงแยกเนินออกดังนี้ แต่ก็ไม่เคยพบว่ามีคำอธิบายอยู่ในตำราใด ๆ เลย คำว่าเนินพระอาทิตย์ เนินพระจันทร์ เนินพระอังคาร เนินพระพุธ เนินพระพฤหัสบดี เนินพระศุกร์ และเนินพระเสาร์นั้น ผู้บรรยายก็ไม่ทราบว่าเขาได้ให้ชื่ออย่างนั้นทำไม ถ้าเอาแต่เรียนโดยไม่ตั้งคำถามเขาว่าทศกัณฐ์มี ๒๐ เศียรและมีมือ ๑๐๐๐ มือ เราก็ว่าตามเขาไปว่าทศกัณฐ์มี ๒๐ เศียรและมีมือ ๑๐๐๐ มือและก็ได้ แต่ถ้าเราจะตั้งคำถามสักคำว่า

ถ้าทศกัณฐ์มีหน้ารอบหัว เวลานอนหน้าข้างล่างไม่ถูกหมอนอุดจมูกตายหรือเท่านี้ ผู้สอนก็คงโกรธผู้เรียนเป็นแน่ เพราะบอกแล้วไม่เชื่อ ซึ่งความอันที่จริงแล้ว คนที่มี ๒๐ หน้าเมื่อเวลานอนหน้าข้างล่างก็คงถูกหมอนอุดจมูกตายและหน้านั้นก็จะต้องเน่าและเหม็นด้วย

เปรียบเสมือนการแยกเนินออกเป็นอาทิตย์จันทร์อังคาร ผู้เล่าเรียนคนใดก็จะต้องเรียนไปตามที่เขาว่ามานั้น แต่ผู้เรียนเองก็ไม่เข้าใจว่า เท่าที่เขาแยกเนินออกเป็นดังนั้นหมายความว่าอย่างไร ? อนึ่งเล่าเนินบางเนินเท่าที่ได้ทำการทดลองมานานปีแล้ว เช่นเนินพระอาทิตย์เป็นต้น ผู้ศึกษาจากตำราเก่า ๆ มักเข้าใจว่า คนใด ๆ ก็ตามถ้าเส้นอาทิตย์ดีเด่นขึ้นในเนินนี้แล้วเป็นดีทั้งสิ้น คือจะมีชื่อเสียงและการเงินดีเสมอไป แต่เส้นต่าง ๆ เท่าที่อ่านออกในเนินนี้ ปรากฏว่าการมีชื่อเสียงนั้น หาได้มีชื่อเสียงแต่ในทางที่ดีอย่างเดียวไม่ ผู้ที่เกิดความวิบัติเสียหายก็มีชื่อเสียงเหมือน ๆ กัน ดังที่เราจะเห็นได้ว่า ผู้ที่ขับรถยนต์มาดี ๆ เป็นเวลาหลายสิบปี ไม่เคยมีชื่อเสียงเลย แต่พอเอารถไปชนกันพังวินาศฉิบหายมีคนตายเป็นคน ๆ หรือหลายสิบคน คน ๆ นั้นก็มีชื่อเสียงขึ้นทันที คือหนังสือพิมพ์เอาไปลงโครมคราม รู้กันไปทั่วประเทศ หรือบางคนร้องเพลงอยู่ดี ๆ ก็มีชื่อเสียงไม่เท่าใด แต่พอถูกเขายิงตาย หนังสือพิมพ์กลับลงข่าวติดต่อกันไปถึง ๒–๓ เดือนไม่ยอมเลิกก็มีคือพอตายก็มีชื่อเสียงยิ่งขึ้นไปอีก

คำว่าพระอาทิตย์นั้นควรจะแปลว่าแสงสว่างหรือความรุ่งโรจน์ (คนอื่นจะแปลว่าอย่างไรผู้บรรยายไม่ทราบ) แต่เส้นที่เกิดในเนินพระอาทิตย์ที่เรา

เรียกกันมาก่อนนั้น หาได้มีความหมายถึงคำว่าแสงสว่าง หรือความรุ่งโรจน์แต่อย่างเดียวไม่ ยังมีความหมายถึงความผิดหวัง การเสียชื่อเสียง ความวิบัติล่มจม หรือการหาเงินไม่พอใช้ และที่รุนแรงไปกว่านั้นยังมีเส้นแสดงไว้ถึงการที่จะต้องจบสิ้นชีวิตลง ของเจ้าของมือหนึ่งเจ้าของมือใดในเนินนี้ด้วย คำที่ให้ชื่อว่าพระอาทิตย์นั้น จึงไม่ตรงกับความหมายของเส้นที่เกิดขึ้นในเนินนี้เลย

เรื่องการให้ชื่อเนินตามแบบเก่านี้ ไม่เคยได้พบคำอธิบายอย่างแจ่มแจ้งจากตำราเล่มใด ๆ เลยว่า การที่เขาได้ให้ชื่อเนินว่าดังนั้นเพราะเหตุใด และมีความหมายว่าอย่างไร ? เรื่องนี้มีเหตุผลที่น่าคิดอยู่หลายประการ คือ ผู้ที่ตั้งชื่อเนินขึ้นแต่แรกนั้น อาจจะรู้ความหมายของการที่ได้ตั้งชื่อเนินว่าดังนั้นอยู่แล้ว แต่ไม่ได้อธิบายไว้ในตำราฉบับหนึ่งฉบับใดเลย หรือผู้แต่งตำราเดิม ๆ ได้อธิบายไว้แล้ว แต่ผู้ที่ได้ทำการคัดลอกกันมาในภายหลังนั้นลืมเสีย ไม่ได้คัดลอกต่อ ๆ กันมา คำอธิบายอย่างละเอียดในเรื่องที่เกี่ยวด้วยการตั้งชื่อเนินเหมือนชื่อของวันต่าง ๆ นั้น จึงได้สูญหายไปหมด หรือมิฉะนั้นผู้แต่งตำราคนก่อน ๆ ไม่รู้จะให้ชื่อเนินเหล่านี้ว่าอย่างไร จึงได้ให้ชื่อไปตามความนึกคิดของตนโดยไม่ทราบเหตุผล เรื่องอาจจะเป็นได้หลาย ๆ อย่าง ตามที่ว่ามานี้ไม่อย่างใดก็อย่างหนึ่ง

แต่ถึงอย่างไรก็ตาม การที่มีผู้ให้ทรรศนะในการแยกเนินไว้ก่อน กระทำให้ผู้บรรยายซึ่งมาค้นคว้าในภายหลังได้คิดว่า เรื่องการแยกมือออกเป็นเนินต่าง ๆ นี้น่าจะมีเหตุผลอยู่บ้าง และก็เป็นดังที่ผู้บรรยายได้ทำการทดลองมาแล้ว คือเนินนั้นมีความหมายจริง ๆ แม้จะไม่ต้องมีเส้นแสดงไว้

เลย อำนาจของเนินนั้นก็จะแสดงออกมาให้ปรากฏอยู่เสมอ และเมื่อได้ทำการค้นคว้าทบทวนแล้วทบทวนอีก จึงเห็นสมควรให้ชื่อเนินต่าง ๆ แบ่งออกเป็น ๑๔ เนิน ดังจะอธิบายต่อไปนี้ และแต่ละเนินนั้นก็มีความหมายในตัวของมันเอง ซึ่งสามารถจะทำให้ผู้ศึกษารู้ความหมายของเส้นต่าง ๆ ที่ผ่านเนินต่าง ๆ ไปได้ เมื่อเส้นใดผ่านเนินใดไป ความหมายของเส้นนั้น ๆ กับเนินนั้น ๆ บวกกันเข้า จะสามารถแปลออกเป็นข้อความต่าง ๆ ได้มากมาย ต่อไปนี้ให้หัดแยกเนินต่าง ๆ บนมือด้วยการอ่าน หรือการท่องจำคือ

เนินที่ ๑ เรียกว่า "เนินอารมณ์" เนินอารมณ์อยู่บนเนื้อนูนภายใต้โคนของนิ้วชี้ เนินนี้มีอาณาเขตกว้างลงมาจนจดเส้นสมอง (ดูภาพเขียนประกอบ)

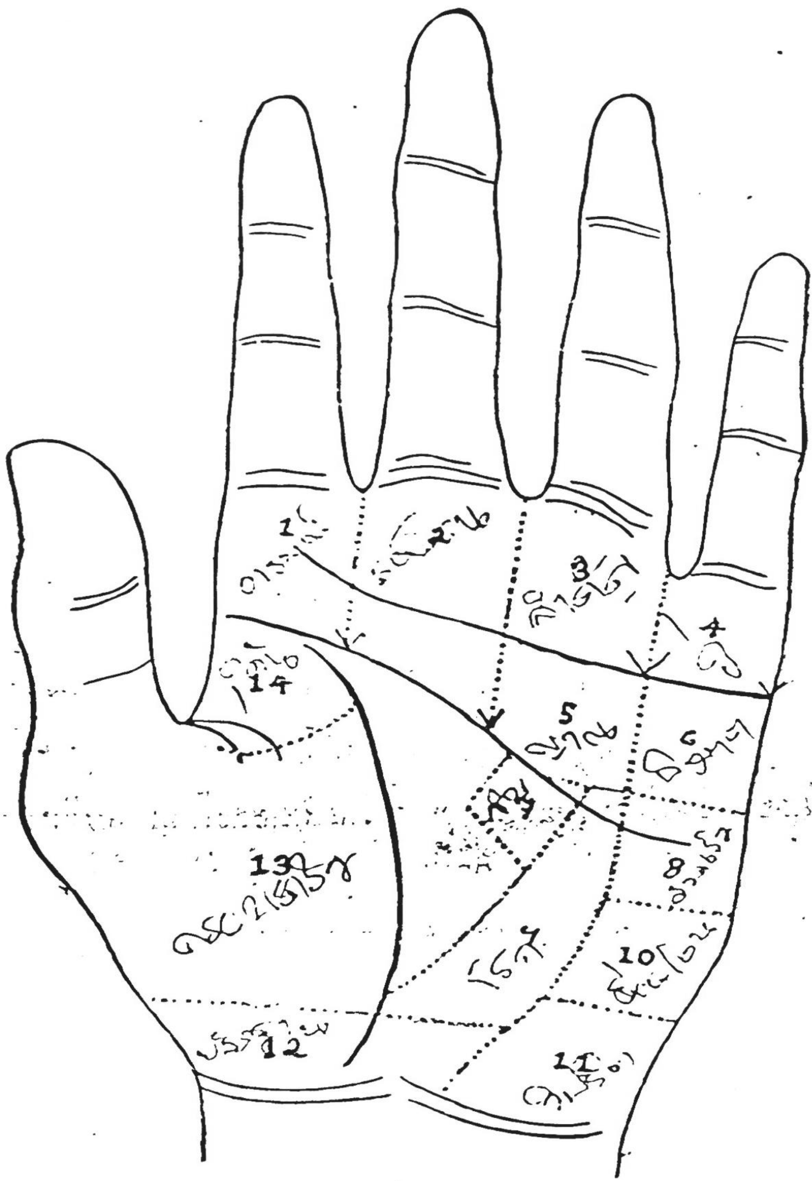
เนินที่ ๒ เรียกว่า "เนินร้อนรน" เนินร้อนรนอยู่บนเนื้อนูนภายใต้นิ้วกลาง เนินนี้กว้างน้อยอาณาเขตลงมาถึงเส้นสมอง

เนินที่ ๓ เรียกว่า "เนินสำคัญ" เนินสำคัญนี้อยู่บนเนื้อนูนภายใต้นิ้วนางมีอาณาเขตลงมาจดเส้นหัวใจ

เนินที่ ๔ เรียกว่า "เนินเรื่องคู่" เนินเรื่องคู่อยู่บนเนื้อนูนภายใต้นิ้วก้อย อาณาเขตลงมาจดเส้นหัวใจ

เนินที่ ๕ เรียกว่า "เนินญาณ" เนินญาณอยู่ตอนบนของเส้นสมองภายใต้เส้นหัวใจตรงกับเนินสำคัญ

เนินที่ ๖ เรียกว่า "เนินพิฆาต" เนินพิฆาตอยู่ระหว่างปลายของเส้นสมองและทางตอนโคนของเส้นหัวใจ อยู่ภายใต้เนินเรื่องคู่

ภาพที่ ๔ การแยกฝ่ามือออกเป็นเนินต่าง ๆ
แนะนำให้รู้จักชื่อของเนินและที่ตั้งของเนิน

เนินที่ ๗ เรียกว่า "เนินลับ" เนินลับอยู่ภายใต้เส้นสมองที่ค้อมมาทางปลายของเส้นสมอง แต่ไม่ใช่ทางปลายจริง ๆ

เนินที่ ๘ เรียกว่า "เนินรวดเร็ว" เนินรวดเร็วอยู่ภายใต้เนินพิฆาต อยู่ติดกับริมมือ อยู่ภายใต้เส้นสมองก็มี หรือเส้นสมองผ่านเนินนี้ไปก็มี หรืออยู่ตอนบนของเส้นสมองเมื่อเส้นสมองอ่อนต่ำลงมามากก็มี

เนินที่ ๙ เรียกว่า "เนินโรค" เนินโรคอยู่แอบกับที่ราบลำบาก เนินนี้มีรูปยาวกว่าเนินอื่น ๆ

เนินที่ ๑๐ เรียกว่า "เนินอ่อนโยน" เนินอ่อนโยนอยู่ติดกับริมมือภายใต้เนินรวดเร็ว

เนินที่ ๑๑ เรียกว่า "เนินวิปริต" เนินวิปริตอยู่ติดกับริมมือตอนที่ติดกับข้อมือ

เนินที่ ๑๒ เรียกว่า "เนินหลักฐาน" เนินหลักฐานแบ่งอาณาเขตครอบซ้อนมือทั้งหมดเอาไว้ในเนินนี้ ส่วนที่สุดอยู่ติดกับสร้อยข้อมือ

เนินที่ ๑๓ เรียกว่า "เนินครอบครัว" เนินครอบครัวกินเนื้อที่ทั้งหมดที่เป็นเนื้อนูนอยู่ภายใต้โคนของนิ้วหัวแม่มือ นอกจากท่อนบนเจียดไปเป็นเนินคุ้มกัน และท่อนล่างเจียดไปเป็นเนินหลักฐานเสียบ้าง

เนินที่ ๑๔ เรียกว่า "เนินคุ้มกัน" เนินคุ้มกันนี้ใช้แบ่งอาณาเขตกับเนินอารมณ์โดยใช้เส้นชีวิตเป็นเส้นกั้นเขตแดน คือตอนบนของเส้นชีวิตเป็นเนินอารมณ์ ส่วนตอนล่างของเส้นชีวิตเป็นเนินคุ้มกัน

การแบ่งเนินต่าง ๆ ออกเป็น ๑๔ เนินดังนี้ จะเป็นการง่ายที่ผู้ศึกษาจะเล่าเรียนให้จดจำได้ แต่การที่จะจดจำเนินต่าง ๆ ให้ได้นี้ ผู้ศึกษาจะต้อง

เรียนด้วยการท่องจำ คือจำชื่อเนินต่าง ๆ ให้ได้เสียก่อนว่าเนินทั้ง ๑๔ เนินนี้มีชื่อว่าอย่างไรบ้าง เมื่อจำชื่อเนินทั้ง ๑๔ เนินได้แล้ว ผู้ศึกษาก็ต้องฝึกหัดทำการแยกเนินว่า เนินชื่ออย่างไรอยู่ตอนไหนของมือ การหัดแยกเนินนั้นก็ให้ทำการฝึกหัดตามแบบการแยกเนินที่พิมพ์ไว้แล้วนี้ ผู้ศึกษาอย่าลืมว่า การที่จะเรียนการหัดแยกมือออกเป็นเนินต่าง ๆ ได้นั้น จะต้องประกอบด้วยองค์ ๓ ประการด้วยกัน ดังนี้คือ

๑. ท่องจำชื่อเนินต่าง ๆ ทั้ง ๑๔ เนินให้ได้เสียก่อน
๒. ต้องฝึกหัดการแยกเนินบนมือจริง ๆ จนจำได้ว่า เนินนั้น ๆ อยู่ตอนไหนของมือ ตามแบบเรียนในแบบพิมพ์ของการแยกเนิน
๓. ต้องท่องจำในบทเรียนที่กล่าวว่า การที่เนินนั้น ๆ มีชื่อเรียกว่าดังนั้นเพราะเหตุใด

การเรียนแยกมือออกเป็นเนิน ๆ ภายหลังที่ท่องชื่อของเนินได้แล้ว ผู้ศึกษาจะทำการฝึกหัดได้เป็น ๒ ทางดังนี้คือ

๑. ใช้ดินสอขีดลงบนมือของตนเอง ให้เหมือนกับการแยกเนินตามแบบที่พิมพ์ในตำรา และใช้วิธีท่องจำหรืออ่านจนจำได้ว่า เนินใดอยู่ตอนใดของมือของคนนั้น

๒. ใช้วิธีพิมพ์ลายมือของคนอื่นมาทำเป็นแบบเรียน ตามแบบการพิมพ์ลายมือจริงที่พิมพ์ไว้ให้ดูในหนังสือนี้ เมื่อพิมพ์ลายมือใดออกมาแล้ว ก็เอาแบบพิมพ์ลายมือนั้น ๆ มาขีดแยกออกเป็นช่อง ๆ ตามแบบพิมพ์ของการแยกเนิน การขีดนั้นชั้นแรกควรใช้ดินสอขีดเขียนแต่เพียงเบา ๆ ก่อน แล้ว

จึงเอามาเทียบกับแบบพิมพ์ที่ว่าด้วยการแยกเนินในตำรานี้ ถ้าเห็นว่าการแยกเนินบนลายพิมพ์มือที่พิมพ์มานั้น มีลักษณะคล้ายคลึงกันกับการแยกเนินในบทเรียนที่ว่าด้วยการแยกเนินนี้แล้ว ก็ถือว่าการเล่าเรียนในตอนนี้เป็นอันใช้การได้ เพราะการแยกฝ่ามือออกเป็นเนินต่าง ๆ นี้ เขาไม่ได้ถือเป็นหลักเกณฑ์ที่ตายตัวเขาทำการแยกโดยอนุมานว่า ตั้งแต่ตอนนั้นของมือควรจะเป็นเนินนั้นเท่านั้น เมื่อเห็นว่าเราแยกมือออกเป็นเนินต่าง ๆ ครบทุก ๆ เนิน และเนินเท่าที่เราทำการแยกออกนั้น มีลักษณะคล้ายคลึงกับแบบพิมพ์แล้ว การแยกนั้นก็ถือว่าเป็นอันใช้การได้

วิธีการแยกฝ่ามือออกเป็นเนินต่าง ๆ นี้ การฝึกหัดที่ถูกต้อง ผู้ศึกษาจำเป็นจะต้องทำการฝึกหัดแยกบนลายมือจริง ๆ จึงจะเป็นการดี สมมติว่าผู้ศึกษาจะเขียนรูปมือขึ้นสักรูปหนึ่ง แล้วเอารูปมือนั้นมาทำการแยก การฝึกหัดตามแบบนี้จะได้ผลไม่สมบูรณ์ เพราะเนินต่าง ๆ นั้นย่อมจะเลื่อนขึ้นเลื่อนลงได้ตามลักษณะของมือที่เล็กหรือใหญ่ เนินที่เลื่อนขึ้นเลื่อนลงได้นั้นคือเนินลับ เนินญาณ และเนินโรค เนินทั้ง ๓ เนินนี้ย่อมจะเลื่อนขึ้นลงได้ตามความโค้งมาก หรือโค้งน้อยของเส้นสมอง คือเนินลับนั้นจะต้องตามเส้นสมองลงมาอยู่ภายใต้เส้นสองเสมอ (ดูตามภาพในบทเรียน) ถ้าเส้นสมองย้อนต่ำลงมามาก เนินลับก็ต่ำลงมามากเช่นเดียวกัน เพราะเนินนี้มีที่อยู่ภายใต้เส้นสมองแต่เพียงแห่งเดียว

ส่วนเนินโรคนั้นก็เช่นเดียวกัน สามารถจะย่อสั้นลงมาตามเส้นสมองที่ต่ำลงมามากก็ได้ ยกเว้นแต่ว่าถ้าเส้นสมองโค้งต่ำลงมาเกินไป เส้นสมองอาจจะผ่าเนินนี้ลงมาก็ได้ ถ้าเมื่อเส้นสมองต่ำลงมามาก เนินญาณซึ่งอยู่

อยู่ตอนบนของเส้นสมองก็จะกว้างขึ้น หรือถ้าเส้นสมองตัดผ่ามือออกไปเกือบจะเป็นเส้นตรง เนื้อที่ของเนินญาณก็จะแคบเข้า เพราะฉะนั้นจึงใช้คำว่า "การแยกเนินนี้เราแยกออกโดยอนุมานเท่านั้น" เราไม่แยกอย่างตายตัวแต่อย่างใด

ความอันที่จริงแล้ว เนินเหล่านี้ได้แยกออกเกือบตายตัวอยู่แล้วเกือบทุก ๆ เนิน ยกเว้นแต่เนินทั้ง ๓ ที่กล่าวมาแล้วนี้เท่านั้น ซึ่งสามารถจะเลื่อนขึ้นเลื่อนลงหรือหดสั้นเข้าได้ ส่วนเนินอื่น ๆ เช่นเนินอารมณ์ เนินร้อนรนเนินสำคัญ และเนินเรื่องคู่ เนินทั้ง ๔ นี้มีที่ขึ้นอย่างตายตัวอยู่แล้ว คืออยู่ภายใต้นิ้วทั้ง ๔ เช่นเนินอารมณ์อยู่ภายใต้นิ้วชี้ เนินร้อนรนอยู่ภายใต้นิ้วกลาง เนินสำคัญอยู่ภายใต้นิ้วนาง และเนินเรื่องคู่อยู่ภายใต้นิ้วก้อย เนินเหล่านี้อยู่บนเนื้อนูนภายใต้นิ้วทั้ง ๔ จะแคบบ้างหรือกว้างออกไปบ้าง ก็เนื่องจากมือนั้นเล็กหรือใหญ่เท่านั้น ถ้ามือใหญ่เนินทั้ง ๔ นี้ก็ใหญ่ขึ้น ถ้ามือเล็กเนินก็เล็กลง หรือถ้าเส้นหัวใจสูงขึ้นมาหน่อย เนินเหล่านี้ก็แคบเข้าหน่อย

ส่วนเนินอื่น ๆ นั้น นอกจากเนินลับเนินญาณและเนินโรคแล้ว เนินเหล่านี้ก็มีที่ขึ้นเกือบจะตายตัวอยู่แล้ว เช่นเนินพิฆาต เนินรวดเร็ว เนินอ่อนโยน และเนินวิปริต เนินทั้ง ๔ เนินนี้เมื่อจะทำการแยกนั้น เราก็ดูข้างล่างตอนโคนของเส้นหัวใจเป็นเริ่มต้น เมื่อเห็นข้างล่างของเส้นหัวใจอยู่ตรงไหน เราก็ขีดแบ่งพื้นที่ทางริมมือนั้นออกเป็น ๔ ช่องเท่า ๆ กัน เมื่อได้เนื้อที่เป็น ๔ ช่องแล้ว ช่องบนเราก็นับเป็นเนินพิฆาต ช่องต่ำลงมาก็นับ

เป็นเนินรวดเร็ว ช่องต่ำลงมาอีกก็นับว่าเป็นเนินอ่อนโยน ช่องต่ำสุดนับเป็นเนินวิปริต เนินทั้ง ๔ ที่อยู่ทางริมมือนี้มีเนื้อที่จำกัดอยู่แล้ว ไม่เลื่อนขึ้นหรือเลื่อนลงเหมือนเนินที่อยู่มาทางตอนกลางของผ่ามือ

สำหรับเนินอีก ๓ เนินคือ เนินหลักฐาน เนินครอบครัว และเนินคุ้มคัน เนินทั้ง ๓ เนินนี้ก็มีเนื้อที่ค่อนข้างจำกัดอยู่แล้ว คือเนินหลักฐานก็จะคร่อมเส้นชีวิตทางตอนปลายเอาไว้ทั้งสิ้น ส่วนเนินคุ้มคันนั้นเล่าที่เกิดขึ้นของเนินนี้จะอยู่ที่ง่ามมือตอนล่างของเส้นชีวิตทั้งหมด เมื่อตัดแบ่งเนื้อที่ข้างบนเป็นเนินคุ้มคัน และตอนล่างเป็นเนินหลักฐานแล้ว เนื้อที่ ๆ เหลือทั้งหมดนั้นจึงเป็นเนื้อที่ของเนินครอบครัวทั้งสิ้น

ก่อนที่จะผ่านบทนี้ไป ผู้ศึกษาจะต้องเรียนท่องจำชื่อของเนินเสียก่อนแล้วลงมือหัดแยกเนินบนมือจริง ๆ ให้มาก จนกระทั่งเห็นผ่ามือใดแล้วก็จะรู้ได้ทันทีว่า ตอนนั้น ๆ ของมือนั้นเป็นเนินอะไร ต่อไปนั้นผู้ศึกษาก็พร้อมที่จะท่องจำความหมายของเนินต่อไป ความหมายของเนินทั้ง ๑๔ เนินมีดังนี้คือ

๑. เนินอารมณ์อยู่ภายใต้นิ้วชี้ เป็นที่ขึ้นของเส้นอารมณ์ต่าง ๆ เมื่อต้องการจะทราบว่าบุคคลใดมีอารมณ์อย่างไร ให้หาดูที่เนินอารมณ์นี้ รูปลักษณะของเส้นอารมณ์ของผู้นั้นจะแสดงไว้ที่เนินอารมณ์

๒. เนินร้อนรนอยู่ภายใต้นิ้วกลาง เป็นที่ขึ้นของเส้นต่าง ๆ ที่แสดงถึงความร้อนรนกระวนกระวาย ความร้อนอกร้อนใจต่าง ๆ ถ้าต้องการจะทราบถึงการเจ็บป่วยทุรนทุรายร้อนอกร้อนใจของเจ้าของมือใดว่ามีอะไรบ้าง ให้หาที่เนินร้อนรนนี้

๓. เนินสำคัญอยู่ภายใต้นิ้วนาง เป็นที่ขึ้นของเส้นต่าง ๆ ซึ่งเป็นเรื่องสำคัญของเจ้าของมือนั้น ต้องการจะทราบว่าเจ้าของมือใดมีเรื่องอะไรเป็นเรื่องสำคัญบ้าง ให้หาเส้นต่าง ๆ ซึ่งเกิดที่เนินสำคัญนี้ (เรื่องสำคัญของผู้ใด หมายถึงเรื่องที่จะโด่งดังไปหาผู้อื่น หรือหมายถึงเรื่องนั้น ๆ กระทำให้เจ้าของมือนั้นมีชื่อเสียงขึ้นก็ได้)

๔. เนินเรื่องคู่อยู่ภายใต้นิ้วก้อย เป็นที่ขึ้นของเส้นต่าง ๆ ที่แสดงไว้ถึงเรื่องคู่ของผู้นั้นว่าจะเป็นอย่างไร ต้องการจะทราบว่าเรื่องคู่ของผู้ใดจะเป็นอย่างไร ให้หาเส้นที่เป็นความหมายที่เนินเรื่องคู่นี้

๕. เนินญาณขึ้นอยู่ภายใต้เส้นหัวใจตรงกับเนินสำคัญ เป็นที่ขึ้นของเส้นต่าง ๆ ที่แสดงถึงความรอบรู้ หรือความชำนิชำนาญของผู้นั้นว่าจะมีความรอบรู้ และความชำนาญในเรื่องอะไรบ้างให้หาที่เนินญาณนี้

๖. เนินพิฆาตอยู่ภายใต้เส้นหัวใจตรงกับเนินเรื่องคู่ เป็นที่ขึ้นของเส้นต่าง ๆ ที่แสดงถึงความร้ายหรือศัตรูกับเจ้าของมือนั้น เมื่อต้องการจะทราบว่าเจ้าของมือใดมีเรื่องเกี่ยวด้วยศัตรู และความร้ายอย่างไรบ้าง ให้หาเส้นต่าง ๆ ที่ปรากฏอยู่ที่เนินพิฆาตนี้

๗. เนินลับอยู่ภายใต้เส้นสมองที่ค่อนมาทางปลาย ถ้าต้องการจะทราบว่าเจ้าของมือใดมีเรื่องอะไรที่เกี่ยวด้วยความลับบ้าง ให้หาเส้นต่าง ๆ ที่แสดงไว้ที่เนินลับนี้

๘. เนินรวดเร็วอยู่ภายใต้เนินพิฆาต เป็นที่ขึ้นของเส้นต่าง ๆ ที่แสดงถึงความฉับพลันรวดเร็ว ถ้าต้องการจะทราบว่าผู้ใดมีเรื่องฉับพลันรวดเร็วอย่างใด ให้หาเส้นต่าง ๆ ซึ่งเกิดขึ้นที่เนินรวดเร็วนี้

๙. เนินโรคอยู่แอบกับที่ราบลำบาก เป็นที่ขึ้นของเส้นต่าง ๆ ที่แสดงถึงโรคภัยไข้เจ็บ และเป็นที่ขึ้นของเส้นซึ่งแสดงถึงความรุ่มร้อนทุรนทุราย เมื่อต้องการจะทราบว่าผู้ใดมีเรื่องเจ็บป่วยร้อนใจ หรือมีเรื่องร้อนรนกระวนกระวายเพราะเรื่องอย่างใดบ้าง ให้หาเส้นต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นที่เนินโรคนี้

๑๐. เนินอ่อนโยนอยู่ภายใต้เนินรวดเร็ว เป็นที่ขึ้นของเส้นต่าง ๆ ที่แสดงไว้ถึงความรอบคอบสุขุมอ่อนโยน ต้องการจะทราบว่าผู้ใดมีความคิดอ่อนโยนสุภาพสุขุมอย่างใด ให้หาที่เนินอ่อนโยนนี้

๑๑. เนินวิปริตอยู่ที่ต่ำสุดของริมมือซึ่งติดกับข้อมือ เป็นที่ขึ้นของเส้นต่าง ๆ ที่มีความวิปริตผิดแปลก ต้องการจะทราบว่าเจ้าของมือใด จะมีความวิปริตผิดแปลกในเรื่องใดบ้าง ให้หาที่เนินวิปริตนี้

๑๒. เนินหลักฐานอยู่ติดกับข้อมือ เป็นที่ขึ้นของเส้นหลักฐานต่าง ๆ คำว่าหลักฐานหมายไปถึง บ้านช่องที่ดินหรือที่อยู่อาศัยของเจ้าของมือนั้น ต้องการจะทราบว่าเรื่องเกี่ยวด้วยหลักฐานบ้านช่อง หรือที่ดินของบุคคลใดจะเป็นอย่างไร ให้หาที่เนินหลักฐานนี้

๑๓. เนินครอบครัวอยู่ภายนอกเส้นชีวิต เป็นที่ขึ้นของเส้นต่าง ๆ ที่แสดงไปถึงคนในครอบครัวคู่ครองคนรักหรือผู้ใหญ่ ถ้าต้องการจะทราบว่าคนในครอบครัวคู่ครองคนรัก หรือผู้ใหญ่ของเจ้าของมือใดจะเป็นอย่างไร ให้หาเส้นต่าง ๆ ที่จะเกิดขึ้นในเนินครอบครัวนี้

๑๔. เนินคุ้มอยู่ที่ง่ามมือ เป็นที่ขึ้นของเส้นต่าง ๆ ที่แสดงถึง

ความคุกันหวาดกลัว หรือเกี่ยวด้วยเรื่องที่ทำให้หวาดเสียวกับเจ้าของมือนั้น ต้องการจะทราบว่าเจ้าของมือใดกลัวอะไร ให้หาเส้นต่าง ๆ ที่แสดงไว้ที่เนินคุกันนี้

ต่อไปนี้จะได้บรรยายถึงความหมายย่อของแต่ละเนิน เพื่อให้ผู้ศึกษาท่องจำได้ง่ายขึ้น แต่อย่าลืมว่า เมื่อผู้ศึกษาสามารถจะท่องจำความหมายย่อได้แล้ว ผู้ศึกษานั้น ๆ จะต้องทราบความหมายละเอียดของเนินต่าง ๆ เหล่านี้ด้วย เหมือนเราทราบอักษรย่อของคำย่อคำใดคำหนึ่งแล้ว เราก็ต้องทราบความหมายละเอียดของคำย่อนั้นด้วย ถ้าเราทราบความหมายย่อแต่อย่างเดียว ไม่ทราบความหมายละเอียดแล้ว ก็หมายความว่าเราไม่ทราบเรื่องราวของความหมายย่อนั้นเลย เช่นถ้าเราจะเขียนคำย่อขึ้นสักตัวหนึ่ง เช่นเราจะเขียนว่า ป.ณ. เราก็ต้องทราบความหมายละเอียดของคำว่า ป.ณ. ด้วยว่า ป.ณ. นี้ย่อมาจากคำว่าอะไร ถ้าเราทราบแต่คำย่ออย่างเดียว ไม่ทราบคำละเอียดของคำนั้นแล้ว ก็หมายความว่าเราไม่รู้เรื่องของคำย่อนั้นนั่นเอง ต่อไปนี้ให้ท่องจำความหมายย่อของเนินต่าง ๆ ว่าดังนี้

๑. เนินอารมณ์เป็นที่ขึ้นของเส้นอารมณ์
๒. เนินร้อนรนเป็นที่ขึ้นของเส้นร้อนใจ
๓. เนินสำคัญเป็นที่ขึ้นของเส้นโด่งดัง
๔. เนินเรื่องคู่เป็นที่ขึ้นของเส้นเรื่องคู่
๕. เนินญาณเป็นที่ขึ้นของเส้นรอบรู้
๖. เนินพิฆาตเป็นที่ขึ้นของเส้นดุร้าย
๗. เนินลับเป็นที่ขึ้นของเส้นที่เกี่ยวด้วยความลับ

๘. เนินรวดเร็วเป็นที่ขึ้นของเส้นรวดเร็ว
๙. เนินโรคเป็นที่ขึ้นของเส้นร้อนใจ
๑๐. เนินอ่อนโยนเป็นที่ขึ้นของเส้นอ่อนโยน
๑๑. เนินวิปริตเป็นที่ขึ้นของเส้นที่ผิดแปลก
๑๒. เนินหลักฐานเป็นที่ขึ้นของเส้นหลักฐาน
๑๓. เนินครอบครัวเป็นที่ขึ้นของเส้นที่เกี่ยวด้วยคนในครอบครัว
๑๔. เนินคุกันเป็นที่ขึ้นของเส้นหวาดกลัว

เมื่อผู้ศึกษาท่องจำความหมายของเนินโดยย่อ หรือโดยละเอียดได้แล้ว ทั้งสามารถจะแยกเนินบนลายมือจริง และจำชื่อของเนินทั้งสิ้นได้ด้วย ก็หมายความว่าผู้ศึกษานั้น ๆ ได้เรียนจบในบทที่ว่าด้วยการแยกเนินนี้แล้ว

หลักเกณฑ์แห่งการแยกมือออกเป็นเนินต่าง ๆ การจำชื่อของเนินและการจำความหมายของเนินเท่าที่ได้บรรยายมาแล้วนี้ เมื่อจะจดจำให้ได้ ผู้ศึกษาจะต้องท่องจำให้ขึ้นใจ เพราะเรื่องของเนินและความหมายของเนินนั้นจะต้องมีความหมายสัมพันธ์กันไปกับเรื่องของเส้น ตลอดเวลาที่เราเรียนวิชานี้อยู่ เราจะลืมเรื่องของเนินและความหมายของเนินเสียมิได้เป็นอันขาด ถ้าและผู้ศึกษาคนใดลืมเรื่องของเนินแล้ว ก็เหมือนกับผู้ที่เรียนหนังสือไทยแล้วลืมสระ หรือพยัญชนะในหนังสือนี้ไปเสียครึ่งหนึ่ง ผลที่ได้รับก็คืออ่านหนังสือภาษานี้ไม่ออกนั่นเอง

เมื่อได้บรรยายชื่อของเนิน และการแบ่งแยกมือออกเป็นเนินต่าง ๆ และอธิบายความหมายของเนินจบลงดังนี้แล้ว ผู้ที่ได้เรียนวิชาตามตำรานี้ก็จะไม่ต้องมีข้อสงสัยอย่างใดอีก เพราะการที่ตำรานี้ได้ทำการแยกมือออกเป็น

เนินต่าง ๆ นั้น ก็เนื่องมาจากแต่ละเนินมีความหมายดังที่ได้อธิบายมาแล้ว ผู้ศึกษาย่อมจะทำการเรียนได้อย่างลืมตาเดิน โดยมิต้องหลับตาเดินอีกต่อไป มิใช่นึกชอบใจก็ตั้งชื่อเนินขึ้นมาเฉย ๆ แล้วไม่รู้ว่ามีความหมายว่าอย่างไร หรือไม่รู้ว่าตั้งชื่อเนินขึ้นดังนั้นเพราะเหตุใด เหมือนตำราเก่า ๆ ดังที่ได้กล่าวมาแล้ว เมื่อผู้ศึกษาจำชื่อของเนินที่ขึ้นของเนิน ความหมายของเนินในตำรานี้ได้แล้ว ถ้าต้องการจะทราบเรื่องอย่างหนึ่งอย่างใดของเจ้าของมือหนึ่งเจ้าของมือใด ก็ให้หาเส้นต่าง ๆ ซึ่งปรากฏอยู่ที่เนินนั้น ๆ หรือถ้าเส้นใด ๆ ลากผ่านเนินใดไป เรื่องของเส้นนั้น ๆ ก็จะประกอบกับความหมายของเนินนั้น ๆ เข้าไปด้วย เช่นเนินลับ ถ้าเส้นหนึ่งเส้นใดลากผ่านเนินลับไป ก็เป็นอันทราบได้ทันทีว่า เรื่องนั้น ๆ จะเกิดขึ้นกับเจ้าของมือนั้นเป็นความลับ หรือเกิดขึ้นอย่างเงียบ ๆ ไม่เปิดเผย ถ้าเส้นหนึ่งเส้นใดเกิดขึ้นในเนินครอบครัว ก็มีความหมายไปถึงคนในครอบครัว เช่นผัวเมียคนรักหรือผู้ใหญ่เช่นเดียวกัน จึงเป็นอันมั่นใจได้ว่า ผู้ที่ได้ทำการศึกษาตามตำรานี้แล้ว จะไม่ต้องมีข้อสงสัยอันใดเหลืออยู่อีก

สำหรับความสงสัยของผู้ที่ได้รับการศึกษามาถึงตอนนี้ถ้าจะมีอยู่บ้าง เรื่องสงสัยนั้น ๆ ก็ย่อมจะไม่เกี่ยวกับเรื่องของเนิน ผู้บรรยายย่อมจะทายใจผู้ศึกษาทุกคนได้ว่า ทุก ๆ คนจะสงสัยว่า เส้นอารมณ์อย่างไรจึงจะหมายถึงอารมณ์อย่าง ? หรือเส้นเกิดในเนินร้อนรนอย่างไร ? หมายถึงความร้อนใจอย่างไร ? หรือเส้นที่เกิดในเนินสำคัญอย่างไร ? จึงหมายถึงมีชื่อเสียงอย่างไร ? หรือเส้นอะไรที่เกิดในเนินลับอย่างไร ? จึงหมายถึงความลับอย่างไร ? เป็นต้น ถ้าผู้ใดสงสัยในเรื่องนี้ ผู้บรรยายก็ขอตอบให้ทราบ

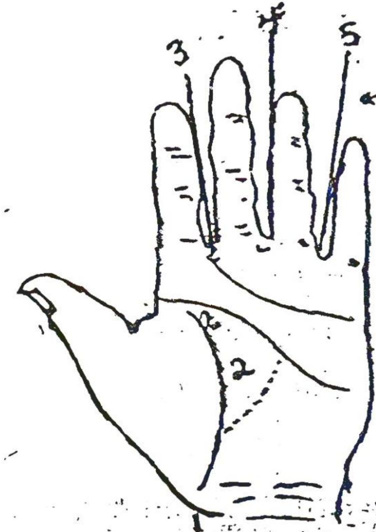
ว่า ตอนนี้ยังไม่ถึงตอนที่ผู้ศึกษาจะต้องเรียนรู้ไปถึงตอนนั้น เพราะขั้นแรกนี้ถ้าผู้ศึกษายังไม่รู้จักเรื่องของเส้น ความหมายของเส้น หรือที่ขึ้นของเส้นแล้ว ถึงจะบรรยายให้ทราบว่าเส้นอารมณ์เป็นอย่างไร ? หมายความว่าอารมณ์เป็นอย่างไร ? ผู้ศึกษานั้น ๆ ก็ไม่สามารถจะเรียนรู้ได้ ทั้งนี้ทั้งนั้นก็เพราะว่ายังมีตอนที่ผู้ศึกษาจะต้องเล่าเรียนให้รู้อีกเรื่องหนึ่ง เรื่องนั้นก็คือความรู้ที่เกี่ยวกับเรื่องของเส้น ที่ขึ้นของเส้น และความหมายของเส้น ถ้าและผู้ศึกษารู้จักเส้นที่ขึ้นของเส้น ความหมายของเส้นแล้ว เมื่อนั้นจึงจะถึงตอนที่ผู้ศึกษาจะต้องเรียนรู้ถึงรูปร่างของเส้นต่าง ๆ ต่อไป ถ้าและผู้ศึกษาคนใดไม่เรียนรู้ชื่อของเส้น ที่ขึ้นของเส้นและความหมายของเส้นเสียก่อนแล้ว เมื่อผู้ศึกษานั้น ๆ ไปเห็นเส้นต่าง ๆ ในลายมือใด ก็จะไม่ทราบว่าเส้นนั้น ๆ คือเส้นอะไร เมื่อไม่ทราบว่าเส้นนั้น ๆ คือเส้นอะไรแล้ว การที่จะรู้ว่าเส้นนั้น ๆ รูปร่างเป็นอย่างนั้นหมายความอย่างไร ก็เป็นอันไม่มีทางจะรู้ได้ การที่จะรู้ว่าเส้นรูปร่างเป็นอย่างนั้น หมายความว่าอย่างไรนั้น ขั้นแรกผู้ศึกษาจะต้องรู้จักเส้นทุก ๆ เส้นเสียก่อน เพราะฉะนั้นจึงขอตักเตือนว่า แม้ในขั้นนี้ผู้ศึกษาจะเล่าเรียนไป โดยยังไม่รู้ว่าอะไรเป็นอะไรก็ตาม ก็ต้องเรียนต้องท่องจำไปตามตำราทีละบท ๆ ก่อน เมื่อจดจำบทเรียนตามตำราไปได้ทุก ๆ บทแล้ว ผู้ศึกษาก็จะเห็นได้เองว่า ตำรานี้ได้วางกฎเกณฑ์การเล่าเรียนไว้อย่างถูกต้อง และเมื่อเรียนในทางกฎเกณฑ์จนเจนจบแล้ว ต่อไปนั้นผู้ศึกษาก็จะรู้เองว่า การเรียนวิชานี้จะง่ายมากทีเดียว เปรียบเสมือนผู้ที่จะเรียนหนังสือไทย ผู้ที่มาทำการศึกษาขั้นแรกก็จะต้องเรียน ก.ข.ค.ง ไปก่อน แม้จะไม่รู้ว่า ก.ข.ค.ง นั้นหมายความว่าอย่างไร ก็ต้องหัดอ่านหัดเขียนไปเรื่อย ๆ เมื่อพ้นจากการเรียน ก.ข.ค.ง ไปแล้ว เราก็เรียนให้รู้จัก

สระ ะ สระ า เมื่อเรารู้จักสระแล้ว จากนั้นเราจึงค่อยเรียนผสมตัว ต่อไปนั้นเราก็จะอ่านหนังสือภาษานี้ออกได้

ฉันใดก็ดี การเรียนวิชาการอ่านโค๊ตวิทยุแห่งจักรวาลนี้ก็เช่นเดียวกัน เมื่อผู้ศึกษาเรียนแยกมือออกเป็นเนินต่าง ๆ รู้ความหมายของเนิน เรียนรู้จักเส้นและความหมายของเส้นแล้ว เมื่อเส้นกับเส้นผสมกัน และเมื่อเส้นผสมกับเนินเข้าไปด้วย ผู้ศึกษาก็จะอ่านความหมายของเส้นที่ผสมกันและเส้นที่ผสมกับเนินนั้นออกเป็นเรื่องราวต่าง ๆ ได้มากมายจนนับไม่ถ้วน และเรื่องราวที่อ่านออกเป็นเรื่องราวนี่แหละ ที่จะเป็นกำหนดกฎเกณฑ์แห่งระตาชีวิตของบุคคลแต่ละคน คือกฎเกณฑ์นั้นอ่านว่าอย่างไรแล้ว ชีวิตของของมนุษย์เราจะต้องหมุนเวียนไปตามกฎเกณฑ์นั้นๆ เสมอ ไม่มีทางจะหลบเลี่ยงได้เป็นอันขาด

บทที่ ๓

ว่าด้วย โค๊ตชีวิต, ที่ราบ, และช่อง

ภาพที่ ๕

การแยกฝ่ามือออกเป็นโค๊ตชีวิต, ที่ราบ, และช่อง

ต่อไปนี้จะได้บรรยายว่าด้วยการแยกฝ่ามือออกเป็น โค๊ตชีวิต, ที่ราบ, และช่องต่อไป

เมื่อผู้ศึกษาได้เรียนการแยกฝ่ามือออกเป็นเนินต่าง ๆ และเรียนรู้ความหมายของเนินทั้ง ๑๔ เนินแล้ว ต่อไปนี้ให้ผู้ศึกษามองดูบนฝ่ามือที่เราทำการแยกออกเป็นเนินต่าง ๆ นั้นว่า บนฝ่ามือทุก ๆ มือที่เราเอามาแยกออกเป็นเนินต่าง ๆ แล้วนั้น ยังมีที่ว่างที่ยังไม่รู้จักชื่อและความหมายของเนื้อที่เหล่านั้นอยู่อีกรวม ๕ แห่งด้วยกันคือ

๑. เนื้อที่ระหว่างเส้นสมองกับเส้นชีวิตที่ต่อกันอยู่
๒. เนื้อที่ ๆ ว่างอยู่กลางฝ่ามือ
๓. ช่องระหว่างนิ้วชี้กับนิ้วกลาง
๔. ช่องระหว่างนิ้วกลางกับนิ้วนาง
๕. ช่องระหว่างนิ้วนางกับนิ้วก้อย

ในเนื้อที่ทั้ง ๕ แห่งที่ได้กล่าวมาแล้วนี้ ผู้ศึกษายังมิได้ทราบชื่อและความหมายของที่เหล่านี้ จึงขอบรรยายให้ทราบว่า ในหลักวิชาการอ่านโค้ดวิทยุแห่งจักรวาลนั้น เขาได้แยกสถานที่ทั้ง ๕ แห่งนี้ออกเป็น ๕ อย่างต่อไปอีกดังนี้คือ

หมายเลข ๑ คือเนื้อที่ระหว่างเส้นชีวิตกับเส้นสมองต่อกัน ในเนื้อที่บริเวณหมายเลข ๑ นี้เขาเรียกว่า "โค้ตชีวิต"

หมายเลข ๒ คือเนื้อที่ ๆ ว่างตรงกลางฝ่ามือ เนื้อที่ในบริเวณนี้เขาเรียกว่า "ที่ราบลำบาก"

หมายเลข ๓ คือช่องนิ้วมือระหว่างนิ้วชี้กับนิ้วกลาง ในช่องนี้เขาเรียกว่า "ช่องหมดเปลือง"

หมายเลข ๔ คือช่องนิ้วมือระหว่างนิ้วกลางกับนิ้วนาง ช่องนี้เขาเรียกว่า "ช่องผิดหวัง"

หมายเลข ๕ คือช่องนิ้วมือระหว่างนิ้วนางกับนิ้วก้อย ช่องนี้เขาเรียกว่า "ช่องเสียหาย"

อันโค้ตชีวิตที่ราบและช่องทั้งหมดนี้ ไม่ใช่เขาตั้งเอาไว้เฉย ๆ แต่ละแห่งย่อมจะมีความหมายด้วยกันทั้งสิ้น อันที่ทั้ง ๕ แห่งที่กล่าวมาแล้วนี้มีความหมายดังนี้คือ

หมายเลข ๑ คือโค้ตชีวิต โค้ตชีวิตเขามีความหมายว่า ไม่ว่าเส้นหนึ่งเส้นใดที่เกิดขึ้นในโค้ตชีวิตนี้ เส้นนั้น ๆ เมื่อเกิดขึ้นแล้วจะต้องหมุนเวียนอยู่กับชีวิตของผู้นั้นตลอดไป การที่เส้นหนึ่งเส้นใดที่เกิดขึ้นสัมพันธ์กันกับโค้ตชีวิตแล้ว เส้นนั้น ๆ หรือเรื่องนั้น ๆ จะเกิดขึ้นกับเจ้าของมือนั้นอยู่เรื่อย ๆ ไม่สิ้นสุด (ความจริงไม่ว่าเส้นหนึ่งเส้นใดที่เกิดขึ้นบนมือของคนเรานั้น เส้นนั้น ๆ เป็น "โค้ต" ที่จะต้องหมุนเวียนอยู่กับชีวิตของคนเราเสมอไปทุก ๆ เส้น แต่ก็หมุนเวียนไม่มากเหมือนในโค้ตชีวิต ซึ่งจะได้พึงคำบรรยายในเรื่องนี้ต่อไปอีก)

หมายเลข ๒ คือที่ราบลำบาก ในที่ราบลำบากนี้เขามีความหมายว่า ไม่ว่าเส้นหนึ่งเส้นใดซึ่งผ่านที่ราบลำบากนี้ไป หรือเส้นนั้น ๆ จะเกิดขึ้นในที่ราบลำบากก็ได้ เส้นนี้เมื่อแปลออกแล้ว ก็จะต้องเติมคำว่า "ลำบาก" เข้าไปด้วยเสมอ

หมายเลข ๓ คือช่องหมดเปลือง ในช่องหมดเปลืองนี้เขามีความหมายว่า ไม่ว่าเส้นหนึ่งเส้นใดที่พุ่งมาหาช่องหมดเปลืองนี้ หรือเกิดขึ้นในช่องหมดเปลืองก็ตาม เส้นนั้น ๆ หรือเรื่องนั้น ๆ จะต้องเติมคำว่าหมดเปลืองเข้าไปด้วยเสมอ

หมายเลข ๔ คือช่องผิดหวัง ในช่องผิดหวังนี้เขามีความหมายว่าไม่ว่าเส้นหนึ่งเส้นใดที่เข้ามาสัมพันธ์กันกับช่องผิดหวังนี้ หรือเกิดขึ้นในช่องผิดหวังก็ได้ ความหมายของเรื่องนั้น ๆ หรือเส้นนั้น ๆ ก็จะต้องประกอบเข้ากับคำว่า "ผิดหวัง" เข้าไปด้วยเสมอ

หมายเลข ๕ คือช่องเสียหาย ช่องเสียหายนี้เขามีความหมายว่าไม่ว่าเส้นหนึ่งเส้นใด ที่เกิดขึ้นในช่องเสียหายนี้หรือพุ่งมาลงช่องเสียหายนี้ก็ได้ เรื่องนั้น ๆ หรือเส้นนั้น ๆ จะต้องประกอบกับคำว่า "เสียหาย" เข้าไปด้วยเสมอ

ต่อไปนี้เป็นบทท่องจำ ซึ่งผู้ศึกษาจะต้องท่องให้จำได้ เพื่อประกอบกับการที่จะได้ทำการศึกษาวิชานี้ต่อไปคือ

๑. โค้คชีวิต คือเส้นชะตาที่หมุนเวียน

๒. ที่ราบลำบาก คือสถานที่ ๆ จะต้องเกิดความลำบาก

๓. ช่องหมดเปลือง คือสถานที่ๆจะต้องประกอบกับความหมดเปลือง

๔. ช่องผิดหวัง คือสถานที่ ๆ ให้ความผิดหวัง

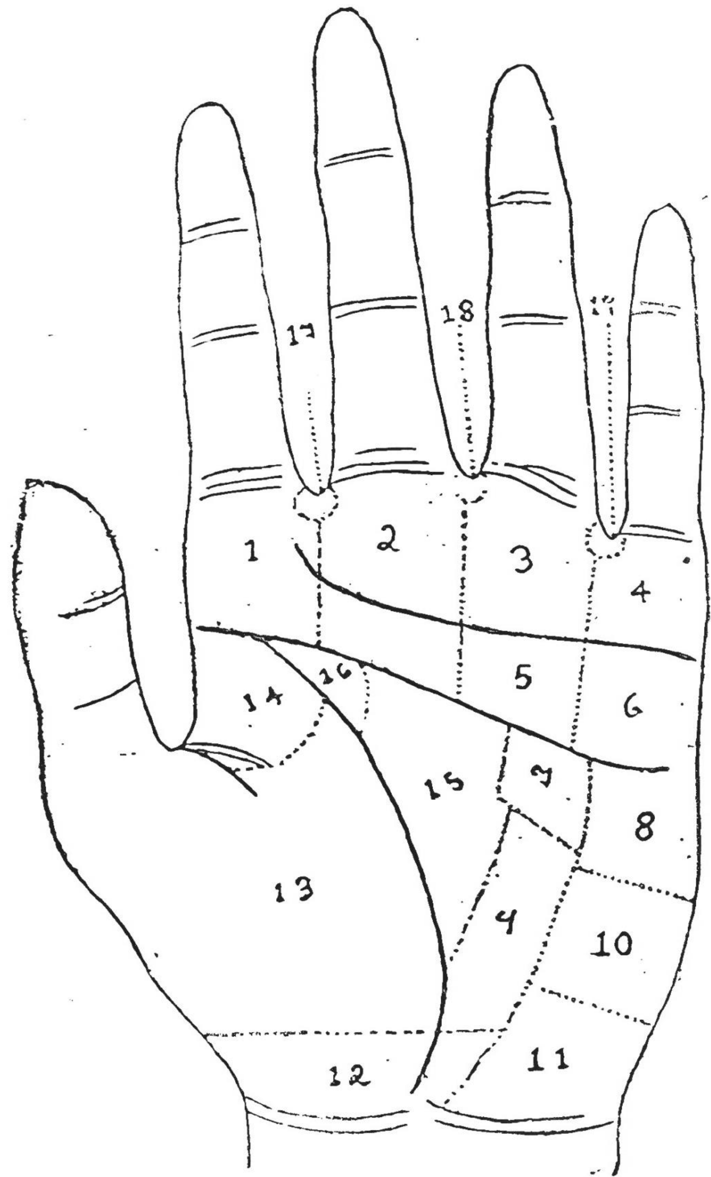
๕. ช่องเสียหาย คือสถานที่ ๆ จะต้องเสียหาย

ความหมายของ โค้คชีวิต, ที่ราบ, และช่องดังกล่าวมาแล้วนี้ เป็นมาตรการของหลักวิชาที่จะต้องสัมพันธ์กันไปกับเส้น ตลอดเวลาที่ทำการศึกษาวิชานี้อยู่ จะลืมหลักเกณฑ์นี้เสียมิได้เป็นอันขาด ซึ่งถ้าจะเปรียบกับเรียนหนังสือก็เปรียบเสมือนว่า ผู้ศึกษาได้ทำการเรียนถึงสระและพยัญชนะตัวใดตัวหนึ่งไปแล้ว จะลืมสระและพยัญชนะในหนังสือนั้น ๆ เสียมิได้ ถ้าและลืมตัวสระและพยัญชนะตัวใดไปแล้ว ก็หมายความว่า ผู้ศึกษานั้น ๆ มิได้รู้หนังสือนั้นเลย

อันโค้คชีวิตที่ราบและช่องนี้ จะต้องใช้สัมพันธ์กันไปกับเส้นเสมอคือ เส้นหนึ่งเส้นใดที่เข้ามาสัมพันธ์กับโค้คชีวิตก็ดี เส้นหนึ่งเส้นใดที่เข้ามาสัมพันธ์กับที่ราบลำบากก็ดี เส้นหนึ่งเส้นใดที่เข้ามาสัมพันธ์กับช่องใดก็ดี ความหมายของโค้คชีวิต ที่ราบ และช่องก็จะให้ความหมายกับเส้นนั้นทุก ๆ เส้นไปด้วยเช่นเดียวกันกับเส้นหนึ่งเส้นใดที่ลากผ่านเนินใดไป ความหมายของเนินนั้นก็จะให้กับเส้นนั้นทุก ๆ เส้น ซึ่งถ้าผู้ศึกษาคนใดลืมหลักวิชาในตอนนี้เสียแล้ว เรื่องที่จะรู้วิชานี้อย่าพึงหมาย จึงขอตักเตือนว่า ให้ผู้ศึกษาท่องคำบรรยายนี้ไว้ให้ดี เพราะในชั้นแรกของการเรียนวิชานี้ ถ้าผู้ศึกษาหลงลืมหลักเกณฑ์ใหญ่ ๆ ที่สำคัญเหล่านี้แล้ว ผู้ศึกษานั้น ๆ ก็จะไม่รู้วิชานี้อย่างแน่นอน

เมื่อได้ทำการแยกฝ่ามือออกเป็น เนิน, โค้คชีวิต, ที่ราบ, และช่องดังนี้แล้ว มือของคนเราทั้งมือก็จะไม่มีที่ว่างอยู่อีกเลย ย่อมจะมีความหมายไปหมดทั้งสิ้น เพราะฉะนั้นเมื่อเส้นหนึ่งเส้นใดที่อยู่ในมือของคนเราลากผ่านไปหาที่ใด เส้นที่ผ่านไปโดยผู้ที่ไม่เคยศึกษาวิชานี้มาก่อนจะคิดว่า "ไม่มีความหมายว่าอย่างไร" นั้น เส้นนั้น ๆ ก็ย่อมจะมีความหมายขึ้นมาทั้งสิ้น และถ้าผู้ศึกษาใด ๆ ได้ไปเรียนถึงบทที่ว่าด้วยเส้น และรู้จักความหมายของเส้นเข้าด้วยแล้ว ความหมายต่าง ๆ ที่สัมพันธ์กันในมือของคนเรา ย่อมจะแปลหรืออ่านออกเป็นข้อความมากมายหลายหมื่นหลายแสนเรื่อง ซึ่งผู้ที่ไม่เคยทำการศึกษาวิชานี้มาก่อนจะคิดไปไม่ถึง ข้อความที่สัมพันธ์กันระหว่างเส้นกับเนินโค้คชีวิตที่ราบและช่องนี้ ก็คือเรื่องต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นกับคนเราทั้งโลก ซึ่งมีมากมายหลายหมื่นหลายแสนเรื่องด้วยกัน ซึ่งหลักวิชาใด ๆ ก็ตามเท่าที่มีอยู่ในโลกนี้ ไม่สามารถจะพยากรณ์เรื่องนั้น ๆ ได้เลย ยกเว้นแต่วิชาการอ่านโค้ดวิทยุแห่งจักรวาลพรหมชาเดียวเท่านั้นจึงจะพยากรณ์ได้

เมื่อได้ทำการแยกมือของเราออกเป็นเนิน, โค้คชีวิต, ที่ราบ และช่องดังนี้แล้ว ในมือของคนเราจึงกลายเป็นสถานที่ ๑๙ หรือ ๑๙ แห่ง และรวมเป็น ๑๙ ความหมายด้วยกัน เพื่อจะให้ผู้ศึกษาเห็นว่า เมื่อแยกมือทั้งหมดออกเป็น เนิน, โค้คชีวิต, ที่ราบ, และช่องรวม ๑๙ แห่งดังนี้แล้ว มือของคนเรามือหนึ่ง ๆ จะมีรูปลักษณะที่แยกครบถ้วนแล้วเป็นอย่างไร จึงขอนำแบบพิมพ์มือที่แยกครบแล้วนี้มาแสดงไว้ เพื่อให้ผู้ศึกษาได้เห็นแบบอย่างของมือที่แยกบริบูรณ์แล้วนี้ว่า มีรูปร่างเป็นอย่างไรต่อไป แบบพิมพ์มือที่แยกอย่างสมบูรณ์แล้วมีดังนี้

ภาพที่ ๖

แสดงภาพฝ่ามือทั้งหมดที่แยกออกเป็นเนิน โคืตชีวิต, ที่ราบ, และช่อง

ลำดับ เนิน, โคืตชีวิต, ที่ราบ, และช่อง, ตามหมายเลขต่าง ๆ ดังนี้

หมายเลข ๑ คือเนินอารมณ์

หมายเลข ๒ คือเนินร้อนรน

หมายเลข ๓ คือเนินสำคัญ

หมายเลข ๔ คือเนินเรื่องคู่

หมายเลข ๕ คือเนินญาน

หมายเลข ๖ คือเนินพิฆาต

หมายเลข ๗ คือเนินลับ

หมายเลข ๘ คือเนินรวดเร็ว

หมายเลข ๙ คือเนินโรค

หมายเลข ๑๐ คือเนินอ่อนโยน

หมายเลข ๑๑ คือเนินวิปริต

หมายเลข ๑๒ คือเนินหลักฐาน

หมายเลข ๑๓ คือเนินครอบครัว

หมายเลข ๑๔ คือเนินคุณ

หมายเลข ๑๕ คือที่ราบลำบาก

หมายเลข ๑๖ คือโคืตชีวิต

หมายเลข ๑๗ คือช่องหมดเปลือง

หมายเลข ๑๘ คือช่องผิดหวัง

หมายเลข ๑๙ คือช่องเสียหาย

การแยกมือออกเป็น เนิน, โค๊ตชีวิต, ที่ราบ, และช่อง ดังที่ได้นำภาพตัวอย่างมาแสดงไว้แล้วนี้ เพียงแต่เพื่อให้เป็นบทเรียนที่จะนำผู้ศึกษาไปเรียนรู้ถึงการแยก เนิน, ที่ราบ, โค๊ตชีวิต, และช่อง บนมือจริงๆ เท่านั้น เพราะฉะนั้นเมื่อผู้ศึกษาได้เห็นภาพเขียนนี้แล้ว ก็ให้ไปทำการฝึกหัดแยกบนลายมือจริง ๆ ให้ชำนาญ คือเมื่อทำการแยกบนลายมือจริง ๆ แล้ว ก็ให้มีลักษณะเหมือนภาพที่เรียน ถ้าและผู้ศึกษาทำการแยกบนมือจริง ๆ จนเห็นว่ามีลักษณะคล้ายคลึงกันกับภาพที่เรียนแล้ว ก็แสดงว่าผู้ศึกษานั้น ๆ มีความเข้าใจในเรื่องการแยกมือออกเป็น ที่ราบ, เนิน, โค๊ตชีวิต, และช่องแล้วทั้งจะต้องท่องจำความหมายของเนิน, โค๊ตชีวิต, ที่ราบและช่องให้จำได้ด้วย ถ้าผู้ศึกษาจำความหมายของ เนิน, ที่ราบ, โค๊ตชีวิต, และช่องได้เป็นอันเรียบร้อยแล้ว ก็แสดงว่าผู้ศึกษานั้น ๆ มีความรอบรู้ในบทเรียนบทนี้เป็นอย่างดี ต่อจากนี้จึงค่อยทำการศึกษาในบทเรียนบทอื่น ๆ ต่อไปอีก ถ้าและผู้ศึกษาคนใดยังทำการแยกมือออกเป็นเนิน, ที่ราบ, โค๊ตชีวิต, และช่องตลอดจนจำความหมายของเนิน โค๊ตชีวิต, ที่ราบ และช่องยังไม่ได้ ผู้ศึกษานั้น ๆ ก็ไม่ควรจะไปเรียนในบทอื่น ๆ ต่อไปอีก เพราะถึงจะเรียนไปก็ไม่มีทางที่จะรู้วิชานี้ได้เป็นอันขาด และถ้าผู้ศึกษาคนใดเรียนในบทเรียนนี้จนจำได้เรียบร้อยแล้ว ผู้ศึกษานั้น ๆ จึงพร้อมที่จะเรียนในบทเรียนบทอื่น ๆ ต่อไปอีก

อนึ่ง อันเนิน, ที่ราบ, โค๊ตชีวิต, และช่องนี้ ตามหลักวิชาได้จำแนกออกเป็น ๒ จำพวกด้วยกันคือ

๑. เนิน, โค๊ตชีวิต, ที่ราบ, และช่อง บางอย่างเป็นแต่ความหมาย

๒. เนิน, โค๊ตชีวิต, ที่ราบ, และช่อง บางอย่างเอาชื่อของเนิน, โค๊ตชีวิต, ที่ราบ, และช่องนั้น ๆ บวกเข้าไปกับเส้นเลยทีเดียว

สำหรับ เนิน, โค๊ตชีวิต, ที่ราบ, และช่อง ที่เป็นแต่ความหมายนั้นมีดังนี้คือ เนินอารมณ์ มีความหมายว่าเป็นที่ขึ้นของเส้นอารมณ์ เนินสำคัญมีความหมายว่าเป็นที่ขึ้นของเส้นโด่งดัง เนินเรือนคู่ มีความหมายว่าเป็นที่ขึ้นของเส้นเรือนคู่ เนินญาณ มีความหมายว่าเป็นที่ขึ้นของเส้นรอบรู้ เนินพิฆาตมีความหมายว่าเป็นที่ขึ้นของเส้นศัตรู เนินรวดเร็ว มีความหมายว่าเป็นที่ขึ้นของเส้นรวดเร็ว เนินโรค มีความหมายว่าเป็นที่ขึ้นของเส้นร้อนใจ เนินอ่อนโยน มีความหมายว่าเป็นที่ขึ้นของเส้นอ่อนโยน เนินหลักฐาน มีความหมายว่าเป็นที่ขึ้นของเส้นหลักฐาน เนินครอบครัว มีความหมายว่าเป็นที่ขึ้นของเส้นที่เกี่ยวด้วยคนในครอบครัว เนินคุ้น มีความหมายว่าเป็นที่ขึ้นของเส้นหวาดกลัว โค๊ตชีวิต มีความหมายว่าเป็นที่ขึ้นของเส้นหมุนเวียน

สำหรับ เนิน, ที่ราบ, และช่อง ที่เอาชื่อบวกเข้ากับเส้นเลยทีเดียวนั้นมีดังนี้คือ ช่องหมดเปลืองเอาชื่อคำว่า "หมดเปลือง" บวกเข้ากับเส้น เนินร้อนรนเอาชื่อคำว่า "ร้อนรน" บวกเข้ากับเส้น ช่องผิดหวัง เอาคำว่า "ผิดหวัง" บวกเข้ากับเส้น ช่องเสียหาย เอาคำว่า "เสียหาย" บวกเข้ากับเส้น เนินลับเอาคำว่า "ลับ" บวกเข้ากับเส้น ที่ราบลำบากเอาคำว่า "ลำบาก" บวกเข้ากับเส้น เนินวิปริตเอาคำว่า "วิปริต" บวกเข้ากับเส้น

การที่ได้อธิบายไว้ด้วยว่า เนิน, โค๊ตชีวิต, ที่ราบ, และช่องใด เป็นแต่ความหมาย หรือเนิน, โค๊ตชีวิต, ที่ราบ และช่องใดเอาชื่อบวกเข้าไปกับเส้น เรื่องนี้บอกไว้ให้เป็นความรู้เท่านั้น ซึ่งเมื่อได้เรียนสูงขึ้นไปแล้วผู้ศึกษาก็คงจะเห็นได้เองว่า เส้นบางเส้นเอาชื่อของเนินบวกเข้าไปเลย เช่น "วาสนาลำบาก" "วาสนาร้อนรน" หรือ "สมองวิปริต" (สมองเกิน) "วาสนาผิดหวัง" เป็นต้น ซึ่งชื่อของเส้นทั้งหลายเหล่านี้ย่อมแสดงไว้อย่างชัดเจนแล้วว่า เนินใดช่องใดที่ราบใด เอาชื่อของเนิน, และช่องที่ราบนั้นบวกเข้าไปกับเส้นด้วย

บทที่ ๔

ว่าด้วยเส้นหลักต่าง ๆ

ก่อนที่ผู้ศึกษาจะทำการศึกษาในบทที่ ๔ ต่อไปอีก จะขอชี้แจงวิธีการเรียนวิชาการอ่านโค๊ตวิทยุแห่งจักรวาฬ เพิ่มเติมให้ทราบสักเล็กน้อยก่อน เพื่อเป็นแนวทางที่จะให้ผู้ศึกษาได้ทราบว่า การเรียนวิชานี้เราเรียนกันอย่างไร ? เพื่อให้ผู้ศึกษาวิชาใหม่นี้เล่าเรียนได้ง่ายเข้า

การเรียนวิชาการอ่านโค๊ตวิทยุแห่งจักรวาฬนั้น เมื่อเริ่มการเรียนผู้เล่าเรียนจะต้องเรียนแบบเดียวกับการเรียนหนังสือภาษาต่าง ๆ ที่คนทั้งโลกกำลังเรียนอยู่ในขณะนี้ คือวิธีเรียนนั้นเราจะต้องเรียนอ่านหรือเขียนตัวสระและตัวพยัญชนะในหนังสือนั้น ๆ ให้ได้เสียก่อน เมื่อเราอ่านเขียนตัวสระและตัวพยัญชนะในหนังสือนั้น ๆ ได้แล้ว ต่อไปนั้นเราก็เรียนการผสมตัวสระและตัวพยัญชนะเหล่านั้นเข้าด้วยกันว่า เมื่อตัวสระตัวใดผสมกับตัวพยัญชนะตัวไหนแล้วอ่านว่าอย่างไร ฉันใดก็ดีการเรียนวิชาการอ่านโค๊ตวิทยุแห่งจักรวาฬนี้ เราก็เรียนเหมือนดังที่เราเรียนหนังสือภาษาต่าง ๆ อยู่ในเวลานี้เช่นเดียวกัน คือวิธีเรียนขั้นแรกเมื่อเราเรียนรู้จักการแยกมือออกเป็นโค๊ตชีวิต, เนิน, ที่ราบ, และช่อง และเรียนรู้ความหมายของเนิน, โค๊ตชีวิต, ที่ราบ, และช่องแล้ว ต่อไปนั้นเราก็ต้องเรียนรู้เรื่องของเส้น คือชื่อของเส้น ที่มาของเส้น และความหมายของเส้น เมื่อเราเรียนรู้ชื่อของเส้น ที่มาของเส้น ความหมายของเส้นแล้ว ต่อไปนั้นเราก็พร้อมที่จะเรียนหลักอ่าน วิธีหลักอ่าน

นั้นก็คือ เราก็ต้องเรียนหัดอ่านเรื่องของเส้นหนึ่งที่ผสมกับอีกเส้นหนึ่งเสียก่อน ถ้าและผู้ศึกษารู้จักความหมายของเส้นดีแล้ว ผู้ศึกษานั้น ๆ ก็จะอ่านโค๊ตวิทยุแห่งจักรวาฬซึ่งเรียนไว้บนมือของคนทั้งโลกออกได้ทั้งสิ้น

วิธีเรียนวิชาการอ่านโค๊ตวิทยุแห่งจักรวาฬนั้น ยังมีวิธีการผิดแปลกกับการเรียนหนังสือภาษาต่าง ๆ ที่เราเล่าเรียนกันอยู่ในระยะนี้อีกหลายประการ เช่น

ก. การเรียนวิชาการอ่านโค๊ตวิทยุแห่งจักรวาฬ ผู้ศึกษาไม่ต้องเรียนถึงวิธีเรียน เพราะโค๊ตวิทยุแห่งจักรวาฬที่อยู่ในมือของคนเรานั้นเขาเขียนไว้เสร็จแล้ว เรามีหน้าที่จะอ่านให้ออกแต่อย่างเดียวเท่านั้น

ข. การเรียนหนังสือภาษาของเราเอง เช่นคนไทยเรียนหนังสือไทย คนไทยเราก็ไม่ต้องเรียนถึงความหมายของตัวหนังสือภาษานี้ เพราะเราเรียนรู้แต่ว่า ก. ไก่ ข. ไข่ ตัวเป็นอย่างไรเท่านั้นก็พอ แต่การเรียนวิชาการอ่านโค๊ตวิทยุแห่งจักรวาฬนี้ เราต้องเรียนเหมือนดังที่คนไทยเราเรียนภาษาอังกฤษ คือเมื่อเราเรียน เอ. A บี. B รู้แล้ว เราจะต้องรู้ความหมายของตัว เอ. A บี. B นั้นด้วยว่า ตรงกับตัวหนังสือไทยเราเท่ากับตัวอะไร เช่นเราต้องเรียนให้รู้ว่าตัว เอ. A เท่ากับตัว แอ. และตัว บี. B เท่ากับตัว บ. เป็นต้น เมื่อเรารู้ความหมายของตัวหนังสือภาษาอังกฤษตัวนั้น ๆ ว่า ตรงกับตัวหนังสือไทยเท่ากับตัวอะไรแล้ว เมื่อตัวหนังสือภาษาอังกฤษนั้น ๆ ผสมกันเข้า เช่น เอ. A กับบี. B ผสมตัวกัน เราก็จะอ่านออกได้ทันทีว่า แอ็บ, ดังนี้เป็นต้น

การเรียนวิชาการอ่านโค๊ตวิทยุแห่งจักรวาฬนี้ เราก็ต้องเรียนเหมือนดังที่คนไทยเราเรียนภาษาอังกฤษที่กล่าวมาแล้วนั่นเอง

ค. แต่ความผิดแปลกของการที่คนไทยเรียนหนังสืออังกฤษกับที่เราเรียนวิชาการอ่านโค๊ตวิทยุแห่งจักรวาฬนั้น ก็ยังมีเรื่องผิดแปลกกันอีก เพราะถ้าคนไทยไปเรียนภาษาอังกฤษ เมื่อเราอ่านภาษาอังกฤษนั้นออกแล้ว เราจะต้องหาคำแปลของภาษาอังกฤษตัวนั้น ๆ อีกต่อหนึ่ง เช่น เอ. A กับบี. B ที่อ่านว่าแอ็บ เมื่ออ่านออกแล้วเราจะต้องแปลคำว่า "แอ็บ" นั้นออกเป็นภาษาไทยว่าอย่างไรอีกทอดหนึ่ง แต่วิธีการอ่านโค๊ตวิทยุแห่งจักรวาฬไม่เป็นดังนั้น ถ้าผู้ศึกษาสามารถอ่านเส้นที่ผสมกันอยู่นั้นออกแล้ว ไม่ว่าจะอ่านว่าอย่างไร คำที่อ่านออกมานั้นก็จะเป็นความหมายในภาษาไทยอยู่แล้ว เนื่องจากผู้รวบรวมตำรานี้ได้แปลความหมายของเส้นต่าง ๆ เป็นภาษาไทยไว้แล้วทั้งสิ้น เมื่อผู้ศึกษาอ่านออกมาก็จะเป็นสำเนียงในภาษาไทยอย่างชัดเจนทีเดียว โดยไม่ต้องไปหาคำแปลที่ใดอีก คือไม่ต้องทั้งออกเสียงและหาคำแปลด้วย

ง. แต่ความผิดแปลกในการเรียนวิชาการอ่านโค๊ตวิทยุแห่งจักรวาฬกับการเรียนหนังสือทั้งโลกนั้นยังมีอยู่อีกอย่างหนึ่ง นั่นคือหนังสือว่าด้วยวิชาการอ่านโค๊ตวิทยุแห่งจักรวาฬนี้ไม่มีตัวพิมพ์ คือมีแต่ตัวเขียนอย่างเดียว เพราะฉะนั้นผู้ศึกษาจะอ่านเส้นต่าง ๆ ออกได้ ผู้ศึกษานั้น ๆ จะต้องเรียนหลักเกณฑ์ที่รับรองเส้นให้แน่นอน จึงจะอ่านไม่ผิดพลาด เพราะเส้นหลักแต่ละเส้นนั้น มี

หลักเกณฑ์ที่มีของตนเองไม่ซ้ำกันกับเส้นหลักเส้นอื่น ๆ ถ้าเรารู้จักหลักเกณฑ์ที่มีของเส้น และรู้ความหมายของเส้นนั้นแล้ว แม้ว่าเส้นที่ผสมกันตามแบบนั้นเราไม่เคยเห็นมาก่อน เมื่อเรามาเห็นในทันทีทันใดเราก็จะอ่านออก เพราะหลักเกณฑ์ของเส้นและความหมายของเส้นนั้นมีลักษณะตายตัว อันวิธีการนี้ก็เหมือนกับวิธีการผันตัวอักษรในภาษาไทยเรา คือถ้าเราเข้าใจคำผันได้แล้ว เหมือนเรารู้ว่า ก. อัน, อ่านว่า "กัน" ถ้าเปลี่ยนเป็นตัว ข. อัน, เราก็อ่านว่า "ขัน" ดังนี้เป็นต้น

จ. แต่ก็ยังมีเรื่องยากกว่าการที่คนไทยเราเรียนหนังสือภาษาอื่น ๆ อยู่อีกบางอย่าง เช่นสมมติว่าเราแปลเส้นที่ผสมกันอยู่นั้นออกแล้วว่า "วาสนาโศกเศร้า" ตามหลักของเส้นที่ผสมตัวกันอยู่อ่านว่าดังนี้ คนที่มีความรู้น้อยหรือคนที่มีความรู้มากก็ไม่เข้าใจเหมือนกันว่า "วาสนาโศกเศร้า" นั้นหมายความว่าอย่างไร ต่อไปนั้นจึงเป็นหน้าที่ผู้ศึกษาจะต้องเข้าใจขยายความของคำย่อหรือ "โค้ด" อันนี้ออกไปอีก เพื่อให้ผู้ฟังเข้าใจได้แจ่มแจ้งยิ่งขึ้น อันวิธีขยายความนี้สอนกันไม่ได้ ผู้ศึกษาที่เป็นนักธรรมชาติวิทยาจะต้องคิดเอาเองว่าอัน "วาสนาโศกเศร้า" นั้นคือทำอย่างไรคนเราจึงจะโศกเศร้า ผู้ที่พยายามเรียนวิชานี้ให้มากและผู้ที่ได้เคยผ่านประสพการณ์ในชีวิตมามาก อาจจะขยายความ "คำย่อ" หรือ "โค้ด" นี้ออกไปได้ ถ้าผู้บรรยายจะอธิบายคำย่อให้ละเอียดทุก ๆ เส้นก็สามารถจะทำได้ แต่คิดว่าหนังสือเรียนวิชานี้จะต้องมีมากนับเป็นสิบ ๆ เล่มขึ้นไป หรือเป็นร้อย ๆ เล่มอย่างแน่นอน

เมื่อผู้ศึกษาทราบหลักเกณฑ์ในการเรียนวิชาการอ่านโค้ดวิทยุแห่งจักรวาลดังนี้แล้ว ผู้ศึกษาทุก ๆ คนก็คงเข้าใจได้ว่า อันการเรียนวิชานี้ ความสำคัญอยู่ที่การเรียนถึงหลักเกณฑ์นั่นเอง ผู้ศึกษาคนใดก็ตามเมื่อจะเรียนวิชานี้จะต้องใช้เวลาเรียนในบทที่กล่าวถึงหลักเกณฑ์ของวิชานี้ให้มากที่สุด กว่าการเรียนในตอนใด ๆ ทั้งสิ้น และถ้าเรียนรู้ถึงหลักเกณฑ์ในการเรียนเจนจบดีแล้ว การเล่าเรียนในขั้นต่อ ๆ ไปก็จะง่ายเข้า โดยเฉพาะในตำราเล่มที่ ๑ นี้ ผู้ศึกษาจะต้องทำการเล่าเรียนให้จำได้อย่างแม่นยำทุก ๆ บททุก ๆ ตอน บทใดได้กล่าวถึงวิธีการฝึกหัดไว้อย่างไรแล้ว ผู้ศึกษาคนนั้น ๆ ก็จำเป็นจะต้องทำการฝึกหัดตามคำสั่งในบทเรียนนั้นด้วย ถ้าเราเรียนเข้าใจดีในเล่มที่ ๑ นี้แล้ว ในหนังสือวิชาการอ่านโค้ดวิทยุแห่งจักรวาลเล่มต่อ ๆ ไปก็คงไม่ต้องฝึกหัดแต่อย่างใดอีก เพราะตำราวิชานี้ในเล่มต่อ ๆ ไปนั้น มีลักษณะเหมือนคู่มือเรียนเท่านั้น คือถ้าเรารู้จักเส้นทุก ๆ เส้นในลายมือของคนทุก ๆ คนแล้ว เมื่อไปเห็นเส้นที่มีรูปร่างอย่างนั้นในลายมือใด แต่ไม่ทราบว่าคำแปลของเส้นที่มีรูปร่างอย่างนั้นแปลว่าอะไร เราก็จะพลิกไปอ่านในบทที่ว่าด้วยเส้นนั้น ๆ ในตำราเล่มอื่น ๆ ซึ่งผู้รวบรวมมีความเชื่อว่า เส้นต่าง ๆ บนลายมือของคนทั้งโลกได้มาอยู่ในตำรานี้หมดแล้ว ถึงแม้ว่าจะไม่เต็ม ๑๐๐% แต่ก็เชื่อว่า ๙๐% นั้น ได้มาอยู่ในตำรานี้แล้วทั้งสิ้น โดยเฉพาะเส้นซึ่งมีที่ใช้มาก หรือเส้นที่เราจะพบเห็นได้บ่อย ๆ นั้น ก็ได้มาอยู่ในตำรานี้หมดแล้วทุก ๆ เส้น ส่วนเส้นซึ่งมีที่ใช้น้อยคือนาน ๆ จะพบสักครั้งหนึ่งนั้น ถ้าผู้ศึกษาเล่าเรียนหลักเกณฑ์ต่าง ๆ ของวิชานี้ได้เจนจบแล้ว ผู้ศึกษานั้น ๆ ก็สามารถจะอ่านออกได้เอง โดยไม่ต้องมีครูบาอาจารย์คอยสั่งสอนอีก

การที่ได้ชี้แจงถึงวิธีการเรียนวิชาตามตำรานี้ เพื่อให้ผู้ศึกษาทราบไว้อย่างละเอียดถี่ถ้วน ก็เพื่อต้องการให้ผู้ศึกษาใหม่ทราบแนวทางของการเรียนไว้เสียชั้นหนึ่งก่อน เนื่องจากผู้ที่ลงมือทำการศึกษาใหม่ ๆ นั้น อาจจะไม่เข้าใจว่าการเรียนวิชานี้จะริ่มต้นอย่างไร และจะไปลงเอยกันอย่างไรต่อไป เมื่อได้มีการชี้แจงวิธีเรียนว่าจะริ่มต้นอย่างไร และเมื่อเรียนแล้วจะไปลงเอยกันอย่างไรดังนี้แล้ว ต่อไปนี้ผู้ศึกษานั้น ๆ ก็จะไม่ต้องมีข้อสงสัยอย่างใดอีก เพราะเป็นที่ทราบกันแล้วว่า การเรียนวิชานี้จะต้องเรียนตามหลักเกณฑ์ในบทเรียนแรก ๆ เป็นสำคัญยิ่งกว่าตอนใด ๆ ทั้งสิ้น เพราะฉะนั้นถ้าผู้ศึกษาเริ่มเรียนในหลักเกณฑ์ใดแล้ว ก็จะต้องเรียนในหลักเกณฑ์นั้น ๆ ให้เข้าใจอย่างถ่องแท้เสียก่อน ต่อไปนั้นจึงจะไปเรียนในบทต่อ ๆ ไปอีก และการเรียนบทแรก ๆ นี้เราก็ต้องเรียนอย่างแบบหลับตาเรียน คือเรียนไปตามหลักเกณฑ์ของตำราโดยไม่ต้องรู้ว่าอะไรเป็นอะไรก่อน เหมือนดังเราเรียนหนังสือชั้นแรกเราก็เรียนเหมือนหลับตาเหมือนกัน เช่นการเรียนอ่าน ก. ไก่ ข. ไข่ เราก็ไม่รู้ว่าจะเรียนหรืออ่านเขียนไปทำไมกัน ครั้นเมื่อเราเรียนไปจนผสมตัวได้ และหัดอ่านได้แล้ว เมื่อนั้นเราจึงจะรู้ว่าการที่เราหัดเขียน หรือหัดท่องบ่นนั้นก็เพื่อจะได้อ่านหนังสือภาษานั้น ๆ ให้ออกได้ การเรียนวิชานี้ชั้นแรกก็ต้องเรียนไปอย่างหลับตาเช่นเดียวกันต่อเมื่อเราเรียนหลักเกณฑ์แรก ๆ ได้แล้ว เมื่อนั้นจึงจะอ่านหนังสือที่เขียนอยู่บนมือของคนเราให้ออกได้ และหลักเกณฑ์แรกนี้ไม่ว่าในหนังสือภาษาใด ๆ หรือหนังสือว่าด้วย "วิชาการอ่านโคตวิทยุแห่งจักรวาฬ" ก็มีความสำคัญเท่า ๆ กันทั้งสิ้น และถ้าผู้ใดเรียนในหลักเกณฑ์เบื้องต้นนี้ไม่เข้าใจแล้ว เรื่องที่จะรู้วิชานี้หรือรู้หนังสือภาษาใด ๆ ได้นั้นก็อย่าพึงหมายเลย

เมื่อได้รับคำแนะนำในเรื่องวิธีการเรียนจบลงแล้ว ต่อไปนี้จึงให้ผู้ศึกษามาเรียนรู้ถึงเรื่องที่เกี่ยวกับเส้นหลักต่าง ๆ ต่อไปอีก อันเส้นหลักที่นำมาแสดงไว้ในตำรานี้ นับเป็นเส้นหลักที่เกิดขึ้นบนลายมือของคนทั้งโลก เพราะเส้นบนลายมือของคนเรานั้น ไม่ว่าจะเกิดขึ้นมากน้อยสักเท่าใด เส้นต่าง ๆ เท่าที่เกิดขึ้นในฝ่ามือของคนทุก ๆ คนนั้น ก็ไม่มีเส้นอื่นใดที่จะเกิดขึ้นอีก นอกจากเส้นหลักต่าง ๆ ที่ได้นำมาทำไว้เป็นบทเรียนในตำรานี้เท่านั้น

อันนี้ฉันใดก็ตาม อันเส้นลายมือของคนเราซึ่งบางคนจะเห็นว่ามีมากหรือบางคนจะเห็นว่ามีน้อย แต่เส้นในลายมือนั้น ๆ ก็ไม่ได้มีมากออกไปกว่าเส้นหลัก ๒๗ เส้นนี้เลย คือลายมือจะยุ่งหรือไม่ยุ่งจะมากหรือไม่มาก เส้นทั้งหลายในลายมือของคนเรานั้นก็จะมีอยู่แต่เพียง ๒๗ เส้นเท่านั้น

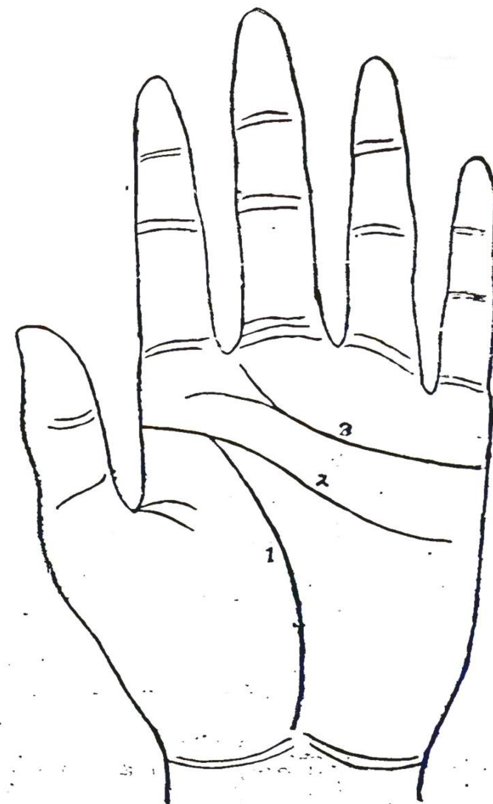
การเรียนเรื่องเกี่ยวด้วยเส้นหลักนี้ จึงนับว่าเป็นความสำคัญชั้นสุดยอดของการเรียนวิชานี้อย่างแท้จริง หรือจะเรียกว่าเป็นหัวใจของการเรียนวิชานี้ก็ได้ เพราะเส้นหลักนี้เปรียบเหมือนตัวสระและพยัญชนะในหนังสือทุก ๆ ภาษา และถ้าเราจะเรียนหนังสือภาษาใด ๆ ก็ตาม ชั้นแรกถ้าเราเรียนไม่รู้จักตัวสระและพยัญชนะในหนังสือนั้นแล้ว การที่เราจะรู้หนังสือภาษานั้น ๆ ก็เห็นจะไม่สำเร็จเช่นเดียวกัน

อันนี้ฉันใดก็ตาม การเรียนวิชาการอ่านโคตวิทยุแห่งจักรวาฬนี้ ถ้าชั้นแรกเราเรียนไม่รู้จักเส้นหลักต่าง ๆ แล้ว หรือพูดให้ฟังง่าย ๆ ก็หมายว่าถ้าเราแบมือใครขึ้นมา บรรดาเส้นที่เห็นอยู่ในมือนั้น ๆ เราไม่รู้จักว่าเส้นที่เห็นอยู่นั้นคือเส้นอะไรแล้ว การที่เราจะอ่านโคตวิทยุแห่งจักรวาฬให้ออกได้นั้นก็เป็นอันหมดหวังเช่นเดียวกัน เพราะฉะนั้นเมื่อผู้ศึกษาคนใดได้เรียนมาถึงบทนี้แล้ว สิ่งที่ผู้ศึกษาจะต้องเรียนก็คือเรียนให้รู้จักเส้นหลักต่าง ๆ เสียก่อน ไม่ใช่

เราจะเรียนว่าจะพยากรณ์ว่าอย่างไรก่อน เมื่อเรารู้จักเส้นหลักต่าง ๆ ทุก ๆ เส้นในลายมือทุก ๆ ลายมือที่แบขึ้นมาแล้ว ต่อไปนั้นเราจึงจะอ่านเส้นเหล่านั้นออกเป็นเรื่องราวและพยากรณ์ได้

ต่อไปนี้จะได้บรรยายว่าด้วยเส้นหลักต่าง ๆ ตามหลักของวิชาการอ่านโคตวิทยุแห่งจักรวาพ ในวิชาการอ่านโคตวิทยุแห่งจักรวาพนี้ เขาได้บัญญัติเส้นหลักต่าง ๆ ขึ้นไว้รวม ๒๗ เส้นด้วยกัน อันเส้นหลักต่าง ๆ เหล่านี้ ย่อมขึ้นอยู่ตามที่ต่าง ๆ บนฝ่ามือของคนเราทุก ๆ คน และมีหลักเกณฑ์ที่ตายตัวเป็นส่วนมากคือ เส้นหลักเส้นหนึ่งจะไม่ไปขึ้นซ้ำที่กับเส้นหลักอีกเส้นหนึ่ง และเส้นหลักแต่ละเส้นนั้นจะเกิดขึ้นในที่ ๆ เคยเกิดขึ้นเป็นประจำ เพราะฉะนั้นการที่จะเรียนวิชานี้ให้แตกฉานได้จริง ๆ นั้น ผู้ศึกษานั้น ๆ จะต้องเรียนในหลักเกณฑ์ที่ขึ้นของเส้นหลักทุก ๆ เส้นให้ได้เสียก่อน ถ้าผู้ศึกษาคนใดรู้หลักเกณฑ์ที่ขึ้นของเส้นหลักแต่ละเส้นแล้ว ผู้ศึกษานั้น ๆ ก็จะอ่านเส้นบนลายมือของคนเราออกได้ และสามารถจะพยากรณ์เรื่องราวของบุคคลทั้งโลกได้เหมือนตาเห็น

ต่อไปนี้จะอธิบายถึงเรื่องเส้นหลักใหญ่รวม ๓ เส้นก่อนเส้นหลักใหญ่ ๓ เส้นนี้จะมีอยู่แทบทุกมือ คือ เส้นชีวิต, เส้นสมอง, และเส้นหัวใจ เส้นหลักทั้ง ๓ เส้นนี้เมื่อเราเปิดมือใครขึ้นมา เราจะเห็นเส้นหลักทั้ง ๓ เส้นนี้ก่อนเส้นอื่นเสมอ มีมือบางมือเท่านั้นที่มีเส้นหลักไม่ครบทั้ง ๓ เส้น (ในสายตาของผู้ที่ไม่รู้วิชานี้) ความอันที่จริงเส้นหลักทั้ง ๓ เส้นนี้ขึ้นอยู่ครบทุก ๆ มือ แต่ในมือบางมือเส้นหลักเส้นที่ ๒ คือเส้นสมอง และเส้นหลักเส้นที่ ๓ คือเส้นหัวใจอาจจะมารวมเป็นเส้นเดียวกันก็มี (หรืออย่างที่เรียกว่าคนลายมือขาด)

ภาพที่ ๗

แสดงถึงเส้นหลักใหญ่ ๓ เส้นบนฝ่ามือ

หมายเลข ๑ คือเส้นชีวิต

หมายเลข ๒ คือเส้นสมอง

หมายเลข ๓ คือเส้นหัวใจ

ในจำนวนเส้นหลักทั้ง ๓ เส้นนี้ จะเป็นใครผู้ใดผู้หนึ่งที่ได้ตั้งชื่อเส้นทั้ง ๓ เส้นนี้ขึ้นไว้ แล้วเรียกขานกันมาตั้งแต่โบราณกาลนั้น เส้นทั้ง ๓ เส้นนี้ ยังคงมีความหมายตรงกันกับชื่อของเส้นทั้ง ๓ เส้นนี้ ตลอดมาจนกระทั่งถึงวิชานี้ ควรจะนับว่าผู้ที่สามารถตั้งชื่อเส้นทั้ง ๓ เส้นนี้ มาแต่โบราณนั้น เป็นอัจฉริยะบุคคลผู้ที่มีความรู้ยอดเยี่ยมท่านหนึ่งในวิชานี้ แม้ว่าวิชาเดิม ๆ นั้นจะมีความรู้ในวิชานี้อย่างเป็นเงา ๆ ก็ตาม แต่ความรอบรู้ที่เริ่มต้นนั้นแหละเป็นรากเง่าของวิชาที่ท่านกำลังเรียนอยู่นี้ จึงควรเทอดทูนท่านผู้นั้นอย่างแท้จริง ผู้ที่คิดค้นสิ่งใดขึ้นเป็นคนแรก แต่มีความสัมพันธ์เชื่อมโยงกันมาจนถึงปัจจุบันนี้ได้ ไม่ว่าท่านผู้นั้นจะเป็นผู้หนึ่งผู้ใด เราก็จำเป็นจะต้องเทอดทูนท่านผู้นั้นทั้งสิ้น เหมือนหนึ่งรากเง่าของบรรดายวดยานทั้งโลกในปัจจุบันนี้ รากเง่าของผู้ที่ค้นคิดในเรื่องยวดยานนี้ก็คือ ผู้ที่เอาไม้มาถากให้กลมแล้วเจาะรูตรงกลาง จากนั้นก็เอาไม้แหย่เข้าไปจนหมุนได้ นั่นคือรากเง่าของบรรดายวดยานทั้งหลายในปัจจุบันนี้ แต่ท่านผู้ประดิษฐ์สิ่งที่ว่ามานี้ ชื่อเสียงของท่านก็ได้หายสาบสูญไปแล้วเช่นเดียวกัน เหมือนกับท่านที่สามารถจะตั้งชื่อเส้นทั้ง ๓ เส้นนี้ มาแต่โบราณกาล ซึ่งยังเป็นสิ่งที่ถูกต้องตรงกับหลักเกณฑ์อยู่จนกระทั่งบัดนี้

ทำไม? เส้นทั้ง ๓ เส้นนี้ จึงมีอยู่ทุก ๆ มือในเมื่อเส้นอื่น ๆ มีบ้างและไม่มีบ้าง เรื่องนี้ผู้ที่ไม่เคยศึกษาวิชานี้มาก่อนก็จะไม่ทราบเลยทีเดียว ไม่ว่าท่านผู้นั้นจะผ่านความรู้ชั้นไหน ๆ มาแล้วก็ตาม แม้ผู้ที่เคยเรียนแต่วิชา

หัตถศาสตร์แบบเดิม ๆ ก็ไม่สามารถจะตอบคำถามนี้ได้ แต่ผู้ที่เรียนวิชาการอ่านโค้ดวิทยุแห่งจักรวาลนี้แล้วจะตอบได้ทันทีว่า การที่เส้นทั้ง ๓ เส้นนี้ต้องมีอยู่บนมือทุก ๆ มือของคนเรานั้น ก็เพื่อแสดงให้เห็นว่าเส้นทั้ง ๓ เส้นนี้เอง ที่เป็นเรื่องยิ่งใหญ่ที่สุดในจักรวาล หรือหมายความว่าจักรวาลนี้จะเกิดขึ้นและดำรงคงอยู่ได้ก็เพราะเส้นทั้ง ๓ เส้นนี้เอง ถ้าปราศจากเส้นทั้ง ๓ เส้นนี้แล้ว จักรวาลทั้งสิ้นก็จะสูญสลายไป ไม่สามารถจะดำรงคงอยู่ได้อย่างปัจจุบันนี้แน่นอน เพราะเส้นทั้ง ๓ เส้นนี้ มีความหมายดังนี้คือ

๑. เส้นชีวิตหมายถึงชีวิตหรือร่างกาย (ร่างกายที่มีชีวิต)

๒. เส้นสมองหมายถึงความคิด (สมองที่ยังคิดได้)

๓. เส้นหัวใจหมายถึงความรัก

เมื่อมองดูเส้นทั้ง ๓ เส้นนี้ ในมือของเราเอง หรือจะมองดูในมือของคนอื่นก็ตาม ก็จะเห็นได้ว่าเส้นทั้ง ๓ เส้นนี้ ทั้งใหญ่ทั้งลึกซึ้งกว่าเส้นอื่นใดทั้งสิ้น ที่เป็นดังนี้ก็เพราะเส้นทั้ง ๓ เส้นนี้ เป็นของยิ่งใหญ่ในจักรวาล ดังที่ได้กล่าวมาแล้ว คือ จักรวาลนี้จะต้องประกอบด้วยชีวิต (เส้นชีวิต) ถ้าจักรวาลนี้ไม่มีชีวิต ไม่มีคนไม่มีสัตว์ไม่มีต้นไม้ใบหญ้า โลกทั้งโลกก็จะไม่เป็นโลก อย่างที่เห็นอยู่ในระยะนี้ โลกจะกลายเป็นแผ่นดินที่เหี่ยวแห้งอับเฉาเหมือนดวงจันทร์ และ ๒ ถ้าโลกไม่มีความคิด (เส้นสมอง) โลกทั้งโลกก็ไม่เป็นโลกอย่างทุกวันนี้ โลกจะกลายเป็นโลกที่ไม่มีความหมาย ถึงมีมนุษย์เมื่อมนุษย์ไม่มีสมองไม่มีความคิด มนุษย์

ก็จะกลายเป็นสัตว์ ไม่รู้จักทำเสื้อผ้าปกปิดกาย ไม่รู้จักสร้างบ้านเรือนที่อยู่อาศัย ชีวิตไม่มีสมองจะท่องเที่ยวอยู่แบบเดียวกันกับหนอนที่อยู่ในของเน่า หรือจะยิ่งกว่าหนอนก็ได้ และ ๓ ถ้าโลกไม่มีความรัก (เส้นหัวใจ) โลกทั้งโลกก็จะอยู่ไม่ได้เช่นเดียวกัน เช่นมนุษย์ไม่รู้จักรักลูกของตัวเอง สัตว์ไม่รู้จักเลี้ยงลูก เมื่อเกิดขึ้นมา แล้วก็จะปล่อย ให้ลูกนั้นเป็นอยู่ตามยะถากรรม ไม่ช้าไม่นานไม่ว่าสัตว์หรือมนุษย์ก็จะสูญพันธุ์ไปจากโลกนี้ทั้งสิ้น โลกก็ไม่เป็นโลกที่มีมนุษย์หรือสัตว์อย่างทุกวันนี้ เท่าที่โลกเป็นโลกอยู่ได้ก็เพราะความรักนี่เองเป็นต้นเหตุ เพราะฉะนั้นเมื่อเรามองดูในมือของคนทุก ๆ คน เราจึงมองเห็นเส้นทั้ง ๓ เส้นนี้ก่อน เพราะเส้นทั้ง ๓ เส้นนี้มีความหมายอันยิ่งใหญ่ต่อจักรวาฬทั้งหลายดังที่ได้กล่าวมาแล้ว คือโลกมีอยู่พร้อมแล้วทั้งชีวิตทั้งสมองและทั้งความรัก จึงขอเทอดทูนผู้ตั้งชื่อเส้นทั้ง ๓ เส้นนี้ไว้ในที่นี้ด้วย เพราะเมื่อดังมาแล้วเส้นทั้ง ๓ เส้นนี้ ก็ยังคงเป็นชื่อที่ถูกต้อง และเป็นความหมายสำคัญอันยิ่งใหญ่ดังที่ได้กล่าวมาแล้วนี้

เมื่อเส้นทั้ง ๓ เส้นนี้ มีความหมายอันสำคัญต่อโลก และมีความหมายอันสำคัญต่อจักรวาฬถึงเพียงนี้แล้ว ผู้ศึกษาจึงจำเป็นจะต้องศึกษาถึงเรื่องเส้นทั้ง ๓ เส้นนี้ ให้แตกฉานเสียก่อน ส่วนเส้นอื่น ๆ นั้นจะค่อยไปเรียนทีหลังก็ได้ เรื่องที่จะต้องเรียนเกี่ยวกับเส้นทั้ง ๓ เส้นนี้ ในขั้นแรก จะต้องเรียนถึงเรื่องที่ขึ้นของเส้นเสียก่อน

หมายเลข ๑ คือเส้นชีวิต เส้นชีวิตมีที่ขึ้นมาจากง่ามมือทั้งสิ้นตอน

โคนของเส้นชีวิตคือตอนที่เกิดขึ้นจากง่ามมือ เส้นชีวิตเมื่อเกิดขึ้นจากง่ามมือแล้ว ก็ขีดเป็นเส้นโค้งล้อมเนินครอบครัวเป็นวงกลมไปตลอดฝ่ามือ ตอนปลายของเส้นชีวิตไปหมดอยู่ทางข้อมือหรือที่เนินหลักฐาน

หมายเลข ๒ คือเส้นสมอง เส้นสมองตอนโคนของเส้นเกิดขึ้นมาจากง่ามมือเช่นเดียวกัน แต่เส้นสมองไม่เหมือนกับเส้นชีวิต เพราะเส้นชีวิตขึ้นมามีลักษณะคล้าย ๆ กัน คือไม่เกิดขึ้นสูงมากหรือต่ำมากกว่ากัน (สูงหมายถึงมาทางนิ้วชี้ ต่ำลงมาหมายถึงมาทางนิ้วหัวแม่มือ) ถึงจะมีการขยับเขยื้อนขึ้นลงบ้างก็มองไม่ค่อยเห็น คือจะสูงขึ้นหรือต่ำลงก็จะมีเพียงเล็กน้อยเท่านั้น แต่เส้นสมองไม่เช่นนั้น โคนของเส้นสมองมีที่เกิดขึ้นได้หลาย ๆ แห่ง เช่นเส้นสมองบางเส้นโคนเกิดห่างกับเส้นชีวิตมาก คือเกิดขึ้นจากเนินอารมณ์ทีเดียวก็มี บางเส้นเกิดห่างเส้นชีวิตแต่เพียงเล็กน้อยก็มี เส้นสมองบางเส้นตอนโคนจดกับตอนต้นของเส้นชีวิตก็มี บางเส้นเกิดจากเส้นชีวิตเมื่อเส้นชีวิตยาวออกมามากแล้วก็มี เส้นสมองบางเส้นเกิดต่ำกว่าเส้นชีวิตมากก็มี ตกลงว่าเส้นสมองเกิดขึ้นได้หลาย ๆ แห่ง สิ่งที่ผู้ศึกษาควรจะจดจำก็คือ เส้นสมองนั้นตอนโคนเกิดขึ้นจากง่ามมือแห่งเดียว

ตอนปลายของเส้นสมองมีที่ไปได้หลาย ๆ แห่ง เช่นเส้นสมองบางเส้นห่างง่ามมือออกไปเพียงเล็กน้อย แล้วขาดหายอยู่กลางฝ่ามือก็มี เส้นสมองบางเส้นตอนปลายพุ่งไปหาเนินพิฆาตก็มี พุ่งไปหาเนินอ่อนโยนก็มี หรือพุ่งไปหาเนินวิปริตก็มี เส้นสมองบางเส้นปลายพุ่งไปหาเส้นหัวใจก็มี บางเส้นโค้งลงไปหาเนินโรคก็มี เส้นสมองบางเส้นวกกลับเข้ามาพันอยู่กับ

เส้นชีวิตก็มี ปลายของเส้นสมองไปต่อกับเส้นต่าง ๆ ก็มี ตกลงว่าปลายของเส้นสมองมีที่ไปได้หลาย ๆ แห่ง

หมายเลข ๑ คือเส้นหัวใจ เส้นหัวใจโคนเกิดขึ้นภายใต้เนินเรืองคู่ปลายพุ่งไปทางง่ามมือ แต่ตอนปลายของเส้นหัวใจมีที่ไปได้หลาย ๆ แห่ง เช่นเดียวกันกับตอนปลายของเส้นสมอง คือปลายของเส้นหัวใจพุ่งไปขาดหายอยู่ที่เนินร้อนรนก็มี พุ่งขึ้นไปหาเนินร้อนรนก็มี พุ่งไปลงที่ช่องหมดเปลืองก็มี พุ่งไปหาเนินอารมณ์ก็มี โค้งลงมาบนเส้นสมองก็มี พุ่งข้ามเนินอารมณ์ไปถึงง่ามมือก็มี หรือเส้นหัวใจบางเส้นปลายพุ่งขึ้นไปหานิ้วอารมณ์ก็มีเหมือนกัน ตกลงว่าเส้นหัวใจโคนอยู่แห่งเดียว คือเกิดขึ้นภายใต้เนินเรืองคู่ แต่ปลายของเส้นหัวใจมีที่ไปได้หลาย ๆ แห่ง ดังกล่าวมาแล้ว และเรื่องราวของเส้นหัวใจส่วนใหญ่อยู่ที่รูปร่างอันแปลก ๆ ซึ่งอยู่ทางปลายของเส้นหัวใจนี่เอง

การที่เส้นสมองมีที่เกิดสูงต่ำกว่าเส้นชีวิต หรือตอนปลายของเส้นสมองมีที่ไปได้หลาย ๆ แห่ง หรือเส้นหัวใจปลายพุ่งไปได้หลาย ๆ แห่งเหล่านี้ มิใช่ว่าโคนหรือปลายของเส้นเหล่านี้จะเกิดขึ้นตามเรื่องตามราว ตามชอบใจก็หามิได้ การที่โคนของเส้นสมองเกิดสูงหรือเกิดต่ำ การที่ปลายของเส้นสมองพุ่งไปได้หลาย ๆ แห่ง หรือปลายของเส้นหัวใจพุ่งไปได้หลาย ๆ แห่งเหล่านี้ ย่อมจะมีความหมายหรือคำแปลแตกต่างกันออกไป ระหว่างเส้นสมองและเส้นหัวใจที่แตกต่างกันนั้นเสมอ ซึ่งผู้ศึกษาจะได้เรียนรู้ความหมายของเส้นทั้ง ๒ เส้นนี้ในบทเรียนข้างหน้าต่อ ๆ ไปอีก

การอ่านแต่พอให้รู้ว่าเส้นหลักใหญ่ทั้ง ๓ เส้นนี้ชื่อเส้นอะไรบ้าง และเมื่อดูในลายมือจริง ๆ แล้ว ต้องการจะดูให้รู้ว่าเส้นทั้ง ๓ เส้นนี้อยู่ที่ใดบ้าง ก็จะใช้เวลาอ่านเวลาเรียนแต่เพียงอึดใจเดียวเท่านั้น แต่การที่จะให้รู้จริงคือรู้ว่าเส้นทั้ง ๓ เส้นนี้เมื่อเส้นใดมีลักษณะเป็นอย่างไรแล้ว หมายความว่าอย่างไรนั้น การเรียนในตอนนี้จะยากลำบากพอสมควรอยู่เหมือนกัน เพราะเมื่อผู้ศึกษาต้องการจะเรียนให้รู้จักว่า เส้นทั้ง ๓ เส้นนี้มีรูปร่างลักษณะเป็นอย่างไรแล้วหมายความว่าอย่างไรนั้น ผู้ศึกษาต้องตั้งใจเรียนให้จริงจังจึงจะเข้าใจได้ เพราะเส้นเหล่านี้มีรูปร่างรวมหลายร้อยอย่างด้วยกัน

เมื่อผู้ศึกษาได้เรียนว่าด้วยชื่อ, ที่อยู่, โคน และปลายของเส้นทั้ง ๓ เส้นนี้จบลงแล้ว ต่อไปนี้จะได้บรรยายว่าด้วยเส้นหลักใหญ่ทั้ง ๒๗ เส้น ซึ่งจะเอามาอ่านออกเป็นเรื่องราวในหลักวิชานี้ อันเส้นหลักเส้นหนึ่งในหลักวิชานี้ ถ้าจะเปรียบก็เหมือนตัวพยัญชนะตัวหนึ่ง ๆ ในหนังสือไทยเรา เมื่อผู้ศึกษาจะเรียนในตอนนี้ก็จะต้องเรียนให้รู้จักเส้นหลักทั้ง ๒๗ เส้นนี้ว่า ในลายมือที่เห็นอยู่นั้นเส้นหลักเส้นไหนชื่อเส้นอะไรตามหลักวิชาก่อน ภายหลังจึงค่อยเรียนอ่านเส้นหลักที่ผสมกันแล้วอีกทอดหนึ่ง

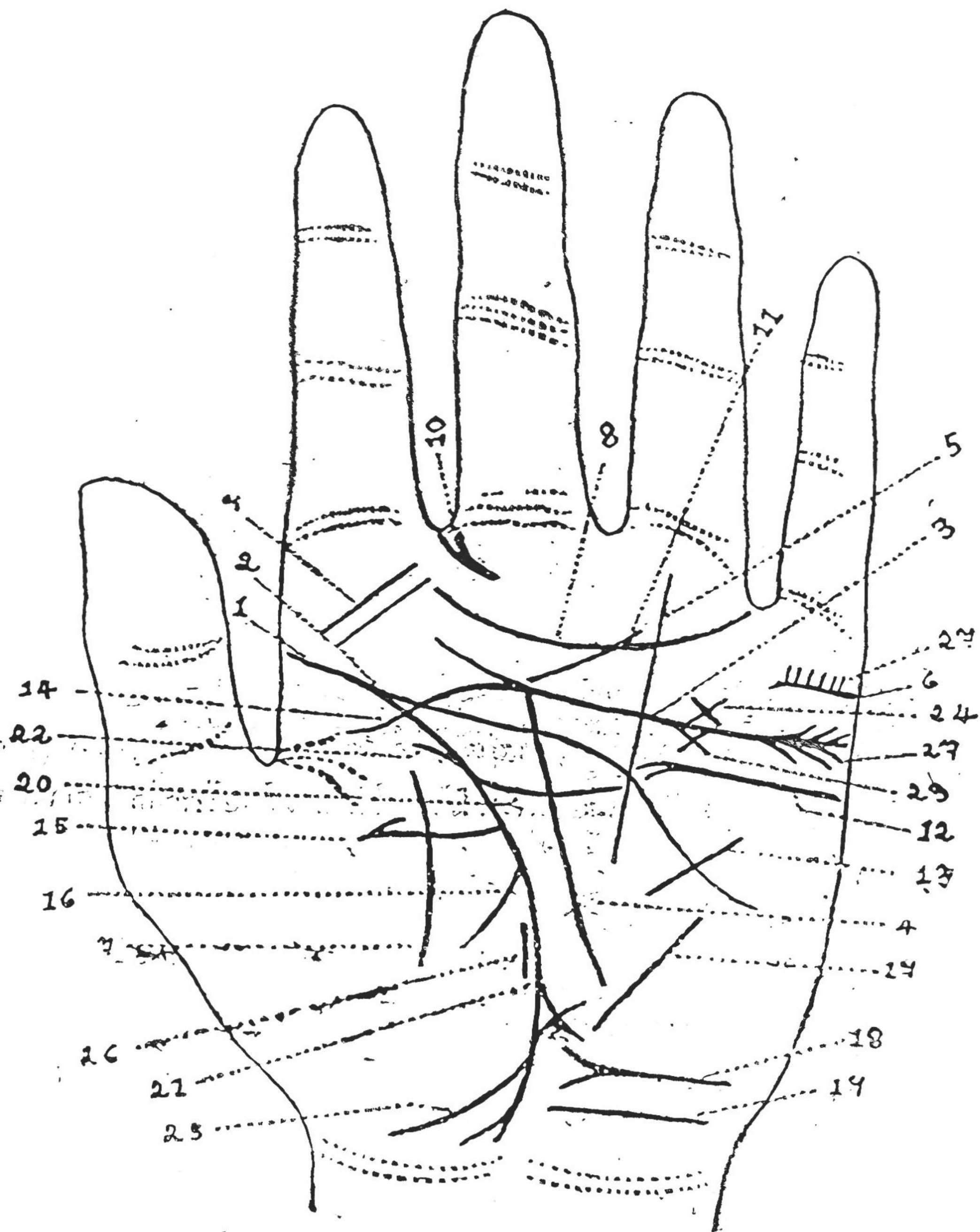
ความอันที่จริงแล้ว การเรียนให้รู้จักเส้นหลักนี้ ความรู้ที่ได้มาจากการเรียนให้รู้จักเส้นหลักเหล่านี้ ก็ไม่เหมือนกับการเรียนให้รู้จักตัวหนังสือไทยเรา เพราะการเรียนให้รู้จักตัวหนังสือไทยนั้น เมื่อรู้จักตัวใดแล้วก็รู้จักแต่เพียงตัวนั้นตัวเดียว ไม่ได้ทำให้เกิดความหมายอย่างใดขึ้นอีก คือเราไม่สามารถจะอ่านตัวหนังสือไทยนั้น ๆ ให้ออกเป็นเรื่องราวได้ ถ้าว่าตัวหนังสือ

ไทยตัวนั้น ๆ ยังมิได้ผสมกับตัวสระตัวใดตัวหนึ่งก่อน แต่การเรียนให้รู้จักเส้นหลักไม่เช่นนั้น เมื่อเราเรียนรู้จักเส้นหลักนั้นแล้ว เราก็จะอ่านออกเป็นเรื่องราวได้ทันที ที่เป็นดังนี้ก็เพราะเส้นหลักทั้งหลายเหล่านี้ ไม่ได้เขียนอยู่บนกระดาษ แต่ได้เขียนอยู่บนมือของคนเรา และในมือนั้นมีเนินต่าง ๆ ที่ขึ้นอยู่ทั่วไปแล้ว เมื่อเส้นใดไปขึ้นในเนินใดหรือลากผ่านเนินใดไป ความหมายของเนินนั้นก็จะบวกกับความหมายของเส้นนั้นทันที เมื่อ ๒ ความหมายบวกกัน คือความหมายของเส้นกับความหมายของเนินบวกกันแล้ว ก็จะอ่านออกเป็นเรื่องราวได้

อนึ่ง การเรียนดูเส้นหลักเหล่านี้ก็ไม่เหมือนกับการเรียนหนังสือของเราอีกหลายอย่าง เพราะหนังสือที่เราเรียนกันอยู่นี้ ถึงแม้จะเขียนให้ตัวเล็กหรือตัวใหญ่อย่างไร ก็มิได้มีความหมายผิดแปลกแตกต่างกันออกไปแต่อย่างใด สำหรับเส้นหลักทั้งหลายเหล่านี้ไม่เป็นเช่นนั้น การที่เส้นหลักเหล่านี้เป็นเส้นใหญ่ขึ้นหรือเล็กลง หรือมีรูปร่างผิดแปลกกันออกไปแต่เพียงเล็กน้อย ก็จะเกิดคำแปลที่ผิดแปลกกันขึ้น แม้ว่าเส้นนั้น ๆ จะสั้นลงหรือยาวขึ้น ก็จะเกิดคำแปลที่มีความหมายผิดแปลกขึ้นแล้วเช่นเดียวกัน สำหรับตัวหนังสือที่เราเรียนกันอยู่นี้ถึงจะเขียนให้ตัวเล็กหรือตัวใหญ่เท่าใด หรือเขียนตัวหนังสือให้เป็นตัวที่เรียกว่าทรงเครื่องขึ้นอย่างไร ก็ไม่ทำให้ตัวหนังสือนั้น ๆ มีความหมายผิดแปลกกันขึ้นแต่อย่างใดทั้งสิ้น แต่เส้นหลักต่าง ๆ เท่าที่เกิดขึ้นในมือของคนเราไม่เช่นนั้นถ้าและเส้นหลักเส้นนั้น ๆ มีรูปร่างเปลี่ยนแปลงเกิดขึ้น คือมีลักษณะคดไปคดมาหรือเพียงแต่หัวท้ายปลายโคนโค้งไปโค้งมาเท่านั้น ก็จะเกิดคำแปลที่ผิดแปลกแตกต่างกว่าเส้นอื่น ๆ ออกไปทันที

เท่าที่ได้นำเรื่องนี้มาชี้แจงให้ผู้ศึกษาทราบไว้ก่อนนั้น ก็เพื่อให้ผู้ศึกษาทราบเอาไว้ว่า อย่าคิดว่าเส้นหลักเส้นหนึ่งเส้นใดเกิดขึ้นแล้ว จะเกิดขึ้นเฉย ๆ เหมือนกับที่เราเขียนตัวหนังสือต่าง ๆ เพราะเส้นหลักนั้น ๆ เมื่อเกิดขึ้นบนมือของคนเราแล้ว เส้นหลักนั้น ๆ ประการแรกได้บวกอยู่กับเนินต่าง ๆ นั้นประการหนึ่ง และอีกประการหนึ่งถ้าเส้นหลักนั้น ๆ ยาวออกไปหรือหดสั้นลงไปหรือคดมาคดไปเท่านั้น ก็จะมีคำแปลที่ผิดแปลกแตกต่างกันออกไปไกลลิบลับก็มี เรื่องนี้จะต้องไปศึกษาให้ละเอียดดีถ้วนในบทที่ว่าด้วยเส้นหลักนั้น ๆ อีกทีหนึ่ง ต่อไปนี้ให้ผู้ศึกษาทำการศึกษาว่าด้วยเส้นหลักต่าง ๆ ต่อไปอีก

เส้นหลักใหญ่ทั้ง ๒๗ เส้นนี้มีชื่อตามลำดับหมายเลขดังนี้

ภาพที่ ๘ แสดงภาพเส้นหลักใหญ่ ๒๗ เส้น

ว่าด้วยเส้นหลักต่าง ๆ

หมายเลข ๑ คือ "เส้นชีวิต" หมายเลข ๒ คือ "เส้นสมอง"

หมายเลข ๓ คือ "เส้นหัวใจ" หมายเลข ๔ คือ "เส้นวาสนา"

หมายเลข ๕ คือ "เส้นสำคัญ" หมายเลข ๖ คือ "เส้นเรื่องคู่"

หมายเลข ๗ คือ "เส้นคุ้มกัน" หมายเลข ๘ คือ "เส้นกามารมณ์"

หมายเลข ๙ คือ "เส้นอารมณ์" หมายเลข ๑๐ คือ "เส้นเกียรติยศ"

หมายเลข ๑๑ คือ "เส้นผู้ช่วย" หมายเลข ๑๒ คือ "เส้นมรดก"

หมายเลข ๑๓ คือ "เส้นศัตรู" หมายเลข ๑๔ คือ "เส้นรุ่งเรือง"

หมายเลข ๑๕ คือ "เส้นคู่" หมายเลข ๑๖ คือ "เส้นจาก"

หมายเลข ๑๗ คือ "เส้นโรคหรือ เส้นวาสนาร้อนใจ"
(เส้นนี้เรียกชื่อเป็น ๒ ชื่อด้วยกัน)

หมายเลข ๑๘ คือ "เส้นวิ่งเต้น"

หมายเลข ๑๙ คือ "เส้นเดินทาง"

หมายเลข ๒๐ คือ "เส้นโรคประสาทหรือ เส้นโรคประสาทสมอง"
(เส้นนี้มีชื่อเรียกเป็น ๒ ชื่อด้วยกัน)

หมายเลข ๒๑ คือ "เส้นหนี้สิน"

หมายเลข ๒๒ คือ "เส้นผู้ใหญ่"

หมายเลข ๒๓ คือ "เส้นญาติผู้น้อย"

หมายเลข ๒๔ คือ "เส้นญาติผู้ใหญ่"

หมายเลข ๒๕ คือ "เส้นหลักฐาน"

หมายเลข ๒๖ คือ "เส้นลาภ"

หมายเลข ๒๗ คือ "เส้นบุตร"

บทที่ ๕

วิธีเรียนเรื่องเส้นหลักต่าง ๆ

เนื่องจากผู้บรรยายได้ทำการสอนวิชานี้โดยทาง ป.ณ. และทำการอบรมศิษย์มากคน ภายหลังที่จำหน่ายตำรานี้ไปแล้วเกือบ ๑๐,๐๐๐ เล่ม ได้มีศิษย์ทั้งหลายมาซักถามข้อสงสัยต่าง ๆ อยู่เสมอ จึงได้มองเห็นช่องทางที่จะสอนศิษย์ให้รู้เร็วขึ้น โดยวางวิธีการเล่าเรียนให้ถูกหลักเกณฑ์เสียใหม่ อันวิธีเรียนให้ถูกหลักเกณฑ์นี้ นับว่าเป็นเรื่องสำคัญอีกประการหนึ่งในการเล่าเรียนวิชานี้ เพราะการเรียนที่ไม่ถูกหลักเกณฑ์นั้น จะทำให้ผู้เล่าเรียนไม่สามารถจะรู้วิชานี้ได้ หรือถึงจะเรียนได้ก็ยากกว่าที่ควรจะเป็น จึงได้วางหลักเกณฑ์ที่จะเรียนวิชานี้ให้ง่ายเข้าไว้ดังต่อไปนี้คือ

๑. เมื่อผู้ศึกษาได้อ่านบทเรียนในบทนี้แล้ว ก่อนที่ผู้ศึกษาจะลงมือทำการเล่าเรียนให้รู้อย่างจริงจัง ผู้ศึกษานั้น ๆ จะต้องลอกชื่อของเส้นหลักต่าง ๆ รวมทั้งหมายเลขลำดับของเส้นหลักเหล่านี้มาลงไว้ในกระดาษอีกแผ่นหนึ่งก่อน

๒. เมื่อได้ทำการลอกชื่อและหมายเลขของเส้นหลักทั้ง ๒๗ เส้น มาลงไว้บนกระดาษอีกแผ่นหนึ่งแล้ว ต่อจากนั้นก็ให้ผู้ศึกษาทำการท่องจำชื่อเส้นหลักทั้ง ๒๗ เส้นนี้ให้ได้ก่อน

๓. เมื่อท่องจำชื่อเส้นหลักทั้ง ๒๗ เส้นนี้ จนกระทั่งว่าปากเปล่าได้แล้ว ต่อจากนั้นให้ผู้ศึกษาวางหนังสือชื่อเส้นหลักที่ลอกไว้นั้นลงบนโต๊ะทางขวามือ แล้วเปิดภาพบทเรียนที่ว่าด้วยเส้นหลักใหญ่นี้ วางไว้ทางซ้ายมือ และเมื่อเปิดภาพพิมพ์เส้นหลักนี้ขึ้นแล้ว ก็ให้เริ่มอ่านชื่อของเส้นหลักที่ลอกไว้นี้ไปทีละหมายเลขเมื่ออ่านหมายเลขเส้นหลักที่เท่าใด ก็ให้เอามือชี้ลงบนภาพเส้นหลักในตำราให้ถูกต้องทุก ๆ ครั้ง จนกระทั่งสามารถจะชี้เส้นหลักในตำรา และเรียกชื่อให้ถูกโดยไม่ต้องดูชื่อเส้นหลักที่ลอกไว้แล้ว ในตอนนี้ก็นับว่าผู้ศึกษานั้น ๆ รู้จักเส้นหลักและชื่อของเส้นหลักตามตำราได้แล้วเป็นอย่างดี คือรู้ว่าเส้นหลักเส้นไหนชื่อเส้นอะไรอยู่ในหมายเลขที่เท่าใด

ตามคำแนะนำ ๓ ข้อนี้ ผู้ศึกษาจะต้องปฏิบัติตามให้ได้ครบถ้วนทุก ๆ ข้อ เพราะถ้าและผู้ศึกษาคนใดไม่ปฏิบัติตามคำแนะนำนี้แล้ว การเรียนวิชานี้ของผู้ศึกษานั้น ๆ ก็จะเรียนได้ยากลำบากกว่าเท่าที่ควรจะเป็น

เมื่อผู้ศึกษาปฏิบัติตามคำแนะนำ ๓ ข้อที่ว่ามานี้ได้ครบถ้วนแล้ว ต่อจากนั้นก็ให้อ่านคำแนะนำนี้คือ

ผู้ศึกษาคนใดก็เหมือนกัน รวมทั้งผู้ที่ได้เรียนมาถึงเพียงนี้และไม่ได้เรียนเลย เมื่อผู้ศึกษานั้น ๆ เปิดลายพิมพ์เส้นหลักในหนังสือตำรานี้ขึ้นมาดูทั้งผู้ที่ได้ศึกษาหรือไม่ได้ศึกษา ก็จะทึกทักเอาว่าอันเส้นหลักต่าง ๆ เหล่านี้ (รวมทั้งเส้นบนลายมือจริงด้วย) ดูมันช่างยุ่งเหยิงเสียจริง ๆ จนแทบจะไม่รู้ว่า

เส้นไหนเป็นเส้นอะไรเอาทีเดียว คำพูดนี้หมายถึงจินตนาการของทุก ๆ คนที่มองเห็น แต่ผู้บรรยายจะขอชี้แจงให้ผู้ศึกษาทราบว่า อันเส้นหลักต่าง ๆ ที่เราเห็นอยู่นี้ความจริงไม่ยุ่งเลย ต่างเส้นต่างมีที่ขึ้นอยู่ตามลำพังของตนเอง ไม่ได้ปะปนกับเส้นหลักเส้นอื่น ๆ เลย เว้นแต่ผู้ที่ไม่เคยใส่ใจในวิชานี้เท่านั้นจึงไม่เข้าใจต่อไปนี้จะบรรยายให้ฟังว่าเส้นเหล่านี้ไม่ได้ปะปนกันอย่างไร อันนี้ผู้ศึกษาจะต้องเรียนหรือท่องให้จำได้อีกทอดหนึ่ง และให้เปิดไปดูแบบพิมพ์มือที่วาดด้วยเส้นหลักนี้ทุก ๆ ครั้งด้วย หรือจะเขียนรูปเส้นหลักให้เหมือนที่พิมพ์ไว้ออกมาถือไว้ แล้วอ่านคำบรรยายไปพลางดูแบบที่เขียนไว้ไปพลางก็ได้ เพราะจะได้ไม่ต้องเสียเวลาเปิดกลับไปกลับมาเรื่อย ๆ

๑. เส้นที่โค้งล้อมเนินครอบครัวนั้นมีอยู่แต่เพียงเส้นเดียว เส้นนี้คือ "เส้นชีวิต"

๒. เส้นที่ขีดพุ่งจากง่ามมือไปทางริมมือมีอยู่แต่เพียงเส้นเดียว เส้นนี้คือ "เส้นสมอง"

๓. เส้นที่ขีดพุ่งจากภายใต้เนินเรืองคู่ไปหาเนินอารมณ์มีอยู่แต่เพียงเส้นเดียว เส้นนี้คือ "เส้นหัวใจ"

๔. เส้นที่เกิดขึ้นจากข้อมือหรือเกิดจากที่ใดก็ตาม เส้นนี้ปลายพุ่งไปหาเนินร้อนรน เส้นนี้จะมีอยู่แต่เพียงเส้นเดียว คือ "เส้นวาสนา"

๕. เส้นที่เกิดขึ้นจากที่ใดก็ตาม แต่เส้นนี้พุ่งขึ้นไปหาเนินสำคัญ เส้นนี้จะมีอยู่แต่เพียงเส้นเดียวคือ "เส้นสำคัญ"

๖. เส้นที่ขีดขวางสั้น ๆ อยู่ข้างเนินเรืองคู่ เส้นนั้น ๆ จะมีอยู่แต่เพียงเส้นเดียวคือ "เส้นเรืองคู่"

๗. เส้นที่ขีดยาวไปตามเส้นชีวิตอยู่บนเนินครอบครัว เส้นนี้จะมีอยู่แต่เพียงเส้นเดียวคือ "เส้นคุ้มกัน"

๘. เส้นที่โค้งเป็นวงอยู่บนเนินทั้ง ๒ คือเนินร้อนรนกับเนินสำคัญ เส้นนี้มีอยู่แต่เพียงเส้นเดียวคือ "เส้นกามารมณ์"

๙. เส้นที่ขีดขวางอยู่บนเนินอารมณ์ (หรือไม่ขีดขวางก็ได้) เส้นนี้มีอยู่แต่เพียงเส้นเดียวคือ "เส้นอารมณ์"

๑๐. เส้นที่พุ่งไปลงช่องหมดเปลือง เส้นนี้มีอยู่แต่เพียงเส้นเดียวคือ "เส้นเกียรติยศ"

๑๑. เส้นที่เกิดขึ้นจากเส้นหัวใจตรงกับเนินร้อนรน (หรือเกิดขึ้นลอย ๆ ก็ได้) และพุ่งปลายไปหาเนินสำคัญ เส้นนี้มีอยู่แต่เพียงเส้นเดียวคือ "เส้นผู้ช่วย"

๑๒. เส้นที่ทะแยงเข้ามาตรงกลาง ระหว่างตอน ปลายของ เส้นสมองกับตอนโคนของเส้นหัวใจ เส้นนี้จะมีอยู่แต่เพียงเส้นเดียวคือ "เส้นมรดก"

๑๓. เส้นที่ทับอยู่ตอนปลายของเส้นสมองมีอยู่แต่เพียงเส้นเดียว เส้นนี้คือ "เส้นศัตรู"

๑๔. เส้นที่แยกลงจาก เส้นหัวใจพุ่งลงมาหาเส้นสมองหรือพุ่งไปหาเส้นชีวิตก็ได้ เส้นนี้มีอยู่แต่เพียงเส้นเดียว คือ "เส้นรุ่งเรือง"

๑๕. เส้นที่ขีดขวางอยู่บนเนินครอบครัวพุ่งเข้ามาหาเส้นชีวิต เส้นนี้มีอยู่แต่เพียงเส้นเดียวคือ "เส้นคู่"

๑๖. เส้นที่แยกออกจากเส้นชีวิตเป็นรูป ๔๕ องศา ไปทางเนินครอบครัวภายนอกเส้นชีวิตมีอยู่แต่เพียงเส้นเดียว เส้นนี้คือ "เส้นจาก"

๑๗. เส้นที่เกิดขึ้นจากท่อนปลายของเส้นชีวิต และทะแยงปลายไปตามเนินโรค พุ่งไปหาท่อนปลายของเส้นสมองมีอยู่แต่เพียงเส้นเดียวเส้นนี้คือ "เส้นโรค หรือ เส้นวาสนาร้อนใจ"

๑๘. เส้นที่ขีดขวางอยู่บนเนินวิปริต และปลายแตกออกเป็นง่ามเหมือนง่ามหนังสติ๊กเส้นนี้มีอยู่แต่เพียงเส้นเดียวคือ "เส้นวิ่งเต้น"

๑๙. เส้นที่ขีดขวางอยู่บนเนินวิปริต เป็นเส้นขีดเฉย ๆ ปลายไม่แตกออกเป็นง่ามมีอยู่แต่เพียงเส้นเดียวคือ "เส้นเดินทาง"

๒๐. เส้นที่ขีดขวางอยู่ในที่ราบลำบาก ขีดออกจากเส้นชีวิตไปหาท่อนปลายของเส้นสมองมีอยู่แต่เพียงเส้นเดียว คือ "เส้นโรคประสาทสมอง"

๒๑. เส้นที่เกิดขึ้นภายในเส้นชีวิต และเส้นนี้มีรูปเป็นกากะบาดมีอยู่แต่เพียงเส้นเดียวคือ "เส้นหนี้สิน"

๒๒. เส้นที่เกิดขึ้นภายนอกเส้นชีวิต และเกิดแอบกับเส้นชีวิตแต่ย้อนปลายกลับมาทางตอนต้นของเส้นชีวิตมีอยู่แต่เพียงเส้นเดียว เส้นนี้คือ "เส้นผู้ใหญ่"

๒๓. เส้นที่มีลักษณะเป็นรูปกากะบาด เกิดขึ้นภายใต้เส้นหัวใจค่อนมาทางตอนโคนมีอยู่เส้นเดียวเส้นนี้คือ "เส้นญาติผู้น้อย"

๒๔. เส้นที่เกิดขึ้นบนเส้นหัวใจค่อนมาทางโคน และเส้นนี้มีรูปเป็นกากะบาดมีอยู่เส้นเดียวคือ "เส้นญาติผู้ใหญ่"

๒๕. เส้นที่แยกออกทางท่อนปลายของเส้นชีวิต ทำให้เส้นชีวิตแตกออกเป็นง่าม เส้นนี้มีอยู่เพียงเส้นเดียวคือ "เส้นหลักฐาน"

๒๖. เส้นที่เกิดขึ้นแอบเส้นชีวิต ทำให้เส้นชีวิตมีลักษณะเป็นคู่แคบ ๆ เส้นนี้มีอยู่แต่เพียงเส้นเดียวคือ "เส้นลาภ"

๒๗. เส้นที่แตกออกทางตอนโคนของเส้นหัวใจ กระทำให้เส้นหัวใจแตกออกมีลักษณะเหมือนรากไม้ เส้นนี้มีอยู่แต่เพียงเส้นเดียวคือ "เส้นบุตร"

ที่ขึ้นของเส้นหลักทั้ง ๒๗ เส้นนี้ ให้ผู้ศึกษาท่องจำหรืออ่านให้จำได้ทั้งจะต้องเอามาอ่านทบทวนกันบ่อย ๆ ด้วย เพื่อให้เข้าใจได้อย่างถ่องแท้ว่าอันเส้นหลักแต่ละเส้นตามหลักวิชานี้ ไม่ว่าจะในบทเรียนหรือในลายมือจริง ๆ ก็ตาม เส้นเหล่านี้ย่อมจะแยกกันขึ้นเป็นแห่ง ๆ ไม่ปะปนกัน ถ้าและเส้นไหนเกิดขึ้นที่ตรงไหนแล้ว เส้นนั้น ๆ ก็จะเกิดขึ้นที่ตรงนั้นไม่ไปเกิดที่อื่นอีก (หมายถึงว่าจะต้องเกิดขึ้นตามหลักเกณฑ์ที่ขึ้นของตนเอง) ผู้ศึกษาที่มีความชำนาญดีแล้วพอเห็นก็จะรู้ได้ทันทีว่า เส้นนั้นคือเส้นอะไร และมีความหมายว่าอย่างไร ฯ ยกเว้นแต่เส้นบางเส้นซึ่งอาจจะไปขึ้นได้ในที่หลาย ๆ แห่ง ซึ่งจะบรรยายในบทข้างหน้าต่อไปอีก

การที่เส้นหลักแต่ละเส้นเกิดขึ้นเป็นประจำที่ของตนนี้เอง จึงเป็นทาง

ที่จะทำให้ผู้ศึกษาเล่าเรียนวิชานี้ได้ หรืออ่านเส้นบนลายมือของคนเราออกได้ ถ้าและเส้นเหล่านี้มิได้เกิดขึ้นเป็นที่เป็นทาง หรือไม่มีหลักเกณฑ์ที่ขึ้นของตนเองเป็นแต่ละเส้นแล้ว ไม่ว่าผู้บรรยายเองหรือผู้ที่จะมีญาณวิเศษอย่างใดก็ไม่มีใครสามารถจะอ่านโคตวิทยุแห่งจักรวาฬนี้ให้ออกได้เลย แต่เนื่องจากเส้นเหล่านี้มีหลักเกณฑ์ที่ขึ้นของตนเองไม่ซ้ำกับเส้นอื่น ๆ จึงทำให้ผู้บรรยายและผู้ศึกษาอื่น ๆ สามารถจะเล่าเรียน หรืออ่านเส้นบนลายมือของคนเราให้ออกได้ทั้งสิ้น

เมื่อผู้ศึกษาคนใดได้ฟังคำบรรยายที่กล่าวมานี้จบลง ผู้ศึกษาทุก ๆ คนก็คงเข้าใจแล้วว่า การที่จำเป็นจะต้องทำบทเรียนตั้งแต่ต้น แยกออกเป็นบท ๆ ให้ผู้ศึกษาได้เล่าเรียนมาแล้วนั้นเพราะเหตุอะไร ? ก็เพราะว่าถ้าผู้ศึกษาคนใดไม่ได้เรียนบทเรียนตั้งแต่ตอนต้นมาให้ชำนิชำนาญทีละบทๆ แล้ว ผู้ศึกษานั้น ๆ ก็จะอ่านคำบรรยายที่ผ่านมาแล้วนี้ไม่เข้าใจเลย เพราะคำบรรยายนี้ได้อ้างถึงชื่อเนิน ที่ขึ้นของเนินต่าง ๆ มีทั้งคำว่าที่ราบ, ภายนอก, ภายใน, หรือคำว่าปลายโคนของเส้นชีวิต, ปลายโคนของเส้นสมอง, ปลายโคนของเส้นหัวใจ เป็นต้น ตอนนี้ผู้ศึกษาที่สมองไม่ทึบจนเกินไป ก็พอจะมองเห็นแล้วว่า การที่ผู้บรรยายได้ตั้งบทเรียนขึ้นเป็นบท ๆ นั้น มิใช่จะตั้งขึ้นไว้เฉย ๆ ได้ตั้งขึ้นไว้ก็เพราะว่าเรื่องของหลักวิชานี้ได้เกี่ยวพันกันไปทั้งสิ้น ถ้าและผู้ศึกษาคนใดนึกประมาทในใจว่า บทเรียนที่ผ่านมาแล้วนั้นไม่สำคัญ เมื่อมาถึงตอนนี้ก็คงคิดได้แล้วว่าอันบทเรียนแต่ละบทนั้น ย่อมมีความสำคัญเท่า ๆ กัน ถ้าและผู้ศึกษาคนใดยังไม่เข้าใจแจ่มแจ้งในบทเรียนข้างต้นแล้ว ผู้ศึกษานั้น ๆ เมื่ออ่านมาถึงตอนนี้ก็จะไม่เข้าใจเลย (แม้

จะอ่านออก) ถ้าต้องการจะรู้วิชานี้แล้วก็จำเป็นจะต้องเปิดกลับไป เรียนในบทเรียนข้างต้นเสียใหม่ เพื่อจะได้จดจำบทเรียนเหล่านั้นให้ได้ก่อน ภายหลังจึงค่อยกลับมาเรียนในบทเรียนต่อ ๆ มาอีก มิฉะนั้นการเรียนของท่านยิ่งเรียนไปก็ยิ่งจะเลอะเลือนไม่เข้าใจมากยิ่งขึ้น เหมือนหนึ่งคนไทยที่พยายามจะเรียนหนังสือไทย แต่ ข. ข้าง ญ. ผู้หญิง ป. ปลา รูปร่างเป็นอย่างไร ? ก็ไม่พยายามจะอ่านเขียนให้จำได้เสียก่อน รีบข้ามเลยไปเรียนตัวอื่น ๆ อยู่เรื่อย ๆ ก็เป็นอันพยากรณ์ได้เลยว่า ท่านผู้นั้นไม่มีวันที่จะเรียนรู้หนังสือไทยได้เป็นอันขาด อันนี้ฉันใดก็ตาม การเรียนวิชาการอ่านโคตวิทยุแห่งจักรวาฬผู้ศึกษาจะต้องเรียนตั้งแต่บทที่ ๑ ขึ้นไปเรื่อย ๆ และจะต้องจำให้ได้ทีละบท ๆ แล้วจึงค่อยเรียนในบทต่อ ๆ ไปอีก ถ้าเรียนได้ดังที่ว่ามาแล้วนี้ผู้ศึกษานั้น ๆ ก็มีทางที่จะรู้วิชานี้ได้อย่างแน่นอนเช่นกัน

ต่อไปนี้ให้ผู้ศึกษาทำการเรียนถึงที่ขึ้นของเส้นหลักต่าง ๆ อย่างละเอียดต่อไปอีก เนื่องจากการเรียนวิชานี้เบื้องต้นที่ผู้ศึกษาจะต้องเรียนอย่างแท้จริงนั้น ก็คือหลักเกณฑ์ที่ขึ้นของเส้นหลักต่าง ๆ ถ้าและผู้ศึกษาคนใดไม่ทราบหลักเกณฑ์ที่ขึ้นของเส้นหลักอย่างแท้จริงแล้ว เมื่อไปเห็นเส้นต่าง ๆ ในลายมือจริง ๆ ผู้ศึกษานั้น ๆ ก็จะไม่รู้ว่า เส้นที่เห็นอยู่นั้นคือเส้นอะไร ถ้าและเป็นเช่นนี้แล้วการที่จะรู้วิชานี้ก็จะไม่รู้อย่างเด็ดขาด แต่ถ้าผู้ศึกษาพอเห็นถึงก็รู้ได้ทันทีว่า เส้นที่เห็นอยู่ในลายมือจริง ๆ นั้นคือเส้นอะไร และเส้นนั้น ๆ บวกกันอยู่กับเส้นอะไรด้วยแล้ว ผู้ศึกษานั้น ๆ ก็จะอ่านโคตวิทยุแห่งจักรวาฬที่เกิดขึ้นบนมือของคนทั้งโลกออกได้ทั้งสิ้น ต่อไปนี้โปรดอ่านให้จำได้หรือท่องให้จำก็ได้ (ถ้าท่องจำได้เป็นดีมาก เพราะยืนยันได้เลยว่าจะต้องรู้วิชานี้จริง ๆ

ไม่ใช่เรียนเล่น ๆ แล้วไม่รู้) เมื่ออ่านถึงเส้นใดเส้นหนึ่งแล้ว ต้องพลิกไปดูแบบพิมพ์ที่กล่าวถึงเส้นนั้น ๆ เสมอด้วย (ถ้าเขียนรูปเส้นหลักมาถือไว้มือหนึ่งแล้วอ่านคำบรรยายนี้จะได้ผลดีขึ้นอีก)

หมายเลข ๑ เส้นชีวิต เส้นชีวิตตอนโคนออกจากง่ามมือ ปลายของเส้นชีวิตไปหมดที่เนินหลักฐาน (อธิบายละเอียดมาแล้ว)

หมายเลข ๒ เส้นสมอง เส้นสมองตอนโคนออกจากง่ามมือปลายของเส้นสมองไปอยู่ในที่ต่าง ๆ (อธิบายละเอียดมาแล้ว)

หมายเลข ๓ เส้นหัวใจ เส้นหัวใจโคนอยู่ภายใต้เนินเรืองคู่ ปลายพุ่งไปหาเนินร้อนรนและเนินอารมณ์ หรือพุ่งไปหาตอนโคนของเส้นสมอง และไปหมดอยู่ที่เนินอารมณ์ก็มี บางเส้นปลายเส้นของหัวใจยาวลงไปที่ช่องหมดเปลืองก็มี (อธิบายละเอียดมาแล้ว)

หมายเลข ๔ เส้นวาสนา เส้นวาสนาผิดกับเส้นทั้ง ๓ เส้นที่กล่าวมาแล้ว เส้นวาสนาอาจจะเกิดขึ้นจากเส้นชีวิต เกิดขึ้นจากเนินวิปริต เกิดขึ้นจากที่ราบลำบาก เกิดขึ้นจากเนินอ่อนโยน เกิดขึ้นจากเส้นโรค เกิดขึ้นจากเนินลับ เกิดขึ้นจากตรงกลางของเส้นสมอง และเกิดขึ้นจากตอนปลายของเส้นสมอง หรือเกิดขึ้นจากเส้นอื่น ๆ อีกก็ได้ แต่ปลายของเส้นวาสนาจะต้องพุ่งขึ้นไปหาเนินร้อนรนแห่งเดียว จึงจะเรียกว่าเส้นวาสนา เส้นวาสนาเส้นนี้อาจจะเกิดขึ้นลอย ๆ บนเนินใดเนินหนึ่งก็ได้ โคนของเส้นวาสนาจะเกิดขึ้นได้จากที่หลายแห่งด้วยกัน แต่ปลายของเส้นวาสนาจะต้องพุ่งขึ้นไปรวมอยู่ที่เนินร้อนรนแห่งเดียว จึงจะเรียกว่าเส้นวาสนา หรือเพียงแต่จะพุ่งปลายไปหาเนินร้อนรนก็ได้ (ยกเว้นแต่เส้นวาสนาที่ขึ้นพ้นเส้นหัวใจขึ้นไปมาก ปลาย

ของเส้นวาสนานั้น ๆ ไม่ชี้ไปหาเนินร้อนรนก็มี ค่อยอ่านคำบรรยายละเอียดในเรื่องเส้นวาสนาอีกครั้งหนึ่ง) เส้นวาสนาในมือหนึ่ง ๆ อาจจะเกิดขึ้นเป็นหลาย ๆ เส้นก็ได้ ไม่ใช่เกิดขึ้นแต่เพียงเส้นเดียว

หมายเลข ๕ เส้นสำคัญ เส้นสำคัญมีที่เกิดขึ้นได้หลาย ๆ แห่งเช่นเดียวกับเส้นวาสนา เช่นเกิดจากเส้นโรค เกิดขึ้นจากเนินลับ เกิดขึ้นจากเส้นชีวิต เกิดขึ้นจากเส้นสมอง หรือเกิดขึ้นจากเส้นหัวใจ เกิดขึ้นจากเส้นวาสนา เส้นสำคัญจะเกิดขึ้นมาจากที่ใดก็ตาม แต่ปลายของเส้นสำคัญจะต้องพุ่งขึ้นไปหาเนินสำคัญหรือเกิดขึ้นบนเนินสำคัญก็ได้ เส้นนั้น ๆ จึงจะเรียกว่าเส้นสำคัญ โคนของเส้นสำคัญจะมาได้จากที่หลาย ๆ แห่งด้วยกัน แต่ปลายของเส้นสำคัญจะต้องพุ่งขึ้นไปรวมอยู่ที่เนินสำคัญแห่งเดียว และเส้นสำคัญจะขึ้นเป็นหลาย ๆ เส้นก็ได้เช่นเดียวกัน

หมายเลข ๖ เส้นเรืองคู่ เส้นเรืองคู่นี้เกิดขึ้นที่เนินเรืองคู่แห่งเดียว ไม่เกิดขึ้นที่อื่นอีก และเส้นเรืองคู่จะเกิดขึ้นเป็นรูปขวางอยู่บนเนินเรืองคู่ด้วย เส้นเรืองคู่นี้ พุ่งมาจากริมมือเข้าไปหาตรงกลางของเนินเรืองคู่ เส้นเรืองคู่โคนของเส้นอยู่ทางริมมือ ส่วนท่อนปลายของเส้นเรืองคู่ คือตอนที่พุ่งเข้ามากลางเนินเรืองคู่ เส้นเรืองคู่อาจจะเกิดขึ้นเป็นเส้นเดียวหรือ ๒ เส้นก็ได้ หรือเกิดขึ้นถึง ๔ เส้นก็มี แต่ไม่เคยพบว่าเส้นเรืองคู่เกิดขึ้นเกินกว่า ๔ เส้นขึ้นไป (อาจจะเป็นเพราะเนื้อที่จำกัด)

หมายเลข ๗ เส้นคุ้มกัน เส้นคุ้มกันเกิดขึ้นที่เนินครอบครัวแห่งเดียว เส้นคุ้มกันจะเกิดขนานไปกับเส้นชีวิต เส้นคุ้มกันบางเส้นโคนของเส้นคุ้มกัน

เกิดขึ้นจากเส้นชีวิตก็มี เส้นคุ้มกันบางเส้นโคนเกิดขึ้นตอย ๆ ห่างจากเส้นชีวิตออกไปก็มี เส้นคุ้มกันนี้อาจจะเกิดขึ้นเส้นเดียว หรือบางมืออาจจะเกิดขึ้นได้หลาย ๆ เส้นตั้งแต่ ๕–๖ เส้นถึง ๑๐ เส้นก็มี หรือเกิดขึ้นได้มากกว่า ๑๐ เส้นก็มีเหมือนกัน เส้นคุ้มกันจะเกิดขึ้นมากมายกี่เส้นก็ตาม ก็จะมีลักษณะคล้อยตามเส้นชีวิตไปทุก ๆ เส้น โคนของเส้นคุ้มกันอยู่ทางตอนโคนของเส้นชีวิต ปลายของเส้นคุ้มกันอยู่ทางปลายของเส้นชีวิต

หมายเลข ๘ เส้นกามารมณ์ เส้นกามารมณ์ขึ้นอยู่บนเนินร้อนรนกับเนินสำคัญ มีลักษณะเป็นเส้นโค้งอยู่บนเนินทั้ง ๒ เนินนี้ (แต่ที่ขึ้นเป็นเส้นตรงก็มีเหมือนกัน) เส้นกามารมณ์ขึ้นเป็นเส้นสั้นบ้างยาวบ้าง บางเส้นล้อมเนินร้อนรนอยู่แต่เพียงเนินเดียว หรือบางเส้นขึ้นล้อมเนินสำคัญอยู่เพียงเนินเดียว เส้นกามารมณ์บางเส้นมีท่อนเดียวก็มี บางเส้นขาดออกเป็นท่อน ๆ ก็มี บางเส้นเกิดขึ้นเป็นเส้นโค้ง แต่บางเส้นเกิดขึ้นเป็นเส้นตรง เส้นกามารมณ์ที่เกิดขึ้นเป็นเส้นโค้งนั้น ตอนโคนของเส้นกามารมณ์จะมาจากช่องเสียหาย ปลายไปลงที่ช่องหมดเปลือง เส้นกามารมณ์ที่เกิดขึ้นเป็นเส้นตรง มักออกจากเนินสำคัญมาทับอยู่ตอนปลายของเส้นหัวใจก็มี บางเส้นขาดออกเป็นท่อนยาว ๆ แต่บางเส้นขาดออกเป็นท่อนสั้น ๆ หรือเกิดขึ้นเป็นจุด ๆ ติดต่อกันไปก็มี เส้นกามารมณ์บางเส้นต่อมาจากเส้นเรือนคู่ โคนของเส้นกามารมณ์คือตอนที่มาจากช่องเสียหายปลายเส้นของเส้นกามารมณ์คือตอนที่พุ่งมาทางปลายของเส้นหัวใจ เส้นกามารมณ์จะเกิดขึ้นแต่เพียงเส้นเดียวหรือเกิดขึ้นหลาย ๆ เส้นก็ได้เช่นเดียวกัน

หมายเลข ๙ เส้นอารมณ์ เส้นอารมณ์เกิดขึ้นที่เนินอารมณ์แห่งเดียว แต่เส้นอารมณ์บางเส้นที่ยาวมาก อาจจะยาวมาถึงเนินร้อนรนก็มีเหมือนกัน เส้นอารมณ์เส้นนี้มีทั้งที่ขีดขวางอยู่บนเนินอารมณ์ และขึ้นมาจากเส้นชีวิตหรือเส้นสมองก็มี เส้นอารมณ์ที่ต่อมาจากเส้นหัวใจก็มี เส้นอารมณ์ที่ขึ้นอยู่ลอย ๆ บนเนินอารมณ์ก็มี เส้นอารมณ์ที่เกิดขึ้นลอย ๆ นี้อาจจะเกิดขึ้นได้ทั้งเส้นที่ขีดขวางอยู่บนเนินอารมณ์ และจะเกิดขึ้นได้ทั้งเส้นที่พุ่งขึ้นไปหานิ้วอารมณ์ เส้นอารมณ์จะเกิดขึ้นเป็นรูปภาพหรือเป็นเครื่องหมายต่าง ๆ ก็มี โคนของเส้นอารมณ์คือตอนที่ขึ้นมาจากตอนต้นของเส้นชีวิต หรือเส้นสมอง หรือตอนที่อยู่ใกล้กับเส้นชีวิตหรือเส้นสมอง ส่วนตอนที่อยู่ห่างกับเส้นชีวิตและเส้นสมองขึ้นไป เป็นตอนปลายของเส้นอารมณ์ เส้นอารมณ์ในมือหนึ่ง ๆ อาจจะเกิดขึ้นได้หลาย ๆ เส้นเช่นเดียวกัน

หมายเลข ๑๐ เส้นเกียรติยศ เส้นเกียรติยศเกิดขึ้นที่ช่องหมดเปลืองแห่งเดียว แต่บางเส้นโยกมาทางเนินอารมณ์มากก็มี และมีทั้งโยกไปหาเนินร้อนรนมากก็มี หรือเกิดขึ้นตรงกลางเนินร้อนรนก็มี เส้นเกียรติยศที่เกิดขึ้นเต็มรูป ปลายของเส้นเกียรติยศจะแตกออกเป็น ๒ ง่าม แต่เส้นเกียรติยศที่ย่อลงแล้ว ปลายของเส้นเกียรติยศไม่แตกออกเป็น ๒ ง่ามก็มี โคนของเส้นเกียรติยศคือตอนที่อยู่ข้างล่าง ส่วนปลายของเส้นเกียรติยศ คือตอนที่พุ่งไปลงที่ช่องหมดเปลือง เส้นเกียรติยศอาจจะเกิดขึ้นแต่เพียงเส้นเดียวหรือ ๒–๓ เส้นก็ได้เหมือนกัน

หมายเลข ๑๑ เส้นผู้ช่วย เส้นผู้ช่วยมีที่ขึ้นมาจากเส้นหัวใจตรงกับเนินร้อนรนแห่งเดียว ถ้าเส้นผู้ช่วยยาวมาก เส้นผู้ช่วยเส้นนี้จะเกิดขึ้นจาก

เส้นหัวใจที่อยู่ตรงเนินร้อนรนพอดี แต่ถ้าเส้นผู้ช่วยสั้นมาก เส้นผู้ช่วยจะเกิดขึ้นจากเส้นหัวใจใกล้มาทางเนินสำคัญ เส้นผู้ช่วยนี้บางเส้นไม่เกิดขึ้นจากเส้นหัวใจ คือเกิดขึ้นลอย ๆ ก็มีเหมือนกัน แต่รูปของเส้นผู้ช่วยก็มีลักษณะทะแยงจากเนินร้อนรนไปหาเนินสำคัญเช่นเดียวกัน เส้นผู้ช่วยจะเกิดขึ้นเป็น ๒–๓ เส้นก็ได้ เส้นผู้ช่วยตอนที่อยู่ข้างล่างเป็นตอนโคนของเส้นนี้ ส่วนตอนที่พุ่งขึ้นไปหาเส้นสำคัญเป็นตอนปลายของเส้นผู้ช่วย

หมายเลข ๑๒ เส้นมรดก เส้นมรดกเกิดขึ้นที่เนินพิฆาตแห่งเดียว เส้นมรดกเส้นนี้เมื่อเกิดขึ้นที่เนินพิฆาตแล้ว จะพุ่งเข้ามาระหว่างกลางของเส้นหัวใจตอนทางโคน และเส้นสมองตอนทางปลาย เส้นมรดกเมื่อพุ่งเข้ามาจากริมมือหรือจากเนินพิฆาตแล้ว ตอนปลายมักมีที่ไปได้หลายแห่ง เช่นเส้นมรดกบางเส้นตอนปลายตกลงบนเส้นสมองก็มี บางเส้นพุ่งขึ้นไปหาเนินสำคัญก็มี บางเส้นพุ่งไปหาเนินร้อนรนก็มี ไม่เคยพบว่าเส้นมรดกเกิดมากกว่า ๑ เส้น เส้นมรดกตอนที่อยู่ทางริมมือเป็นตอนต้นของเส้นนี้ ส่วนตอนที่พุ่งเข้ามาทางตอนกลางของเส้นสมองหรือเส้นหัวใจ เป็นตอนทางปลายของเส้นมรดก

หมายเลข ๑๓ เส้นศัตรู เส้นศัตรูเป็นเส้นที่มีลักษณะขีดทับอยู่ตอนปลายของเส้นสมอง ถ้าเห็นเส้นใดเกิดขึ้นเป็นรูปทะแยงทับอยู่ตอนปลายของเส้นสมองแล้ว ก็พึงเข้าใจเถิดว่า เส้นนั้น ๆ เป็นเส้นศัตรูทั้งสิ้น แต่เส้นศัตรูที่ขีดทับอยู่บนเส้นสมองนี้ จะขีดทับอยู่ตอนปลายของเส้นสมองมากหรือขีดเข้ามาถึงตอนกลางของเส้นสมองก็มี หรือตอน ๆ ค่อนมาทางปลายก็มี แล้วแต่ว่าเส้นสมองเส้นนั้นจะมีลักษณะเป็นอย่างไร คือเส้นสมองมีส่วนตรงมากหรือมีส่วนโค้งมาก และเส้นศัตรูที่เกิดขึ้นตอนใดของเส้นสมอง เส้นศัตรูนั้น ๆ ก็ย่อมให้ความหมายผิดแผกแตกต่างกันไป เส้นศัตรูในมือหนึ่ง ๆ อาจจะเกิดขึ้นเป็น ๒–๓ เส้นก็ได้ เส้นศัตรูที่อยู่ตอนบนของเส้นสมองเป็นตอนโคนของเส้นนี้ และตอนที่ทะแยงลงมาอยู่ภายใต้เส้นสมองเป็นตอนปลายของเส้นศัตรู

หมายเลข ๑๔ เส้นรุ่งเรือง เส้นรุ่งเรืองคือเส้นที่แยกออกจากเส้นหัวใจแล้วพุ่งลงมาหาเส้นสมอง เส้นรุ่งเรืองบางเส้นมาจบเส้นสมองแล้วขาดหายไปก็มี บางเส้นตัดเส้นสมองไปชนกับเส้นชีวิตก็มี บางเส้นตัดผ่านเส้นชีวิตไปหมดอยู่ที่เนินกุศลหรือที่เนินครอบครัวก็มี เส้นรุ่งเรืองจะแยกออกจากเส้นหัวใจได้ตั้งแต่ตอนต้นไปถึงตอนปลายของเส้นหัวใจ และจะแยกออกตั้ง ๒–๓ เส้นก็ได้ ตอนที่แยกออกจากเส้นหัวใจเป็นตอนโคนของเส้นรุ่งเรือง ส่วนตอนที่พุ่งไปหาเนินครอบครัวหรือเนินกุศล เป็นตอนปลายของเส้นรุ่งเรือง

หมายเลข ๑๕ เส้นคู่ เส้นคู่เกิดขึ้นที่เนินครอบครัวแห่งเดียว ตอนต้นของเส้นคู่ซึ่งอยู่ที่เนินครอบครัวมักมีลักษณะเป็นขอเบ็ด แต่เส้นคู่บางเส้นที่ย้อลงแล้วจะมีลักษณะเป็นเส้นขีดเฉย ๆ โดยทางโคนไม่มีลักษณะเป็นขอเบ็ดก็มีเหมือนกัน เส้นคู่นี้อาจจะเกิดขึ้นตั้งแต่ ๒–๓ เส้น หรือบางทีอาจจะเกิดขึ้นตั้งแต่ ๑๐ เส้นถึง ๒๐ เส้นก็มี ตอนโคนของเส้นคู่คือตอนที่อยู่ห่างกับเส้นชีวิต ตอนที่พุ่งเข้ามาหาเส้นชีวิตหรือชนกับเส้นชีวิตเป็นตอนปลายของเส้นคู่

หมายเลข ๑๖ เส้นจาก เส้นจากนี้เกิดอยู่แห่งเดียวที่เนินครอบครัว เส้นจากทุก ๆ เส้นจะเกิดขึ้นจากเส้นชีวิตก็ได้ และเกิดขึ้นจากเส้นคู่ก็ได้

หรือเส้นหลักฐานก็ได้ และจะเกิดขึ้นได้ตั้งแต่ตอนต้นของเส้นชีวิตไปหาท่อนปลายของเส้นชีวิต เส้นจากบางเส้นสั้นมาก เส้นจากบางเส้นยาวมาก แต่เส้นจากนี้เมื่อแยกออกจากเส้นชีวิตแล้ว จะทำมุมกันกับเส้นชีวิตมีลักษณะเป็นรูป ๔๕ องศาเกือบทุกเส้น ตอนที่ออกมาจากเส้นชีวิตเป็นตอนโคนของเส้นนี้ ตอนที่พุ่งไปหาเนินครอบครัวเป็นตอนปลายของเส้นจาก เส้นจากในมือหนึ่ง ๆ อาจจะเกิดขึ้นหลาย ๆ เส้นเช่นเดียวกับเส้นอื่น ๆ ก็ได้

หมายเลข ๑๗ เส้นโรคหรือเส้นวาสนาร้อนใจ เส้นโรคหรือเส้นวาสนาร้อนใจเส้นนี้จะเกิดขึ้นที่เนินโรคแห่งเดียว เส้นโรคหรือเส้นวาสนาร้อนใจจะเกิดขึ้นเป็นรูปทะแยงออกจากเส้นชีวิต พุ่งปลายไปตามเนินโรคไปหาท่อนปลายของเส้นสมอง เส้นโรคบางเส้นโคนติดอยู่กับเส้นชีวิต บางเส้นเกิดขึ้นลอย ๆ โคนของเส้นโรคคือตอนที่อยู่ใกล้กับเส้นชีวิต ตอนปลายของเส้นนี้คือตอนที่พุ่งไปหาท่อนปลายของเส้นสมอง เส้นโรคหรือเส้นวาสนาร้อนใจบางมืออาจจะเกิดขึ้นหลาย ๆ เส้นก็ได้

หมายเลข ๑๘ เส้นวิ่งเต้น เส้นวิ่งเต้นรูปร่างเหมือนง่ามไม้ที่สำหรับผูกหนังสติ๊ก ตอนที่เป็นง่ามคือตอนโคนของเส้นนี้ ตอนที่เข้ามาเป็นเส้นเดียวกันเป็นตอนปลายของเส้นวิ่งเต้น เส้นวิ่งเต้นสามารถจะเกิดขึ้นได้ในที่หลาย ๆ แห่ง เช่นอาจจะเกิดขึ้นที่เนินวิปริต เกิดขึ้นที่เนินอ่อนโยน เกิดขึ้นภายใต้เส้นสมอง เกิดขึ้นบนเส้นสมอง เส้นวิ่งเต้นจะเกิดขึ้นที่ใดก็ตามแต่รูปร่างของเส้นวิ่งเต้นจะไม่เปลี่ยนแปลงเป็นอย่างอื่น คือจะมีลักษณะเหมือนง่ามหนังสติ๊กอยู่เสมอไป บางเส้นจะเห็นชัดเจน แต่บางเส้นจะเห็นเป็นเส้นพร่า ๆ ก็มี เส้นวิ่งเต้นจะเกิดขึ้นได้หลาย ๆเส้นเช่นเดียวกัน

หมายเลข ๑๙ เส้นเดินทาง เส้นเดินทางเป็นเส้นที่เกิดขึ้นเป็นรูปขวางอยู่บนเนินวิปริต แต่ความอันที่จริงแล้วเส้นเดินทางนี้ จะเกิดขึ้นได้เกือบทั้งมือ เช่นเกิดขึ้นที่เนินรวดเร็วหรือเนินอ่อนโยนก็ได้ เกิดขึ้นที่เนินวิปริตก็ได้ และเกิดขึ้นใต้เส้นสมองหรือตอนบนของเส้นสมองก็ได้ แต่พึงทราบว่าเส้นที่เป็นรูปขวางนี้คือเส้นเดินทางทั้งสิ้น โคนของเส้นเดินทางคือตอนที่อยู่ใกล้หรือติดกับเส้นชีวิต ส่วนตอนปลายของเส้นเดินทางคือตอนที่พุ่งไปทางริมมือ และเส้นเดินทางในมือหนึ่ง ๆ อาจจะเกิดขึ้นหลาย ๆ เส้นก็ได้เช่นเดียวกัน

หมายเลข ๒๐ เส้นโรคประสาทหรือเส้นโรคประสาทสมอง เส้นโรคประสาทหรือเส้นโรคประสาทสมองนี้ เป็นเส้นที่ขีดออกจากเส้นชีวิตพุ่งไปหาตอนปลายของเส้นสมอง มีลักษณะเป็นเส้นขีดขวางอยู่ในที่ราบลำบาก เส้นโรคประสาทอาจจะเกิดขึ้นแต่เพียงเส้นเดียว หรือเกิดขึ้นหลาย ๆ เส้นจนถึง ๑๐ เส้นก็ได้ ตอนที่ออกจากเส้นชีวิตเป็นตอนต้นของเส้นโรคประสาทสมอง ส่วนตอนที่พุ่งไปหาท่อนปลายของเส้นสมอง เป็นท่อนปลายของเส้นนี้

หมายเลข ๒๑ เส้นหนี้สิน เส้นหนี้สินมีรูปคล้าย ๆ กับรูปกากะบาด เส้นหนี้สินเกิดขึ้นได้ไม่เลือกที่ คือจะเกิดขึ้นภายในเส้นชีวิตก็ได้ เกิดขึ้นภายนอกเส้นชีวิตก็ได้ เกิดขึ้นบนเส้นหลักฐานก็ได้ เกิดขึ้นบนเส้นสมองก็ได้ เกิดขึ้นแอบกับเส้นวาสนาก็ได้ รวมความว่าเส้นหนี้สินจะเกิดขึ้นได้ทุก ๆ แห่งตลอดทั้งมือเพื่อรวมกับเส้นอื่น ๆ เส้นหนี้สินจะเกิดขึ้นแอบกับเส้นใด ๆ ก็ตามตอนติดกับเส้นนั้น ๆ เป็นตอนโคนของเส้นหนี้สิน ตอนปลายคือตอนที่

ห่างออกมาจากเส้นนั้น ๆ และในมือหนึ่ง ๆ เส้นหนี้สินอาจจะเกิดขึ้นได้หลาย ๆ เส้นเช่นเดียวกัน

หมายเลข ๒๒ เส้นผู้ใหญ่ เส้นผู้ใหญ่เป็นเส้นที่เกิดขึ้นแอบอยู่กับเส้นชีวิตทางภายนอกเส้นชีวิตแห่งเดียว เส้นผู้ใหญ่สามารถจะขึ้นได้ทั้งแต่ตอนต้นของเส้นชีวิตไปหาตอนปลายของเส้นชีวิต ตอนโคนของเส้นผู้ใหญ่คือตอนที่ติดกับเส้นชีวิต ตอนปลายของเส้นผู้ใหญ่คือตอนที่พุ่งห่างเส้นชีวิตออกมา เส้นผู้ใหญ่ปลายจะกลับกันกับเส้นชีวิต คือตอนปลายของเส้นผู้ใหญ่พุ่งกลับมาทางตอนต้นของเส้นชีวิต เส้นผู้ใหญ่ก็เหมือนกันกับเส้นอื่น ๆ คืออาจจะเกิดขึ้นเพียงเส้นเดียวหรือเกิดขึ้นหลาย ๆ เส้นก็ได้ ทั้งจะเกิดขึ้นเป็นเส้นใหญ่ ๆ หรือเล็กมากจนมองไม่เห็นด้วยตาเปล่าก็ได้

หมายเลข ๒๓ เส้นญาติผู้น้อย เส้นญาติผู้น้อยเกิดขึ้นในที่แห่งเดียว คือเกิดขึ้นภายใต้เส้นหัวใจตรงที่ต่อระหว่างเนินสำคัญ กับเนินเรืองคู่ มีรูปร่างเหมือนกากะบาด และเส้นญาติผู้น้อยจะไม่ไปเกิดในที่อื่นอีก ตอนที่ออกมาจากเส้นหัวใจคือตอนโคนของเส้นญาติผู้น้อย ตอนที่พุ่งห่างเส้นหัวใจออกมาเป็นตอนปลายของเส้นนี้ เส้นญาติผู้น้อยอาจจะเกิดขึ้นเป็น ๒–๓ เส้นก็ได้เหมือนกัน แต่มักจะซ้อนกันลงมาไม่ขึ้นเรียงกัน

หมายเลข ๒๔ เส้นญาติผู้ใหญ่ เส้นญาติผู้ใหญ่เกิดขึ้นบนเส้นหัวใจ ตรงที่ต่อระหว่างเนินสำคัญกับเนินเรืองคู่ เส้นญาติผู้ใหญ่มีรูปร่างเป็นกากะบาด เหมือนกันกับเส้นญาติผู้น้อย เป็นแต่ว่าเส้นญาติผู้ใหญ่อยู่ตอนบนของเส้นหัวใจ และเส้นญาติผู้น้อยอยู่ข้างล่างของเส้นหัวใจเท่านั้น ตอนที่ติดกับเส้นหัวใจคือตอนโคนของเส้นญาติผู้ใหญ่ ส่วนทางตอนปลายคือ

ตอนที่พุ่งพ้นเส้นหัวใจออกมา ไม่เคยพบว่าเส้นญาติผู้ใหญ่เกิดขึ้นได้หลาย ๆ เส้น

หมายเลข ๒๕ เส้นหลักฐาน เส้นหลักฐานเป็นเส้นที่แยกออกทางปลายของเส้นชีวิต กระทำให้เส้นชีวิตแตกออกเป็นง่าม เส้นหลักฐานนี้เมื่อแยกออกจากเส้นชีวิตแล้ว บางเส้นก็แยกเข้าไปภายในเส้นชีวิต บางเส้นแยกออกไปภายนอกเส้นชีวิต เส้นหลักฐานส่วนใหญ่เกิดขึ้นที่เนินหลักฐานทั้งสิ้น ตอนที่ติดกับเส้นชีวิตคือตอนโคนของเส้นหลักฐาน ส่วนที่ห่างเส้นชีวิตออกไปเป็นตอนปลายของเส้นหลักฐาน เส้นหลักฐานจะเกิดขึ้นได้หลาย ๆ เส้นเช่นเดียวกับเส้นอื่น ๆ

หมายเลข ๒๖ เส้นลาภ เส้นลาภเป็นเส้นที่เกิดขึ้นแอบอยู่กับเส้นชีวิตกระทำให้เส้นชีวิตมีลักษณะเป็น ๒ เส้นคู่กัน เส้นลาภมีลักษณะเป็นเส้นชีวิตเส้นที่ ๒ เส้นลาภเกิดขึ้นได้ทั้งภายในและภายนอกเส้นชีวิต โคนของเส้นลาภอยู่ทางโคนของเส้นชีวิต และท่อนทางปลายของเส้นลาภ ก็อยู่ทางปลายของเส้นชีวิตเช่นเดียวกัน

หมายเลข ๒๗ เส้นบุตร เส้นบุตรเกิดขึ้นที่เนินเรืองคู่แห่งเดียวแต่มีที่เกิดอยู่ ๒ แห่งด้วยกันคือ เส้นบุตรที่เกิดขึ้นบนเส้นเรืองคู่นั้นแห่งหนึ่ง และเกิดขึ้นทางโคนของเส้นหัวใจอีกแห่งหนึ่ง โดยมากเส้นบุตรที่เกิดขึ้นบนเส้นเรืองคู่มองไม่ค่อยเห็น เส้นบุตรทั้ง ๒ แห่งนี้เส้นบุตรที่เกิดขึ้นทางโคนของเส้นหัวใจมีที่ใช้มากกว่าเส้นบุตรที่เกิดขึ้นบนเส้นเรืองคู่ โคนของเส้นบุตรคือตอนที่ติดกันกับเส้นเรืองคู่ หรือตอนที่ติดกับเส้นหัวใจ ตอนปลายของเส้นบุตรคือตอนที่พุ่งห่างออกจากเส้นทั้ง ๒ นี้ เส้นบุตรเกิดขึ้นได้หลาย ๆ เส้น

การที่ได้บรรยายถึงที่อยู่ของเส้นทั้ง ๒๗ เส้นนี้ ไว้อย่างละเอียดถี่ถ้วน พร้อมทั้งบอกถึงโคนและปลายของเส้นทั้ง ๒๗ เส้นนี้ไว้ด้วย ก็เพื่อต้องการจะให้ผู้ศึกษาเรียนรู้ถึงที่อยู่ของเส้นทั้ง ๒๗ เส้นนี้ไว้ พร้อมทั้งเรียนรู้ถึงโคนและปลายของเส้นทั้ง ๒๗ เส้นนี้ด้วย เพราะต่อไปเมื่อผู้ศึกษาไปอ่านคำบรรยายถึงเรื่องเส้นหนึ่งเส้นใดแล้ว จะต้องอ่านถึงคำว่าโคนหรือปลายของเส้นนั้น ๆ ว่าเป็นอย่างไรด้วย ถ้าและผู้ศึกษาไม่ได้เรียนรู้ถึงที่อยู่ของเส้นทั้ง ๒๗ เส้นนี้ ตลอดจนไม่รู้จักโคนและปลายของเส้นทั้ง ๒๗ เส้นนี้ด้วยแล้ว การอ่านคำบรรยายในบทเรียนบทต่อ ๆ ไปจะไม่เข้าใจเลย เพราะฉะนั้นคำบรรยายที่ได้บรรยายมาแล้วนี้ ถ้าผู้ศึกษาคนใดอ่านแล้วจำไม่ได้ จะต้องใช้วิธีท่องจำอย่างพระที่ท่องบทสวดมนต์ การเรียนในบทต่อ ๆ ไปของผู้ศึกษานั้น ๆ จึงจะไม่พ้นเพื่อนในภายหลัง หรือเพียงแต่อ่านคำบรรยายแล้วพลิกกลับไปดูเส้นนั้น ๆ ในแบบพิมพ์ที่ว่าด้วยเส้นหลักใหญ่ แล้วกำหนดโคนและปลายของเส้นเหล่านี้ให้จำได้ก็จะใช้ได้เช่นเดียวกัน

บทที่ ๖

ว่าด้วยความหมายของเส้นหลัก

อันการศึกษาถึงเรื่องของเส้นหลักต่าง ๆ เท่าที่ได้ศึกษากันมาแล้ว ถ้าจะเปรียบกับการเรียนหนังสือภาษาต่าง ๆ ที่เราเรียนกันอยู่ในเวลานี้ ก็เปรียบเหมือนกับการที่เราเรียนรู้ถึงตัวสระ หรือตัวพยัญชนะในหนังสือภาษานั้น ๆ ซึ่งความรู้ที่ว่านี้ เป็นความรู้ในขั้นมูลฐานเท่านั้น แต่ความรู้ในขั้นมูลฐานนี้แหละ ที่จะทำให้เราอ่านหนังสือภาษานั้น ๆ ออกได้ ถ้าเราไม่รู้วิชาในขั้นมูลฐาน คืออ่านเขียนตัวหนังสือภาษานั้น ๆ ไม่ได้อ่านไม่ออกแล้ว เราก็จะไม่รู้หนังสือภาษานั้นเลย

อันใดก็ตาม การเรียนวิชาการอ่านโคตวิทยุแห่งจักรวาฬนี้ก็เช่นเดียวกัน ผู้ศึกษาจำเป็นจะต้องเรียนวิชานี้ในขั้นมูลฐานนี้ให้จำได้จริง ๆ เสียก่อน จึงค่อยไปเรียนในตอนอื่น ๆ ต่อไป ทั้งความรู้ในขั้นมูลฐานนี้ ก็มีความสำคัญเท่ากับการเรียนหนังสือต่าง ๆ เช่นเดียวกัน คือต้องจำให้ได้และไม่ลืมด้วย

วิชา "การอ่านโคตวิทยุแห่งจักรวาฬ" ในขั้นมูลฐานนั้นคืออะไร ? ถ้าผู้ศึกษาสงสัยดังนี้ก็ขอบอกให้ทราบอีกครั้งหนึ่งว่า วิชาขั้นมูลฐานของวิชา "การอ่านโคตวิทยุแห่งจักรวาฬ" นั้น ก็คือความรู้จากบทที่ ๑ มาถึงบทที่ ๖ นี้เอง เช่นเราจะต้องรู้จักเรียกชื่อส่วนต่าง ๆ ของมือ รู้จักแยกมือออกเป็น

เนินต่าง ๆ รู้จักชื่อของเนินและความหมายของเนิน รู้จักเส้นที่ขึ้นของเส้น รู้จักหัวหางปลายโคนของเส้น (หนังสือมีหัวหางเหมือนกัน) และต่อไปนี้เราจะต้องเรียนให้รู้จักความหมายของเส้นด้วย

อันความหมายของเส้นหลักทั้ง ๒๗ เส้นนี้ นับเป็นความรู้ที่สำคัญที่สุดในการเรียนวิชานี้ อีกอย่างหนึ่ง เพราะถึงเราจะเรียนรู้ชื่อของเส้น ที่ขึ้นของเส้นและปลายโคนของเส้นแล้ว ถ้าเราไม่รู้จักความหมายของเส้น อีกอย่างหนึ่งเราก็จะแปลเรื่องราวที่เส้นเหล่านั้นสัมพันธ์กันอยู่ไม่ออกเลย คือหมายความว่าเราไม่รู้วิชานี้นั่นเอง อันการเรียนถึงความหมายของเส้นหลักนี้ ถ้าจะเปรียบก็เหมือนดังที่คนไทยเราเรียนภาษาอังกฤษก็ได้ การเรียนหนังสือภาษาอังกฤษนั้น เมื่อเราเรียนอ่านเขียนตัวหนังสือตัวนั้น ๆ ได้แล้ว ต่อไปนั้นเราก็ต้องเรียนรู้ถึงความหมายของตัวหนังสืออังกฤษนั้น ๆ ด้วยว่า ตัวหนังสืออังกฤษตัวนั้น ๆ ตรงกับตัวหนังสือไทยว่าอะไร เช่นเราจะต้องเรียนให้รู้ว่าตัว เอ, A. ตรงกับตัว แอ, หรือตัวบี, B ตรงกับตัว บ, หรือตัวที, T ตรงกับตัว ท, ในภาษาไทยเราเป็นต้น เมื่อเรารู้ว่าตัวหนังสืออังกฤษตัวไหนตรงกับตัวหนังสือไทยเราว่าอย่างไรแล้ว เมื่อตัวหนังสืออังกฤษนั้น ๆ ผสมตัวกันเข้า เราก็จะอ่านเป็นสำเนียงออกได้ เช่นเมื่อเราเห็นตัวเอ, กับตัวบี, AB ๒ ตัว ผสมกัน เราก็อ่านออกว่า แอ็บ, หรือเราเห็นตัว บี, เอ, ที BAT ๓ ตัว รวมกันเข้า เราก็อ่านออกว่า แบท, ดังนี้เป็นต้น การที่จะอ่านออกได้นี้ก็เพราะเรารู้ว่าตัวหนังสืออังกฤษตัวนั้น ๆ ตรงกับตัวหนังสือไทยว่าตัวอะไรนั่นเอง แต่ตัวหนังสือภาษาอังกฤษนั้น ๆ เท่าที่เราอ่านออกไปแล้ว เราจะ

ต้องเอามาแปลเป็นข้อความในภาษาไทยอีกทอดหนึ่งจึงจะเข้าใจได้ เช่นคำว่าแอ็บ, หรือแบท, ในภาษาอังกฤษนั้นแปลเป็นไทยว่าอย่างไร

การเรียนวิชาการอ่านโค้ดวิทยุแห่งจักรวาลนี้ก็เช่นเดียวกัน เมื่อเราเรียนรู้จักชื่อของเส้นที่ขึ้นของเส้นแล้ว ต่อไปนั้นเราจะต้องเรียนรู้ความหมายของเส้นอีกทีหนึ่ง ครั้นรู้จักความหมายของเส้นแล้ว เมื่อไปเห็นเส้นหนึ่งเส้นใดบวกกันอยู่ ก็จะอ่านออกเป็นเรื่องราวได้ / โดยเอาความหมายของเส้นทั้ง ๒ เส้นหรือ ๓ เส้นที่บวกกันนั้น มาแปลออกเป็นสำเนียงได้เช่นเดียวกัน ผิดกันก็แต่ว่าอันวิชาการอ่านโค้ดวิทยุแห่งจักรวาลนี้ เมื่อแปลความหมาย ของเส้นออกเป็นสำเนียงแล้ว ก็ไม่ต้องแปลสำเนียงที่อ่านออกมานั้นเป็นภาษาไทยอีกทอดหนึ่ง เหมือนตัวหนังสืออังกฤษที่กล่าวมาแล้ว คือถ้าเราอ่านออกว่าอย่างไรแล้ว ก็จะมีสำเนียงหรือความหมายเป็นภาษาไทยเลยทีเดียว เพราะผู้เรียบเรียงตำรานี้ได้แปลเนินต่าง ๆ และเส้นหลักต่าง ๆ เหล่านี้ออกเป็นภาษาไทยไว้แล้ว สักแต่ว่าเมื่ออ่านเส้นเหล่านี้ออกแล้วไม่เข้าใจเพราะเป็น "โค้ด" บางตัวอาจจะต้องเอามาขยายความออกไปอีกทีหนึ่ง เพื่อให้ผู้ฟังเข้าใจได้ ซึ่งก็เป็นบางตัวหรือบางเส้นเท่านั้น

ต่อไปนี้โปรดท่องจำ หรืออ่านความหมายของเส้นหลักต่าง ๆ ให้จำได้เพื่อจะได้รู้ว่าเมื่อเส้นหลักเส้นใดบวกกันเข้ากับเส้นหลักเส้นใดแล้ว จะอ่านความหมาย ออกเป็นอย่างไรต่อไป

เส้นที่ ๑ คือเส้นชีวิต เส้นชีวิตหมายถึงชีวิต หมายถึงร่างกาย หมายถึงตัวตน หมายถึงความเป็นอยู่ หมายถึงความเป็นไป หมายถึงลำตัว นับตั้งแต่คอลงไป หมายถึงอวัยวะภายใน เช่นกระเพาะอาหารหรือลำไส้ เป็นต้น

เส้นที่ ๒ คือเส้นสมอง เส้นสมองหมายถึงส่วนที่เป็นศีรษะ นับตั้งแต่คอขึ้นไป หมายถึงใบหน้า หู คอ จมูก หมายถึงสมอง เยื่อหุ้มสมอง กระโหลกศีรษะ และส่วนที่เกี่ยวข้องเป็นสมองโดยทั่ว ๆ ไป หมายถึงความรู้สึกนึกคิดที่เกิดขึ้นมาจากสมองด้วย

เส้นที่ ๓ คือเส้นหัวใจ เส้นหัวใจหมายถึงหัวใจ หมายถึงความรัก หมายถึงความรู้สึกนึกคิดที่มุ่งอยู่เสมอ หมายถึงเพศตรงกันข้าม หมายถึงหัวใจหรืออารมณ์ที่เพ่งอยู่เป็นนิจ

เส้นที่ ๔ คือเส้นวาสนา เส้นวาสนาหมายถึงชีวิต หมายถึงความเป็นอยู่ หมายถึงความเป็นไป หมายถึงร่างกาย หมายถึงตัวตน หมายถึงการเงิน หมายถึงการงาน หมายถึงทุก ๆ สิ่งทุก ๆ อย่างที่ทุก ๆ คนจะต้องไปประสพตามกระแสของวาสนาที่มุ่งไปนั้น

เส้นที่ ๕ คือเส้นสำคัญ เส้นสำคัญหมายถึงเรื่องสำคัญ ซึ่งจะเกิดขึ้นกับเจ้าของมือนั้น หมายถึงสิ่งที่จะพุ่งไปอยู่ในความ รู้สึกของผู้อื่น หมายถึงการเงิน หมายถึงการงาน หมายถึงชื่อเสียงและความโด่งดังที่จะพุ่งไปในทางใดทางหนึ่ง

เส้นที่ ๖ คือเส้นเรื่องคู่ เส้นเรื่องคู่หมายถึงเรื่องคู่ว่าจะเป็นอย่างไร

เส้นที่ ๗ คือเส้นคุ้มกัน เส้นคุ้มกันหมายถึงผู้ใหญ่ หมายถึงคู่ครอง หมายถึงคนรัก หมายถึงผู้คุ้มกันรักษาทั้งที่มีตัวตนและไม่มีตัวตน หมายถึงคนภายในครอบครัวหรือวงศาคณาญาติ หมายถึงผู้ที่จะมารักชอบติดต่อกัน หรือเป็นเพื่อนฝูงกันก็ได้

เส้นที่ ๘ คือเส้นกามารมณ์ เส้นกามารมณ์หมายถึงกามารมณ์ หมายถึงความใคร่ หมายถึงความกระสันเสียว หมายถึงอวัยวะทางเพศที่เกี่ยวด้วยกามารมณ์โดยทั่ว ๆ ไป หมายถึงความสัมพันธ์ในทางเพศ

เส้นที่ ๙ คือเส้นอารมณ์ เส้นอารมณ์หมายถึงอารมณ์ หมายถึงความรู้สึกนึกคิด หรือความมุ่งหวังที่คลายออกอยู่เป็นนิจ หมายถึงความมุ่งมาตรปรารถนาที่อยู่ในส่วนลึกของจิตใจ

เส้นที่ ๑๐ คือเส้นเกียรติยศ เส้นเกียรติยศหมายถึงชื่อเสียงหรือเรื่องที่เกี่ยวด้วยเกียรติยศ โดยทั่ว ๆ ไป หรืออาจจะเกี่ยวด้วยความชั่วหรือความไม่มีเกียรติยศก็ได้ ถ้าเส้นเกียรติยศนั้น ๆ แปรรูปไปเป็นอย่างอื่น

เส้นที่ ๑๑ คือเส้นผู้ช่วย เส้นผู้ช่วยหมายถึงผู้ช่วยเหลือ หรือผู้ที่จะเข้ามาติดต่อกันชอบพอกัน หมายถึงผู้อุปถัมภ์ค้ำชู หรือผู้ที่จะเข้ามาคบหาสมาคมกันก็ได้

เส้นที่ ๑๒ คือเส้นมรดก เส้นมรดกหมายถึงมรดก หรือสิ่งที่จะได้เปล่า ๆ โดยมีผู้อื่นให้ หรือจะได้เปล่า ๆ มาโดยทางใดทางหนึ่งก็ได้

เส้นที่ ๑๓ คือเส้นศัตรู เส้นศัตรูหมายถึงศัตรูคู่อาฆาต หรือสิ่งที่จะทำให้เสียหาย หรือหมายถึงสิ่งที่กระทำให้เกิดความกระทบกระเทือนจิตใจ ก่อให้เกิดความเดือดร้อนต่าง ๆ เพราะสิ่งนั้น ๆ ก็ได้

เส้นที่ ๑๔ คือเส้นรุ่งเรือง เส้นรุ่งเรืองหมายถึงความรุ่งเรือง หรือไม่รุ่งเรือง เส้นรุ่งเรืองมีความหมาย ไปถึงเรื่องที่เกี่ยว ด้วยความรัก และจิตใจด้วย

เส้นที่ ๑๕ คือเส้นคู่ เส้นคู่หมายถึงคู่ครองหรือคนรัก ที่เข้ามาชอบพอรักใคร่กันติดต่อกัน เป็นเส้นที่บอกให้รู้ว่าเรื่องคู่ครองคนรักจะเป็นอย่างไร

เส้นที่ ๑๖ คือเส้นจาก เส้นจากหมายถึงการจากไป, การเดินทางไป หมายถึงการมอบหมายสิ่งใดให้ผู้ใด หรือหมายถึงการโอน, การยอมให้ในสิ่งหนึ่งสิ่งใดก็ได้

เส้นที่ ๑๗ คือเส้นโรคหรือเส้นวาสนาร้อนใจ เส้นโรคหรือเส้นวาสนาร้อนใจ หมายถึงการเจ็บป่วย หมายถึงเรื่องที่เกี่ยวด้วยความร้อนอกร้อนใจต่าง ๆ หมายถึงความกลุ้มกลัดหวาดกลัว หรือสิ่งที่กระทำให้เกิดความร้อนรนกระวนกระวายอยู่เสมอเป็นนิจ หมายถึงสิ่งที่กระทำให้กระทบกระเทือนสมองหรือจิตใจ และเรื่องที่ทำให้เกิดความยุ่งยากรุ่มร้อนโดยทั่ว ๆ ไป

เส้นที่ ๑๘ คือเส้นวิ่งเต้น เส้นวิ่งเต้นหมายถึงการเคลื่อนที่ของร่างกายไป ๆ มา ๆ หมายถึงธุระกิจติดต่อที่มีการกระทำอยู่เป็นประจำ หรือหมายถึงกิจการที่วนเวียนอยู่เป็นนิจก็ได้

เส้นที่ ๑๙ คือเส้นเดินทาง เส้นเดินทางหมายถึงการเดินทางไปจากที่อยู่ หรือการเคลื่อนที่ ๆ จะต้องไปในที่ไกล จะเป็นการไป ๆ มา ๆ อยู่เสมอเป็นนิจ หรือจะเป็นการเดินทางชั่วครั้งคราวก็ได้ หรือมีการเดินทางในระยะสั้น ๆ อยู่เป็นประจำ

เส้นที่ ๒๐ คือเส้นโรคประสาทหรือเส้นโรคประสาทสมอง เส้นโรคประสาทหรือเส้นโรคประสาทสมอง หมายถึงสิ่งที่กระทำให้เกิดการกระทบกระเทือนกับประสาทสมอง หรือเรื่องที่เกี่ยวด้วยประสาทสมองจะต้องตริตรอง หรือกระทำให้ประสาทสมองต้องอ่อนไหวไปเพราะเรื่องนั้น ๆ หรือหมายไปถึงสิ่งที่สมองคิดอยู่หรือต้องการอยู่เป็นเนืองนิจก็ได้

เส้นที่ ๒๑ คือเส้นหนี้สิน เส้นหนี้สินหมายไปถึงการกู้การยืม การให้กู้การให้ยืม การรับหมั้น, การลงแชร์, หรือการให้เป็นหนี้สิน หรือกิจการที่มีการผ่อนส่งโดยทั่ว ๆ ไป

เส้นที่ ๒๒ คือเส้นผู้ใหญ่ เส้นผู้ใหญ่หมายถึงผู้ใหญ่ หมายถึงนายงาน หมายถึงกิจการที่กระทำอยู่ หรือหมายถึงผู้ที่มีอำนาจเหนือกว่า หมายถึงผู้ปกครองรักษา

เส้นที่ ๒๓ คือเส้นญาติผู้น้อย เส้นญาติผู้น้อยหมายถึงญาติผู้น้อย เช่น น้อง, หลาน, เหลน, ลูกผู้น้อง, หรือ ลูกน้อง, ลูกจ้าง, คนงาน, หรือหมายถึงคนที่เข้ามาเคารพนับถือกันว่าเป็นเครือญาติกัน แต่มีอายุน้อยกว่าก็ได้

เส้นที่ ๒๔ คือเส้นญาติผู้ใหญ่ เส้นญาติผู้ใหญ่หมายถึงผู้ใหญ่ที่มีศักดิ์เป็นผู้ใหญ่กว่า เช่น พี่, ป้า, น้า, ลุง, หรือคนที่เคารพนับถือกันว่าเป็นญาติผู้ใหญ่ก็ได้

เส้นที่ ๒๕ คือเส้นหลักฐาน เส้นหลักฐานหมายถึงหลักฐาน หลักฐานหมายถึง บ้าน, เรือน, โรง, ที่ดิน, ไร่, นา, โรงงาน, หรืองานที่เป็นหลักฐานก็ได้ หรือหมายถึงเรื่องต่าง ๆ ที่จะเกี่ยวข้องเข้ามาทางหลักฐานทุกชนิดก็ได้

เส้นที่ ๒๖ คือเส้นลาภ เส้นลาภหมายถึงลาภผลหรือการเงิน ที่จะทำให้รู้ว่าตอนใดจะได้หรือจะเสีย การเงินจะดีหรือไม่ดี

เส้นที่ ๒๗ คือเส้นบุตร เส้นบุตรหมายถึงความเป็นไปของบุตรและจำนวนบุตร หรือเมื่อได้บุตรคนใดเจ้าของมือนั้นจะเป็นอย่างไรบ้าง ก็จะรู้ได้จากเส้นบุตรนี้

ต่อไปนี้ ให้ผู้ศึกษาทำการศึกษาหรือท่องจำความหมายของเส้นหลักต่าง ๆ แต่เพียงย่อ ๆ เพื่อเอามาประกอบกับการเล่าเรียนวิชานี้ต่อไป แต่ความหมายของเส้นหลักที่ย่อลงมากแล้วนี้ เมื่อเอามาประกอบเป็นคำแปลในหลักวิชานี้แล้ว จะทำให้ความเข้าใจนั้นหดสั้นเข้า นอกจากว่าเมื่อผู้ศึกษา ๆ ความหมายย่อแล้ว ก็จะต้องศึกษาความหมายอย่างละเอียดไว้ด้วย เพราะความหมายอย่างละเอียดเท่านั้น จึงจะนำผู้ศึกษาไปแปลเส้นต่าง ๆ ที่สัมพันธ์กันอยู่ให้ออกได้ และความหมายที่แปลออกนั้นก็จะกระจ่างแจ้งมากด้วย ความหมายของเส้นหลักต่าง ๆ ที่ย่อลงแล้วมีดังนี้คือ

๑. "เส้นชีวิต" หมายถึงร่างกาย
๒. "เส้นสมอง" หมายถึงความคิด
๓. "เส้นหัวใจ" หมายถึงความรัก
๔. "เส้นวาสนา" หมายถึงการเงินหรือการงาน
๕. "เส้นสำคัญ" หมายถึงเรื่องโด่งดัง
๖. "เส้นเรื่องคู่" หมายถึงเรื่องคู่
๗. "เส้นคุ้มกัน" หมายถึงผู้อุปถัมภ์หรือคู่ครอง
๘. "เส้นกามารมณ์" หมายถึงความใคร่
๙. "เส้นอารมณ์" หมายถึงอารมณ์
๑๐. "เส้นเกียรติยศ" หมายถึงชื่อเสียง
๑๑. "เส้นผู้ช่วย" หมายถึงผู้ช่วย
๑๒. "เส้นมรดก" หมายถึงของที่จะได้เปล่า ๆ
๑๓. "เส้นศัตรู" หมายถึงศัตรู

๑๔. "เส้นรุ่งเรือง" หมายถึงความรุ่งเรือง
๑๕. "เส้นคู่" หมายถึงคู่ครองคนรัก
๑๖. "เส้นจาก" หมายถึงการจากไป
๑๗. "เส้นวาสนาร้อนใจ" หมายถึงเรื่องร้อนใจ
๑๘. "เส้นวิ่งเต้น" หมายถึงธุระกิจติดต่อ
๑๙. "เส้นเดินทาง" หมายถึงการเดินทาง
๒๐. "เส้นโรคประสาท" หมายถึงประสาทสมอง
๒๑. "เส้นหนี้สิน" หมายถึงหนี้สิน
๒๒. "เส้นผู้ใหญ่" หมายถึงผู้ใหญ่
๒๓. "เส้นญาติผู้น้อย" หมายถึงญาติผู้น้อย
๒๔. "เส้นญาติผู้ใหญ่" หามยถึงญาติผู้ใหญ่
๒๕. "เส้นหลักฐาน" หมายถึงหลักทรัพย์
๒๖. "เส้นลาภ" หมายถึงการเงิน
๒๗. "เส้นบุตร" หมายถึงบุตร

การที่ได้นำความหมายของเส้นหลักต่าง ๆ แต่ย่อ ๆ มาอธิบายไว้ในที่นี้ ก็เพื่อให้ผู้ศึกษาได้ทำการท่องจำ หรือให้รู้จักใช้คำพูดที่ย่อ ๆ เมื่อจะอธิบายหรือกล่าวถึงหลักวิชานี้ เพราะถ้าจะอธิบายความหมายของหลักวิชา ตามความหมายของเส้นหลักอย่างละเอียดแล้ว การอธิบายนั้น ๆ ก็จะเป็นการยืดยาวมากเกินไป จึงได้ทำการย่อความหมายให้สั้นลง เพื่อให้ผู้ศึกษาที่มีความชำนาญดีแล้ว ภายหลังเมื่อไปสั่งสอนผู้อื่นอีก ก็จะได้ย่อคำบรรยายนั้นลงได้ เหมือนดังที่เราชอบเขียนหลายสิ่งหลายอย่างเป็นคำย่อ เช่น ตำรวจเราเขียนว่า ตร. หรือรถไฟเราเขียนว่า รฟ. เป็นต้น ราคอื่น ๆ

ก็ชอบใช้คำย่อเหมือน ๆ กัน แต่คำย่อนี้เมื่อเราใช้คำย่อแล้ว เราก็จะต้องรู้จักคำเต็มของคำย่อนั้นด้วย มิใช่ว่าเมื่อเรารู้แต่คำย่อแล้วไม่รู้จักคำเต็มก็ใช้ไม่ได้ สมมติว่าเรารู้จักคำย่อว่า ตร. แต่ถ้าเราไม่รู้ว่า ตร. นี้แปลว่าตำรวจ เรื่องมันก็คือเราไม่รู้ความหมายของคำย่อนั้นเอง เรื่องนี้ฉันใดก็ตามเมื่อผู้ศึกษาทำการศึกษาความหมายของเส้นหลักย่อในวิชานี้แล้ว จะต้องรู้ความหมายอย่างละเอียดของเส้นหลักนี้ด้วย ว่าเส้นหลักเส้นไหนมีความหมายละเอียดว่าอย่างไร จึงจะทำให้มีความรู้ในวิชานี้แตกฉานยิ่งขึ้น

ข้อความที่ควรจำ เมื่อผู้ศึกษาอ่านความหมายของเส้นหลักต่าง ๆ จบลงแล้ว ก่อนที่จะผ่านการเรียนในบทนี้ไป จะต้องท่องความหมายของเส้นหลักต่าง ๆ เหล่านี้ให้จำได้เสียก่อน เพราะความหมายของเส้นหลักเป็นบทเรียนที่สำคัญที่สุดในวิชานี้ เนื่องจากว่าถ้าผู้ศึกษา ไม่ทราบความหมาย ของเส้นหลักแล้ว เมื่อไปเห็นเส้นหลักกับเส้นหลักบวกกันก็จะไม่เข้าใจหรือแปลไม่ได้ แต่ถ้าผู้ศึกษารู้จักความหมายของเส้นหลักทุก ๆ เส้นดีแล้ว ก็จะอ่านเส้นที่บวกกันอยู่นั้นให้ออกเป็นข้อความได้ทั้งสิ้น

เรื่องความหมายของเส้นหลักนี้ เป็นเรื่องสำคัญที่สุดเรื่องหนึ่งในการเรียนวิชานี้ เพราะความหมายของเส้นหลักนี่เอง จึงจะนำผู้ศึกษาไปสู่การพยากรณ์ที่ถูกต้องได้ เรื่องเกี่ยวด้วยความหมายของเส้นหลักนี้ ในวิชาหัตถศาสตร์เดิม ๆ เท่าที่มีอยู่ในตำราทั้งโลก ยังไม่มีใครเข้าใจในเรื่องนี้เลย คือไม่เคยมีใครทราบว่า เส้นหลักนั้น ๆ มีความหมายว่าอย่างไรนั่นเอง ในที่นี้จะขอยกตัวอย่างที่ตำราเดิม ๆ เข้าใจผิดกันมาแต่โบราณให้ฟังสักเรื่องหนึ่ง

เรื่องนี้ก็คือเรื่องที่เกี่ยวด้วยเส้นวาสนา เส้นวาสนาในเก่า ๆ นั้นเข้าใจแต่เพียงว่า ถ้ามีเส้นวาสนาแล้วก็ซึ่งย่อมจะเข้าใจไปว่าเส้นวาสนานั้นหมายถึง การเงิน หรือเกียรติยศหรือเสียงอย่างใดอย่างหนึ่งในทำนองนี้ อันเป็นความเข้าใจที่ผิดพลาดอย่างมากมาย จนกระทั่งพูดกันไปพูดกันมา เมื่อใครต่อใครจะดูลายมือก็มักถามว่า เรามีเส้นวาสนาหรือไม่ ? ซึ่งตามความเข้าใจของผู้ถามนั้นเข้าใจว่า การมีเส้นวาสนานั้นเป็นเรื่องที่ดีเลิศนั่นเอง

เรื่องที่ได้เข้าใจกันไปเช่นนี้ ก็เพราะพวกที่เรียนดูลายมืออย่างงู ๆ ปลา ๆ มักเอามาพูดกัน หรือต่างคนต่างอวดกันว่าดูลายมือเป็นนั่นเอง เพราะพวกนี้เมื่อดูไม่เป็นแล้วต่างก็ทำไบ้รีเบ้ว่า คุณนี้มีเส้นวาสนาดีอย่างนั้นอย่างนี้ ซึ่งความจริงแล้วพวกนี้ไม่รู้ว่าเส้นวาสนาที่เห็นอยู่นั้นแปลว่าอะไร บางคนดูไม่เป็นก็ทำเป็นดูเป็นกลับบอกกับคนที่มาดูว่า เย็น ๆ ดูไม่ได้ต้องดูเช้า ๆ อะไรทำนองนี้ ซึ่งทำให้อดขำไม่ได้ว่า คนที่อ่านหนังสือออกแล้วจะต้องอ่านแต่เช้า ๆ เย็น ๆ อ่านไม่ออก ส่วนผู้ศึกษาเกี่ยวด้วยความหมายของเส้นวาสนาในตำรานี้แล้วคน ๆ นั้นก็จะไม่ถามถึงนี้อีก เพราะเส้นวาสนานั้นในขั้นแรกเขาหมายถึงชีวิต ถ้ามีเส้นหนึ่งเส้นใดแสดงไว้อย่างชัดเจนบนเส้นวาสนานั้นแล้ว อาจจะหมายถึงการสิ้นสุดชีวิตของผู้นั้นในระยะนั้นก็ได้ หรือหมายถึงชีวิตของเขาจะเกิดการเปลี่ยนแปลงอย่างใด ๆ ขึ้นก็ได้ เส้นวาสนาย่อมหมายถึงความเป็นไปทุกชนิด เช่นอาจจะรวย อาจจะจน อาจจะติดคุกติดตาราง อาจจะหมดตัวหรือล้มละลายลง หรืออาจจะพิการ หรืออาจจะถึงกับเส้นโลหิตในสมองแตกตาย หรือบอกไว้ว่าจะหาเงินได้ง่าย ๆ หรือจะหาเงินได้ด้วยความยากลำบาก หรือได้เลื่อนยศ เลื่อนตำแหน่งใด ๆ ก็ ย่อมแสดงไว้ด้วยเส้นวาสนานี้ทั้งสิ้น ส่วนเส้นวาสนาที่หมายถึงการงานนั้นเล่า ย่อมหมายไป

ถึงว่าการงานที่เขาทำอยู่นั้นเป็นงานอะไร เป็นงานที่สบายหรือเป็นงานที่ยากลำบาก เป็นงานที่มีเกียรติยศหรือเป็นงานที่ใช้แต่เรี่ยวแรงอย่างเดียว และเส้นวาสนานี้ย่อมจะบอกไปถึงการงานบางสิ่งบางอย่าง ที่ผู้หนึ่งผู้ใดทำอยู่ว่าเป็นการงานอะไรก็ได้อีกด้วย ซึ่งได้แยกประเภทการงานไว้ด้วยเส้นวาสนาที่มีรูปร่างต่าง ๆ กัน อนึ่งถ้าเรารู้จักเส้นหลักต่าง ๆ และความหมายของเส้นหลักนั้น ๆ แล้ว ไม่ว่าเส้นในมือใดจะสัมพันธ์กันยุ่งเหยิงอย่างไร เราก็จะอ่านเส้นที่สัมพันธ์กันนั้นให้ออกเป็นเรื่องราวได้ทั้งสิ้น

เมื่อได้บรรยายถึงเรื่องความหมายของเส้นหลักต่าง ๆ ให้ทราบพอสมควรแล้ว ต่อไปนี้จะเอาของจริงมาให้ดูเสียบ้าง เพื่อจะให้เห็นว่าหลักเกณฑ์ในวิชาที่บรรยายมานี้ ตรงกันกับเส้นในลายมือของคนทั่ว ๆ ไปหรือไม่ ไม่ใช่พูดไปแต่ในตำราครั้นไปดูลายมือจริงกลับไม่รู้เรื่อง และถ้าไม่เอาเส้นบนลายมือจริงมาแสดงให้ดูเสียบ้างแล้ว ก็เหมือนศิษย์บางคนที่เคยเรียนวิชานี้มาจนกระทั่งสอบได้ แต่ไม่ค่อยจะเชื่อถือในหลักวิชาเท่าใดนัก เพราะตนเองมักมุ่งหน้าจะเรียนแต่ในตำราอย่างเดียว ไม่ยอมดูลายมือจริง ๆ ว่าตรงกับที่ตำราบรรยายไว้หรือไม่ ผู้ศึกษาบางคนอาจจะคิดว่าวิชานี้คงจะเรียนกันได้ง่าย ๆ แต่ไม่มีใครสักคนเดียวที่จะคิดว่าวิชานี้เรียนยาก เมื่อรับเรียนเข้าก็มักคิดไปว่า ผู้บรรยาย ๆ ไปตามเรื่องตามราว ซึ่งหาความจริงไม่ได้ จึงเลยพาลไม่เชื่อเอาเสียง่าย ๆ เมื่อความเชื่อไม่มีความศรัทธาก็เสื่อม เรื่องที่จะเรียนวิชาให้รู้นี้ได้นั้น ก็ไม่มีวันที่จะรู้เช่นเดียวกัน เรื่องนี้จะไม่โทษใครว่าผิดพลาดหรือไรทั้งสิ้น เพราะเป็นเรื่องธรรมดาของมนุษย์เรา เมื่อมีอะไรใหม่ ๆ ที่เขาเพิ่งค้นพบ มนุษย์ก็มักไม่เชื่อเสียก่อนเสมอ และมักจะ

คิดไปต่าง ๆ นา ๆ เหมือนเมื่อเรือไฟที่ทำด้วยเหล็กเข้ามาถึงเมืองไทยใหม่ ๆ คนที่ไปเห็นมา ๆ บอกเพื่อนว่า เขาไปเห็นฝรั่งทำลำเภายนต์ด้วยเหล็กแล่นไปได้ แต่ผู้ที่ไม่เคยไปเห็นด้วยตากลับไม่เชื่อ ผลสุดท้ายต้องเอาบาตรพระมาลอยน้ำให้ดู จึงเชื่อว่าอาจจะเป็นไปได้

เรื่องการอธิบาย เกี่ยวด้วยวิชาการอ่านโค้ตวิทยุแห่งจักรวาฬนี้ก็เช่นเดียวกัน เนื่องจากการเรียนตามตำรานี้ เป็นการเรียนวิชาตามแผนใหม่ เมื่อได้อธิบายไปแล้วไม่เอาหลักฐานมาแสดงเสียบ้าง ก็เหมือนไม่เอาบาตรมาลอยน้ำให้ดู กลัวว่าผู้ศึกษาไม่เชื่อกลับทอดทิ้งเสีย ก็จะทำให้พลาดหวังที่จะรอบรู้ในวิชาที่ประเสริฐสุดนี้ได้ แต่ถ้าได้เอาบาตรมาลอยน้ำให้ดูแล้วยังไม่เชื่อถืออยู่อีก ก็เป็นอันจำจนด้วยเกล้า เพราะไม่รู้จะทำอย่างไรให้เชื่อได้ เมื่อได้นำภาพลายมือจริงเท่าที่ได้พิมพ์ไว้ให้ดูนี้แล้ว ท่านผู้ที่ไม่เชื่อมาก่อนให้ไปเปิดวิชาหัตถศาสตร์เดิม ๆ เท่าที่มีอยู่ทั่วโลกอ่านเสียก่อน ถ้าและคำบรรยายในตำรานั้น ๆ อ่านเส้นที่อยู่บนลายมือนี้ไม่ออก เอาแต่เพียงให้รู้ว่าเส้นในลายมือนี้มีชื่อว่าอย่างไรบ้าง และมีความหมายว่าอย่างไรเท่านั้นถ้าไปพลิกตำราหมดโลกอ่านไม่ออกแล้ว จึงค่อยมาพลิกอ่านคำบรรยายที่บรรยายไว้ในตำรานี้ต่อไปว่า จะตรงกันกับหลักวิชาที่บรรยายแล้วหรือไม่อย่างไร เรื่องนี้เชื่อว่าผู้ที่ไปพลิกตำราวิชาหัตถศาสตร์เดิม ๆ นั้นจะเหนื่อยเปล่า คือไม่สามารถจะอธิบายเพียงแค่ชื่อของเส้นต่าง ๆ เหล่านี้ได้เลย นอกจากวิชาการอ่านโค้ตวิทยุแห่งจักรวาฬนี้เท่านั้น จึงจะอ่านเส้นบนลายมือนี้ออกและสามารถจะทราบความหมายของเส้นเหล่านี้ได้ทุก ๆ เส้นด้วย

ภาพลายมือจริงที่ ๑
แสดงเส้นหลักต่าง ๆ บนลายมือจริงซึ่งตรงกับหลักวิชา

การที่ได้นำภาพลายมือนี้มาลงไว้ให้ผู้ศึกษาดูนั้น ไม่ใช่เพื่อให้ผู้ดูแล้วแปลเส้นที่อยู่ในลายมือนี้ว่าอย่างไร เพราะการแปลเส้นต่าง ๆ ออกไปเป็นความหมายอย่างใดนั้น จะต้องเรียนต่อไปอีกในภายหลัง สำหรับในบทนี้ไม่ใช่ถึงตอนที่จะสอนให้ผู้ศึกษาแปลเส้นเหล่านี้ออกเป็นข้อความ ต้องการแต่จะให้ผู้ศึกษาดูในลายมือนี้แล้ว พลิกไปเทียบเคียงกับบทเรียนที่ว่าด้วยเส้นหลักใหญ่ ๒๗ เส้นที่แสดงไว้ในหลักวิชาดูว่า อันเส้นที่เกิดขึ้นในลายมือจริงนี้ตรงกับหลักวิชาที่ได้เรียนมาแล้วหรือไม่ เพราะการที่เราจะเรียนให้รู้จักเส้นทุก ๆ เส้นในลายมือทุก ๆ ลายมือนั้น เป็นความสำคัญอันดับแรกในการเรียนวิชานี้ เนื่องจากว่าถ้าเราแบมือใครขึ้นมาดูแล้ว แต่เราไม่รู้จักเส้นในลายมือนั้นว่าเส้นในลายมือนั้นชื่อเส้นอะไรบ้างแล้ว การที่เราจะแปลข้อความในลายมือนั้น ๆ ให้ออกเป็นความหมายได้นั้นก็จะหมดหวังทันที เหมือนหนึ่งเราเรียนหนังสือถ้าไม่รู้จักตัวสระหรือพยัญชนะแล้วการที่จะอ่านหนังสือนั้น ๆ ให้ออกก็อย่าพึงหวังเช่นเดียวกัน

ต่อไปนี้ให้ผู้ศึกษาดูเส้นตามหมายเลขในลายมือจริงที่พิมพ์ไว้นี้ เมื่ออ่านเส้นใดตามหมายเลขใดแล้ว ให้เปิดไปดูในบทเรียนที่ว่าด้วยเส้นนั้น ๆ ว่าตรงกันกับเส้นในลายมือจริงหรือไม่ และต้องให้เข้าใจด้วยว่าเส้นในลายมือจริงนั้น เท่าที่เขาอ่านออกเป็นเรื่องราวได้ก็เพราะเขาอ่านเส้นหลักที่สัมพันธ์กันนั้นออกได้ ถ้าผู้ศึกษาจำความหมายของเส้น จำความหมายของเนินได้แล้ว จะอ่านออกเป็นเรื่องราวบ้างก็ได้ แต่ในบทเรียนบทนี้ ผู้บรรยายจะยังไม่สอนวิธีอ่านเส้นที่สัมพันธ์กันอยู่ เพราะผู้ศึกษาจะต้องเรียนว่าด้วยหลักเกณฑ์อื่น ๆ ที่เกี่ยวข้องกันให้จบเสียก่อน จากนั้นจึงจะค่อยมาหัดเรียนถึงวิธีการอ่านความหมายของเส้นที่บวกกันอยู่ต่อไป

หมายเลข ๑ คือเส้นบุตร เส้นบุตรที่แยกลงข้างล่างหมายถึงบุตรชาย เส้นบุตรที่แยกขึ้นข้างบนหมายถึงบุตรหญิง (ดูในลายมือจริงแล้วเปิดไปดูในหลักวิชาที่ว่าด้วยเส้นบุตร)

หมายเลข ๒ คือเส้นหุ้นส่วน (เส้นนี้เป็นเครื่องหมายจำเพาะแต่รวมเส้นวาสนาร้อนใจกับเส้นศัตรูเข้าไว้กับเส้นนี้ด้วย) ระยะของเส้นหุ้นส่วนนับตั้งแต่เส้นวาสนาร้อนใจ (หมายเลข ๒๑) พุ่งขึ้นมา จนถึงที่ต่อกับเส้นศัตรูแล้วโยกไปเป็นเกาะอยู่กับวาสนา (ดูในลายมือจริงแล้วเปิดดูในหลักวิชา ว่าด้วยเส้นวาสนาร้อนใจและเส้นศัตรู)

หมายเลข ๓ คือเส้นเรือนคู่ (เปิดไปดูในหลักวิชาว่าด้วยเส้นเรือนคู่)

หมายเลข ๔ คือเส้นผู้ช่วย (เปิดไปดูในหลักวิชาว่าด้วยเส้นผู้ช่วย)

หมายเลข ๕ คือท่อนปลายของเส้นสำคัญที่โยกไปลงที่ช่องเสียหาย

หมายเลข ๖ คือเส้นสำคัญตอนที่ตรงขึ้นไป และที่ตรงจุดหมายเลข ๖ นั้น จะเห็นเส้นผู้ช่วยอีก ๒ เส้นพุ่งตรงมาหาเส้นสำคัญอยู่ด้วย (เปิดไปดูหลักวิชาว่าด้วยเส้นสำคัญกับเส้นผู้ช่วย)

หมายเลข ๗ คือเส้นสำคัญที่เกิดขึ้นลอย ๆ ในช่องผิดหวัง เส้นนี้ใช้เป็นตัวแทนของช่อง

หมายเลข ๘ คือ เส้น เกียรติยศ ซึ่งต่อกับ เส้นหัว ใจอยู่ที่ เนินร้อนรน อ่านความหมายของเนิน และความหมายของเส้นเกียรติยศรวมกัน (เปิดไปดูหลักวิชาว่าด้วยเส้นเกียรติยศ)

หมายเลข ๙ คือท่อนปลายของเส้นหัวใจที่พุ่งไปลงที่ช่องหมดเปลือง พยากรณ์ตามความหมายของช่องและเส้นหัวใจรวมกัน (เปิดไปดูหลักวิชาว่าด้วยเส้นหัวใจ)

หมายเลข ๑๐ คือเส้นอารมณ์ซึ่งเกิดขึ้นเป็นเส้นราง ๆ บนเนินอารมณ์

หมายเลข ๑๑ คือตอนโคนของเส้นสมองที่แตกออกเป็นง่าม (เปิดไปดูหลักวิชาว่าด้วยเส้นสมอง)

หมายเลข ๑๒ คือเส้นคู่ ๓ เส้นซึ่งเกิดขึ้นที่เนินศุกร์ อ่านความหมายของเนินกับเส้นคู่รวมกัน ซึ่งหมายถึงอายุยังน้อยนั้นมีคนรัก ๓ คน แต่เจ้าของมือนี้กลัวจึงไม่ได้กัน (เปิดไปอ่านบทที่ว่าด้วยเนินศุกร์ และเส้นคู่)

หมายเลข ๑๓ คือเส้นคู่ที่โคนเป็นเส้นผู้ใหญ่ (เปิดไปอ่านหลักวิชาว่าด้วยเส้นคู่และเส้นผู้ใหญ่)

หมายเลข ๑๔ คือเส้นคุ้มกัน เส้นคุ้มกันในมือนี้มีอยู่หลายเส้น (เปิดไปดูในหลักวิชาว่าด้วยเส้นคุ้มกัน)

หมายเลข ๑๕ คือเส้นที่ตัดผ่านจากเส้นชีวิตไปหาเส้นสมอง คือเส้นโรคประสาทสมอง (เปิดไปดูในหลักวิชาว่าด้วยเส้นโรคประสาทสมอง)

หมายเลข ๑๖ คือเส้นวาสนา ซึ่งตอนปลายเป็นสี่เหลี่ยมผืนผ้าอยู่บนเส้นสมอง(เปิดไปดูในหลักวิชาว่าด้วยเส้นวาสนา)

หมายเลข ๑๗ คือเส้นหลักฐาน เส้นหลักฐานในมือนี้แยกออกเป็นหลาย ๆ เหลี่ยม ซึ่งหมายถึงมีที่ดินบ้านช่องหลาย ๆ แห่ง (เปิดไปดูในหลักวิชาว่าด้วยเส้นหลักฐาน)

หมายเลข ๑๘ คือท่อนปลายของเส้นสมองที่ขาดลงมาอยู่ที่เนินวิปริต (เส้นนี้ให้ผู้ศึกษาจดจำสังเกตไว้ คือเส้นที่ลงมาจากทางเดียวกันกับเส้นสมองนั้นจะต้องเป็นเส้นสมองทั้งสิ้น แม้ว่าเส้นนี้จะขาดออกเป็นตอน ๆ ก็ตาม)

หมายเลข ๑๙ เส้นเดินทาง เส้นเดินทางเส้นนี้ตอนโคนที่อยู่ติดกันกับเส้นวาสนานั้นแตกออกเป็นง่าม จึงเป็นทั้งเส้นเดินทางและเป็นทั้งเส้นวิ่งเต้นรวมกัน (เปิดไปดูรูปร่างของเส้นวิ่งเต้น และเส้นเดินทางในหลักวิชา)

หมายเลข ๒๐ คือเส้นหนี้สิน เส้นหนี้สินตามภาพในหลักวิชา ผู้ศึกษาจะเห็นได้ว่าเส้นนั้นอยู่ติดกับเส้นชีวิต แต่เส้นหนี้สินในมือนี้อยู่ติดกับเส้นวาสนาได้อธิบายไว้แล้วว่า เส้นหนี้สินนั้นจะเกิดขึ้นได้หลาย ๆ แห่ง

หมายเลข ๒๑ คือเส้นวาสนาร้อนใจ เส้นวาสนาร้อนใจเส้นนี้เป็นทั้งเส้นใช้หนี้ และเป็นทั้งเส้นหุ้นส่วน เวลาอ่านต้องอ่านรวมความหมายทั้งหมดเข้าด้วยกัน คือหุ้นส่วนก็ทำให้ร้อนใจ เวลาจะใช้หนี้ก็ร้อนใจ

เท่าที่ได้นำลายมือจริงมาแสดงไว้ในที่นี้ ก็เพื่อต้องการจะให้ผู้ศึกษาได้เห็นว่า อันเส้นในลายมือจริง ๆ นั้นก็คือเส้นต่าง ๆ เท่าที่มีอยู่ในหลักวิชานั่นเอง การที่ผู้ศึกษาจะรู้วิชานี้ได้ ขั้นแรกที่จะต้องรู้ต้องเรียนก็คือเมื่อเปิดฝ่ามือหนึ่งฝ่ามือใดขึ้นมาแล้ว ผู้ศึกษาจำเป็นต้องรู้จักชื่อเส้นต่าง ๆ ในมือนั้นเสียก่อนทุก ๆ เส้น ต่อไปนั้นจึงจะพยากรณ์เรื่องต่าง ๆ ของลายมือนั้นได้ เท่าที่บรรยายมาแล้วนี้ผู้ศึกษาย่อมจะเชื่อแน่ได้ว่า ตำรานี้เล่มเดียวเท่านั้นที่สามารถจะอ่านเส้นทุก ๆ เส้นบนลายมือของคนเราให้ออกได้ จากนี้ให้เรียนในบทต่อ ๆ ไปอีก

บทที่ ๗

แสดงเส้นหลักบนลายมือจริง

เมื่อผู้ศึกษาได้ทำการศึกษาเรื่องราวของเส้นหลักต่าง ๆ ที่กล่าวมาในบทที่ ๕–๖ จบลงแล้ว (คำว่าศึกษาจบลง หมายความว่าผู้ศึกษานั้น ๆ จะต้องจำชื่อของเส้น ที่ขึ้นของเส้น ความหมายของเส้นให้ได้อย่างเรียบร้อย) ต่อจากนั้นผู้ศึกษาจึงจะเริ่มมาทำการศึกษาเล่าเรียนในบทที่ ๗ นี้ต่อไปอีก

สำหรับในบทที่ ๗ นี้ให้ผู้ศึกษาเรียนดูเส้นหลักต่าง ๆ ตามหลักวิชาซึ่งเกิดขึ้นบนลายมือจริง ๆ เพราะในตำราเดิม ๆ ที่ทำไว้มักพูดไปแต่ในตำราอย่างเดียว ส่วนเส้นจริง ๆ บนลายมือคนจริง ๆ นั้น พยายามหาอยู่ถึง ๒๐–๓๐ ปีไม่พบก็มี การทำตำราตามแบบนี้ผู้บรรยายเชื่อว่า แม้ผู้ศึกษานั้น ๆ จะทำการศึกษาเล่าเรียนอย่างแท้จริงสักเพียงใดก็ตาม ก็ไม่มีทางที่จะอ่านเส้นบนลายมือของคนจริง ๆ ให้ออกได้เลย ส่วนพวกที่ชอบคุยหรือพูดว่าอ่านออกนั้น ก็มีแต่นักโกหกหรือนักฉวยโอกาสเท่านั้นจึงจะชอบกระทำดังนี้เหมือนช่วยกันกระทำให้ผู้ต้องการจะศึกษาเล่าเรียนอย่างแท้จริงนั้น เข้ารกเข้าพงกันต่อไปอีกเรื่อย ๆ

การเรียนวิชาดูลายมือนี้จากประสพการณ์ที่ผ่านมาแล้วนานปี ได้พบเห็นผู้ศึกษาเป็นจำนวนมาก พออ่านตำราถึงก็ต้องการจะพยากรณ์ให้ได้

อย่างทันทีทันใด ถ้าเป็นเช่นนี้แล้วก็พยากรณ์ได้เลยว่า ผู้ศึกษานั้น ๆ ไม่มีทางที่จะรู้วิชานี้ได้เป็นอันขาด ผู้ที่จะรู้วิชานี้ได้นั้นจะต้องค่อยเรียนค่อยจำไปทีละบท ๒ บทจึงจะรู้ได้

สำหรับบทที่ ๗ นี้ให้ผู้ศึกษาหัดดูเส้นหลักต่าง ๆ บนลายมือจริงต่อไป การศึกษาตำรานี้เมื่อผู้ศึกษาอ่านหลักวิชาไปแล้ว ผู้ศึกษานั้น ๆ อาจจะสงสัยอยู่บ้างก็ได้ ถึงแม้ผู้ที่เคยเรียนจากตำราเก่า ๆ มาแล้ว หรือเคยดูลายมือคนเรามาบ้างแล้วก็ตาม ก็ไม่มีใครเคยคิดว่าก่อนที่จะรู้วิชานั้น จำเป็นจะต้องอ่านเส้นบนลายมือต่าง ๆ ให้ออกทุก ๆ เส้นเสียก่อน เหมือนหนึ่งการอ่านหนังสือซึ่งจำเป็นจะต้องอ่านให้ออกทุก ๆ ตัว ยิ่งผู้ที่เรียนมาจากตำราเดิม ๆ มาแล้ว เมื่อมองดูในมือทุก ๆ มือ อย่างมากก็จะรู้จักเพียง ๔-๕ เส้นเท่านั้น ทั้งยังไม่รู้เสียด้วยว่าเส้นนั้น ๆ มีความหมายว่าอย่างไร

การเรียนวิชาตามตำรานี้ไม่ใช่เช่นนั้น ผู้ศึกษาจะต้องรู้จักเส้นที่อยู่ในมือของคนเราทุก ๆ เส้นเสียก่อน และจะต้องรู้จักความหมายของเส้นเหล่านั้นทุก ๆ เส้นด้วย ทั้งอย่าเรียนอย่างคนใจร้อนใจเร็ว คือพอเรียนถึงก็ต้องการให้รู้หรือพยากรณ์ได้ทีเดียว ถ้าเป็นเช่นนี้แล้วก็ขอตักเตือนว่า ท่านจะไม่มีวันรู้วิชานี้ได้อย่างเด็ดขาด เพราะนอกจากที่ยังไม่รู้ว่า เส้นในลายมือจริง ๆ นั้นเส้นไหนชื่อเส้นอะไรและมีความหมายว่าอย่างไรแล้วยังจะต้องอ่านเส้นต่าง ๆ ที่ผสมกันอยู่นั้น ให้ออกเป็นเรื่องราวได้อีกด้วย คือจะต้องเรียนแบบเดียวกับการเรียนหนังสือนั่นเอง

อนึ่ง การเรียนวิชานี้เราก็ต้องใช้หลักเกณฑ์อย่างเดียวกันกับการเรียนหนังสือ เช่นตัว บ. กับ ป. ผู้เรียนมักจะเขียนเหมือนกันบ่อย ๆ แต่หลักเกณฑ์ที่เราจะเอามาอ่านให้ออกได้ก็เพราะตัว บ. หางสั้น ส่วนตัว ป. นั้นหางยาว หรือตัว ภ. สำเภากับ ถ. ถุง ตัว ๒ ตัวนี้เวลาเรียนก็มีลักษณะคล้ายคลึงกันมาก แต่หลักเกณฑ์ที่เราจะเอาหนังสือ ๒ ตัวนี้มาอ่านให้ออกได้ ก็เพราะตัว ภ. สำเภาหัวอยู่ข้างนอก แต่ตัว ถ. ถุงหัวอยู่ข้างใน หรือบางทีเราจะต้องใช้หลักเกณฑ์อื่น ๆ มาอ่านกันอีกทีหนึ่ง คือหลักเกณฑ์การผสมของตัวหนังสือนั้น ๆ เช่นตัวหนังสือตัวแรก ๆ เราอ่านออก แต่ตัวหลังผู้เรียน ๆ หวัดเกินไป จนเราไม่สามารถจะแยกให้ออกจากกันได้ว่า เราเรียนข้อความนั้น ๆ กับตัวอะไรบ้างเราก็ใช้วิธีอ่านตามเรื่องราวที่สัมพันธ์กันมา เช่นสมมติว่าเราอ่านตัวแรกออกว่า พูด, แต่ตัวหลังมีแต่ตัว ส. อีกตัวหนึ่งที่พอจะสังเกตได้ ส่วนตัวหลังจากนั้นติดกันไปเป็นยืดยาวแยกออกจากกันไม่ได้ เราก็ใช้หลักเกณฑ์การอ่านตามรูปเรื่องของตัวหนังสือที่เราเรียนกัน เช่นเขามักใช้คำว่า "พูดสวัสดิ์" เราก็อ่านหนังสือที่ติดกันไปเป็นยืดนั้นว่า "พูดสวัสดิ์" ดังนี้ เรียกว่าการอ่านตามหลักเกณฑ์การผสมของตัวหนังสือนั้น ๆ ตามที่ได้อธิบายมานี้ ผู้ศึกษาภาษาไทยชำนาญดีแล้วก็จะรับว่าเป็นความจริงทั้งสิ้น และคนที่รู้หนังสือไทยเป็นอย่างดีทุก ๆ คนนั้น ก็จำเป็นจะต้องอ่านตัวที่หวัดนี้ให้ออก จึงจะเรียกว่ารู้หนังสือภาษานี้ได้

สำหรับการเรียนวิชาการอ่านโค้ดวิทยุแห่งจักรวาลนี้ก็เช่นเดียวกัน ผู้ศึกษาจะต้องใช้หลักเกณฑ์ของเส้นนั้น ๆ มาอ่านให้ออกให้จงได้ และพึงเข้าใจว่าอันโค้ดวิทยุแห่งจักรวาลนี้ ส่วนที่แปลกกว่าหนังสือที่เราเรียนกันอยู่ในขณะนี้ก็คือ วิทยุแห่งจักรวาลนี้ไม่มีตัวพิมพ์เลย มีแต่ตัวเขียนอย่างเดียว

อนึ่ง หนังสือที่ว่าด้วยวิชาการอ่านโค้ดวิทยุแห่งจักรวาฬนี้ ยัง เป็นหนังสือที่ใช้อักษรย่อมากกว่าการเรียนหนังสือที่โลกใช้อยู่นี้อีกหลายเท่า เพราะมือของคนเรานั้นเล็กนิดเดียว ถ้าจะเขียนข้อความยืดเยื้อเกินไปก็จะไม่มีที่เขียน เพราะฉะนั้นวิทยุแห่งจักรวาฬเมื่อเขียนข้อความบางอย่างลงไว้แล้ว จึงบันดาลให้ข้อความอันเดียวกันนั้น เกิดหมุนเวียนอยู่กับชีวิตของผู้นั้นเสมอไปก็มี (เส้นในโค้ดชีวิต) ผู้ศึกษาควรจดจำคำพูดนี้ไว้ด้วย สำหรับลายมือจริงเท่าที่นำมาแสดงไว้ในที่นี้ ความอันที่จริงเมื่อผู้ศึกษาทำการศึกษามาถึงบทที่ ๖ และจดจำข้อความทั้ง ๖ บทเรียนนี้ได้เรียบร้อยแล้ว ผู้ศึกษาทุก ๆ คนจะต้องพยายามดูมือคนให้มาก อย่างน้อยก็นับเป็นร้อย ๆ คน ขึ้นไป เพื่อจะให้ได้พบเห็นว่าเส้นหลักต่าง ๆ ที่กล่าวไว้ในตำรานี้ ในลายมือจริงนั้นมีรูปร่างเป็นอย่างไร และเส้นหลักนั้น ๆ สัมพันธ์กันอยู่กับเส้นหลักเส้นไหนบ้าง ในตอนนี้ยังไม่ถึงตอนที่จะพยากรณ์ผู้ใด แต่เป็นตอนที่เราจะศึกษาเพื่อให้รู้จักรูปร่างของเส้นหลักต่าง ๆ เสียก่อนเท่านั้น

เมื่อตาของเราจักแม่นยำขึ้น คือพอเห็นก็รู้ได้ทันทีว่า เส้นที่เราเห็นอยู่ในลายมือนั้น ๆ คือเส้นอะไร และเมื่อเรารู้กว้างขวางออกไปว่าเส้นหลักที่เห็นอยู่นั้น สัมพันธ์กันอยู่กับเส้นหลักเส้นไหนบ้างแล้ว จากนั้นเราก็จะใช้วิธีแปลให้เจ้าของมือนั้นฟังบ้างก็ได้ คือแปลตามความหมายของเส้นหลักที่ผสมกันอยู่นั้นนั่นเอง ตอนนี้คือตอนที่เราพยากรณ์ออกไป ถ้าและเรารู้ว่าเส้นนั้นสัมพันธ์กันอยู่กับเส้นอะไรและสัมพันธ์กันกับเนินอะไร อ่านความหมายของเนินและเส้นแล้วแปลความว่าอย่างไร ถ้าเรารู้จักความหมายของเนินความหมายของเส้นแล้วจริง ๆ เมื่อเราอ่านออกไป เรื่องที่อ่านออกไป

นั้นก็จะเกิดขึ้นกับเจ้าของมือนั้นจริง ๆ อย่างชนิดที่จะหลบเลี่ยงไปอย่างไรก็ไม่ได้เป็นอันขาด พึงเข้าใจว่าข้อความใด ๆ ที่โค้ดวิทยุแห่งจักรวาฬเขียนไว้บนลายมือใด คน ๆ นั้นจะหลบให้พ้นไปจากข้อความนั้น ๆ ไม่ได้ หรือหมายถึงว่าข้อความที่เราอ่านออกนั้นเอง เป็นชีวิตที่แท้จริงของเจ้าของมือนั้น

บางท่านจะเคยเห็นนักพยากรณ์ที่เรียนวิชาพยากรณ์มาแล้ว (การพยากรณ์สาขาอื่นๆ) มักจะกล่าวว่าตอนนี้ชะตาของท่านจะเป็นอย่างนั้นอย่างนี้ ท่านจะต้องทำอย่างนั้นอย่างนี้ เรื่องนั้น ๆ จึงจะไม่เกิดขึ้นกับท่าน เมื่อคิดถึงคำพูดนี้แล้ว ก็พูดได้อย่างเต็มปากว่า คำนี้เป็นข้อความที่โกหกกันเล่นเท่านั้นเอง เพราะเมื่อสังเกตดูแล้วก็จะเห็นได้ว่า เรื่องต่าง ๆ ที่จะเกิดกับคนในโลกนี้ ไม่ว่าเรื่องนั้น ๆ จะเป็นเรื่องดีหรือเรื่องชั่วก็ตาม ก็ไม่มีมนุษย์คนใดที่จะหลบหลีกได้เลย คนจนก็ยังมี คนรวยก็ยังมี คนจนพยายามจะหลบไปเป็นคนรวยก็ไม่ได้ ทุก ๆ คนก็อยากจะเป็นคนรวย คนอิจฉาริษยากันก็มี คนลักขะโมยกันฆ่าฟันกันตายก็มี การที่พวกเรียนวิชาโกหกเหล่านั้นโกหกกันอยู่ได้ ก็เพราะแต่ก่อนนี้ไม่มีใคร อ่านโค้ดวิทยุแห่งจักรวาฬออก แต่เมื่อเกิดมีคนอ่านโค้ดวิทยุแห่งจักรวาฬออกแล้วจึงได้รู้ว่า เท่าที่จะเกิดเรื่องอะไร ๆ ขึ้นกับคนทั้งโลกนี้ ก็เพราะคน ๆ นั้นโค้ดวิทยุเขาตั้งไว้ให้เป็นดังนั้น ซึ่งเมื่อผู้หนึ่งผู้ใดที่ได้ทำการศึกษาวิชานี้ไปแล้วไม่นานนัก ก็จะอ่านโค้ดวิทยุที่เขียนไว้บนมือของคนทั้งหลายนี้ออกได้ และบุคคลนั้น ๆ ก็จะทราบได้ทันทีว่า คำพูดที่พูดมานี้เป็นความจริงทั้งสิ้น

ต่อไปนี้ให้ผู้ศึกษาหัดดูว่า เส้นหลักต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นบนลายมือจริง ๆ ที่ได้เอามาแสดงไว้นี้ จะตรงกับหลักวิชาที่เรียนมาแล้วอย่างไร การบรรยายจะได้บรรยายตามหมายเลขว่า หมายเลขนั้น ๆ คือเส้นอะไร (เส้นที่ตรงกับหลักวิชา) และเส้นนั้น ๆ บวกกันอยู่กับเส้นอะไรบ้าง การที่จะรู้ได้ว่าเส้นนั้น ๆ คือเส้นอะไรได้ใช้หลักเกณฑ์อย่างไร ส่วนที่ว่าเมื่อเส้นนั้น ๆ สัมพันธ์กันแล้วอ่านว่าอย่างไรต่อไป จะไม่เอามาอธิบายไว้ในตอนนี้ เพราะในบทนี้ ยังไม่ถึงตอนที่ผู้ศึกษาจะต้องแปลความหมายของเส้นที่บวกกันอยู่ สิ่งสำคัญที่ผู้ศึกษาจะศึกษาเล่าเรียนในบทนี้ก็เพียงแต่ว่าเมื่อผู้ศึกษาพลิกมือใครขึ้นมาแล้ว ผู้ศึกษานั้น ๆ จะต้องดูให้รู้ว่า เส้นต่าง ๆ เท่าที่เห็นอยู่ในลายมือนั้น ๆ คือเส้นอะไรบ้าง และเส้นนั้น ๆ สัมพันธ์กันอยู่กับเส้นอะไรด้วย ส่วนการที่จะแปลความหมายของเส้นที่ผสมกันอยู่นั้นให้ออกได้ ผู้ศึกษาจะต้องทำการศึกษาในบทต่อ ๆ ไปอีกตอนหนึ่ง เพราะความรู้ในวิชานี้ ขั้นแรกเมื่อพลิกมือหนึ่งมือใดขึ้นมาแล้ว ผู้ศึกษานั้น ๆ จะต้องรู้จักเส้นทุก ๆ เส้นเสียก่อนเป็นสำคัญกว่าอื่น ถ้าและผู้ศึกษาไม่รู้จักเส้นทุก ๆ เส้นในมือนั้นแล้ว การที่จะแปลความหมายของเส้นนั้น ๆ ให้ออกเป็นเรื่องราวได้ ก็ไม่มีทางที่จะแปลได้เลย แต่ถ้าผู้ศึกษาคนใดเล่าเรียน ให้รู้จักเส้นหลักทุก ๆ เส้นในมือของคนทุก ๆ คนแล้ว ตอนต่อ ๆ ไป คือการแปลความหมายของเส้นหลักต่าง ๆ ออกเป็นเรื่องราวต่าง ๆ นั้น ก็จะเป็นการง่ายมาก เพราะว่าเมื่อเส้นหนึ่งเส้นใดเท่าที่ผสมกันอยู่ ก็จะแปลความหมายของเส้น ๒-๓ เส้นที่ผสมกันอยู่นั้นออกเป็นข้อความ ตามความหมายของ

เส้นหลักหรือเนินนั่นเอง ซึ่งนับว่าตอนต่อไปนี้จะทำการศึกษาเล่าเรียนได้อย่างง่ายดาย

ต่อไปนี้ จะได้บรรยายตามหมายเลขที่เรียนไว้ในลายมือเหล่านี้ว่า เส้นตามหมายเลขนั้น ๆ คือเส้นอะไร และการที่จะรู้ว่าเส้นนั้น ๆ คือเส้นอะไรจะต้องใช้หลักเกณฑ์อย่างไร ทั้งจะบอกด้วยว่าเส้นเท่าที่เห็นอยู่ตามหมายเลขนั้น ๆ ผสมกันอยู่กับเส้นอะไรด้วย ถ้ามีหลักเกณฑ์ของเส้นที่มาผสมกันอยู่นั้นอีก ก็จะได้อธิบายหลักเกณฑ์ของเส้นที่มาผสมกันนั้นอีกต่อหนึ่ง การศึกษาในตอนนี้ ขอให้ผู้ศึกษาตั้งอกตั้งใจทำการศึกษาให้มาก เพราะเมื่อพ้นตอนนี้ไปแล้ว การศึกษาเล่าเรียนในตอนอื่น ๆ จะง่ายดายยิ่งขึ้น ซึ่งก็หมายถึงว่าท่านจะอ่านได้ตวิทยุแห่งจักรวาลให้ออกได้ทั้งสิ้นนั่นเอง ทั้งขอเตือนว่าเมื่ออ่านเส้นตามหมายเลขใดแล้วก็จะต้องพลิกมาดูเส้นบนลายมือตามหมายเลขนั้น ๆ ด้วย และจะต้องทำความเข้าใจให้แน่นอนเสียก่อนจึงค่อยอ่านต่อไป ถ้าบอกให้พลิกไปดูหลักเกณฑ์ในบทที่ว่าด้วยเส้นหลักใหญ่เมื่อใด ก็ต้องพลิกไปดูด้วยทุก ๆ ครั้ง ทั้งจะต้องเทียบเคียงกันว่าเส้นในลายมือจริง กับเส้นที่เอามาทำไว้เป็นบทเรียนนั้น มีลักษณะคล้ายคลึงกันอย่างไรหรือไม่ ? (การเรียนในทางที่ถูกที่ควร จะต้องคัดลอกเส้นตามหลักวิชามาถือไว้สักแผ่นหนึ่ง เพราะจะได้ไม่ต้องพลิกหนังสือไปดูบ่อย ๆ)

ภาพลายมือจริงที่ ๒
แสดงเส้นหลักต่าง ๆ ซึ่งตรงกับหลักวิชา

หมายเลข ๑ คือเส้นเกียรติยศ ซึ่งต่ออยู่กับเส้นวาสนาบนเนินร้อนรน เส้นเกียรติยศเส้นนี้เป็นเส้นที่ย่อลงแล้ว เส้นเกียรติยศที่เต็มรูป คือปลายของเส้นเกียรติยศซึ่งลงที่ช่องหมดเปลืองนั้น จะต้องแตกออกเป็น ๒ ง่าม (ดูภาพเส้นเกียรติยศในบทที่ว่าด้วยเส้นหลักใหญ่ ๒๗ เส้น) การเขียนเส้นหลักต่าง ๆ ให้ย่อลงตามแบบนี้ ผู้ศึกษาจะพบบ่อย ๆ คือมีลักษณะเขียนให้ผู้มีภูมิรู้แล้วอ่านนั่นเอง

หลักเกณฑ์ที่จะรู้ว่าเส้นนี้คือเส้นเกียรติยศก็คือ เส้นเกียรติยศเกิดขึ้นที่ช่องหมดเปลืองแห่งเดียว ไม่มีเส้นหนึ่งเส้นใดจะมาเกิดขึ้นในที่ ๆ เกิดของเส้นเกียรติยศนี้อีก

หมายเลข ๒ คือเส้นผู้ช่วย เส้นผู้ช่วยเส้นนี้มีเส้นสำคัญเกิดขึ้นบนเส้นผู้ช่วย พุ่งไปลงที่ช่องผิดหวังอยู่ด้วย (อ่านเส้นผู้ช่วยรวมเข้ากับช่อง)

หลักเกณฑ์ที่จะทราบว่าเส้นนี้คือเส้นผู้ช่วยก็คือ เส้นที่เกิดขึ้นจากเส้นหัวใจภายใต้เนินร้อนรน แล้วพุ่งปลายเป็นรูปเฉียงไปหาเนินสำคัญ แม้ตอนล่างจะไม่ติดกับเส้นหัวใจ ก็เป็นเส้นผู้ช่วยเช่นเดียวกัน เพราะในทางนี้เป็นที่เกิดของเส้นผู้ช่วยแต่เพียงเส้นเดียวเท่านั้น (ดูภาพเส้นผู้ช่วยในบทเรียนที่ว่าด้วยเส้นหลักใหญ่ ๒๗ เส้น) และไม่มีเส้นหนึ่งเส้นใดจะมาเกิดขึ้นในทางของเส้นผู้ช่วยนี้อีก

หมายเลข ๓ คือเส้นกามารมณ์ เส้นกามารมณ์เส้นนี้มีอยู่ท่อนเดียว คือ

มีแต่ท่อนกลาง ไม่มีท่อนโคนและท่อนปลาย เส้นกามารมณ์เส้นนี้ขีดขวางอยู่บนเนินสำคัญ และไปต่อกับเส้นผู้ช่วยด้วย (อ่านความหมายของเส้นกามารมณ์ เส้นผู้ช่วยและเส้นสำคัญที่พุ่งไปลงช่องผิดหวังรวมกัน)

หลักเกณฑ์ที่จะทราบว่าเส้นนี้คือเส้นกามารมณ์ก็คือ เส้นที่ขีดขวางอยู่บนเนินร้อนรนและเนินสำคัญนั้น มีอยู่แต่เพียงเส้นเดียว เส้นนั้นคือเส้นกามารมณ์ (ดูภาพเส้นกามารมณ์ในบทเรียนที่ว่าด้วยเส้นหลักใหญ่ ๒๗ เส้น) และไม่มีเส้นหนึ่งเส้นใดที่จะมาเกิดขึ้นในทางของเส้นกามารมณ์นี้อีก

หมายเลข ๕ คือเส้นผู้ช่วย เส้นผู้ช่วยเส้นนี้ยาวมากพุ่งไปลงที่ช่องเสียหาย (เส้นผู้ช่วยขาดตอน)

หลักเกณฑ์ที่จะทราบว่าเส้นนี้คือเส้นผู้ช่วยก็คือ เส้นที่เกิดขึ้นจากเส้นหัวใจภายใต้เนินร้อนรน แล้วพุ่งปลายไปหาเนินสำคัญเป็นรูปเฉียงมีอยู่แต่เพียงเส้นเดียว เส้นนั้นคือเส้นผู้ช่วย (ดูในบทเรียนว่าด้วยเส้นหลักใหญ่ ๒๗ เส้น) สิ่งที่ผู้ศึกษาควรจะจดจำในที่นี้ก็คือ ไม่ว่าเส้นหนึ่งเส้นใดในเส้นหลักต่าง ๆ นั้นมิใช่ว่าจะเกิดขึ้นแต่เพียงเส้นเดียวเหมือนกับที่เขียนไว้ในหลักวิชา อาจจะขึ้นเป็นหลาย ๆ เส้นก็ได้ แต่เส้นหลักทุก ๆ เส้นก็จะขึ้นมาเป็นรูปเดียวกัน หรือใช้หลักเกณฑ์อย่างเดียวกันทั้งสิ้น

หมายเลข ๖ คือเส้นเรือนคู่ซึ่งเกิดขึ้นอยู่บนเนินเรือนคู่

หลักเกณฑ์ที่จะรู้ว่าเส้นนี้คือเส้นเรือนคู่ก็คือ เส้นเรือนคู่จะเกิดขึ้นที่เนินเรือนคู่แห่งเดียวและจะขึ้นเป็นรูปขีดขวางดังในลายมือนี้ด้วย (ดูภาพที่ว่าด้วยเส้นหลักใหญ่ ๒๗ เส้น) และไม่มีเส้นหนึ่งเส้นใดที่จะมาเกิดขึ้นในทางของเส้นเรือนคู่นี้อีก

หมายเลข ๖ คือเส้นหัวใจ

หลักเกณฑ์ที่จะรู้ว่าเส้นนี้คือเส้นหัวใจก็คือ เส้นที่ขีดขวางยาวจากภายใต้เนินเรือนคู่ แล้วพุ่งปลายไปหาเนินอารมณ์หรือเนินร้อนรน เส้นนั้นจะมีอยู่เพียงเส้นเดียว คือเส้นหัวใจ (ดูบทเรียนที่ว่าด้วยเส้นหลักใหญ่ ๒๗ เส้น) และไม่มีเส้นหนึ่งเส้นใดที่จะมาเกิดขึ้นในทางของเส้นหัวใจนี้อีก

หมายเลข ๗ คือเส้นบุตร

หลักเกณฑ์ที่จะรู้ว่าเส้นนี้คือเส้นบุตรก็คือ เส้นบุตรมีที่เกิดขึ้นจากตอนโคนของเส้นหัวใจ เส้นบุตรคือเส้นที่แตกออกเป็นรากไม้อยู่ที่ตอนโคนของเส้นหัวใจ ไม่ว่าเส้นที่แตกออกนี้จะแตกลงข้างล่างหรือแตกขึ้นข้างบน เส้นนี้จะเป็นเส้นบุตรทั้งสิ้น (ดูเส้นบุตรในบทเรียนที่ว่าด้วยเส้นหลักใหญ่ ๒๗เส้น) และจะไม่มีเส้นหนึ่งเส้นใดที่จะมาเกิดขึ้นในตำแหน่งของเส้นบุตรนี้อีก

หมายเลข ๘ คือเส้นสมอง

หลักเกณฑ์ที่จะรู้ว่าเส้นนี้คือเส้นสมองก็คือ เส้นที่เกิดขึ้นจากง่ามมือแล้วพุ่งปลายไปหาเนินต่าง ๆ ทางริมมือ จะ

เป็นเส้นสมองทั้งสิ้น (ดูในบทเรียนที่ว่าด้วยด้วยเส้นหลักใหญ่ ๒๗ เส้น) และจะไม่มีเส้นหนึ่งเส้นใดที่จะมาเกิดขึ้นในทางของเส้นสมอง ที่ไม่ใช่เส้นสมองอีกเลย

หมายเลข ๙ คือเส้นโรคประสาทสมอง

หลักเกณฑ์ที่จะรู้ว่าเส้นนี้คือเส้นโรคประสาทสมองก็คือ เส้นโรคประสาทสมองจะรีดออกจากเส้นชีวิต ในที่ราบลำบาก พุ่งไปหาท่อนปลายของเส้นสมอง เส้นที่ขีดขวางจากเส้นชีวิตไปหาท่อนปลายของเส้นสมอง อยู่ตอนบนของเส้นนี้อีก ๑ เส้นคือเส้นโรคประสาทสมองทั้งสิ้น และเส้นโรคประสาทสมองจะเกิดขึ้นได้หลายๆ เส้นเสมอ (ดูบทเรียนที่ว่าด้วยเส้นหลักใหญ่ ๒๗ เส้น) และไม่มีเส้นหนึ่งเส้นใดที่จะมาเกิดขึ้นในทางของเส้นโรคประสาทสมอง ที่ไม่ใช่เส้นโรคประสาทสมองอีกเลย

หมายเลข ๑๐ เส้นวาสนาร้อนใจหรือเส้นโรค เส้นวาสนาร้อนใจเส้นนี้เชื่อมต่ออยู่กับเส้นศัตรู กลายเป็นเส้นเดียวกัน ทำให้ท่อนปลายของเส้นสมองกลายเป็นรูปกากะบาท

หลักเกณฑ์ที่จะรู้ว่าเส้นนี้คือเส้นวาสนาร้อนใจก็คือ เส้นวาสนาร้อนใจ คือเส้นที่เกิดขึ้นจากเส้นชีวิตแล้วพุ่งปลายไปตามเนินโรค ไปหาท่อนปลายของเส้นสมอง ในทางของเส้นวาสนาร้อนใจนี้จะไม่มีเส้นหนึ่งเส้นใดมาเกิดขึ้นอีกเลย นอกจากเส้นวาสนาร้อนใจแต่เพียงเส้นเดียว (ดูบทเรียนที่ว่าด้วยเส้นหลักใหญ่๒๗ เส้น)

หมายเลข ๑๑ คือเส้นวาสนา เส้นวาสนาเส้นนี้เกิดขึ้นจากเส้นชีวิตเป็นเส้นตรง แล้วพุ่งผ่านที่ราบลำบากขึ้นไปต่อกับเส้นเกียรติยศอยู่ที่เนินร้อนรน

หลักเกณฑ์ที่จะรู้ว่าเส้นนี้คือเส้นวาสนาก็คือ เส้นหนึ่งเส้นใดก็ตามไม่ว่าจะเกิดขึ้นมาจากที่ใด หรือเกิดขึ้นจากเส้นอะไรก็ได้ ถ้าและเส้นนั้น ๆ พุ่งปลายไปหาเนินร้อนรนแล้ว เส้นนั้น ๆ จะเป็นเส้นวาสนาทั้งสิ้น (อ่านบทเรียนที่ว่าด้วยเส้นหลักใหญ่ ๒๗ เส้น) และจะไม่มีเส้นหนึ่งเส้นใดที่พุ่งขึ้นไปหาเนินร้อนรนแล้วเส้นนั้น ๆ จะมิใช่เส้นวาสนาอีกเลย

หมายเลข ๑๒ คือเส้นลงทุนไม่ได้คืน เส้นลงทุนไม่ได้คืนเป็นเส้นที่มีความหมายจำเพาะ ไม่รวมเข้าในเส้นหลักเส้นใดเส้นหนึ่ง เส้นลงทุนไม่ได้คืนนี้ให้ความหมายไปถึงการเดินทาง หรือการโยกย้ายก็ได้ หมายถึงการลงทุนทำกิจการต่าง ๆ แล้วขาดทุนไปก็ได้ (อ่านบทเรียนที่ว่าด้วยเส้นที่ไม่เกี่ยวกับเส้นหลัก)

หมายเลข ๑๓ คือเส้นหลักฐาน เส้นหลักฐานเส้นนี้แยกออกเป็นเส้นโค้งเข้าไปภายในเส้นชีวิต

หลักเกณฑ์ที่จะรู้ว่าเส้นนี้คือเส้นหลักฐานก็คือ เส้นหนึ่งเส้นใดที่แยกออกทางปลายของเส้นชีวิต ในเนินหลักฐาน กระทำให้เส้นชีวิตกลายเป็น ๒ ง่าม เส้นนั้น ๆ จะเป็นเส้น

หลักฐานทั้งสิ้น และไม่มีเส้นหนึ่งเส้นใดที่จะมาเกิดขึ้นในที่รองเส้นหลักฐานนี้อีก (อ่านบทเรียนที่ว่าด้วยเส้นหลักใหญ่ ๒๗ เส้น)

หมายเลข ๑๔ คือเส้นจาก เส้นจากเส้นนี้แยกออกจากเส้นหลักฐาน อ่านความหมายของเส้นหลักฐานรวมเข้ากับเส้นจาก

หลักเกณฑ์ที่จะรู้ว่าเส้นนี้คือเส้นจากก็คือ เส้นหนึ่งเส้นใดที่แยกออกไปภายนอกเส้นชีวิตเป็นรูป ๔๕ องศา (ภาพนี้แยกออกไปประมาณ ๑๕ องศา) เส้นนั้น ๆ จะต้องเป็นเส้นจากทั้งสิ้น และเส้นจากนั้น จะแยกออกจากเส้นชีวิตเส้นคุ้มกันหรือเส้นหลักฐานก็ได้ และจะไม่มีเส้นใดที่แยกออกไปภายนอกเส้นชีวิตเป็นรูป ๔๕ องศา ที่จะไม่เป็นเส้นจากอีกเลย (อ่านบทเรียนที่ว่าด้วยเส้นหลักใหญ่ ๒๗ เส้น)

หมายเลข ๑๕ คือเส้นคุ้มกัน

หลักเกณฑ์ที่จะรู้ว่าเส้นนี้คือเส้นคุ้มกันก็คือ เส้นคุ้มกันเป็นเส้นที่ขีดยาวไปตามเส้นชีวิตอยู่ที่เนินครอบครัว ในทางของเส้นคุ้มกันนี้จะไม่มีเส้นหนึ่งเส้นใดที่จะมาเกิดอีก เส้นคุ้มกันอาจจะเกิดขึ้นเส้นเดียวหรือหลาย ๆ เส้นก็ได้ ในมือนี้มีเส้นคุ้มกันเกิดขึ้นกว่า ๑๐ เส้น (อ่านบทเรียนที่ว่าด้วยเส้นคุ้มกันในเส้นหลักใหญ่ ๒๗ เส้น)

หมายเลข ๑๖ คือเส้นคู่

หลักเกณฑ์ที่จะรู้ว่าเส้นนี้คือเส้นคู่ก็คือ เส้นหนึ่งเส้นใดก็ตามที่ขีดขวางอยู่บนเนินครอบครัว ภายนอกเส้นชีวิตเส้นนั้น ๆ ตอนโคนจะเป็นขอเบ็ดหรือไม่เป็นขอเบ็ดก็ได้ปลายจะต้องพุ่งไปหาเส้นชีวิต เส้นนี้เรียกว่าเส้นคู่ทั้งสิ้น ในมือนี้มีเส้นคู่กว่า ๑๐เส้น (อ่านในบทที่ว่าด้วยเส้นคู่ ในบทเรียนที่กล่าวถึงเส้นหลักใหญ่ ๒๗ เส้น)

หมายเลข ๑๗ คือเส้นที่แยกขึ้นจากเส้นชีวิตพุ่งขึ้นไปชนเส้นสมอง เส้นนี้คือเส้นวาสนา

หลักเกณฑ์ที่จะรู้ว่าเส้นนี้คือเส้นวาสนาก็คือ เส้นหนึ่งเส้นใดก็ตามที่แยกออกจากเส้นชีวิตทางภายในเส้นชีวิต และเส้นนั้น ๆ พุ่งขึ้นจากเส้นชีวิตไปหาเส้นสมอง เส้นนั้น ๆ จะต้องเป็นเส้นวาสนาทั้งสิ้น (อันนี้เป็นหลักเกณฑ์อีกหลักหนึ่งจากหลักเกณฑ์ของเส้นวาสนาธรรมดา ใช้เฉพาะเส้นวาสนาเส้นสั้น ๆ)

หมายเลข ๑๘ คือรูปที่เป็นเกาะอยู่ตอนโคนของเส้นชีวิต การที่จะมองดูเส้นหนึ่งเส้นใดว่าเป็นรูปเกาะหรือไม่ ๆ ต้องมีหลักเกณฑ์อะไร เพราะเส้นที่จะเกิดขึ้นเป็นรูปเกาะนั้นจะมองเห็นด้วยตาเปล่าทั้งสิ้น รูปเกาะจะเกิดขึ้นได้จากเส้นหนึ่งเส้นใดทุก ๆ เส้น (อ่านในบทเรียนต่อไปที่ว่าด้วยเครื่องหมายเกาะ)

หมายเลข ๑๙ คือเส้นอารมณ์

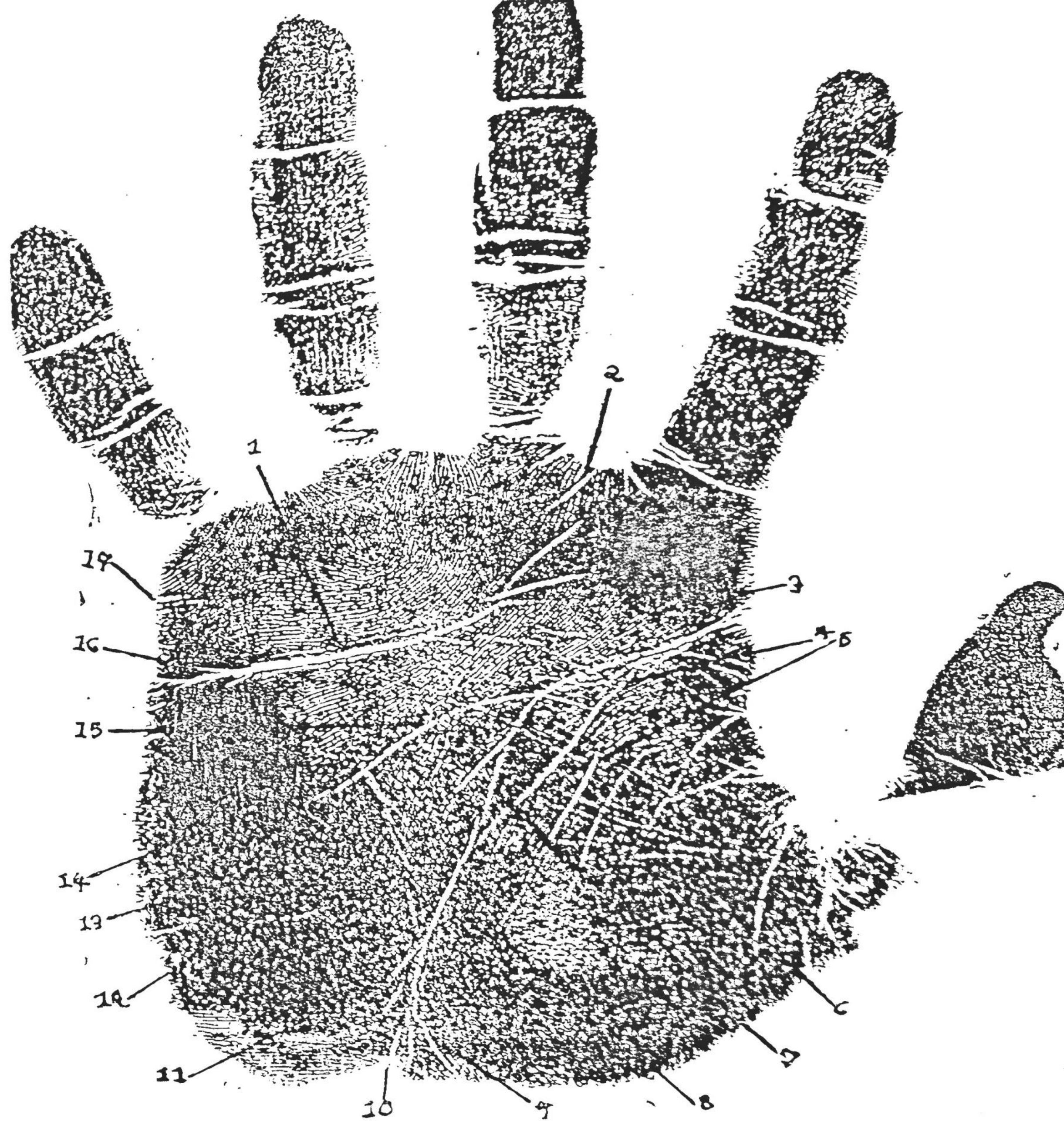
แสดงเส้นหลักบนลายมือจริง

หลักเกณฑ์ที่จะรู้ว่าเส้นนี้คือเส้นอารมณ์ก็คือ เส้นหนึ่งเส้นใดก็ตามซึ่งเกิดขึ้นบนเนินอารมณ์ ไม่ว่าเส้นนั้น ๆ จะพุ่งขึ้นไปหานิ้วอารมณ์ (นิ้วชี้) หรือจะขีดขวางอยู่บนเนินอารมณ์ เส้นนั้น ๆ จะต้องเป็นเส้นอารมณ์ทั้งสิ้น (อ่านบทเรียนที่ว่าด้วยเส้นอารมณ์ ในบทที่กล่าวถึงเส้นหลักใหญ่ ๒๗ เส้น)

หมายเลข ๒๐ คือเส้นอารมณ์ซึ่งขีดขวางอยู่บนเนินอารมณ์เส้นนี้ ตอนล่างมีเส้นอารมณ์ที่เป็นรูปกากะบาทเล็ก ๆ อยู่ด้วย และตอนบนของเส้นอารมณ์พุ่งไปหาเส้นหัวใจ ซึ่งแตกออกเป็นง่ามคล้ายง่ามหนังสติ๊ก อ่านความหมายของเส้นอารมณ์ ที่มีลักษณะเป็นรูปกากะบาทกับเส้นหัวใจซึ่งแตกออกเป็น ง่ามรวมกันกับเส้นอารมณ์

หลักเกณฑ์ที่จะรู้ว่าเส้นนี้คือเส้นอารมณ์ก็ เหมือนกับหมายเลข ๑๙

หมายเหตุ การอ่านบทเรียนในตอนนี้ ถ้าตอนไหนบอกให้พลิกไปอ่านบทเรียนที่ใดก็ต้องพลิกกลับไปอ่านบทเรียนนั้น ๆ เสียก่อน แล้วจึงค่อยพลิกกลับมาอ่านตอนต่อ ๆ ไปอีกจงทุกครั้ง

ภาพลายมือจริงที่ ๓
แสดงเส้นหลักต่าง ๆ ซึ่งตรงกับหลักวิชา

หมายเลข ๑ คือเส้นหัวใจ

หลักเกณฑ์ที่จะรู้ว่าเส้นนี้คือ เส้นหัวใจก็คือ เส้นที่ขีดยาวจากริมมือภายใต้เนินเรืองคู่พุ่งไปหาเนินอารมณ์ เส้นนี้คือเส้นหัวใจ และไม่มีเส้นหนึ่งเส้นใดที่จะมาเกิดขึ้นในทางของเส้นหัวใจนี้อีก

หมายเลข ๒ คือเส้นเกียรติยศ เส้นเกียรติยศเส้นนี้เป็นเส้นที่ย่อลงแล้ว เส้นเกียรติยศที่เกิดขึ้นอย่างเต็มรูป ปลายจะแตกออกเป็น ๒ ง่าม (ดูบทเรียนที่ว่าด้วยเส้นเกียรติยศ ในบทที่ว่าด้วยเส้นหลักใหญ่ ๒๗ เส้น)

หลักเกณฑ์ที่จะรู้ว่าเส้นนี้คือเส้นเกียรติยศก็คือ เส้นหนึ่งเส้นใดที่เกิดขึ้นที่ช่องหมดเปลืองเส้นนั้น ๆ จะต้องเป็นเส้นเกียรติยศทั้งสิ้น และไม่มีเส้นหนึ่งเส้นใดที่จะมาเกิดขึ้นในทางของเส้นเกียรติยศนี้อีก

หมายเลข ๓ คือเส้นอารมณ์ที่ขีดขวางอยู่บนเนินอารมณ์ (เห็นราง ๆ) เส้นอารมณ์เส้นนี้พุ่งไปหาตอนปลายของเส้นหัวใจที่แตกออกเป็นง่าม คือเส้นหัวใจรักไว ให้อ่านความหมายของเส้นอารมณ์ กับความหมายของเส้นหัวใจรวมกัน

หลักเกณฑ์ที่จะรู้ว่าเส้นนี้คือเส้นอารมณ์ก็คือ เส้นหนึ่งเส้นใดที่เกิดขึ้นอยู่บนเนินอารมณ์ ไม่ว่าจะขีดขวางอยู่บนเนินอารมณ์ หรือพุ่งขึ้นมาจากเส้นชีวิตก็ตาม เส้นนั้น ๆ จะเป็นเส้นอารมณ์ทั้งสิ้น และไม่มีเส้นหนึ่งเส้นใดที่มิใช่เส้นอารมณ์จะมาเกิดขึ้นบนเนินอารมณ์นี้อีก

หมายเลข ๔ คือเส้นชีวิต เส้นชีวิตเส้นนี้มีเกาะอยู่ด้วย อ่านความหมายของเส้นชีวิตกับความหมายของเกาะที่มีเส้นทะแยงอยู่ข้างในรวมกัน

หลักเกณฑ์ที่จะรู้ว่าเส้นนี้เป็นเส้นชีวิตก็คือ เส้นหนึ่งเส้นใดก็ตามที่ขีดขึ้นเป็นเส้นโค้งล้อมเนินครอบครัวอยู่ เส้นนั้น ๆ จะเป็นเส้นชีวิตทั้งสิ้น (เห็นชัดเจนกว่าเส้นอื่น ๆ)

หมายเลข ๕ คือเส้นคุ้มกัน

หลักเกณฑ์ที่จะรู้ว่าเส้นนี้คือเส้นคุ้มกันก็คือ เส้นหนึ่งเส้นใดที่ขีดยาวไปตามเส้นชีวิตอยู่ที่เนินครอบครัวภายนอกเส้นชีวิต จะมีกี่เส้นก็ตามเส้นนั้น ๆ จะต้องเป็นเส้นคุ้มกันทั้งสิ้น (ในลายมือนี้มีเส้นคุ้มกันอยู่ ๓ เส้น)

หมายเลข ๖ คือเส้นคู่

หลักเกณฑ์ที่จะรู้ว่าเส้นนี้คือเส้นคู่ก็คือ เส้นหนึ่งเส้นใดที่ขีดขวางอยู่บนเนินครอบครัวพุ่งเข้าไปหาเส้นชีวิต โคนของเส้นคู่ในลายมือนี้ไม่มีขอเบ็ดเลย ที่เป็นดังนี้ก็เพราะเส้นคู่ในลายมือนี้เป็นเส้นที่ย่อลงแล้วทุก ๆ เส้น เส้นคู่ที่ขึ้นเต็มรูปโคนจะมีลักษณะเป็นขอเบ็ดด้วย (ดูเส้นคู่ในบทเรียนที่ว่าด้วยเส้นหลักใหญ่ ๒๗ เส้น)

หมายเลข ๗ คือเส้นวาสนาที่เกิดขึ้นจากเส้นชีวิต เส้นวาสนาในลายมือนี้พุ่งขึ้นไปรวมเส้นสมองแต่เส้นวาสนาเส้นนี้ ให้ผู้ศึกษาจดจำไว้ด้วยเพราะเป็นเส้นผสม คือเส้นนี้เมื่อมองขึ้นไปจาก

ข้างล่างจนถึงเส้นสมองที่ขวางอยู่ข้างบน จะเป็นเส้นวาสนาโค้งเป็นเกาะ แต่เมื่อมองจากข้างบนลงมาข้างล่าง จะเป็นเส้นสมองที่โค้งลงมาต่อกับเส้นวาสนา แง่หนึ่งของเส้นวาสนาที่ทำให้โค้งเป็นเกาะนั้น คือตอนปลายของเส้นสมองที่แตกออกไปเป็นง่าม

หมายเหตุ เส้นต่าง ๆ ที่ผสมกันอยู่ตามแบบนี้ผู้ศึกษาจะไปพบบ่อย ๆ เมื่อดูลายมือต่าง ๆ ไปแล้วให้จดจำไว้ด้วย

หมายเลข ๘ คือท่อนปลายของเส้นชีวิต

หมายเลข ๙ คือเส้นหลักฐาน

หลักเกณฑ์ที่จะรู้ว่าเส้นนี้คือเส้นหลักฐานก็คือ เส้นหนึ่ง เส้นใดก็ตาม ที่แยกออกจาก ท่อนปลาย ของเส้น ชีวิตในเนินหลักฐาน เส้นนี้อาจจะแยกออกไปภายนอกเส้นชีวิตก็ได้ หรือแยกเข้าไปภายในเส้นชีวิตก็ได้ เส้นนั้น ๆ จะเป็นเส้นหลักฐานทั้งสิ้น และไม่มีเส้นหนึ่งเส้นใดจะมาเกิดขึ้นในที่เกิดของเส้นหลักฐานนี้อีก (ดูในบทเรียนที่ว่าด้วยเส้นหลักใหญ่ ๒๗ เส้น)

หมายเลข ๑๐ คือเส้นหลักฐานที่แยกเข้าไปภายในเส้นชีวิต (อ่านหลักเกณฑ์จากข้อ ๙)

หมายเลข ๑๑ คือเส้นลงทุนไม่ได้คืน เส้นนี้ไม่ใช่เส้นหลักเป็นเครื่องหมายจำเพาะแปลตรงตัวว่าลงทุนไม่ได้คืน (ให้ผู้ศึกษาจดจำรูปร่างไว้ด้วย) หมายถึงว่าในระยะนั้นถ้าทำกิจการอย่างใดขึ้นกิจการนั้น ๆ เมื่อลงทุนไปก็จะขาดทุนไปหมดสิ้น บางทีก็เป็นความหมายถอย ๆ คือหาได้สูญเสียไปบ้างเหลืออยู่บ้าง

หมายเลข ๑๒ คือเส้นเดินทาง (เป็นเส้นราง ๆ)

หลักเกณฑ์ที่จะรู้ว่าเส้นนี้คือเส้นเดินทางก็คือ เส้นใดเส้นหนึ่งที่ขีดขวางอยู่บนเนินดวงจันทร์ หรือบนเนินวิปริต เส้นที่ขีดขวางนี้จะมีรูปร่างเป็นอย่างไรก็ได้ จะสั้นบ้างยาวบ้างหรือเส้นขาดออกเป็นตอน ๆ ก็ได้ เส้นนี้จะเป็นเส้นเดินทางทั้งสิ้น (ความจริงเส้นเดินทางเกิดได้หลาย ๆ แห่งให้ค่อย ๆ ศึกษาไปก่อนจึงจะเข้าใจ)

หมายเลข ๑๓ คือเส้นวาสนาร้อนใจ

หลักเกณฑ์ ที่จะรู้ว่า เส้นนี้เป็นเส้น วาสนาร้อนใจก็คือ เส้นหนึ่งเส้นใดก็ตามที่ขีดออกจากเส้นชีวิตพุ่งตรงไปตามเนินโรค ไปหาท่อนปลายของเส้นสมอง เส้นนั้น ๆ จะต้องเป็นเส้นวาสนาร้อนใจทั้งสิ้น (ดูในบทเรียนที่ว่าด้วยเส้นหลักใหญ่๒๗เส้น) เส้นวาสนาร้อนใจเส้นนี้มีลักษณะพับไปพับมาหลาย ๆ เส้นซ้อนกันขึ้นไปเรื่อย ๆ คือเส้นเดินทางไปมา

หมายเลข ๑๔ คือเส้นศัตรู

หลักเกณฑ์ที่จะรู้ว่าเส้นนี้คือเส้นศัตรูก็คือ เส้นหนึ่งเส้นใดก็ตามที่ขีดทับอยู่ท่อนปลายของเส้นสมองนั้น ๆ จะเป็นเส้นศัตรูทั้งสิ้น (ดูบทเรียนที่ว่าด้วยเส้นศัตรูในเส้นหลักใหญ่ ๒๗ เส้น) เส้นศัตรูเส้นนี้ต่ออยู่กับเส้นวาสนาร้อนใจกลายเป็นเส้นเดียวกัน (อ่านความหมายของเส้นศัตรูและความหมายของเส้นวาสนาร้อนใจรวมกัน)

หมายเลข ๑๕ คือเส้นสมอง เส้นสมองเส้นนี้ยาวมาจากตอนต้นของเส้นชีวิต ตรงกลางของเส้นสมองหักต่ำลง แล้วมีเส้นวาสนา

ขึ้นมารวมอยู่กับเส้นสมองที่หักต่ำลงนั้น หรือหมายถึงเส้นสมองแยกลงมาชนกับเส้นวาสนาก็ได้

หลักเกณฑ์ที่จะรู้ว่าเส้นนี้คือเส้นสมองก็คือ เส้นหนึ่งเส้นใดก็ตามที่ขีดรวมกันออกมาจากง่ามมือพร้อมกับเส้นชีวิต แล้วพุ่งปลายไปหาเนินใดเนินหนึ่งทางริมมือ คือเนินรวดเร็ว เนินอ่อนโยน หรือเนินวิปริต เส้นนั้น ๆ จะเป็นเส้นสมองทั้งสิ้น และไม่มีเส้นหนึ่งเส้นใดที่จะมาเกิดขึ้นในทางของเส้นสมองนี้อีก

หมายเลข ๑๖ คือเส้นบุตร

หลักเกณฑ์ที่จะรู้ว่าเส้นนี้คือเส้นบุตรก็คือ เส้นหนึ่งเส้นใดที่แตกออกจากตอนโคนของเส้นหัวใจ ไม่ว่าจะแตกขึ้นข้างบนหรือแตกลงข้างล่าง เส้นนี้จะเป็นเส้นบุตรทั้งสิ้น และไม่มีเส้นหนึ่งเส้นใดจะมาเกิดขึ้นในที่ของเส้นบุตรอีกเลย

หมายเลข ๑๗ คือเส้นเรื่องคู่

หลักเกณฑ์ที่จะรู้ว่าเส้นนี้เป็นเส้นเรื่องคู่ก็คือ เส้นหนึ่งเส้นใดที่ขีดขวางอยู่บนเนินเรื่องคู่ เส้นนั้น ๆ จะเป็นเส้นเรื่องคู่ทั้งสิ้น และจะไม่มีเส้นหนึ่งเส้นใดที่จะมาเกิดขึ้นในตำแหน่งของเส้นเรื่องคู่นี้อีก

หมายเหตุ อย่าลืมว่าตอนนี้ท่านกำลังเรียนถึงตอนที่ว่า เส้นที่เห็นอยู่บนลายมือหนึ่งลายมือใดนั้น เส้นนั้น ๆ คือเส้นอะไร เมื่ออ่านคำบรรยายแล้วก็ต้องจดจำไปด้วย เมื่อบอกให้พลิกไปดูในบทเรียนที่ว่าด้วยเส้นหลักใหญ่ทุกครั้ง ให้พลิกไปดูทุก ๆ ครั้ง

ภาพลายมือจริงที่ ๔

แสดงเส้นหลักต่าง ๆ ซึ่งตรงกับหลักวิชา

หมายเลข ๑ คือเส้นสำคัญซึ่งโยกไปลงทางช่องเสียหาย เส้นสำคัญที่โยกไปลงทางช่องเสียหายเส้นนี้ ปลายของเส้นสำคัญแตกออกมีลักษณะเป็นรูปข้าวหลามตัดอยู่ด้วย (รูปข้าวหลามตัดนี้เป็นเส้นที่ตัดออกแล้วท่อนหนึ่ง) เส้นรูปข้าวหลามตัดนี้จึงต้องบวกเข้ากับความหมายของเส้นสำคัญ ความหมายของเนินสำคัญและความหมายของช่องเสียหายด้วย (รูปข้าวหลามตัดหมายถึงเรื่องการเงิน)

หลักเกณฑ์ที่จะรู้ว่าเส้นนี้คือเส้นสำคัญก็คือ ไม่ว่าเส้นหนึ่งเส้นใดที่เกิดขึ้นมาจากเนินใด ๆ ก็ตาม แต่เส้นนั้น ๆ พุ่งขึ้นมาหาเนินสำคัญ หรือจะเกิดขึ้นบนเนินสำคัญก็ได้ เส้นนั้น ๆ จะต้องเป็นเส้นสำคัญทั้งสิ้น และไม่มีเส้นหนึ่งเส้นใดที่มิใช่เส้นสำคัญพุ่งขึ้นมาบนเนินสำคัญนี้อีก (หมายถึงพุ่งขึ้นมาตรง ๆ ถ้าพุ่งมาจากทางข้าง หรือทางเฉียง อาจจะเป็นเส้นอื่นก็ได้)

หมายเลข ๒ คือเส้นสำคัญที่พุ่งไปลงทางช่องผิดหวัง เส้นนี้เป็นตัวแทนของช่องซึ่งกระทำให้ช่องมีกำลังมากขึ้น

หลักเกณฑ์ที่จะรู้ว่าเส้นนี้เป็นเส้นสำคัญก็คือ เส้นนี้เกิดมาทางเนินสำคัญยิ่งกว่าไปทางเนินร้อนรน จึงทราบได้ว่าเส้นนี้เป็นเส้นสำคัญ

หมายเลข ๓ คือเส้นเกียรติยศซึ่งต่ออยู่กับเส้นวาสนา เส้นวาสนาเส้นนี้เกิดขึ้นจากเส้นหัวใจ (อ่านความหมายของเส้นหัวใจ ความหมายของเส้นวาสนา ความหมายของเส้นเกียรติยศ

ความหมายของช่องหมดเปลือง และความหมายของเนินร้อนรนรวมเป็นเรื่องเดียวกัน)

หลักเกณฑ์ที่รู้ว่าเส้นนี้คือเส้นเกียรติยศก็คือ เส้นใดเส้นหนึ่งที่เกิดขึ้นที่ช่องหมดเปลือง เส้นนั้น ๆ จะต้องเป็นเส้นเกียรติยศทั้งสิ้น และไม่มีเส้นหนึ่งเส้นใดที่จะมาเกิดขึ้นในทางของเส้นเกียรติยศนี้อีก

หมายเลข ๔ คือเส้นหัวใจ เส้นหัวใจเส้นนี้ปลายพุ่งขึ้นมาถึงเนินอารมณ์ (อ่านความหมายของเนินอารมณ์รวมเข้ากับเส้นหัวใจ)

หลักเกณฑ์ที่จะรู้ว่าเส้นนี้คือเส้นหัวใจก็คือ เส้นหนึ่งเส้นใดที่เกิดขึ้นมาจากริมมือภายใต้เนินเรื่องคู่ เส้นนี้พุ่งปลายไปหาเนินร้อนรน หรือเนินอารมณ์ก็ตาม เส้นนั้น ๆ จะต้องเป็นเส้นหัวใจทั้งสิ้น และไม่มีเส้นหนึ่งเส้นใดที่จะมาเกิดขึ้นในทางของเส้นหัวใจนี้อีก

หมายเลข ๕ คือเส้นสมอง ซึ่งมีลักษณะเป็นเกาะอยู่ตอนโคนอ่านความหมายของเกาะ ความหมายของเส้นสมองรวมกัน

หลักเกณฑ์ที่จะรู้ว่าเส้นนี้คือเส้นสมอง ก็เพราะเส้นที่หมายเลขนี้ไปเกิดขึ้นเป็น ๒ เส้น เส้นบนเป็นเส้นสมองและเส้นล่างของเกาะนั้นเป็นเส้นชีวิต เมื่อเส้นทั้ง ๒ เส้นนี้โค้งเข้าหากัน ก็ทำให้เป็นเกาะ ขึ้นเส้นสมองเส้นนี้ยาวไปถึงเนินอ่อนโยนด้วย (อ่านความหมายของเนินประกอบเข้ากับความหมายของเส้นสมอง)

หมายเลข ๖ คือเส้นชีวิต เส้นชีวิตตอนที่หมายเลขนี้ชี้ไปแตกออกเป็น ๒ เส้น เส้น ๒ เส้นนี้เส้นข้างในเป็นเส้นวาสนาที่พุ่งขึ้นไปจบเส้นสมองอยู่ในโกดชีวิต ส่วนเส้นข้างนอกเป็นเส้นชีวิต

หลักเกณฑ์ที่จะรู้ว่าเส้นนี้คือเส้นชีวิตก็คือ เส้นหนึ่งเส้นใดก็ตามที่เกิดขึ้นเป็นวงล้อมเนินครอบครัวเป็นรูปโค้ง เส้นนั้นๆ จะต้องเป็นเส้นชีวิตทั้งสิ้น และไม่มีเส้นหนึ่งเส้นใดที่จะมาเกิดขึ้นในทางของเส้นชีวิตนี้อีก

หมายเลข ๗ คือเส้นคุ้มกัน เส้นคุ้มกันเส้นนี้ต่อกับเส้นคู่ซึ่งมาจากเนินศุกร์ อ่านความหมายของเส้นคู่ เส้นคุ้มกัน และเนินศุกร์รวมกัน

หลักเกณฑ์ที่จะรู้ว่าเส้นนี้เป็นเส้นคุ้มกันก็คือ เส้นหนึ่งเส้นใดที่ขีดยาวไปตามเส้นชีวิตอยู่ในเนินครอบครัว เส้นนั้นๆ จะเป็นเส้นคุ้มกันทั้งสิ้นและไม่มีเส้นหนึ่งเส้นใดที่จะมาเกิดขึ้นในทางของเส้นคุ้มกันนี้อีก

หมายเลข ๘ คือเส้นคู่ที่วิ่งเข้าไปหาเส้นชีวิตเป็น ๒ เส้น แล้วไปต่อกับเส้นโรคประสาทสมองซึ่งมีเกาะอยู่ที่โคน เส้นโรคประสาทสมองเส้นนี้ เส้นหนึ่งแยกไปผ่านเส้นวาสนาอยู่บนเส้นสมองกลายเป็นกากะบาด เส้นหนึ่งแยกไปต่อกับเส้นหัวใจ

หลักเกณฑ์ที่จะรู้ว่าเส้นนี้คือเส้นคู่ก็คือ เส้นหนึ่งเส้นใดที่ขีดขวางอยู่บนเนินครอบครัวภายนอกเส้นชีวิต เส้นนั้นตอนโคนจะมีรูปเป็นขอเบ็ดหรือไม่เป็นขอเบ็ดก็ได้ เส้นนั้นๆ จะเป็นเส้นคู่ทั้งสิ้น

เครื่องหมาย A คือเส้นจาก เส้นจากในลายมือนี้เกิดขึ้นเป็นหลายเส้นด้วยกัน (ภายในเส้นที่เครื่องหมายนี้ชี้ไปก็มีอีก เป็นเส้นจากทั้งสิ้น)

หลักเกณฑ์ที่จะรู้ว่าเส้นนี้คือเส้นจากก็คือ เส้นใดเส้นหนึ่งที่เกิดขึ้นในเนินครอบครัว เส้นนั้น ๆ จะเกิดขึ้นมาจากเส้นชีวิต หรือเกิดขึ้นลอย ๆ ไม่ติดกับเส้นชีวิต หรือเกิดขึ้นจากเส้นคุ้มกันก็ได้ เมื่อเส้นนั้น ๆ แยกออกจากเส้นชีวิตเป็นรูป ๔๕ องศาแล้วจะเป็นเส้นจากทั้งสิ้น

หมายเลข ๙ คือเส้นวาสนาที่เกิดขึ้นจากเส้นชีวิต เส้นวาสนาเส้นนี้พุ่งปลายไปขาดหายอยู่ในที่ราบลำบาก อ่านเส้นวาสนารวมกันเข้ากับความหมายของที่ราบลำบาก

หลักเกณฑ์ที่จะรู้ว่าเส้นนี้คือเส้นวาสนาก็คือ เส้นใดเส้นหนึ่งซึ่งจะเกิดขึ้นมาจากที่ใดก็ตาม เมื่อเส้นนั้น ๆ พุ่งปลายไปหาเนินร้อนรนหรือเกิดขึ้นบนเนินร้อนรนก็ได้ เส้นนั้น ๆ จะเป็นเส้นวาสนาทั้งสิ้น

หมายเลข ๑๐ คือเส้นชีวิตตอนที่ค่อนมาทางปลายของเส้นชีวิต

หมายเลข ๑๑ คือเส้นหลักฐาน

หลักเกณฑ์ที่จะรู้ว่าเส้นนี้เป็นเส้นหลักฐานก็คือ เส้นหนึ่งเส้นใดซึ่งแยกจากท่อนปลายของเส้นชีวิตในเนินหลักฐานเส้นที่แยกออกจากเส้นชีวิตนี้ จะแยกออกไปทางภายนอกเส้นชีวิต

หรือแยกเข้าไปภายในเส้นชีวิตก็ได้ เส้นนี้จะเป็นเส้นหลักฐานทั้งสิ้น (ดูบทเรียนที่ว่าด้วยเส้นหลักใหญ่ ๒๗ เส้น)

หมายเลข ๑๒ คือเส้นลงทุนไม่ได้คืน เป็นเครื่องหมายจำเพาะ (ผู้ศึกษาเคยเห็นมาแล้วครั้งหนึ่งในลายมือที่ ๒)

หมายเลข ๑๓ คือเส้นวาสนาร้อนใจ เส้นวาสนาร้อนใจเส้นนี้พุ่งผ่านตอนปลายของเส้นสมองขึ้นไปชนกับเส้นการค้าซึ่งอยู่บนเนินเรืองคู่ อ่านความหมายของเส้นวาสนาร้อนใจกับเส้นการค้าเข้าด้วยกัน (เส้นการค้าเป็นเส้นที่ขีดเฉย ๆ อยู่บนเนินเรืองคู่เป็นเครื่องหมายจำเพาะ)

หลักเกณฑ์ที่จะรู้ว่าเส้นนี้คือเส้นวาสนาร้อนใจก็คือ เส้นหนึ่งเส้นใดที่เกิดขึ้นบนเนินโรค เส้นนี้ตอนโคนจะจดกับเส้นชีวิตหรือไม่จดกับเส้นชีวิตก็ตาม แต่เส้นนี้จะต้องพุ่งขึ้นไปตามเนินโรคไปหาตอนปลายของเส้นสมอง เส้นนั้น ๆ จะเป็นเส้นวาสนาร้อนใจทั้งสิ้น ทั้งไม่เลือกว่าเส้นวาสนาร้อนใจนี้จะมีรูปร่างเป็นอย่างไรด้วย และไม่มีเส้นหนึ่งเส้นใดซึ่งจะมาเกิดขึ้นในทางของเส้นวาสนาร้อนใจนี้อีก

หมายเลข ๑๔ คือเส้นเป็นรูป ๓ เหลี่ยมอยู่ทางปลายของเส้นสมอง เส้นรูป ๓ เหลี่ยมนี้ประกอบด้วย เส้นศัตรูที่ทับอยู่บนเส้นสมอง ส่วนเส้นที่อยู่ข้างล่างคือเส้นสมอง เมื่อเส้นวาสนาร้อนใจวิ่งขึ้นไปผ่านเส้น ๒ เส้นนี้ กระทำให้มีลักษณะเป็นรูปดาวใหญ่

ขึ้นด้วย เส้นทั้งหมดและรูปดาวนี้แปลความหมายว่าศัตรูทำให้เป็นโรคหัวใจอ่อนและร้อนใจ เพราะเรื่องการค้า (หลักการสัมพันธ์กันระหว่างเส้นกับเส้นอ่านออกเป็นเรื่องราว)

หลักเกณฑ์ที่จะรู้ว่าเส้นนี้คือเส้นศัตรูก็คือ เส้นใดที่ทับอยู่บนเส้นสมองเป็นรูปทะแยง เส้นนั้น ๆ จะเป็นเส้นศัตรูทั้งสิ้น บนเส้นสมองเส้นนี้อนุมานเป็นเส้นศัตรูรวม ๓ เส้นด้วยกัน (ดูภาพเส้นศัตรูในบทเรียนที่ว่าด้วยเส้นหลักใหญ่ ๒๗ เส้น)

หมายเลข ๑๕ คือเส้นบุตร

หลักเกณฑ์ที่จะรู้ว่าเส้นนี้คือเส้นบุตรก็คือ เส้นหนึ่งเส้นใดที่แตกออกทางตอนโคนของเส้นหัวใจ เส้นนี้จะแตกขึ้นข้างบนหรือแตกลงข้างล่างก็ตาม ก็จะเป็นเส้นบุตรทั้งสิ้น และไม่มีเส้นหนึ่งเส้นใดซึ่งจะเกิดขึ้นในที่อันเป็นที่เกิดของเส้นบุตรแล้วมิใช่เส้นบุตรนี้อีก

หมายเลข ๑๖ คือเส้นการค้า เส้นการค้าหมายถึงกิจการต่าง ๆ ที่มีการลงทุนทุกชนิด คือการกระทำสิ่งหนึ่งสิ่งใดก็ตาม สิ่งนั้น ๆ จะต้องลงทุนเป็นเงินหรือเป็นของไปก่อน และเมื่อได้เอาสิ่งนั้น ๆ ไปจำหน่ายจ่ายแจกแล้ว ภายหลังกลับได้ตอบแทนมาเป็นกำไรยิ่งกว่าที่ได้ลงทุนไป สิ่งนั้น ๆ ย่อมจะอนุมานเรียกว่าการค้าทั้งสิ้น

เส้นการค้า เป็นเครื่องหมายจำเพาะ ไม่ใช่เส้นหลักเส้นใดเส้นหนึ่ง และเส้นการค้าจะต้องเกิดขึ้นบนเนินเรือนคู่แห่งเดียว

หมายเหตุ บทเรียนนี้ บรรยายเพื่อให้ผู้ศึกษารู้จักชื่อเส้นต่าง ๆ บนลายมือของคนทุก ๆ คน เมื่อผู้ศึกษาอ่านไปถึงหมายเลขที่เท่าใดแล้ว จะต้องพลิกไปดูเส้นในลายมือตามหมายเลขนั้นๆ เสียหนหนึ่ง และจะต้องทำความเข้าใจให้แน่นอนว่า เส้นไหนตามหมายเลขนั้น ๆ ที่บรรยายไว้ และตอนใดบอกให้เปิดไปดูในบทเรียนที่ว่าด้วยเส้นหลักใหญ่ ๒๗ เส้น ก็ต้องเปิดไปดูตามที่ว่านั้นด้วย สิ่งที่ควรจดจำให้แน่นอนก็คือหลักเกณฑ์ที่ขึ้นของเส้นเท่าที่ฝึกหัดผู้ศึกษาให้ทราบหลักเกณฑ์ไว้ด้วยนั้น ก็เพราะถ้าผู้ศึกษาจำหลักเกณฑ์ที่ขึ้นของเส้นหลักได้แล้ว ไม่ว่าจะแบมือคนร้อยคนพันขึ้นมาก็จะรู้จักเส้นในลายมือนั้น ๆ ได้ทั้งสิ้น และต่อไปนั้นก็จะหาคำแปลของเส้นนั้น ๆ ได้ ดังจะเห็นได้ว่าหลักเกณฑ์ของเส้นหลักแต่ละเส้นนั้นมีหลักเกณฑ์ที่แน่นอนไม่เปลี่ยนแปลง และหลักเกณฑ์นั้น ๆ ก็มีอยู่ ๒๗ หลักเกณฑ์เท่ากับจำนวนของเส้นหลัก ๒๗ เส้นนั่นเอง

ภาพลายมือจริงที่ ๕

แสดงเส้นหลักบนลายมือจริงซึ่งตรงกับหลักวิชา

หมายเลข ๑ คือเส้นเกียรติยศ เส้นเกียรติยศเส้นนี้โยกมาขึ้นทางเนินร้อนรนมากกว่าไปทางช่องหมดเปลือง คือเส้นเกียรติยศที่อ่านความหมายบวกกับความหมายของเนินร้อนรน เส้นเกียรติยศเส้นนี้ปลายแตกออกเป็น ๒ ง่ามคือ เส้นเกียรติยศที่ขึ้นอย่างเต็มรูป

หลักเกณฑ์ที่จะรู้ว่าเส้นนี้คือเส้นเกียรติยศก็คือ เส้นหนึ่งเส้นใดที่เกิดขึ้นในช่องหมดเปลือง แม้ปลายจะไม่แตกออกเป็น ๒ ง่าม แบบเดียวกันกับเส้นเกียรติยศที่ขึ้นอย่างเต็มรูปก็ตาม เส้นนั้น ๆ จะต้องเป็นเส้นเกียรติยศทั้งสิ้น และไม่มีเส้นหนึ่งเส้นใดที่จะมาเกิดขึ้นในทางของเส้นเกียรติยศนี้อีก

หมายเลข ๒ คือเส้นวาสนา เส้นวาสนาเส้นนี้พุ่งไปลงที่ช่องผิดหวัง อ่านความหมาย ของเส้นวาสนา และ ความหมาย ของ ช่องผิดหวัง รวมเข้าด้วยกัน

หลักเกณฑ์ที่จะรู้ว่าเส้นนี้คือเส้นวาสนาก็คือ เส้นใดเส้นหนึ่งซึ่งตอนโคนจะเกิดขึ้นมาจากที่หนึ่งที่ใดก็ได้ แต่เส้นนั้น ๆ ตอนปลายพุ่งไปหาเนินร้อนรน เส้นนั้น ๆ จะเป็นเส้นวาสนาทั้งสิ้น ให้สังเกตเส้นวาสนาเส้นนี้ว่า ขั้นต้นเกิดรวมกันกับตอนปลายของเส้นสมอง พุ่งขึ้นมาจากเนินวิปริต เมื่อเส้นวาสนาพ้นเส้นหัวใจขึ้นไป ก็ยังมีท่าว่าพุ่งไปหาเนินร้อนรนอยู่เหมือนเส้นวาสนาทั่ว ๆ ไป แต่เมื่อพุ่งขึ้นไปบนเนินร้อนรนได้เล็กน้อยแล้ว ก็โยกปลายไปหาช่องผิดหวัง

ทั้งนี้ก็เพราะต้องการจะเอาความหมายของช่องผิดหวัง เข้ามาบวกกับความหมายของเส้นวาสนาอีกต่อหนึ่ง และจะไม่มีเส้นใดเส้นหนึ่งที่จะมาเกิดขึ้นในทางของเส้นวาสนานี้อีก

หมายเลข ๓ คือเส้นผู้ช่วย

หลักเกณฑ์ที่จะรู้ว่าเส้นนี้คือเส้นผู้ช่วยก็คือ เส้นใดเส้นหนึ่งที่เกิดขึ้นบนเส้นหัวใจที่ค่อนมาทางเนินร้อนรน ตอนโคนจะติดกับเส้นหัวใจหรือไม่ติดกันก็ตาม เส้นนี้พุ่งปลายไปหาเนินสำคัญเป็นรูปเฉียง เส้นนั้น ๆ จะเป็นเส้นผู้ช่วยทั้งสิ้น และไม่มีเส้นหนึ่งเส้นใดที่จะมาเกิดขึ้นในทางของเส้นผู้ช่วยนี้อีก (ดูเส้นผู้ช่วยในบทเรียนที่ว่าด้วยเส้นหลักใหญ่ ๒๗ เส้น)

หมายเลข ๔ คือเส้นสำคัญ เส้นสำคัญในมือนี้เกิดขึ้นเป็น ๒ ตอน ตอนล่างเกิดขึ้นจากเส้นรุ่งเรืองที่แยกออกจากเส้นหัวใจพุ่งไปหาเส้นสมอง ส่วนเส้นสำคัญเส้นบนเกิดขึ้นลอย ๆ ภายหลังที่เกิดเส้นผู้ช่วยขึ้นแล้ว หรือจะดูอีกทีหนึ่งก็มีลักษณะเหมือนเส้นผู้ช่วยตัดเส้นสำคัญขาดไป (ตอนนี้ให้พลิกไปดูเส้นรุ่งเรืองในบทที่ว่าด้วยเส้นหลักใหญ่ ๒๗ เส้นอีกทีหนึ่ง เพื่อจะได้จดจำเส้นรุ่งเรืองจริง ๆ ในลายมือจริงไว้อีกเส้นหนึ่ง)

หลักเกณฑ์ที่จะรู้ว่าเส้นนี้คือเส้นสำคัญก็คือ เส้นนี้ตอนต้นจะเกิดขึ้นมาจากที่ใดก็ตาม แต่ตอนปลายพุ่งตรงขึ้นไปหาเนินสำคัญ หรือเกิดขึ้นบนเนินสำคัญก็ได้ เส้นนั้น ๆ จะเป็นเส้นสำคัญทั้งสิ้น และไม่มีเส้นหนึ่งเส้นใดที่จะมาเกิดขึ้นในทางของเส้นสำคัญนี้อีก

หมายเลข ๕ คือเส้นการค้า เส้นการค้าเส้นนี้เกิดขึ้นค่อนมาทางช่องเสียหาย อ่านความหมายรวมกันเข้ากับความหมายของช่องเสียหาย (เส้นการค้าเป็นเครื่องหมายจำเพาะ)

หมายเลข ๖ คือเส้นเรื่องคู่

หลักเกณฑ์ที่จะรู้ว่าเส้นนี้คือเส้นเรื่องคู่ก็คือ เส้นใดเส้นหนึ่งก็ตามที่ขีดขวางอยู่ตอนบนของเส้นหัวใจตอนทางโคนบนเนินเรื่องคู่ เส้นนั้น ๆ จะเป็นเส้นเรื่องคู่ทั้งสิ้น และไม่มีเส้นหนึ่งเส้นใดที่จะมาเกิดขึ้นในทางของเส้นเรื่องคู่นี้อีก

หมายเลข ๗ คือเส้นหัวใจตอนทางโคน เส้นหัวใจตอนทางโคนเส้นนี้มีเกาะเกิดขึ้นในตำแหน่งของเส้นบุตรด้วย อ่านความหมายของเกาะรวมเข้ากับความหมายของเส้นบุตร (เมื่อมาถึงตอนนี้เชื่อว่าผู้ศึกษาคงจะรู้จักเส้นหัวใจได้ดีแล้ว จึงไม่ต้องอ้างหลักเกณฑ์ของเส้นหัวใจไว้ในที่นี้)

หมายเลข ๘ คือเส้นบุตร

หลักเกณฑ์ที่จะรู้ว่าเส้นนี้คือเส้นบุตรก็คือ เส้นหนึ่งเส้นใดที่แตกออกทางโคนของเส้นหัวใจ เส้นนั้น ๆ จะต้องเป็นเส้นบุตรทั้งสิ้น และไม่มีเส้นหนึ่งเส้นใดที่จะมาเกิดขึ้นในตำแหน่งที่เกิดของเส้นบุตรนี้อีก

หมายเลข ๙ คือเส้นรุ่งเรือง เส้นรุ่งเรืองคือเส้นที่แยกออกจากเส้นหัวใจพุ่งไปหาเส้นสมอง แล้วพุ่งไปตัดเส้นชีวิตอีกทอดหนึ่ง

หลักเกณฑ์ที่จะรู้ว่าเส้นนี้คือเส้นรุ่งเรืองก็คือ เส้นหนึ่งเส้นใดก็ตามที่แยกออกจากเส้นหัวใจ แล้วพุ่งปลายไปหาเส้นชีวิต พุ่งปลายไปหาเนินครอบครัว (เส้นรุ่งเรืองเส้นนี้พุ่งปลายไปหาเนินครอบครัว) เส้นนั้น ๆ จะต้องเป็นเส้นรุ่งเรืองทั้งสิ้น และไม่มีเส้นหนึ่งเส้นใดที่จะมาเกิดขึ้นในทางของเส้นรุ่งเรืองนี้อีก (ดูบทเรียนที่ว่าด้วยเส้นหลักใหญ่ ๒๗ เส้น)

หมายเลข ๑๐ คือเส้นวาสนาร้อนใจ เส้นวาสนาร้อนใจเส้นนี้เมื่อพุ่งขึ้นมาจากเส้นชีวิต ก็มาตัดกับเส้นวาสนาที่ขึ้นมาจากเนินอ่อนโยนกลายเป็นรูปกากะบาดไขว้ แล้วพุ่งขึ้นไปต่อกับเส้นญาติผู้น้อย (ในลายมือนี้มองไม่เห็นเป็นภาพเส้นญาติผู้น้อย แต่เขาใช้พื้นที่ ๆ เกิดของเส้นญาติผู้น้อยแทนความหมายถึงญาติผู้น้อย)

หลักเกณฑ์ที่จะรู้ว่าเส้นนี้เป็นเส้นวาสนาร้อนใจก็คือ เส้นหนึ่งเส้นใดซึ่งเกิดขึ้นที่เนินโรค เส้นนี้ตอนต้นจะเกิดขึ้นมาจากเส้นชีวิต หรือเกิดขึ้นลอย ๆ ก็ตาม เส้นนั้น ๆ เมื่อเกิดขึ้นแล้วก็พุ่งไปตามเนินโรค ไปหาตอนปลายของเส้นสมอง จะชนกับเส้นสมองหรือตัดผ่านเส้นสมองไปก็ได้ เส้นนั้น ๆ จะเป็นเส้นวาสนาร้อนใจทั้งสิ้น ทั้งไม่เลือกว่าเส้นวาสนาร้อนใจนี้จะมีรูปร่างเป็นอย่างไรด้วย และจะไม่มีเส้นหนึ่งเส้นใดที่จะมาเกิดขึ้นในทางของเส้นวาสนาร้อนใจนี้อีก นอกจากเส้นวาสนาร้อนใจแต่เพียงเส้นเดียวเท่านั้น

หมายเลข ๑๑ คือเส้นวาสนาที่เกิดขึ้นจากเส้นชีวิต เส้นวาสนาเส้นนี้เมื่อพุ่งขึ้นมาจากเส้นชีวิต ก็พุ่งไปต่อกับเส้นที่มีรูปเป็นสี่เหลี่ยมผืนผ้า เส้นรูปสี่เหลี่ยมผืนผ้าเส้นนี้คร่อมเอาเส้นสมอง เส้นรุ่งเรืองและเส้นหัวใจเข้าไว้ในรูปสี่เหลี่ยมผืนผ้านั้นด้วย อ่านความหมายของเส้นวาสนาเส้นรูปสี่เหลี่ยมผืนผ้า เส้นสมองและเส้นหัวใจรวมกัน

หลักเกณฑ์ที่จะรู้ว่าเส้นนี้คือเส้นวาสนาก็คือ เส้นใดเส้นหนึ่งจะเกิดขึ้นมาจากที่ใดที่หนึ่งก็ตาม ถ้าปลายของเส้นนั้น ๆ พุ่งตรงขึ้นไปหาเนินร้อนรนแล้ว (พุ่งไปไม่ถึงก็ได้) เส้นนั้น ๆ จะต้องเป็นเส้นวาสนาทั้งสิ้น

หมายเลข ๑๒ คือเส้นชีวิต

หลักเกณฑ์ที่จะรู้ว่าเส้นนี้คือเส้นชีวิตก็คือ เส้นที่โค้งล้อมเนินครอบครัวเอาไว้ภายนอกและแยกที่ราบลำบากเอาไว้ภายใน เส้นนั้น ๆ คือเส้นชีวิตทั้งสิ้น และไม่มีเส้นหนึ่งเส้นใดที่จะมาเกิดขึ้นในทางของเส้นชีวิตนี้อีก

หมายเลข ๑๓ คือเส้นหลักฐาน

หลักเกณฑ์ที่จะรู้ว่าเส้นนี้คือเส้นหลักฐานก็คือ เส้นหนึ่งเส้นใดก็ตามที่แยกออกจากตอนปลายของเส้นชีวิตในเนินหลักฐาน กระทำให้เส้นชีวิตแตกออกเป็น ๒ ง่าม (แต่ส่วนใหญ่เส้นหลักฐานแยกออกจากเส้นชีวิต มีรูปเป็นรูปสี่เหลี่ยมข้าวหลามตัด) เส้นนั้น ๆ จะเป็นเส้นหลักฐานทั้งสิ้น

หมายเลข ๑๔ คือเส้นคุ้มกัน

หลักเกณฑ์ที่จะรู้ว่าเส้นนี้เป็นเส้นคุ้มกันก็คือ เส้นหนึ่งเส้นใดที่เกิดขึ้นในเนินครอบครัว และขีดไปตามยาวของเส้นชีวิต อาจจะเกิดขึ้นตั้งแต่ ๑ เส้นไปถึง ๒๐ เส้นก็มี เส้นนั้น ๆ จะต้องเป็นเส้นคุ้มกันทั้งสิ้น และไม่มีเส้นหนึ่งเส้นใดที่จะมาเกิดขึ้นในทางของเส้นคุ้มกันนี้อีก

หมายเลข ๑๕ คือเส้นคู่

หลักเกณฑ์ที่จะรู้ว่าเส้นนี้คือเส้นคู่ก็คือ เส้นหนึ่งเส้นใดก็ตามที่ขีดขวางอยู่ที่เนินครอบครัว เส้นนั้น ๆ ตอนโคนจะมีลักษณะเป็นขอเบ็ด หรือไม่เป็นขอเบ็ดก็ได้ (เส้นคู่ในลายมือนี้โคนเป็นขอเบ็ดเกือบทุกเส้น) และจะขึ้นตั้งแต่ ๑ เส้นไปหา ๒๐ เส้นก็ได้ เส้นนั้น ๆ จะเป็นเส้นคู่ทั้งสิ้น และไม่มีเส้นหนึ่งเส้นใดที่จะมาเกิดขึ้นในทางของเส้นคู่นี้อีก

หมายเลข ๑๖ คือเส้นคู่ เส้นคู่เส้นนี้ต่ออยู่กับท่อนปลายของเส้นรุ่งเรือง ซึ่งแยกออกมาจากเส้นหัวใจ

(หลักเกณฑ์ที่จะรู้ว่าเส้นนี้คือเส้นคู่ก็เหมือนกับหมายเลข ๑๕ ที่กล่าวมาแล้ว อ่านความหมายของเส้นคู่กับเส้นรุ่งเรืองรวมกัน)

หมายเลข ๑๗ คือเส้นอารมณ์ เส้นอารมณ์เส้นนี้พุ่งขึ้นจากตอนต้นของเส้นชีวิต แล้วมารวมกันกับเส้นอารมณ์ที่ขีดขวางอยู่บนเนินอารมณ์ทำให้กลายเป็นรูปกากะบาดไขว้ (เป็นเส้นเล็ก ๆ มองไม่ค่อยเห็น)

แสดงเส้นหลักบนลายมือจริง

หลักเกณฑ์ที่จะรู้ว่าเส้นนี้เป็นเส้นอารมณ์ก็คือ เส้นหนึ่งเส้นใดก็ตามที่เกิดขึ้นบนเนินอารมณ์เส้นนั้น ๆ จะมีรูปร่างเป็นอย่างไรก็ได้ จะต้องเป็นเส้นอารมณ์ทั้งสิ้น และไม่มีเส้นหนึ่งเส้นใดที่เกิดขึ้นในเนินอารมณ์นี้แล้ว เส้นนั้น ๆ จะมิใช่เส้นอารมณ์อีกเลย

หมายเลข ๑๘ คือเส้น อารมณ์ที่ ขีดขวาง อยู่บน เนินอารมณ์ค่อน มาทางเนินร้อนรน (อ่านความหมายของเส้นอารมณ์รวมกับเนินร้อนรน)

หมายเลข ๑๙ คือท่อนปลายของเส้นหัวใจที่พุ่งขึ้นไปหานิ้วอารมณ์

หลักเกณฑ์ที่จะรู้ว่าเส้นนี้คือท่อนปลายของเส้นหัวใจก็คือ เส้นนี้ต่อมาจากท่อนต้นของเส้นหัวใจ ท่อนปลายของเส้นหัวใจเส้นนี้พุ่งขึ้นมาหานิ้ว อารมณ์มากและตอนปลายโค้งเข้ากับเส้นเกียรติยศกลายเป็นรูปเกาะด้วย
(อ่านความหมายของเนินอารมณ์เส้นเกียรติยศ และรูปเกาะรวมกันเข้ากับเส้นหัวใจ)

หมายเหตุ .การที่ได้นำเส้นลายมือที่เป็นเส้นเล็ก ๆ บ้าง และเส้นใหญ่บ้างมาแสดงให้เห็นทั้ง ๒ อย่าง ก็เพราะต้องการให้ผู้ศึกษาเห็นว่า อันเส้นลายมือของคนเรานี้ ไม่ว่าเส้นนั้น ๆ จะเล็กหรือใหญ่อย่างไร เส้นที่เกิดขึ้นนั้นจะมีหลักเกณฑ์เช่นเดียวกัน คือจะมีอยู่แต่เพียง ๒๗ เส้น ๒๗ หลักเกณฑ์เท่านั้น ไม่มีการเปลี่ยนแปลงไปจากหลักวิชาแต่อย่างใดทั้งสิ้น

ภาพลายมือจริงที่ ๖
แสดงเส้นหลักต่าง ๆ ซึ่งตรงกับหลักวิชา

หมายเลข ๑ คือเส้นอารมณ์ เส้นอารมณ์เส้นนี้ขีดขวางอยู่บนเนินอารมณ์ ตอนต้นของเส้นอารมณ์เกิดขึ้นจากเส้นชีวิต แล้วผ่านตอนต้นของเส้นสมองท่อนปลายของเส้นอารมณ์พุ่งไปหาเนินร้อนรน (อ่านความหมายของเส้นอารมณ์ ความหมายของเส้นสมอง กับความหมายของเนินร้อนรนรวมเข้าด้วยกัน) ตอนโคนของเส้นอารมณ์ทำรูปกันเข้าเป็นรูปสามเหลี่ยมอยู่ด้วย

หลักเกณฑ์ที่จะรู้ว่าเส้นนี้เป็นเส้นอารมณ์ก็คือ เส้นหนึ่งเส้นใดก็ตามที่เกิดขึ้นบนเนินอารมณ์ ไม่ว่าเส้นนั้น ๆ จะมีรูปร่างเป็นอย่างไร จะต้องเป็นเส้นอารมณ์ทั้งสิ้น และจะไม่มีเส้นหนึ่งเส้นใดที่จะมาเกิดขึ้นที่เนินนี้แล้ว เส้นนั้น ๆ จะมิใช่เส้นอารมณ์อีก

หมายเลข ๒ คือเส้นวาสนาที่เกิดขึ้นลอย ๆ ในเนินร้อนรน (เห็นราง ๆ) เส้นวาสนาที่เกิดขึ้นที่เนินร้อนรน เป็นความหมายใช้แทนความหมายของเนิน ความจริงแม้ว่าจะมีอยู่แต่เพียงเนินเฉย ๆ ไม่มีเส้นหนึ่งเส้นใดเกิดขึ้นที่เนินหนึ่งเนินใดก็ตาม เนินนั้น ๆ ก็ย่อมจะให้ผลตามความหมายของเนินอยู่แล้ว สามารถจะบวกความหมายเข้ากับเส้นหนึ่งเส้นใดที่ผ่านเนินนั้นไปก็ได้ แต่ถ้าและในเนินใดเกิดมีเส้นอันเป็นตัวแทนของเนินเกิดขึ้น เหมือนดังเกิดเส้นวาสนาขึ้นที่เนินร้อนรนตามแบบนี้ ก็เป็นการเพิ่มกำลังของเนินนั้นให้มากขึ้นไปอีก คือเมื่อไม่มีเส้นความร้อนใจจะเกิดขึ้นเพียงเล็กน้อย แต่ถ้ามีเส้นวาสนาเกิดขึ้นด้วยความร้อนใจจะเพิ่มมากขึ้นไปอีก

หลักเกณฑ์ที่จะรู้ว่าเส้นนี้คือเส้นวาสนาก็คือ เส้นใดเส้นหนึ่งที่เกิดขึ้นจากที่ใดที่หนึ่งก็ตาม เมื่อปลายของเส้นนั้น ๆ พุ่งมาหาเนินร้อนรน หรือเกิดขึ้นลอย ๆ บนเนินร้อนรนก็ได้ เส้นนั้น ๆ จะต้องเป็นเส้นวาสนาทั้งสิ้น

หมายเลข ๓ คือเส้นวาสนา เส้นวาสนาเส้นนี้เมื่อพุ่งพ้นเส้นหัวใจขึ้นมาปลายของเส้นวาสนาโยกไปหาช่องผิดหวัง (หลักเกณฑ์ของเส้นวาสนาเหมือนในหมายเลข ๒)

หมายเลข ๔ คือเส้นสำคัญ เส้นสำคัญเส้นนี้ตอนโคนแตกออกเป็นง่าม มีลักษณะเป็นรูปเจดีย์

หลักเกณฑ์ที่จะรู้ว่าเส้นนี้เป็นเส้นสำคัญก็คือ เส้นหนึ่งเส้นใดจะเกิดขึ้นมาจากที่หนึ่งที่ใดก็ตาม เมื่อเส้นนั้น ๆ พุ่งขึ้นมาหาเนินสำคัญหรือเส้นนั้น ๆ เกิดขึ้นบนเนินสำคัญก็ได้ เส้นนั้นจะต้องเป็นเส้นสำคัญทั้งสิ้น และไม่มีเส้นหนึ่งเส้นใดที่จะมาเกิดขึ้นในทางของเส้นสำคัญนี้อีก

หมายเลข ๕ คือเส้นญาติผู้น้อย เส้นญาติผู้น้อยในมือนี้เกิดขึ้นเป็น ๒ เส้นด้วยกัน (เป็นรูปกากะบาด ๒ เส้นซ้อนกัน)

หลักเกณฑ์ที่จะรู้ว่าเส้นนี้คือเส้นญาติผู้น้อยก็คือ เส้นญาติผู้น้อยเกิดขึ้นภายใต้เส้นหัวใจ ตรงที่ต่อระหว่างเนินสำคัญกับเนินเรือนคู่แห่งเดียว เส้นญาติผู้น้อยจะไม่ไปเกิดขึ้นที่อื่นอีก และจะมีรูปเป็นกากะบาดเสมอไปด้วย แต่ในบางกรณีย์ วิทยุแห่งจักรวาลได้ใช้พื้นที่ของที่เกิดของเส้น

ญาติผู้น้อยเป็นความหมายของญาติผู้น้อยก็มี หมายถึงย่อให้สั้นลงไปอีก

หมายเลข ๖ คือเส้นหัวใจ

หลักเกณฑ์ที่จะรู้ว่าเส้นนี้คือเส้นหัวใจก็คือ เส้นหัวใจเป็นเส้นหลักใหญ่ ๓ เส้นในหลักวิชานี้ เส้นหัวใจคือเส้นที่เกิดเป็นเส้นขีดขวางจากเนินเรืองคู่ พุ่งปลายไปหาเนินอารมณ์ พุ่งไปหาช่องหมดเปลือง หรือพุ่งไปหาเนินร้อนรนก็ดี และไม่มีเส้นหนึ่งเส้นใดที่จะมาเกิดขึ้นในทางของเส้นหัวใจนี้อีก

หมายเลข ๗ คือเส้นหัวใจที่เป็นรูปเกาะเกิดขึ้นในตำแหน่งเส้นบุตร อ่านความหมายของรูปเกาะ ความหมายของเส้นหัวใจ และความหมายของเส้นบุตรรวมกัน

หมายเลข ๘ คือเส้นบุตร

หลักเกณฑ์ที่จะรู้ว่าเส้นนี้คือเส้นบุตรก็คือ เส้นที่แตกออกจากท่อนโคนของเส้นหัวใจ เส้นนั้น ๆ จะแตกขึ้นข้างบนหรือแตกลงข้างล่างก็ตาม และจะแตกออกเป็นกี่เส้นก็ได้ เส้นนั้น ๆ จะเป็นเส้นบุตรทั้งสิ้น และไม่มีเส้นหนึ่งเส้นใดที่จะมาเกิดขึ้นในตำแหน่งของเส้นบุตร แล้วมิใช่เส้นบุตรนี้อีก

หมายเลข ๙ คือเส้นวิ่งเต้น

หลักเกณฑ์ที่จะรู้ว่าเส้นนี้เป็นเส้นวิ่งเต้นก็คือ เส้นวิ่งเต้นจะมีลักษณะแตกออกเป็นง่ามเหมือนง่ามหนังสติ๊ก เส้นวิ่งเต้นนี้จะไปขึ้นได้ในที่หลาย ๆ แห่ง แต่จะต้องมี

ลักษณะเป็นง่ามหนังสติ๊กทั้งสิ้น และเส้นวิ่งเต้นนี้สามารถจะไปประกอบเข้ากับเส้นหลักเส้นใดเส้นหนึ่งก็ได้ แต่รูปของเส้นวิ่งเต้นจะไม่เปลี่ยนแปลงไปเป็นรูปอื่น นอกจากรูปที่กล่าวมาแล้ว (ดูภาพเส้นวิ่งเต้นในบทเรียนที่กล่าวด้วยเส้นหลักใหญ่ ๒๗ เส้น แล้วมาเทียบเคียงกับเส้นวิ่งเต้นที่เห็นอยู่นี้ว่าเหมือนกันหรือไม่)

หมายเลข ๑๐ คือเส้น วาสนาร้อนใจที่ ไขว้กันกับ เส้นวาสนา มีรูปเป็น กากะบาดไขว้

หลักเกณฑ์ที่จะรู้ว่าเส้นนี้คือเส้นวาสนาร้อนใจก็คือ เส้นหนึ่งเส้นใดที่เกิดขึ้นจากเส้นชีวิต หรือไม่เกิดจากเส้นชีวิตได้ เมื่อเกิดขึ้นแล้วจะพุ่งปลายเป็นรูปเฉียงไปตามเนินโรค ไปหาท่อนปลายของเส้นสมอง เส้นนั้น ๆ จะมีรูปร่างเป็นอย่างไรก็ได้ จะต้องเป็นเส้นวาสนาร้อนใจทั้งสิ้น และไม่มีเส้นหนึ่งเส้นใดที่จะมาเกิดขึ้นในทางของเส้นวาสนาร้อนใจนี้อีก

หมายเลข ๑๑ คือเส้นวาสนาร้อนใจ เส้นวาสนาร้อนใจนี้โคนแตกออกเป็นง่ามคือเส้นเดินทางไปมา เส้น ๒ เส้นรวมเป็นเส้นเดียวกัน

หลักเกณฑ์ที่จะรู้ ว่าเส้นนี้เป็นเส้นวาสนาร้อน ใจ เหมือนกับหมายเลข ๑๐

หมายเลข ๑๒ คือเส้นหลักฐาน เส้นหลักฐานเส้นนี้แยกเข้าไปภายในเส้นชีวิต

หลักเกณฑ์ที่จะรู้ว่าเส้นนี้คือเส้นหลักฐานก็คือ เส้นใดเส้นหนึ่งที่แยกออกจากท่อน ปลายของเส้นชีวิตในเนินหลัก

ฐาน กระทำให้เส้นชีวิตมีลักษณะแตกออกเป็นง่าม ไม่ว่าเส้นนั้น ๆ จะแยกเข้าไปภายในเส้นชีวิต หรือแยกออกไปภายนอกเส้นชีวิต เส้นนั้น ๆ จะเป็นเส้นหลักฐานทั้งสิ้น

หมายเลข ๑๓ คือเส้นวาสนาที่มีโคนเป็นเกาะ เส้นวาสนาเส้นนี้เกิดขึ้นจากเส้นวาสนาร้อนใจก็มี เกิดขึ้นจากที่ราบลำบากก็มี เกิดขึ้นจากเส้นชีวิตก็มีเส้นวาสนาเหล่านี้เอนปลายเข้ามารวมกัน แล้วมีเส้นโรคประสาทสมองตัดเส้นวาสนาไป กระทำให้กลายเป็นรูปตัวเอ, A ๒ ตัวแอบกันอยู่ (อ่านความหมายของเส้นวาสนา และเครื่องหมายเอ, A รวมกับที่ราบลำบากเข้าเป็นคำแปลอันเดียวกัน)

หลักเกณฑ์ที่จะรู้ว่าเส้นนี้คือเส้นวาสนาก็คือ ไม่ว่าเส้นหนึ่งเส้นใดจะเกิดขึ้นมาจากที่หนึ่งที่ใดก็ได้ และเส้นนั้น ๆ พุ่งปลายไปหาเนินร้อนรนด้วย จะเป็นเส้นวาสนาทั้งสิ้นและไม่มีเส้นหนึ่งเส้นใดที่จะมาเกิดขึ้นในทางของเส้นวาสนานี้อีก

หมายเลข ๑๔ คือเส้นวาสนาที่เกิดขึ้นจากเส้นชีวิต

หมายเลข ๑๕ คือเส้นชีวิต

หลักเกณฑ์ที่ว่าด้วยเส้นชีวิตเห็นจะไม่ต้องกล่าวอีก เพราะผู้ศึกษาที่เรียนมาถึงขั้นนี้แล้ว ย่อมจะรู้จักเส้นชีวิตและหลักเกณฑ์ของเส้นชีวิตได้ดี

หมายเลข ๑๖ คือเส้นคุ้มกัน เส้นคุ้มกันในมือนี้เกิดขึ้นมากกว่า ๑๐ เส้น

หลักเกณฑ์ที่จะรู้ว่าเส้นนี้คือเส้นคุ้มกันก็คือ เส้นหนึ่งเส้นใดที่เกิดขึ้นในเนินครอบครัว เส้นนั้น ๆ ขีดยาวไปตามเส้นชีวิต ไม่ว่าเส้นนี้จะเกิดขึ้นสักกี่เส้นก็จะเป็นเส้นคุ้มกันทั้งสิ้น และไม่มีเส้นหนึ่งเส้นใดที่จะมาเกิดขึ้นในทางของเส้นคุ้มกันนี้อีก

หมายเลข ๑๗ คือเส้นคู่ เส้นคู่เส้นนี้มีเกาะอยู่กลางเส้นด้วย และเส้นคู่พุ่งไปชนกับเส้นชีวิต แล้วตัดผ่านเส้นชีวิตไปต่อกับเส้นโรคประสาทสมองอีกทีหนึ่ง (อ่านความหมายของเส้นคู่ ความหมายของเส้นที่เป็นเกาะ อ่านความหมายของเส้นโรคประสาทสมอง รวมเป็นคำแปลอันเดียวกัน)

หลักเกณฑ์ที่จะรู้ว่าเส้นนี้คือเส้นคู่ก็คือ เส้นหนึ่งเส้นใดที่เกิดขวางอยู่ที่เนินครอบครัว เส้นนี้จะมีโคนเป็นรูปขอเบ็ดหรือไม่เป็นขอเบ็ดก็ได้ และจะเกิดขึ้นแต่เพียงเส้นเดียว หรือมีมากถึง ๑๐ หรือ ๒๐ เส้นก็ได้ เส้นเหล่านี้จะเป็นเส้นคู่ทั้งสิ้น (ในลายมือนี้มีมากกว่า ๑๐ เส้น) และไม่มีเส้นหนึ่งเส้นใดที่จะมาเกิดขึ้นในทางของเส้นคู่นี้อีกเลย

หมายเลข ๑๘ คือเส้นชีวิตเกิดเป็นเกาะเล็ก ๆ และมีเส้นเป็นรูปสามเหลี่ยมเล็ก ๆ อยู่ภายในเส้นชีวิตด้วย

หมายเลข ๑๙ คือเส้นชีวิตที่มีลักษณะเป็นรูปเกาะใหญ่ มีเส้นขีดเป็นรูปทะแยงอยู่ภายใน (อ่านความหมายของเครื่องหมายเกาะและเส้นชีวิตรวมกัน)

หมายเลข ๒๐ คือเส้นผู้ใหญ่ เส้นนี้มีเกาะอยู่ที่โคน (อ่านความหมายของเกาะรวมกันกับเส้นผู้ใหญ่)

หลักเกณฑ์ที่จะรู้ว่าเส้นนี้คือเส้นผู้ใหญ่ก็คือ เส้นหนึ่งเส้นใดที่เกิดขึ้นแอบอยู่ภายนอกเส้นชีวิต แล้วพุ่งปลายกลับกันกับเส้นชีวิต คือเส้นชีวิตจะเกิดขึ้นจากง่ามมือ แล้วพุ่งปลายไปหาข้อมือ แต่เส้นผู้ใหญ่เมื่อเกิดแอบเส้นชีวิตแล้วก็จะพุ่งปลายย้อนกลับมาหาง่ามมือ เส้นนั้น ๆ จะเป็นเส้นผู้ใหญ่ทั้งสิ้น และไม่มีเส้นหนึ่งเส้นใดที่จะเกิดขึ้นภายนอกเส้นชีวิต โดยย้อนปลายกลับกันกับเส้นชีวิตแล้วจะไม่ใช่เส้นผู้ใหญ่อีกเลย

หมายเหตุ ก่อนที่จะจบข้อความในบทนี้ ขอตักเตือนให้ผู้ศึกษาทราบว่าอันวิชาการอ่านโค๊ตวิทยุแห่งจักรวาลนี้ ขั้นต้นที่ผู้ศึกษาจะเรียนอ่านโค๊ตวิทยุแห่งจักรวาลให้ออกนั้น ขั้นแรก ผู้ศึกษาจำเป็นจะต้องเรียนให้รู้จักเส้นหลักต่าง ๆ เสียก่อน คือถ้าแบมือของผู้หนึ่งผู้ใดขึ้นมาแล้วจะต้องรู้จักว่าเส้นในมือนั้น ๆ คือเส้นอะไรบ้าง ไม่ว่าเส้นในลายมือนั้น ๆ จะยุ่งหรือไม่ยุ่งก็ตาม อันนี้เป็นบทแรกของการเรียนวิชานี้ ถ้าและผู้ศึกษามองดูเส้นในลายมือใดแล้ว ไม่รู้ว่าเส้นที่เห็นอยู่นั้นคือเส้นอะไรบ้างก็ขอตักเตือนว่าผู้ศึกษานั้น ๆ ยังไม่รู้วิชานี้ เพราะการเรียนวิชานี้ก็เหมือนกับการเรียนหนังสือภาษาต่าง ๆ ดังเช่นการเรียนหนังสือภาษาไทยเป็นต้น ก่อนที่คนใดคนหนึ่งจะอ่านหนังสือไทยให้ออกได้นั้น ผู้ศึกษา

นั้น ๆ จำเป็นต้องรู้จักตัวสระและพยัญชนะ ในหนังสือภาษานี้ให้จำได้ทุก ๆ ตัวเสียก่อน ถ้าและผู้ศึกษาคนใดยังจำตัวสระและพยัญชนะยังไม่ได้ หรือจำได้แต่เพียงบางตัวเช่น ก, ไก่ ข, ไข่ จำได้ แต่ ช, ช้าง ม, ม้า ยังจำไม่ได้ ผู้ศึกษานั้น ๆ ก็ไม่มีทางที่จะรู้หนังสือไทยนี้เลย

เรื่องนี้ฉันใดก็ตาม เมื่อผู้ศึกษาจะเรียนวิชาการอ่านโค๊ตวิทยุแห่งจักรวาล โดยจะต้องการอ่านเส้นบนลายมือให้ออกได้นั้น ผู้ศึกษานั้น ๆ จะต้องรู้จักเส้นหลักต่าง ๆ เสียก่อนว่า เส้นต่าง ๆ เท่าที่เห็นอยู่ในลายมือนั้น ๆ ทุก ๆ เส้นคือเส้นอะไรบ้าง ถ้าผู้ศึกษาตั้งใจเรียน หรืออ่านคำบรรยายเท่าที่บรรยายมาแล้วจากข้างต้นให้ละเอียดถี่ถ้วน และใช้ความคิดพิจารณาติดตามไปด้วยแล้ว ก็จะเห็นได้ว่าการเรียนวิชานี้ไม่ยากเย็นอะไรเลย เพราะเนื่องจากว่าเส้นหลักต่าง ๆ เหล่านี้ ย่อมมีหลักเกณฑ์ที่ชี้ของตนเองอยู่ต่างหากจากเส้นหลักเส้นอื่น ๆ เหมือนดังที่ได้บรรยายมาแล้ว ซึ่งจะเห็นได้ว่าไม่ว่าเส้นหลักเส้นหนึ่งเส้นใด ย่อมจะมีหลักเกณฑ์ชี้ของตนเองอยู่ต่างหากจากเส้นหลักเส้นอื่น ไม่ซ้ำกันเลย และหลักเกณฑ์อันหนึ่งนั้นก็ใช้ได้เฉพาะเส้นหลักเส้นนั้นเส้นเดียว จะเอาหลักเกณฑ์ของเส้นหลักอีกเส้นหนึ่งไปใช้กับเส้นหลักอีกเส้นหนึ่งหาได้ไม่

อนึ่ง ต่อจากการที่ได้รู้ว่าเส้นหลักเส้นนั้นคือเส้นอะไรแล้ว ผู้ศึกษาจำเป็นจะต้องรู้ว่าเส้นหลักเส้นนั้น [illegible]

กับเส้นหลักเส้นไหนอีกด้วย การผสมกันระหว่างเส้นหลักตั้งแต่ 2 เส้นขึ้นไปถึงหลาย ๆ เส้นนี้ ผู้ศึกษาจะทราบได้ก็ด้วยการรู้จักหลักเกณฑ์ที่มีของเส้นหลักแต่ละเส้น ดังที่ได้บรรยายมาแล้วนั่นเอง แม้ว่าเส้นหลักต่าง ๆ เท่าที่ผสมกันอยู่นั้น จะผสมกันจนมองดูเหมือนเป็นเส้นเดียวกันก็ตามก็ให้ผู้ศึกษาพึงทราบเถิดว่า อันเส้นที่เห็นว่าเป็นเส้นเดียวกันนั้น ความอันที่จริงแล้วได้ผสมกันอยู่กับเส้นอื่น ๆ เพราะธรรมดาเส้นหลักเส้นใดเส้นหนึ่งจะเป็นเส้นหลักเส้นนั้น ๆ อยู่ได้ ก็เมื่ออยู่ในหลักเกณฑ์แห่งเส้นหลักเส้นนั้นเท่านั้น แต่ถ้าและเส้นที่ต่อกันนั้นยาวออกไป พ้นจากหลักเกณฑ์ของเส้นหลักอีกเส้นหนึ่งแล้ว ก็หมายถึงว่าเส้นหลักเส้นนั้นได้บวกอยู่กับเส้นหลักอีกเส้นหนึ่งเสมอไป

เท่าที่ผู้บรรยายได้นำทั้งภาคทฤษฎีและภาคปฏิบัติ (คือภาพเรียนลายเส้นและเส้นบนลายมือจริง) มาแสดงให้ผู้ศึกษาเห็นว่า เมื่อทฤษฎีมีเส้นอยู่แค่เพียง ๒๗ เส้น เส้นบนลายมือคนจริง ๆ ก็มีอยู่แค่เพียง ๒๗ เส้นเหมือน ๆ กัน หาได้มีเส้นมากไปกว่าที่ผู้ศึกษาได้เรียนมาแล้วแต่อย่างใดไม่ และการที่ผู้ศึกษาจะอ่านโค้ดวิทยุแห่งจักรวาฬให้ออกเป็นเรื่องราว (เป็นคำพยากรณ์) ได้นั้น ก็จะอ่านได้จากการผสมตัวระหว่างเส้นหลักกับเส้นนี่เอง และเส้นหลักที่ผสมตัวกันแล้วนี้จะต้องผสมกับ เนิน, ที่ราบ, โค้ด, และช่อง และเอาความหมายของ เนิน, ที่ราบ, โค้ด และช่องบวกเข้ากับ

มากมายจนนับไม่ถ้วน

การที่ผู้บรรยายมิได้บรรยายให้ทราบว่า เมื่อเส้นอะไรบวกกันกับเส้นอะไรแล้วอ่านว่าอย่างไรบนลายมือทั้ง ๕ นี้ ก็เพราะยังไม่ถึงตอนที่จะสอนให้ผู้ศึกษาแปลความหมายของเส้นต่าง ๆ ก่อน เนื่องจากระยะนี้ต้องการแต่จะให้ผู้ศึกษาเรียนให้รู้ว่า เส้นที่เห็นอยู่บนลายมือนั้น ๆ คือเส้นอะไรบ้างเท่านั้น ซึ่งตอนนี้เป็นตอนสำคัญที่สุดในการเรียนวิชานี้ ถ้าและผู้ศึกษาคนใดเมื่อเรียนในตำราแล้ว แต่เมื่อไปดูในลายมือจริง ยังไม่ทราบว่าเส้นเท่าที่เห็นอยู่นั้นคือเส้นอะไร และบวกอยู่กับเส้นอะไรบ้าง ก็ขอตักเตือนว่าอย่าได้เรียนให้พ้นไปเสีย เพราะถึงจะเรียนไปอีกสักเท่าใดก็ไม่สามารถจะรู้วิชานี้ได้อย่างแน่นอน แต่ถ้าผู้ศึกษาคนใดได้เรียนทางตำราจบแล้ว และเรียนดูลายมือจริง ๆ ให้รู้จักเส้นทุก ๆ เส้นในลายมือนั้นด้วย ต่อไปนั้นผู้ศึกษานั้น ๆ จึงจะรู้วิชานี้ได้ คือต้องเรียนรู้ทั้งภาคทฤษฎีและภาคปฏิบัติไปพร้อม ๆ กันทีเดียว

อนึ่ง เท่าที่ได้นำลายมือจริงแต่เพียง ๕ ลายมือมาแสดงไว้ในตำรานี้ ก็นับว่ายังไม่เป็นการเพียงพอ ที่จะทำให้ผู้ศึกษามีความรู้แตกฉานขึ้นได้ เมื่อเรียนมาถึงตอนนี้แล้วผู้ศึกษาทุก ๆ คนจะต้องขอดูมือคนอื่น ๆ ต่อไปอีกอย่างน้อยให้ได้สัก ๒๐๐ หรือ ๓๐๐ มือ และเมื่อดูในลายมือใดแล้ว ก็ต้องดูให้รู้ว่าเส้นเท่าที่เห็นในลายมือนั้น ๆ คือเส้นอะไรบ้าง และเส้นนั้น ๆ ผสมอยู่กับเส้นอะไรอีก ถ้าและท่านสามารถจะรู้ว่าเส้นเท่าที่เห็นอยู่นั้นคือเส้นอะไรทุก ๆ เส้นแล้ว ก็หมายถึงว่าท่านเป็นผู้รู้วิชานี้แล้วอย่างแน่นอน ต่อจากนั้นท่านจึงค่อยเรียนคำแปลของเส้นต่าง ๆ เท่าที่ผสมกันอยู่นั้นอีกที

หมั่น ซึ่งต่อไปนี้จะทำให้ท่านมีความรอบรู้ในวิชานี้อย่างแท้จริง จน กระทั่งสามารถจะเป็นครูบาอาจารย์ของผู้อื่นได้ด้วย

ผู้ศึกษาจะเห็นได้ว่าตำรานี้ มิใช่จะสอนให้ผู้ศึกษารู้จักเส้นต่าง ๆ ในลายมือต่าง ๆ เพียงเส้น ๒ เส้นเท่านั้น ผู้ศึกษาจะต้องเรียนให้รู้จักเส้นทุก ๆ เส้นในทุก ๆ ลายมือ จึงจะอ่านเรื่องราวในลายมือนั้น ๆ ออกได้ อย่างที่วิชาดูลายมือเดิม ๆ สอนให้รู้จักเส้นแต่เพียงเส้น ๒ เส้นในลายมือหนึ่ง ๆ นั้นก็เหมือนหนังสือเต็มหน้ากระดาษสอนให้รู้จักตัว ก, ตัว ข, ๒–๓ ตัว ผลสุดท้ายก็ไม่มีใครอ่านหนังสือเต็มหน้ากระดาษนั้นออกได้เลย

ต่อไปนี้ให้ทำการศึกษาว่าด้วยเครื่องหมายต่าง ๆ ต่อไป

บทที่ ๘

ว่าด้วยเครื่องหมายต่าง ๆ

อันเครื่องหมายต่าง ๆ เท่าที่ได้เอามากล่าวไว้ในตำรานี้ นับเป็นเครื่องหมายที่ได้ทำการทดสอบแล้วว่า เป็นเครื่องหมายซึ่งมีที่ใช้มากอยู่เสมอ เรื่องเกี่ยวเครื่องหมายนี้ ได้ทำการทดสอบมาเป็นเวลาช้านานกว่า ๒๐ ปีขึ้นไปจึงได้ผลลัพธ์ที่แน่นอนว่า เครื่องหมายใด ๆ มีที่ใช้มากหรือมีที่ใช้น้อยหรือเครื่องหมายใด ๆ ไม่มีที่ใช้เลย เพราะในวิชาหัตถศาสตร์เดิม ๆ นั้น ได้กล่าวถึงเครื่องหมายต่าง ๆ ไว้นับเป็นพัน ๆ เครื่องหมาย แต่เมื่อได้ทำการทดลองมาตลอดเวลาแล้ว ก็ปรากฏว่าเครื่องหมายที่กล่าวไว้นั้น ไม่มีที่ใช้เสียร้อยละ ๙๙ การที่ตำราเดิม ๆ ได้กล่าวถึงเรื่องเครื่องหมายต่าง ๆ ไว้ตั้งพันอย่างนั้น จึงเป็นการกล่าวที่เกินความจริงไปเกือบทั้งสิ้น เห็นควรจะตัดทิ้งไปเสียให้หมด เพื่อผู้ที่มาทำการศึกษาในภายหลังจะได้ไม่ต้องทำการศึกษาเล่าเรียนอย่างผิดพลาดต่อไปอีก การที่ตำราเดิม ๆ กล่าวถึงเรื่องเครื่องหมายต่าง ๆ ไว้ตั้งพันอย่างนั้น กระทำให้ผู้ศึกษาวิชานี้ต้องเรียนไปทิ้ง ๆ ที่ไม่มีประโยชน์อะไรเลย เหมือนผู้ที่จะบอกทางให้ผู้อื่นเดินแทนที่จะบอกทางเดินที่สบายหรือทางเดินที่ตรง กลับบอกให้ผู้เดินทางนั้นหลงเข้ารกเข้าพงต่อไปอีก กว่าจะหาทางออกมาสู่ถนนใหญ่ หรือทางที่ตรงได้ ผู้เดินทางนั้น ๆ ก็ต้องบุกป่าฝ่ารกเสียแทบล้มประดาตาย

เรื่องนี้ฉันใดก็ตาม เปรียบเหมือนวิชาหัตถศาสตร์เดิม ๆ ซึ่งได้บอกถึงเรื่องเครื่องหมายต่าง ๆ ไว้ตั้ง ๑๐๐๐ อย่าง แต่จะเป็นเรื่องจริงเพียงสัก ๑๐ อย่างเท่านั้น ซึ่งก็เหมือนกับบอกทางเดินให้ผู้ศึกษาหลงทางไปไกลกว่าที่จะกลับมาถูก ผู้บรรยายเองก็ถูกหลอกมาแล้วแต่ในอดีต กว่าจะเดินกลับมาหาทางที่ถูกได้ ก็เสียเวลาไปยาวนานถึงสิบกว่าปี ถ้าเป็นผู้อื่นแล้วก็จะหมดกำลังใจไปเสียก่อน แต่ผู้บรรยายไม่เป็นเช่นนั้น ความไม่เชื่อถือตำราเดิม ๆ เป็นทุนอยู่แล้ว เนื่องจากเห็นเส้นในลายมือจริง ๆ มีมากแต่ในตำราไม่มี จึงทำให้มั่นใจว่า การที่ตำราเดิม ๆ กล่าวถึงเรื่องเครื่องหมายต่าง ๆ นับตั้ง ๑๐๐๐ อย่างนี้ สงสัยจะไม่ใช่เรื่องจริงเสียมากกว่า ครั้นเมื่อได้ทำการค้นคว้าโดยใช้เวลานานถึงสิบกว่าปีแล้ว จึงปรากฏว่าความจริงเป็นเช่นนั้น คือเครื่องหมายที่เขียนไว้ในตำราเดิม ๆ นั้น เป็นแบบเครื่องหมายเพ้อเสียทั้งสิ้น ทั้งนั้นทั้งนี้ก็เพราะว่าเมื่อผู้เขียน ๆ ตำราไป ไม่รู้ว่าจะเขียนอย่างไรให้ตำราหนาขึ้น ก็เขียนไปว่าเกิดจุดดำจุดแดงขึ้นตรงนั้นตรงนี้ แล้วจะเป็นอย่างนั้นอย่างนี้ หรือเครื่องหมายอะไรต่อมิอะไรมากมายหลายอย่างจนนับไม่ถ้วน เพื่อให้ตำรากลายเป็นหนังสือเล่มใหญ่ขึ้นเสียมากกว่า

อนึ่ง ในตำราเดิม ๆ นั้น ยังมีความเข้าใจผิดในเรื่องเครื่องหมายนี้อยู่อีกมากมายหลายอย่าง เพราะบางทีเครื่องหมายอย่างหนึ่ง กลับเข้าใจไปว่าเป็นเครื่องหมาย อีกอย่างหนึ่งก็มี เช่นบางตำรากล่าวไว้ถึงเครื่องหมายสายตะแกรง ซึ่งความจริงแล้ว เครื่องหมายสายตะแกรงนี้ไม่เคยมีเลย จะมีก็แต่เครื่องหมายลายนา ซึ่งมีลักษณะเป็นตา ๆ คล้ายตาหมากรุก แต่ลายนานี้ก็ไม่ใช่ว่าจะขึ้นเป็นลายสี่เหลี่ยมแบบตาหมากรุกทีเดียวก็หาไม่ ลายนาส่วนมากจะขึ้นเป็นรูปเหมือนบังนา คือถ้านาของ

อาจจะเป็นรูปสี่เหลี่ยมผืนผ้าก็ได้ เมื่อลายบังนาของผู้ใดมีรูปเป็นอย่างไร เส้นลายนาที่จะมาเกิดขึ้นบนมือของเจ้าของนานั้นก็จะมีลักษณะเหมือนนานั้นไม่มีผิด เพราะผู้บรรยายได้เคยพยากรณ์เรื่องนาของเจ้าของนานั้นมาหลายร้อยรายแล้ว ก็ปรากฏว่าถูกต้อง เช่นผู้บรรยายพยากรณ์ว่า นาของคุณนั้นทางทิศเหนือบังนาเป็นรูปยาว ๆ หรือรูปสามเหลี่ยม เจ้าของมือนั้นก็รับว่าถูกต้องมาเสียมากต่อมาก

อันลายนาซึ่งมีรูปคล้าย ๆ ลายตะแกรงนี้จะเกิดขึ้นได้ในที่หลาย ๆ แห่งด้วยกันเช่นลายนาอาจจะขึ้นได้ในเนินศุกร์ ซึ่งหมายความว่าเจ้าของมือนั้นกลัวนา (คำว่ากลัวหมายถึง ไม่ชอบ ไม่พอใจ) ขั้นแรกเจ้าของมือนั้นมีนารูปนั้น ๆ อยู่แล้ว แต่เขาเป็นคนกลัวการทำนา เจ้าของมือชนิดนี้โดยมากจะหนีการทำนาไปหางานอื่นทำเสียทั้งสิ้น

เส้นลายนาอาจจะเกิดติดกันกับเส้นเกียรติยศก็ได้ ซึ่งหมายถึงเจ้าของมือนั้นถือว่า การที่ตัวมีนาให้เขาเช่าหรือทำเองก็ได้ ย่อมถือว่าเป็นเกียรติยศของตัวเองอยู่เสมอ ลายนาอาจจะเกิดขึ้นที่เส้นหลักฐานก็ได้ ซึ่งแสดงว่าเจ้าของมือนั้นมีหลักฐานเป็นที่นา หรืออาจจะบอกไว้ว่ามีที่นากี่แห่ง หรือเป็นสวนกี่แห่งก็ได้ และลายนานั้นส่วนใหญ่จะแสดงถึงรูปร่างของนาไว้อย่างชัดเจนด้วย

เส้นลายนาอาจจะเกิดขึ้นที่เนินเรื่องคู่ก็ได้ ซึ่งหมายถึงเจ้าของมือนั้นเป็นนักเซ็งลี้เกี่ยวด้วยนา คือซื้อนาที่โน่นแล้วมาขายที่นี่ ซื้อที่นี่แล้วไปขายเพื่อเอากำไรเรื่อย ๆ ไป และอาจจะเกิดเรื่องอะไรขึ้น ภายหลังจากที่ขายนานั้นไปแล้วก็จะบอกไว้ด้วยก็มี นี่เป็นการยกตัวอย่างให้เห็นถึงความเข้าใจผิดของตำราเดิม ๆ ที่ทำไว้ในบางสิ่งบางอย่าง ซึ่งความจริงก็ยังมี

อีกมากมายจนนับไม่ถ้วน เรื่องนี้จะไปขยายความให้ละเอียดอีกครั้งหนึ่ง เมื่อท่านได้เรียนวิชานี้จนจบในขั้นประถมไปแล้ว

สำหรับในตำราเล่มนี้ ได้กำหนดเครื่องหมายต่าง ๆ รวมทั้งสิ้นเป็น ๑๑ เครื่องหมายด้วยกัน ซึ่งจะกระทำให้ผู้ศึกษาเรียนง่ายกว่า ตำราเดิม ๆ ราว ๑๐๐๐ เท่า และผลของการค้นคว้าทดลองที่เป็นนานปรากฏว่า อันเครื่องหมายต่าง ๆ รวม ๑๑ เครื่องหมายนี้ ถ้าจะเปรียบก็เหมือนตัวสระหรือพยัญชนะในหนังสือไทยเรานั่นเอง คือเครื่องหมายทั้ง ๑๑ เครื่องหมายนี้จะเข้าไปรวมตัวกันอยู่กับเส้นหลักเส้นใดเส้นหนึ่ง ได้ทุก ๆ เส้น และเมื่อไปรวมตัวอยู่กับเส้นหลักเส้นหนึ่งเส้นใดแล้ว ก็สามารถจะทำให้เส้นหลักเส้นนั้น ๆ มีความหมายไปตามเครื่องหมายนั้น ๆ ด้วย เหมือนการผสมของตัวหนังสือต่าง ๆ นั่นเอง คือเมื่อตัวใดไปผสมกับตัวใด ก็ทำให้ตัวหนังสือนั้น ๆ จำเป็นจะต้องออกเสียงของตัวนั้น ๆ ไปด้วย เช่นสระ า ผสม ก. อ่านว่า กา. เมื่อสระ า. ไปผสมกับ ข. ก็ทำให้ตัว ข. นั้นอ่านว่า ขา. คือมีสำเนียง า. ไปด้วย สำหรับเครื่องหมายนี้ก็เช่นเดียวกัน เมื่อเครื่องหมายอย่างใดเข้าไปผสมอยู่กับเส้นหลักเส้นใด เส้นหลักนั้น ๆ ก็จะอ่านออกเป็นความหมายของเครื่องหมายนั้น ๆ ไปด้วย

เครื่องหมายต่าง ๆ เหล่านี้ จะเข้าไปรวมตัวอยู่กับเส้นหลักต่าง ๆ ได้ไม่เลือกเส้น และสามารถจะแปลงเรื่องของเส้นหลักนั้น ๆ ให้กลับเป็นชั่วก็ได้ หรือให้กลับเป็นดีก็ได้ แล้วแต่เครื่องหมายนั้น ๆ จะเป็นเครื่องหมายดีหรือเครื่องหมายชั่ว

การบรรยายถึงเครื่องหมายต่าง ๆ ในบทนี้ ไม่ใช่จะบรรยายว่าเมื่อเครื่องหมายใด ๆ เข้าไปประกอบกับเส้นหลักเส้นใดแล้ว จะอ่านออกว่าอย่างไร ? เพราะการที่เครื่องหมายต่าง ๆ เข้าไปรวมตัวกันกับเส้นหลักเส้นใดแล้ว มีความหมายว่าอย่างไรนั้น ย่อมมีคำบรรยายอยู่ในบทที่ว่าด้วยเส้นหลักนั้น ๆ อยู่แล้ว สำหรับในบทเรียนบทนี้จะบรรยายให้ผู้ศึกษาทราบแต่เพียงว่า อันเครื่องหมายต่าง ๆ ๑๑ เครื่องหมายนี้ มีรูปร่างเป็นอย่างไร และมีความหมายว่าอย่างไรเท่านั้น เผื่อว่าเมื่อผู้ศึกษาไปพบเห็นเครื่องหมายเหล่านี้ เข้าไปบวกอยู่กับเส้นหลักเส้นหนึ่งเส้นใด นอกจากที่ตำราได้กล่าวไว้แล้ว ผู้ศึกษานั้น ๆ ก็สามารถจะอ่านออกได้ด้วยตนเองในภายหลัง

๑. เครื่องหมายกากะบาด ╋ เครื่องหมายกากะบาดนี้

จะเป็นด้วยเส้นหนึ่งเส้นใดเข้ามาตัดกัน กระทำให้กลายเป็นรูปกากะบาดขึ้นก็ได้ หรือรูปกากะบาดอาจจะเกิดขึ้นลอย ๆ ในที่ใดที่หนึ่งก็ได้ รูปกากะบาดนี้เส้น ๒ เส้นจะพุ่งเข้ามาตัดกัน เป็นรูปกากะบาดชัด ๆ คำว่ากากะบาดชัด ๆ หมายความว่าเส้น ๒ เส้นที่พุ่งเข้ามาตัดกันนั้น จะต้องทำมุมให้มีลักษณะเท่า ๆ กัน ไม่ใช่ด้านหนึ่งกว้าง ด้านหนึ่งแคบ ถ้าเส้นที่มีรูปเป็นกากะบาดนี้มุมหนึ่งแคบเข้ามา จะไม่เป็นเครื่องหมายกากะบาดแท้ ๆ อาจจะกลายเป็นเครื่องหมายกากะบาดไขว้ไปก็ได้ ซึ่งใน ๒ เครื่องหมายนี้ จะมีคำแปลที่ผิดแปลกกันออกไปอีก

เส้นที่เป็นรูปกากะบาดนี้ เมื่อได้สังเกตโดยทั่ว ๆ ไปแล้วปรากฏว่าส่วนใหญ่ให้ผลไปในทางที่ชั่วร้ายเกือบทั้งสิ้น ส่วนกากะบาดที่ให้ผลดีมีอยู่แต่เพียงไม่กี่เส้น เช่นเส้นกากะบาดที่เกิดขึ้นบนเนินอารมณ์ ซึ่งมีความ

หมายว่าจะได้คู่ครองที่ดี กระทำให้หัวใจชุ่มชื่นอยู่เสมอ เนื่องจากคู่นั้นช่วยเหลือให้ได้รับความสุข (หมายถึงเจ้าของมือมีอารมณ์ดีด้วย) นอกจากนี้แล้วยังมีเส้นกากะบาดอีกเส้นหนึ่งซึ่งเกิดขึ้นในเนินเรื่องคู่ อันมีความหมายว่าเจ้าของมือนั้นจะเป็นคนช่างพูดช่างเจรจา หรือเจรจาอ่อนหวานไพเราะเสนาะหูอยู่เสมอ เครื่องหมายกากะบาด นอกจากจะเกิดในที่ ๒ แห่งนี้แล้ว ก็ไม่เคยเห็นว่าเครื่องหมายกากะบาดเกิดขึ้นที่ใดจะให้ผลดีอีก มีแต่ทำให้เกิดความเสียหายร้ายแรงไปเสียเป็นส่วนมาก เพราะฉะนั้นถ้าผู้ศึกษาได้เห็นรูปกากะบาดเกิดขึ้นที่อื่น มิใช่เกิดขึ้นบนเนินอารมณ์กับเนินเรื่องคู่ดังที่กล่าวมาแล้ว ให้ลงความเห็นว่าเส้นกากะบาดนั้น ๆ จะให้ผลไปในทางที่ไม่ดีทั้งสิ้น แต่เส้นกากะบาดเกิดขึ้นที่ใดและให้ผลเป็นอย่างไรนั้นจะต้องไปศึกษาในบทที่ว่าด้วยเส้นนั้น ๆ อีกทอดหนึ่ง

๒. เครื่องหมายกากะบาดไขว้ เครื่องหมายกากะบาดไขว้นี้ เป็นเครื่องหมายที่มีลักษณะคล้ายคลึงกันกับเครื่องหมายกากะบาด แต่เครื่องหมายกากะบาดไขว้นี้จะทำมุมไม่เท่ากัน คือมุมหนึ่งแคบมุมหนึ่งกว้าง เครื่องหมายกากะบาดไขว้นี้ก็เหมือนกับเครื่องหมายกากะบาด คือสามารถจะเกิดขึ้นได้ด้วยเส้นหนึ่งเส้นใด ที่วิ่งมาจากทิศทางใดแล้วตัดกัน ทำให้เกิดเป็นรูปกากะบาดไขว้ขึ้น หรืออาจจะเกิดขึ้นลอย ๆ ในเนินใดเนินหนึ่งก็ได้ เส้นที่มีรูปร่างดังนี้จะเรียกว่าเครื่องหมายกากะบาดไขว้ทั้งสิ้น

เครื่องหมายกากะบาดไขว้ ส่วนใหญ่มีคำแปลว่า "ช่วยเหลือ" เป็นส่วนมาก คือเครื่องหมายนี้จะไปเกิดขึ้นที่เนินใด หรือเกิดขึ้นสัมพันธ์กันกับเส้นหลักเส้นใดก็ตาม เส้นนั้น ๆ หรือเรื่องนั้น ๆ ก็จะต้องเพิ่มคำว่า "ช่วยเหลือ" เข้าไปด้วยทุกครั้งเสมอ มีเครื่องหมายกากะบาดไขว้อยู่เพียงเส้นเดียวที่ให้ความหมายไปในทางที่ไม่ดี คือเครื่องหมายกากะบาดไขว้ซึ่งเกิดขึ้นที่เนินโรค อันแปลความหมายว่า "บ้า" หรือ "กลุ้มใจเหมือนบ้า" เครื่องหมายกากะบาดไขว้ที่เกิดขึ้นที่เนินโรคนี้ ถ้าเกิดขึ้นเป็นเส้นใหญ่เห็นชัดเจน จะทำให้เจ้าของมือที่เกิดเส้นนี้ขึ้นกลายเป็นบ้าไป แต่ความบ้านี้จะบ้ามากบ้าน้อย บ้าชั่วครั้งคราวหรือบ้าตลอดไป หรือเกือบ ๆ จะเป็นบ้าก็ได้ ต้องแล้วแต่ความเล็กใหญ่ของเส้นกากะบาดนั้น ๆ ส่วนจะเป็นบ้าด้วยเรื่องอะไรนั้น ต้องดูเส้นอื่น ๆ ประกอบอีกทีหนึ่ง การที่เกิดเส้นกากะบาดไขว้เกิดขึ้นที่เนินโรคนี้ ถึงแม้จะไม่ทำให้เจ้าของมือนั้นเป็นบ้าจริง ๆ อย่างน้อยก็จะทำให้มีเรื่องกลุ้มใจคล้ายจะเป็นบ้าอยู่เสมอ หรืออย่างที่เรียกว่าไม่ค่อยเต็มบาทก็ได้ แต่จะเกิดขึ้นเป็นบางครั้งบางคราวเมื่อเรื่องที่สัมพันธ์กันอยู่กับเส้นบ้านั้นเกิดขึ้นก็มี เช่นสัมพันธ์กันกับเส้นหนี้สินเมื่อเป็นหนี้สินแล้วก็กลุ้มใจเหมือนบ้าก็ได้ เครื่องหมายบ้าที่เป็นเส้นเล็ก ๆ มีความหมายไปถึงความกลุ้มใจแทบทั้งสิ้น

๓. เครื่องหมายรูปสามเหลี่ยม เครื่องหมายรูปสามเหลี่ยมนี้มีมากมายหลายแบบด้วยกัน เครื่องหมายรูปสามเหลี่ยมไม่เคยปรากฏว่าเกิดขึ้นลอย ๆ แต่สักเส้นเดียว โดยมากเส้นที่เป็นรูปสามเหลี่ยมมักจะเกาะติดอยู่กับเส้นอื่น ๆ หรือเส้น ๒ เส้น ๓ เส้นมาตัดกันกระทำให้เกิดเป็นรูปสามเหลี่ยมขึ้นก็ได้

รูปสามเหลี่ยมนั้นมีหลายแบบหลายชนิดด้วยกัน และมีคำแปลไปได้หลายอย่างไม่ซ้ำเรื่องกัน เนื่องจากเส้นรูปสามเหลี่ยมเมื่อไปอยู่กับเส้นหนึ่ง อาจจะมีคำแปลว่าอย่างหนึ่ง แต่เมื่อไปอยู่กับอีกเส้นหนึ่ง ก็มีคำแปลไปอีกอย่างหนึ่งก็ได้ เช่นรูปสามเหลี่ยมที่มีลักษณะเป็นรูปหน้าจั่ว

เกาะอยู่กับเส้นชีวิต ซึ่งแปลว่าเจ็บป่วยก็เป็นรูปสามเหลี่ยมแบบหนึ่ง หรือเส้นรูปสามเหลี่ยมที่มีเส้นลากลงไปก่อน

แล้วหักพับเข้ามาหาเส้นชีวิตที่หลังเรียกว่า "เส้นร่างกายไม่ดี" ก็มี หรือเส้นที่เป็นรูปสามเหลี่ยมซึ่งมีเส้นตัดตรงอยู่ข้างบน แล้วมีเส้นพับลงมาหาเส้นชีวิตที่หลัง

เรียกว่า "เส้นหาเงินไม่พอใช้" ก็มี หรือเส้นที่เป็นรูปสามเหลี่ยมอยู่ภายใต้เส้นหัวใจ

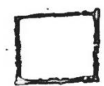

ซึ่งหมายถึง "ความรักช่วยยกช่วยอุปถัมภ์ค้ำชู" เป็นต้น ฯลฯ

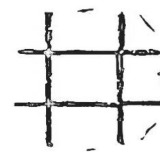
การศึกษาเรื่องเส้นที่เป็นเครื่องหมายรูปสามเหลี่ยมนี้ จะต้องศึกษาแบบเดียวกันกับการเรียนหนังสือจีน คืออ่านไปตัวหนึ่งจำไปตัวหนึ่ง เพราะ

รูปสามเหลี่ยมรูปหนึ่งจะมีคำแปลไปอย่างหนึ่งเสมอไม่เหมือนกัน และคำแปลของเครื่องหมายรูปสามเหลี่ยมนั้น ก็มีคำแปลแตกต่างห่างไกลกันออกไปมากทีเดียว สุดแท้แต่ว่าเส้นที่เป็นรูปสามเหลี่ยมนี้ จะไปรวมตัวเข้ากันกับเส้นหลักเส้นหนึ่งเส้นใด แล้วมีคำแปลว่าอย่างไร ซึ่งจะมีคำแปลไปได้ทั้งในทางที่ดีและทางที่ชั่วด้วย

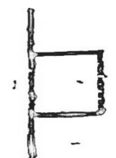
๔. เครื่องหมายรูปสี่เหลี่ยม

รูปสี่เหลี่ยมนี้จะเป็นรูปสี่เหลี่ยมที่เกิดขึ้นลอย ๆ หรือเป็นรูปสี่เหลี่ยมที่เกิดขึ้น เพราะเส้นหนึ่งเส้นใดมาตัดกันทำให้กลายเป็นรูปสี่เหลี่ยมขึ้นก็ได้

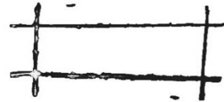
หรือรูปสี่เหลี่ยมจะเกิดขึ้นแอบกับเส้นใดเส้นหนึ่ง

ก็ได้ เมื่อเส้นใดเส้นหนึ่งมาตัดกันหรือทำมุมกันให้เป็นรูปสี่เหลี่ยมขึ้นแล้ว เส้นนั้น ๆ หรือรูปนั้น ๆ ก็นับว่าเป็นเครื่องหมาย "รูปสี่เหลี่ยม" ทั้งสิ้น อนึ่งรูปสี่เหลี่ยมนี้ก็ไม่จำกัด คือข้างหนึ่งจะแคบไปหน่อยหรือข้างหนึ่งจะกว้างไปหน่อย ก็คงเรียกว่าเครื่องหมายรูปสี่เหลี่ยมเช่นกัน แต่รูปสี่เหลี่ยมนี้ถ้าจะแปรให้เป็นรูปอื่น ก็เมื่อเส้นขนานที่อยู่ตรงกันนั้นยาวมากเกินไปอาจจะกลายเป็นรูปสี่เหลี่ยมผืนผ้าไปก็ได้ ซึ่งถ้ากลายเป็นรูปสี่เหลี่ยมผืนผ้าไปแล้ว ความหมายของรูปสี่เหลี่ยมผืนผ้านั้นก็ย่อมจะมีคำแปลผิดแปลกไปจากรูปสี่เหลี่ยมธรรมดามาก

อันรูปสี่เหลี่ยมนี้เป็นเครื่องหมายที่ให้ไปได้ทั้งดีและชั่ว สุดแท้แต่ว่า เครื่องหมายรูปสี่เหลี่ยมนั้น จะไปประกอบเข้ากับเส้นอะไรแล้วมีคำแปลว่า อย่างไร และจะเป็นไปได้ทั้งที่ก่อให้เกิดอันตรายขึ้น หรือเป็นไปได้ทั้งที่ ป้องกันอันตรายเหล่านั้นไม่ให้เกิดขึ้นก็ได้ การศึกษาเรื่องเส้นที่เป็นรูป สี่เหลี่ยมนี้ จะต้องทำการศึกษาแบบเดียวกันกับรูปสามเหลี่ยม หรือศึกษา แบบเดียวกันกับการเรียนหนังสือจีนอีกเล่มหนึ่ง คือศึกษาไปทีละอย่าง ๒ อย่างจำไปทีละอย่าง ๒ อย่าง จึงสามารถจะรู้คำแปลของเส้นรูปสี่เหลี่ยม นี้ได้ทั้งสิ้น

๕. เครื่องหมาย "รูปสี่เหลี่ยมผืนผ้า"

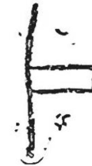
เครื่องหมายรูปสี่เหลี่ยมผืนผ้านี้ไม่เหมือนกับรูปสี่เหลี่ยม คือข้างหนึ่งกว้าง แต่อีกข้างหนึ่งแคบ

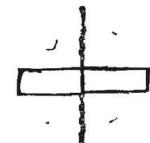
เส้นรูปสี่เหลี่ยมผืนผ้านี้มีส่วนที่แปลกอยู่ อย่างหนึ่งก็คือ เส้นรูปสี่เหลี่ยมผืนผ้านี้จะเป็นเส้นหนึ่งเส้นใดที่เข้ามาประสาน กัน แล้วทำให้เกิดเป็นรูปสี่เหลี่ยมผืนผ้าขึ้นก็ได้ หรือเป็นแต่ เพียงเส้น ๒ เส้นวิ่งขนานกันไป แล้วทำให้พื้นที่ ๆ เส้น ๒ เส้นนั้นวิ่งขนาน กันไป กลายเป็นรูปสี่เหลี่ยมผืนผ้าขึ้นก็ได้ ก็เรียกว่าเครื่องหมาย "รูป สี่เหลี่ยมผืนผ้า" ทั้งสิ้น และจะมีความหมายเช่นเดียวกันด้วย

เส้นรูปสี่เหลี่ยมผืนผ้านี้ เป็นเส้นเดียวกันที่มีคำแปลอย่างเดียวกัน ไม่เปลี่ยนไปเปลี่ยนมาเป็นอย่างอื่น เส้นสี่เหลี่ยมผืนผ้านี้แปลว่า "รุ่งเรือง" อย่างเดียวแต่คำว่า "รุ่งเรือง" นี้ ผู้ศึกษาอย่าได้ทึกทักเอาว่า เมื่อได้ยิน คำว่า "รุ่งเรือง" แล้ว ย่อมจะหมายไปถึงเรื่องที่เป็นความดีเสมอ เพราะ คำว่า รุ่งเรือง" นี้ เมื่อไปประกอบเข้ากับเส้นที่เสีย เส้นที่เสียนั้นก็จะเสีย ไปอย่างรุ่งเรืองเหมือนกัน ถ้าประกอบเข้ากับเส้นที่ดี ก็หมายถึงยิ่งดียิ่ง รุ่งเรืองขึ้นไปอีก เช่นถ้ารูปสี่เหลี่ยมผืนผ้าไปเข้ากับเส้นวาสนาที่พุ่งขึ้นไปชน เส้นสมอง ซึ่งเส้นวาสนาเส้นนี้เรียกว่า "วาสนาผิดพลาด" เมื่อเส้น สี่เหลี่ยมผืนผ้าเข้าไปรวมตัวกันเข้ากับเส้น "วาสนาผิดพลาด" นั้นด้วย ก็จะ แปลความหมายว่า "ผิดพลาดรุ่งเรือง" คือถ้าพูดให้ฟังง่าย ๆ ก็หมายถึง การติดคุกตะรางจนตลอดชีวิตก็ได้ แต่ถ้าเส้นสี่เหลี่ยมผืนผ้านี้ ไปรวมตัวกัน เข้ากับเส้นวาสนาที่พ้นเส้นสมองขึ้นไป ๆ จนอยู่กับเส้นหัวใจ เส้นวาสนา เส้นนี้หมายไปถึง "วาสนาที่เย็นใจ" ก็แปลความหมายว่า "วาสนาเจริญ รุ่งเรือง" หรือ "วาสนาเย็นใจตลอดไป" อาจหมายถึงว่าเป็นทหารตั้งแต่ มียศเป็นนายร้อยตรีไปจนถึงยศจอมพลก็ได้ คือเจริญขึ้นไปเรื่อย ๆ ไม่สิ้นสุด

เส้นรูปสี่เหลี่ยมผืนผ้าที่เกาะติด

อยู่กับเส้นใดเส้นหนึ่งหรือขึ้นคร่อม

เส้นใด ๆ เส้นหนึ่งอยู่ ก็เป็นความหมายของความเจริญของ เส้นนั้น ๆ ในตอนนั้นด้วย

๖. เครื่องหมายเกาะ ⬭ เครื่องหมายเกาะนี้มีหลายรูปหลายแบบด้วยกัน คือเกาะที่มีลักษณะเหมือนเมล็ดมะม่วง เกาะที่มีรูปมน ๆ หรือเกาะที่มีรูปเหมือนเมล็ดข้าวสาร ก็มี เกาะที่เป็นรูปยาว ๆ ก็มี เกาะที่มีรูปเหมือนลูกข่าง ก็มี และเกาะที่มีลักษณะเป็นเกาะตัดท่อนก็มี หมายความว่าถ้าเอา ๒ ท่อนมาประกบกันเข้า ก็จะกลายเป็นเกาะเต็มรูปขึ้น เกาะที่ประกอบด้วยเส้น ๒ เส้นมาพาดกัน แล้วกลายเป็นรูปเกาะขึ้นก็มี อันรูปเกาะทั้งหลายเหล่านี้ เป็นเครื่องหมายของความชั่วร้ายทั้งสิ้น ไม่ว่าเกาะเหล่านี้จะเป็นรูปหนึ่งรูปใดเมื่อประกอบกันเข้ากับเส้นหลักเส้นหนึ่งเส้นใดแล้ว เส้นหลักนั้น ๆ จะต้องมีคำแปลว่า "ชั่วร้าย" หรือ "อุบาทว์" เข้าไปด้วยเสมอ

คำว่า "ชั่วร้าย" หรือ อุบาทว์ นั้น ย่อมจะหมายถึงว่าสิ่งนั้น ๆ ได้เกิดผิดศีลธรรม เกิดผิดธรรมะของสังคม ผิดมารยาทของผู้ดี เกิดวิบัติเสียหายขึ้นหรือเสียทรัพย์สินเงินทองขึ้นแล้ว ถ้าและเส้นที่เป็นเกาะนี้ประกอบเข้ากันกับเส้นหลักเส้นหนึ่งเส้นใด เส้นหลักนั้น ๆ เมื่อแปลออกแล้ว ก็จะต้องประกอบกับคำว่า "อุบาทว์" เข้าไปด้วยทั้งสิ้น หรือหมายถึงเรื่องของเส้นนั้น ๆ เกิดเสียขึ้นแล้วก็ได้ แต่จะเสียไปในทำนองใด ก็ต้องดูคำแปลจากความหมายของเส้นและเกาะนั้นอีกทอดหนึ่ง

เกาะที่ให้ผลชั่วร้ายรุนแรงกว่าเกาะที่มีรูปอื่น ๆ ก็คือเกาะที่มีรูปเป็นเมล็ดมะม่วง เกาะชนิดนี้เมื่อประกอบเข้ากับเส้นหลักเส้นหนึ่งเส้นใด หรืออยู่ที่ไหนก็ตาม ก็จะให้ผลรุนแรงไปกว่ารูปอื่น ๆ ทั้งสิ้น ทั้งและการให้ผลนั้นก็จะรับส่งติดต่อยืดเยื้อกันไปด้วย ส่วนที่ว่าเกาะ ชนิดไหนเมื่อประกอบเข้ากันกับเส้นหลักอะไรแล้วจะให้ผลเป็นอย่างไรนั้น ก็มีมากมายหลายเรื่องหลายแบบด้วยกัน ซึ่งผู้ศึกษาจะต้องศึกษาในเรื่องนี้ต่อไปอีกนาน โดยมากได้อธิบายประกอบเข้ากับเส้นหลักต่าง ๆ ไว้แล้ว จึงได้จำแนกแยกแยะออกไว้เป็นพวก ๆ เป็นเส้น ๆ และเป็นเรื่อง ๆ ไป

เกาะอีกอย่างหนึ่ง คือเกาะที่มีเส้นขีดขวางอยู่ภายในเป็นรูปทะแยง เกาะรูปนี้มีคำแปลโดยเฉพาะตัวของมันเอง คือแปลว่า "ขะโมย" หรือ "ลักลอบ" อย่างตรงตัว ถ้าและเกาะชนิดนี้ไปประกอบเข้ากันกับเส้นหลักเส้นหนึ่งเส้นใดแล้ว เส้นหลักนั้น ๆ จะต้องประกอบกับคำว่า "ขะโมย" หรือ "ลักลอบ" เพิ่มเข้าไปด้วยเสมอ เกาะนี้ไม่มีคำแปลเป็นอย่างอื่นอีก

สำหรับรูปเกาะที่เป็นรูปตัดท่อนนั้นเล่า ก็จะให้ผลไปไม่แพ้เกาะที่มีลักษณะเต็มรูปเช่นเดียวกัน เกาะที่ตัดท่อนนี้ถ้ามองดูไม่ดี อาจจะเห็นเหมือนว่าเส้นนั้น ๆ แตกออกเป็น ๒ ง่ามก็ได้ แต่เส้นที่แตกออกเป็น ๒ ง่ามนี้จะ

แยกกันออกไปตรง ๆ ส่วนเส้นที่เป็นเกาะคั่นท่อนนั้นตอนปลายจะโค้งเข้าหากันคือหมายความว่าถ้าปลายจดกันเข้าก็จะกลายเป็นรูปเกาะขึ้นทันที แต่เส้นทั้ง ๒ เส้นนี้ คือเส้นที่แตกออกเป็น ๒ ง่ามและเส้นที่แตกออกเป็นรูปเกาะคั่นท่อน เส้นทั้ง ๒ เส้นนี้ก็กระทำให้เกิดความเสียหายขึ้นด้วยกันทั้งสิ้น แต่ความเสียหายนั้นมักมีท่าทางผิดกันไปบ้าง ซึ่งจะต้องทำการศึกษาไปอีกนาน จึงจะมีความเข้าใจถ่องแท้ในเรื่องเส้นทั้ง ๒ เส้นนี้ได้

รูปเกาะ ที่เป็นรูปใหญ่ ๆ เกาะเหล่านี้มักเกิดขึ้นกับเส้นหลักใหญ่ เช่นเส้นชีวิตหรือเส้นสมองเส้นวาสนาเป็นต้น

รูปเกาะ เหล่านี้ถ้าเกิดขึ้นกับเส้นอื่น ๆ เช่นเส้นกามารมณ์หรือเส้นอารมณ์ก็ไม่ค่อยเป็นรูปใหญ่โตมากนัก ทั้งนี้เห็นจะเป็นเพราะเส้นอื่น ๆ มีความสำคัญน้อยกว่าเส้นชีวิตเส้นสมองและเส้นวาสนาก็เป็นได้

๗. เครื่องหมายดาว (หรืออย่างที่เรียกกันว่าดอกจันทร์ก็มี) เครื่องหมายดาวนี้อย่างต่ำจะต้องมีตั้งแต่ ๕ แฉกขึ้นไป จึงจะเรียกว่าเครื่องหมายดาว เพราะถ้ามีแต่เพียง ๔ แฉกก็จะกลายเป็นรูปกากะบาทไป ส่วนดาวนั้นจะมีกี่แฉกก็ได้ไม่จำกัด ดาวบางดวงอาจจะมีถึง ๖–๗ แฉก หรือ ๑๐ แฉกก็มี แต่จะมีสักกี่แฉกก็ตาม เครื่องหมายที่มีรูปเป็นแฉก ๆ ดังนี้ย่อมจะเรียกว่าเครื่องหมายดาวทั้งสิ้น

เท่าที่สังเกตมาแล้ว เครื่องหมายดาวนี้จะมีทั้งที่ตรงกลางไม่เป็นรูปสามเหลี่ยม และจะมีทั้งที่เป็นรูปสามเหลี่ยมอยู่ด้วย

ดาวที่ไม่มีรูปเป็นสามเหลี่ยมอยู่ข้างใน กับดาวที่มีรูปสามเหลี่ยมอยู่ข้างใน รูปดาวทั้ง ๒ อย่างนี้ย่อมให้ผลผิดกันไปอีก คือเครื่องหมายดาวที่มีรูปเป็นสามเหลี่ยมอยู่ตรงกลาง สมมติว่าเป็นดาวที่แสดงถึงอุบัติเหตุ เรื่องอุบัติเหตุนั้นจะทำให้ผู้ประสพอุบัติเหตุตายช้ากว่าดาวที่ไม่มีเส้นเป็นรูปสามเหลี่ยมอยู่ตรงกลาง คือเมื่อประสพอุบัติเหตุแล้วจะต้องหามไปที่อื่นก่อน เช่นหามไปโรงพยาบาลแล้วไปตายโรงพยาบาลเป็นต้น ส่วนดาวที่ไม่มีรูปสามเหลี่ยมอยู่ตรงกลางนั้นผู้ประสพอุบัติเหตุจะตายทันที ในที่ ๆ ประสพอุบัติเหตุนั้น คือรูปดาวที่ไม่มีรูปสามเหลี่ยมอยู่ตรงกลางนั้นให้ผลรวดเร็วกว่า

เครื่องหมายดาว เป็นเครื่องหมายที่ให้ผลไปในทางที่สุดยอดเป็นส่วนมาก คือให้ผลไปทางที่ดีก็ดีถึงที่สุด ส่วนถ้าให้ผลไปในทางที่ชั่วก็ชั่วถึงที่สุด ชั่วที่สุดนั้นโดยมากให้ผลไปถึงความตาย และการตายนั้นจะต้องตายโหงด้วย คือการตายมักจะเกิดขึ้นจากอุบัติเหตุเป็นส่วนใหญ่ หรืออาจจะเป็นการฆ่าตัวเองให้ตายก็ได้ ส่วนผลที่ให้ไปในทางดีนั้นย่อมจะให้ผลไปในทางที่ทำให้มีชื่อเสียงโด่งดังไปในทางใดทางหนึ่ง ซึ่งจะแสดงไว้ด้วยเส้นหลักต่าง ๆ เป็นส่วนประกอบอีกทีหนึ่ง เช่นอาจจะร่ำรวยมาก หรือมีชื่อเสียงมากไปในทางการค้าขายหรือทางการเมืองก็ได้ ซึ่งใน

ลักษณะนี้ ถ้าวันนั้น ๆ จะต้องประกอบกันเข้ากับเส้นอิทธิพลการค้า หรืออิทธิพลการเมืองอีกทอดหนึ่ง และคนที่มีชื่อเสียงโด่งดังตามแบบนี้ มักมีชื่อเสียงขจรขจายไปทั่วทั้งโลกเป็นส่วนใหญ่

๗. เครื่องหมายเอ. เครื่องหมายตัวเอ. A นี้เป็นเครื่องหมายที่มีลักษณะเหมือนตัวหนังสือภาษาอังกฤษ ซึ่งจะสัมพันธ์กันขึ้นด้วยเส้นหนึ่งเส้นใดก็ได้ และเครื่องหมายตัวเอ. A จะเกิดขึ้นได้ทุก ๆ แห่งไม่เลือกที่ เช่นอาจจะเกิดขึ้นบนเนินอารมณ์ซึ่งเส้นอารมณ์สัมพันธ์กันขึ้นก็ได้ หรือจะเกิดขึ้นบนเนินร้อนรน ซึ่งสัมพันธ์กันขึ้นด้วยเส้นวาสนาก็ได้ หรือตัวเอ. จะเกิดขึ้นบนเนินสำคัญเพราะเส้นสำคัญ สัมพันธ์กันขึ้นก็ได้ หรืออาจจะเกิดขึ้นลอย ๆ อยู่ในที่ใดที่หนึ่ง เช่นเกิดขึ้นบนเส้นสมอง หรือเกิดขึ้นจากตอนกลางของที่ราบลำบากก็ได้เหมือนกัน (ดูภาพตัว A ในลายมือจริงที่ ๖) ซึ่งเกิดขึ้นกลางที่ราบลำบาก

เครื่องหมาย เอ. A นี้ ย่อมขึ้นได้ทุก ๆ แห่งไม่เท่าแต่ที่ได้กล่าวมาแล้วเพราะบางทีเส้นหนึ่งเส้นใดทำรูปกันเข้าเป็นตัวเอ. A ก็ได้ทั้งสิ้น ส่วนคำแปลนั้นก็จะมีคำแปลเป็นอย่างเดียวกัน ไม่เคยพบว่ามีคำแปลไปเป็นอย่างอื่นเลย เครื่องหมายเอ. A นี้เท่าที่เห็นมาแล้ว ขึ้นอยู่บนมือของผู้ยิ่งใหญ่คนหนึ่ง ท่านผู้นี้คือมหาตมะคันธีผู้นำเอกราชมาให้อินเดีย เส้นเครื่องหมายเอ. A ขึ้นอยู่บนเส้นสมองซึ่งหมายถึงว่าท่านผู้นี้เป็นผู้ที่คิดถึง "ความ

สงบ" หรือรักในเรื่อง "สันติภาพ"ตลอดกาล เครื่องหมาย A เกิดขึ้นบนมือของคนทั่ว ๆ ไปเป็นส่วนมาก เพราะไม่ว่าคนใดคนหนึ่งในเรื่องที่เกี่ยวด้วยความลับ หรือเรื่องที่จำเป็นจะต้องปกปิดของคน ๆ นั้น จะต้องมีอยู่บ้างไม่มากก็น้อย เรื่องเหล่านี้จึงมักใช้ตัว A เป็นเครื่องหมายของความลับหรือเรื่องเงียบ ๆ นั้น สิ่งที่ควรจำก็คือเครื่องหมาย A จะขึ้นอยู่ที่ใดก็เหมือนกันไม่เคยพบว่ามีคำแปลเป็นอย่างอื่นเลย ย่อมจะแปลว่า "สงบ" หรือ "สันติ" หรือ "เงียบ ๆ"เหมือนกันทั้งสิ้น

เครื่องหมายเอ. A ไม่ใช่จะเกิดขึ้นเป็นตัวตรงแต่อย่างเดียว ตัวเอ. สามารถจะเกิดขึ้นเป็นรูปนอนก็ได้ คำว่า "ตรง" หมายถึงปลายของตัวเอ. A พุ่งตรงขึ้นไปหานิ้วมือ ส่วนคำว่านอนหมายถึงรูปตัวเอ. A นอนตะแคงขวางฝ่ามืออยู่ นอกจากนั้นแล้วตัวเอ. A บางตัวยังนอนหงายก็ได้อีกด้วย คือตัวเอ. หงายท้องเอาข้างล่างขึ้นข้างบน สำหรับตัวเอ. ∀ ที่หงายท้องนี้ ส่วนใหญ่แปลว่า "พลิกแพลงเงียบ ๆ ลับ ๆ" คือเติมคำว่า "พลิกแพลง" เข้าไปด้วยการที่บอกไว้ก็เพื่อจะให้ผู้ศึกษาวิชานี้ให้ทราบไว้เสียชั้นหนึ่งก่อน เมื่อภายหลังไปพบเข้าจะได้ไม่ต้องมีข้อสงสัยอย่างใดอีกซึ่งถ้าไม่บอกไว้ผู้ศึกษาอาจจะคิดว่าตัวเอ A ย่อมจะขึ้นตรงแบบเดียวกับตัวหนังสืออังกฤษเสมอไปก็ได้

๘. เครื่องหมายคนมีเขา เครื่องหมาย "คนมีเขา" นี้ เป็นเครื่องหมายซึ่งมีที่ใช้มากเหมือนกัน การที่ได้ให้ชื่อเครื่องหมายนี้

"เครื่องหมายคนมีเขา" นั้น ก็เพราะเครื่องหมายนี้มีลักษณะคล้ายรูปคน คือมีหัว, มีขา, มีเขา, ตอนขานั้นยาวลงไป ส่วนบนของหัวมีลักษณะเป็นเขา จึงได้ให้ชื่อเครื่องหมายนี้ว่า "เครื่องหมายคนมีเขา" (ตำราเดิมเรียกเครื่องหมายนี้ว่าเครื่องหมายดาวพุธ) เพื่อให้ผู้ศึกษาได้จำเครื่องหมายนี้ได้ง่ายเข้า แม้ว่ารูปร่างของเครื่องหมายนี้ จะมีลักษณะไม่เหมือนคนมีเขาจริง ๆ ก็ตาม แต่ถ้านึกถึงภาพการ์ตูนแล้ว ภาพนี้จะมีลักษณะคล้าย ๆ คนมีเขามากทีเดียว

เครื่องหมาย "คนมีเขา" เท่าที่ได้พบมาแล้ว มีลักษณะคล้ายคลึงกันทั้งสิ้น แต่ก็มีอย่างย่อและอย่างเต็มรูป ผู้ทำการศึกษาใหม่ ๆ เมื่อเห็นแล้วมักจะไม่รู้จักเพราะโดยมากเป็นรูปเล็ก ๆ รูปใหญ่โตอย่างเครื่องหมายอื่น ๆ ไม่เคยปรากฏ เครื่องหมายคนมีเขาอย่างเต็มรูปนั้น ตอนที่เป็นหัวคนมีลักษณะเป็นรูปวงกลม หรือมิฉะนั้นก็เป็นรูปสี่เหลี่ยมเหมือนรูปหัวคนแต่มีลักษณะคล้าย ๆ รูป ๓ เหลี่ยมเหมือนคนคางแหลมก็มีเหมือนกัน ส่วนเครื่องหมายคนมีเขาอย่างย่อนั้น มีลักษณะเป็นเส้นขีด ๒ ขีดและมีเส้นขีดขวางอยู่ข้างบน ซึ่งดูเผิน ๆ แล้วก็เหมือนกับตัวหนังสือจีนตัวใดตัวหนึ่ง เครื่องหมายคนมีเขาทั้ง ๒ หรือ ๓ แบบนี้ ย่อมจะมีคำแปลเป็นอย่างเดียวกันหมด ไม่มีคำแปลเป็นอย่างอื่นอีก คือแปลว่า "เด็ดขาด" อย่างเดียว

เครื่องหมายคนมีเขา มีที่เกิดอยู่รวม ๒ แห่งด้วยกัน คือ

เกิดขึ้นบนเนินอารมณ์กับเนินสำคัญเท่านั้น ไม่เคยพบว่ารูปคนมีเขาไปเกิดขึ้นที่เนินอื่นอีก เครื่องหมายคนมีเขาเมื่อเกิดขึ้นที่เนินอารมณ์ ก็หมายถึงเจ้าของมือนั้นเป็นคนมีอารมณ์ "เด็ดขาดกล้าหาญ" ส่วนถ้าเกิดขึ้นที่เนินสำคัญก็มีความหมายว่า จะเป็นคนมีชื่อเสียงว่าเป็นคน "กล้าหาญเด็ดขาด" เช่นเดียวกัน แต่ส่วนที่ว่าจะเป็นคนเด็ดขาดกล้าหาญในเรื่องใดนั้น ก็ต้องดูเส้นอื่น ๆ ที่เข้ามาประกอบกันอีกทีหนึ่ง ซึ่งบางทีความเด็ดขาดกล้าหาญนั้นก็จะกระทำไปได้ทั้งสิ่งที่ดีและสิ่งที่ไม่ดี เพราะได้พบว่าเจ้าของมือคนหนึ่งมีชื่อเสียงว่าเด็ดขาด ในเรื่องที่เกี่ยวด้วยกามารมณ์ ครั้นสืบสาวราวเรื่องแล้วจึงได้ความว่า การที่เจ้าของมือจะมีชื่อเสียงว่าเด็ดขาดในเรื่องกามารมณ์นั้น ก็เพราะก่อนที่จะได้คู่ เขาได้ไปฉุดคร่าหญิงคนหนึ่งมาโดยที่ไม่กลัวต่อความตายเลย เนื่องจากหญิงนั้นเป็นลูกคนที่ร่ำรวย เมื่อฉุดหญิงนั้นมาแล้ว พี่น้องของหญิงนั้นได้เที่ยวติดตามเพื่อจะฆ่าเสีย แต่ชายคนนี้หนีรอดความตายมาได้อย่างหวุดหวิด ครั้นภายหลังเอาหญิงนี้ไปคืนพ่อแม่เขา แล้วพ่อแม่เขาก็ยกให้แบบเลยตามเลย เพื่อนฝูงจึงเล่าลือกันว่า เจ้าของมือนี้เป็นคนที่เด็ดขาดในเรื่องกามารมณ์ (ความรัก) จริง ๆ เพราะกระทำไปอย่างชนิดที่เสี่ยงต่อความตายอย่างที่สุด

สำหรับเส้นเครื่องหมาย "คนมีเขา" นี้ จะไปขึ้นที่อื่นได้อีกหรือไม่นั้น ก็เป็นหน้าที่ ๆ ผู้ศึกษาในภายหลังจะได้ทำการค้นคว้ากันต่อไปอีก แต่ในขณะนี้ยังไม่พบเครื่องหมายคนมีเขาไปเกิดขึ้นที่อื่นอีกเลย นอกจากขึ้นที่เนินทั้ง ๒ เนิน ดังกล่าวมาแล้ว

เครื่องหมาย "คนมีเชาว์" หรือเครื่องหมายของความเด็ดขาดนี้ ไม่ใช่ว่าเมื่อทำอะไรเด็ดขาดแล้ว เรื่องที่ทำไปนั้นจะได้รับผลสำเร็จเสมอไป เพราะความเด็ดขาดหรือเครื่องหมายคนมีเชาว์ ก็มีลักษณะเหมือนตัวหนังสือตัวหนึ่ง ๆ หรือเป็นความหมายของความเด็ดขาดเท่านั้น ส่วนความเด็ดขาดนั้น จะเป็นอย่างไรต่อไป ก็แล้วแต่เส้นอื่น ๆ ที่ประกอบอยู่นั้น จะแปลความหมายว่าอย่างไรต่อไปอีก เช่นได้พบเส้นอารมณ์เด็ดขาดมีอยู่บนมือของรัฐมนตรีท่านหนึ่ง ท่านผู้นี้เป็นคนที่ชอบทำอะไรเด็ดขาด แต่ปรากฏว่าถ้าทำอะไรเด็ดขาดแล้ว กิจการนั้น ๆ จะต้องผิดหวังทุกทีทำไม่สำเร็จ จึงในทำนองนี้การพยากรณ์นั้น ๆ ก็จำเป็นจะต้องดูเส้นอื่น ๆ ประกอบอีกทีหนึ่ง

๑๐. เครื่องหมาย "เส้นที่แตกออกเป็นรากไม้" เส้นที่แตกออกเป็นรากไม้นี้ ไม่ใช่เป็นเครื่องหมายประกอบ ที่สำหรับจะเอาเข้าไปประกอบกับเส้นหลักเส้นอื่น ๆ เหมือนกับเครื่องหมายต่าง ๆ ที่กล่าวมาแล้ว เส้นที่แตกออก เป็นรากไม้นี้ จะแตกออกจากเส้นหนึ่งเส้นใดในเส้นหลักนี่เอง เช่นเส้นชีวิตอาจจะแตกออกเป็น รากไม้ ก็ได้เส้นหัวใจเส้นสมอง หรือเส้นคู่กันจะแตกออกเป็นรากไม้ก็ได้ คือเส้นหลักเดิมนั้นเองแตกออกเป็นรากไม้อันเส้นที่แตกออก

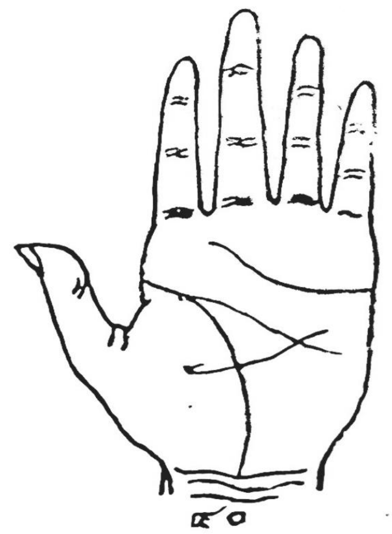
เป็น รากไม้นี้จะต้องเติมคำแปลว่า "ยุ่งยาก" หรือ "ลำบาก" เข้าไปด้วยเสมอ เช่นเส้นชีวิตแตกออกเป็นรากไม้ก็หมายถึงชีวิต "ยุ่งยาก" หรือ "ลำบาก" เส้นสมองแตกออกเป็นรากไม้ ก็หมายถึงสมอง (ความคิด) ที่ยุ่งยากหรือลำบาก เส้นหัวใจแตกออกเป็นรากไม้ ก็หมายถึงความรักยุ่งยากหรือลำบาก เส้นคู่กันแตกออกเป็นรากไม้ หมายถึงคู่ครองคนรักหรือผู้ใหญ่ ก่อความยุ่งยากลำบากให้ หรือเส้นหลักเส้นหนึ่งเส้นใดจะแตกออกเป็นรากไม้ ก็ได้ทั้งสิ้น เมื่อเส้นหนึ่งเส้นใดแตกออกเป็นรากไม้แล้วจะต้องเติมคำว่า "ยุ่งยาก" หรือ "ลำบาก" เข้าไปในเส้นนั้นด้วยเสมอ

เส้นที่แตกออกเป็นรากไม้นี้จะมีอยู่ทุก ๆ มือ ถ้าเส้นอื่น ๆ ไม่แตกออกเป็นรากไม้ เส้นที่แตกออกเป็นรากไม้อยู่เป็นประจำก็คือ เส้นหัวใจตอนทางโคน การที่โคนของเส้นหัวใจแตกออกเป็นรากไม้นั้น ก็เพราะเส้นที่แตกออกนั้นหมายถึงบุตรคนหนึ่ง ๆ เส้นหัวใจที่แตกออกเป็นรากไม้หลาย ๆ เส้น ก็หมายถึงเจ้าของมือนั้นจะมีบุตรหลาย ๆ คน ก็และการที่คนเรามีบุตรหลาย ๆ คนนั้นเอง เรื่องความยุ่งยากลำบากเพราะความรักก็จะเกิดตามมาอย่างหนีไม่พ้น เพราะฉะนั้นไม่ว่าเส้นหนึ่งเส้นใดที่แตกออกเป็นรากไม้ จึงเป็นเครื่องหมายของความยุ่งยากลำบากทั้งสิ้น ผู้ศึกษาพึงจดจำไว้ว่า

ถ้าเส้นหนึ่งเส้นใดแตกออกเป็นรากไม้แล้ว ก็ให้พยากรณ์ถึงเส้นนั้น ๆ ว่า เรื่องนั้น ๆ จะต้องเพิ่มคำว่า "ยุ่งยาก" หรือ "ลำบาก" เข้าไปด้วยเสมอ

๑๓. เส้นเชื่อมโยง "เส้นเชื่อมโยง" นี้ ไม่ใช่เป็นเครื่องหมายแต่ประการใด อย่างเดียวกันกับเส้นที่แตกออกเป็นรากไม้ แต่ที่ได้นำมากล่าวไว้ในบทที่ว่าด้วยเครื่องหมายนี้ด้วย ก็เพราะต้องการจะให้ผู้ศึกษารู้จักว่า เส้นเชื่อมโยงนี้มีความสำคัญต่อการเรียนวิชาการอ่านโค้ดวิทยุ แห่งจักรวาลนี้อีกอย่างหนึ่งเช่นกัน

เส้นเชื่อมโยง เป็นเส้นที่สำหรับเชื่อมต่อระหว่างเส้นหนึ่งไปหาเส้นหนึ่ง หรือจากเรื่องหนึ่งไปหาเรื่องหนึ่งนั่นเอง คือในมือของคนเรานี้ เมื่อเกิดเส้นต่าง ๆ ขึ้นแล้ว เส้นนั้น ๆ จะกระจัดกระจายกันออกไป หรือเกิดขึ้นตามหลักเกณฑ์ที่ขึ้นของเส้นหลักแต่ละเส้น ครั้นต้องการจะให้รู้ว่าเมื่อเกิดเรื่องนั้นขึ้นแล้ว ต่อไปนั้นจะเกิดเรื่องอะไรตามมาอีก หรือต้องการจะให้เส้นหลักอีกเส้นหนึ่งไปเชื่อมต่อกับเส้นหลักอีกเส้นหนึ่ง เพื่อเอาเรื่องของเส้นหลักทั้ง ๒ เส้นมาผสมกันเข้า ในทางหลักวิชานี้จึงได้ใช้เส้นเชื่อมโยง "เป็นสื่อ" หรือเป็นทางที่จะนำผู้ศึกษาไปอ่านถึงเรื่องนั้น ๆ ให้ออกได้ คือจะเกิดเส้นเชื่อมโยงขึ้นระหว่างเส้นหลักเส้นหนึ่งกับเส้นหลักอีกเส้นหนึ่ง ดังภาพตัวอย่างที่นำมาแสดงไว้ข้างล่างนี้ ให้ผู้ศึกษามองดูว่าเมื่อเกิดเส้นคู่ขึ้นในเนินครอบครัวแล้ว เส้นคู่เส้นนี้ได้พุ่งเข้ามาชนกับเส้นชีวิต เมื่อเส้นคู่พุ่งเข้ามาชนกับเส้นชีวิตแล้ว

๕๐

ก็มีเส้นเชื่อมโยงต่อไปยังเส้นศัตรูซึ่งทับอยู่ตอนบนของเส้นสมองอีกทอดหนึ่ง ในลักษณะนี้เส้นที่เชื่อมอยู่ระหว่างเส้นคู่กับเส้นศัตรูนั้นเขาเรียกว่า "เส้นเชื่อมโยง" เพราะเส้นที่เชื่อมโยงกันนี่เอง จึงทำให้ผู้ศึกษารู้ว่าในระยะนั้นเมื่อเกิดอะไรขึ้นกับเจ้าของมือนั้นแล้ว ต่อไปเรื่องอะไรจะเกิดตามมาอีก

เมื่อเส้นคู่มีเส้นเชื่อมโยงไปหาเส้นศัตรู ผู้พยากรณ์หรือผู้อ่านโค้ดวิทยุแห่งจักรวาลก็จะอ่านออกทันทีว่า "ในระยะนั้นคู่ของเจ้าของมือนั้นจะต้องกลายเป็นศัตรูกันขึ้น" คำว่าคู่เป็นศัตรูกันนี้ เป็น "โค้ด" ที่เขียนย่อเอาไว้ ส่วนเรื่องที่จะเกิดขึ้นนั้นจะเกิดขึ้นอย่างไรก็ได้ อาจจะเกิดขึ้นมากมายหลายอย่างจนนับไม่ถ้วน แต่เมื่อรวมแล้วก็หมายความว่า ในระยะนั้น คู่ของเจ้าของมือนั้นจะต้องทำให้เสียหายเงินทอง หรือทำให้ยุ่งยากลำบากด้วยประการต่าง ๆ ก็เป็นอันใช้ได้ เช่นคู่พาทรัพย์สินเงินทองหนีไป เมื่อถลุงเสียหมดแล้วก็กลับมาอีก และพอได้เงินทองแล้วก็ไปทำให้เสียหายอีก หรือเกิดวิวาทบาดหมางตามตีตามฆ่ากันอยู่เรื่อย ๆ ก็ได้ เมื่อผู้ศึกษารู้จัก

ความหมายของเส้นคู่และเส้นศัตรูแล้วว่าหมายถึงอะไร เมื่อเส้น ๒ เส้น มีเส้นเชื่อมโยงเข้าหากัน ก็หมายถึงเรื่องของเส้นทั้ง ๒ เส้นนั้น มารวมกันเข้าเป็นคำแปลอันเดียวกันนั่นเอง

เส้นเชื่อมโยงที่เกิดขึ้นตรงกลางระหว่างเส้นชีวิตกับเส้นสมอง เหมือนดังเส้นที่เอามาแสดงไว้เป็นตัวอย่างนี้ เส้นที่อยู่ระหว่างกลางแม้จะเป็นเส้นเชื่อมโยงก็ตาม แต่เส้นที่เชื่อมระหว่างเส้นชีวิตไปหาเส้นสมองดังนี้ จะเป็นความหมายของเส้นโรคประสาทสมองด้วย คือแทนที่จะมีคำแปลระหว่างเส้นคู่กับเส้นศัตรูเท่านั้น จะต้องแปลเป็นเส้นโรคประสาทสมองรวมเข้าด้วย คือจะมีคำแปลว่า "ในระยะนั้นเรื่องคู่ครองจะทำให้กระทบกระเทือนประสาทสมองอย่างรุนแรง เพราะคู่นั้นเป็นศัตรูก่อให้เกิดความเสียหายขึ้นเสมอ ๆ ด้วย" ส่วนเส้นเชื่อมโยงจากเส้นอื่น ๆ ที่เชื่อมไปหาเส้นอื่น ๆ ที่ไม่ได้อยู่ในทางของเส้นโรคประสาทสมอง เส้นนั้น ๆ มักจะมีคำแปลเท่าแต่เรื่องของเส้นหลักทั้ง ๒ เส้น ที่เชื่อมเข้าหากันอยู่เท่านั้นก็มี ให้ผู้ศึกษาหัดดูเส้นบนลายมือจริง ๆ ให้มาก ก็จะสังเกตเห็นเส้นเชื่อมโยงนี้มีอยู่มากมายเสมอเกือบทุก ๆ ลายมือ เพราะเส้นเชื่อมโยงนี้ มีความจำเป็นจะต้องใช้อยู่เป็นประจำ ยิ่งมือใดที่มีเส้นละเอียดอ่อนแล้ว เส้นเชื่อมโยงก็จะมีมากขึ้นจนทำให้ดูว่ายุ่งเหยิงไปหมด แต่ผู้ที่เรียนรู้หลักเกณฑ์ของเส้นหลักต่าง ๆ แล้ว ก็จะเห็นได้ว่าไม่ยุ่งยากอะไรเพราะเส้นหลักเส้นใด ก็ย่อมจะอยู่ในหลักเกณฑ์ของเส้นหลักเส้นนั้นเท่านั้น ส่วนเส้นลายมือที่หยาบหรือคนที่ทำงานหนัก มักไม่ค่อยมีเส้นเชื่อมโยงให้สังเกตเห็นได้มากนัก เพราะเส้นเชื่อมโยงเป็นเส้นเล็ก ๆ บาง ๆ เมื่อเจ้าของมือใดทำงานหนัก เส้นเชื่อมโยงที่เล็ก ๆ บาง ๆ นั้น ก็จะลบเลือนหายไปเสียเป็นส่วนมาก

การที่ได้นำบทเรียนที่ว่าด้วยเครื่องหมายต่าง ๆ มาบรรยายแต่เพียงย่อ ๆ ก็เพื่อต้องการจะให้ผู้ศึกษาได้รู้จักเครื่องหมาย เท่าที่ใช้กันอยู่ทั่ว ๆ ไปเสียก่อน ส่วนเครื่องหมายอื่น ๆ ก็มีอยู่บ้าง แต่ส่วนมากเครื่องหมายเหล่านั้นมีที่ใช้น้อย คืออาจจะเป็นตั้งหลายร้อยคน หรือบางทีตั้งพัน ๆ คน จึงจะมีสักคนหนึ่ง ซึ่งเครื่องหมายเหล่านั้นถ้าเอามากล่าวไว้แล้ว ก็จะทำให้ผู้ศึกษาฟั่นเฟือนได้ เหมือนหนึ่งตำราเดิม ๆ ที่กล่าวถึงเรื่องเครื่องหมายต่าง ๆ ไว้ตั้ง ๑๐๐๐ เครื่องหมายนั้น ผู้รวบรวมตำรานี้ไม่เชื่อว่าจะเป็นความจริง และไม่เชื่อว่าจะมีใครในโลกนี้ จำเครื่องหมายที่กล่าวไว้อย่างเหลือเฟือนั้นได้ ผู้บรรยายได้ดูมือคนมาแล้วไม่น้อยกว่า ๒๐๐๐๐ คน แต่เครื่องหมายมากมายที่กล่าวไว้ในตำรานั้น ๆ ยังไม่เคยพบเลยก็มี ส่วนเครื่องหมายที่กล่าวไว้ในตำรานี้มีอยู่เพียง ๑๑ เครื่องหมายเท่านั้น ซึ่งผู้ศึกษาจะได้พบได้เห็นอยู่บนฝ่ามือเกือบทุก ๆ มือ ไม่อย่างใดก็อย่างหนึ่งใน ๑๑ เครื่องหมายนี้ จะต้องมีอยู่เสมอ ซึ่งเชื่อว่าเมื่อผู้ศึกษาได้พบได้เห็นบ่อย ๆ แล้ว ก็จะจดจำเครื่องหมายเหล่านี้ได้อย่างรวดเร็วและแน่นอน ซึ่งจะได้ไม่ต้องเล่าเรียนอย่างละเมอเพ้อฝันต่อไปอีก

อนึ่ง สำหรับเครื่องหมายอื่น ๆ เช่นเครื่องหมายรูปข้าวหลามตัด เครื่องหมายรูปเจดีย์ หรือเครื่องหมายอย่างหนึ่งอย่างใดที่ตำราไม่ได้นับว่าเป็นเครื่องหมายหลัก เพราะเครื่องหมายเหล่านั้นมีที่ใช้น้อย และมักจะเลือกเกิดรวมกันกับเส้นหลักบางเส้นเท่านั้น ไม่ได้เกิดรวมกันกับเส้นหลักโดยทั่ว ๆ ไป ก็ได้ยกเอาไปบรรยายไว้รวมกันกับเส้นหลักเส้นใดเส้นหนึ่งแล้ว ซึ่งก็มีอยู่เป็นจำนวนมากเหมือนกัน เมื่อผู้ศึกษาได้ทำการศึกษาไปถึงเล่มที่ ๒ ที่ ๓ หรือที่ ๔ แล้ว ก็จะได้พบเห็นเครื่องหมายต่าง ๆ ซึ่งมีที่ใช้ไม่มากนักเหล่านั้นประกอบอยู่กับเส้นหลักเส้นใดเสมอ จึงขอยุติการบรรยายเรื่องหมายต่าง ๆ แต่เพียงเท่านี้

บทที่ ๙

ฝึกหัดอ่านเส้นบนลายมือจริง

ก่อนที่จะเริ่มเรียนวิชานี้ในบทที่ ๙ ต่อไป จะขอชี้แจงให้ผู้ศึกษาทราบว่า การเรียนวิชานี้ตั้งแต่บทที่ ๑ ถึงบทที่ ๘ ที่ผ่านมาแล้วนั้นควรจะนับว่าเป็นหัวใจของการเรียนวิชานี้ทีเดียว ผู้ศึกษาทุก ๆ คนจะต้องใช้เวลาศึกษาเล่าเรียนให้จดจำได้ทุก ๆ บททุก ๆ ตอนเสียก่อน ที่จะไปจับเรียนในบทอื่น ๆ ต่อไปอีก ทั้งจำเป็นจะต้องทำการฝึกฝนตามคำแนะนำในตำราไปด้วย มิใช่อ่านแต่เพียงผิวเผินแล้วจะมีความรู้ในวิชานี้ได้ โดยเฉพาะหลักเกณฑ์ใหญ่ ๆ เช่น การแยกมือออกเป็นเนินต่าง ๆ การท่องจำชื่อของเนิน การท่องจำความหมายของเนิน การรู้จักชื่อของเส้น รู้หลักเกณฑ์ที่ขึ้นของเส้น และรู้จักความหมายของเส้น หรือรู้จักรูปร่างและความหมายของเครื่องหมายต่าง ๆ เป็นต้น ผู้ศึกษาจะต้องเรียนให้รู้จริง ๆ และเมื่อไปเห็นเส้นในลายมือใดแล้ว ก็จะต้องรู้จักเส้นในลายมือนั้น ๆ ว่า เส้นที่เห็นอยู่นั้นคือเส้นอะไรด้วย จึงจะเรียกว่ารู้แจ้งเห็นจริงใน ๘ บทเรียนที่ผ่านมาแล้ว

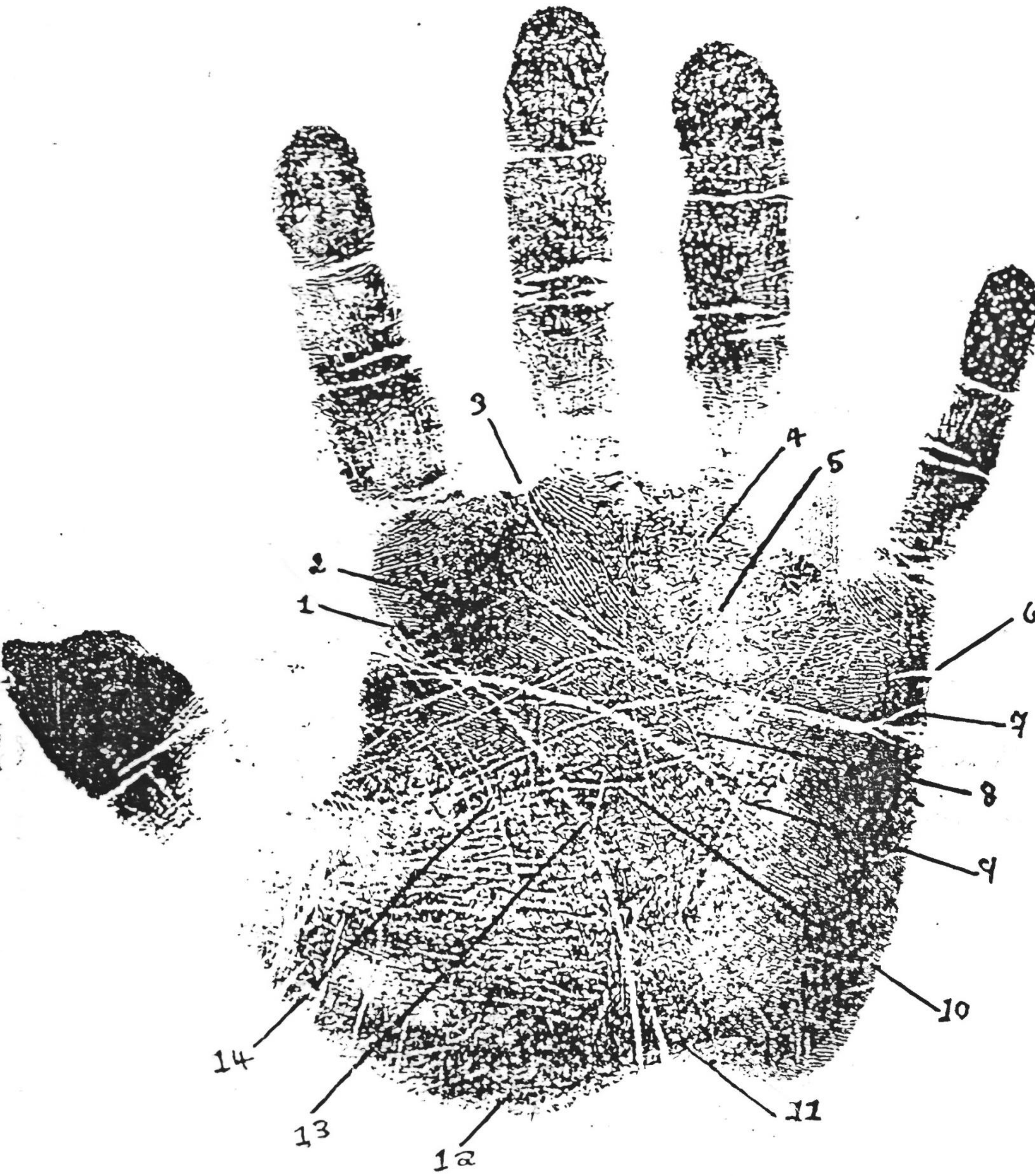
ถ้าและผู้ศึกษาคนใดได้เล่าเรียนมาจนมีความชำนาญตามที่กล่าวมาแล้วนี้ ผู้ศึกษานั้น ๆ ก็พร้อมที่จะเรียนถึงการอ่านเส้นบนลายมือจริง ๆ ให้ออกเป็นเรื่องราวต่าง ๆ ต่อไปอีก คือเรียนถึงการพยากรณ์นั่นเอง การที่เราจะพยากรณ์ได้นั้น การพยากรณ์ทุก ๆ อย่างจะต้องอ่านจากเส้นต่าง ๆ ที่ผสมกัน

อยู่ และข้อความที่อ่านออกมานั้นก็จะออกมาในรูปของความหมายของเนินและความหมายของเส้นตามที่ได้เล่าเรียนมาแล้วนั่นเอง

สำหรับในบทเรียนบทนี้ ผู้บรรยายจะได้ฝึกหัดให้ผู้ศึกษาอ่านเส้นบนลายมือจริง ๆ ซึ่งมีเส้นหลักต่าง ๆ และมีเครื่องหมายต่าง ๆ ผสมกันอยู่ เพื่อเป็นแนวทางให้ผู้ศึกษาไปหัดอ่านเส้นบนลายมือของคนอื่น ๆ ต่อไปอีก แต่จะอ่านให้ฟังแต่เพียงย่อ ๆ ก่อน ส่วนถ้าผู้ศึกษาต้องการจะรู้ให้ละเอียดแล้ว ผู้ศึกษานั้น ๆ จะต้องอ่านเส้นบนตำราทั้ง ๔ เล่มให้จดจำได้ทั้งหมดเสียก่อน จึงจะรู้จักความหมายของเส้นที่เกิดขึ้นบนมือทุก ๆ ลายมือได้

บทแรกที่ผู้ศึกษาจะต้องเข้าใจก็คือ ต้องเข้าใจว่าวิชานี้เราเรียกกันว่า "โค๊ด" คำว่าโค๊ดนี้ก็คืออักษรย่อของคำพูดต่าง ๆ ที่เขาย่อลงมาแล้ว เมื่อเราอ่าน "โค๊ด" ออก ผู้ศึกษาจะต้องรู้จักคำแปลอย่างละเอียดของ "โค๊ด" นั้นด้วยว่า เขาแปลว่าอย่างไร (หลักเกณฑ์การแปลโค๊ดย่อนี้มีอยู่ในหนังสือเล่มที่ ๒–๓–๔ อย่างละเอียดแล้ว) แต่โดยเฉพาะในหนังสือเล่มนี้ ผู้บรรยายจะทดลองแปลให้ฟังบ้าง พอเป็นบทเรียนขั้นต้นที่จะทำให้สมองของผู้ศึกษาเริ่มเดินไปสู่ทางที่จะรอบรู้วิชานี้ได้ เนื่องจากวิชาการอ่านโค๊ดวิทยุแห่งจักรวาลนี้ มิได้เป็นวิชาลึกลับมหัศจรรย์แต่อย่างใด ถ้าผู้ศึกษาคนใดเรียนจำความหมายของเส้น ความหมายของเนิน ความหมายของเครื่องหมายได้แล้ว ผู้ศึกษาคนนั้น ๆ ก็จะแปล "โค๊ด" ที่เขาเขียนไว้นี้ออกได้ทั้งสิ้น

ต่อไปนี้ให้ผู้ศึกษาดูหมายเลขที่เขียนไว้บนลายมือนี้ ถ้าเส้นใดในหมายเลขใดที่มิได้ผสมกับเส้นใด ก็จะบอกแต่ว่าเส้นนั้นคือเส้นอะไรเท่านั้น ถ้าและเส้นใดที่ผสมกันไม่ว่าจะผสมกับเส้นใดเนินใดก็ตาม ก็จะบรรยายถึงเส้นที่ผสมกับเส้นหรือเส้นผสมกับเนินให้ฟังด้วย

ภาพลายมือจริงที่ ๗
แสดงเส้นหลักที่สัมพันธ์กันอยู่อ่านออกเป็นเรื่องราวต่าง ๆ ได้

หมายเลข ๑–๒ คือเส้นอารมณ์ เส้นอารมณ์ ๒ เส้นนี้เป็นเส้นอารมณ์ที่ไม่แท้ กับเส้นอารมณ์ที่แท้ เส้นอารมณ์ที่ไม่แท้คือเส้นอารมณ์ที่เกิดขึ้นจากเส้นชีวิตแล้วพุ่งขึ้นไปสู่เนินอารมณ์ (หมายเลข ๑) เส้นอารมณ์เส้นนี้เขาเรียกว่า "วาสนาเป็นอารมณ์" คือ อารมณ์ที่มุ่งมั่นจะยกตัวเองให้สูงส่งอยู่เสมอ หมายถึงความทะเยอทะยาน ความมักใหญ่ใฝ่สูงความอยากได้ในทุกสิ่งทุกอย่างที่มนุษย์จะพึงมีพึงได้ ถ้าและเจ้าของมือใดมีเส้นวาสนาเป็นอารมณ์อยู่แล้ว คน ๆ นั้นก็จะมีความมักใหญ่ใฝ่สูง มีมีความทะเยอทยานอยากได้ในทุกสิ่งทุกอย่างอยู่เสมอ จึงได้ตั้งชื่อเส้นนี้ว่า "วาสนาเป็นอารมณ์" คืออารมณ์ที่กระทำให้มีวาสนาสูงขึ้น

หมายเลข ๒ คือเส้นอารมณ์ที่แท้ เส้นอารมณ์เส้นนี้ไม่เกี่ยวกับความมักใหญ่ใฝ่สูงใด ๆ เมื่อเส้นอารมณ์ที่ขีดขวางอยู่นี้พุ่งไปหาเส้นใด เส้นหนึ่ง เส้นอารมณ์เส้นนั้น ๆ ก็จำเพาะเจาะจงอยู่แต่เรื่องของเส้นนั้น ๆ เท่านั้น ดังเส้นอารมณ์เส้นนี้พุ่งไปหาเส้นหัวใจ อารมณ์ของเจ้าของมือนี้ ก็มีความหมายจำเพาะเจาะจงอยู่แต่เรื่องของเส้นหัวใจเท่านั้น ในขั้นแรกที่เจ้าของมือนี้ยังไม่มีคู่ อารมณ์ที่เพ่งอยู่เสมอก็คือความรักหรือเพศตรงกันข้าม มักชอบอกชอบใจในเพศตรงกันข้ามอยู่เสมอ ถ้าและเมื่อเจ้าของมือนี้มีคู่อยู่แล้วก็จะมี อารมณ์รักชอบอยู่แต่เรื่องของลูกของเมียของผัว ซึ่งเป็นเรื่องของเส้นหัวใจเท่านั้น

เส้นอารมณ์เส้นนี้ แม้จะไม่ไปต่อกันกับเส้นเกียรติยศ แต่เมื่อเส้นอารมณ์พุ่งปลายไปหาเส้นเกียรติยศ อารมณ์ของเจ้าของมือนี้ ก็พุ่งไปสู่ความต้องการที่จะมีชื่อเสียงหรือมีเกียรติยศอยู่ด้วยเสมอ

หมายเลข ๓ คือเส้นเกียรติยศ เส้นเกียรติยศเกิดขึ้นที่ช่องหมดเปลือง คนเราเมื่อมีเกียรติยศตามธรรมดาก็ต้องเป็นคนหมดเปลือง ถ้าเราเห็นผู้ใดมีเส้นเกียรติยศ เราก็พยากรณ์เลยว่า "เจ้าของมือนั้นเป็นที่จะต้องหมดเปลืองเสมอ" ซึ่ง ๑๐๐ ทั้ง ๑๐๐ ก็ต้องถูก เพราะการที่คนเราจะแต่งงานกัน ก็เพราะต้องการจะมีเกียรติยศ เมื่อมีการแต่งงานก็ต้องหมดเปลือง การฉลองครบรอบอายุ ขึ้นบ้านใหม่ ฉลองเหรียญตรา ฉลองการเลื่อนยศเลื่อนตำแหน่ง ล้วนแต่ต้องการเกียรติยศทั้งสิ้น และเรื่องหมดเปลืองก็จะเกิดขึ้นทั้งสิ้นเช่นเดียวกัน นี่ก็คือลักษณะของเส้นเกียรติยศซึ่งเกิดอยู่ที่ช่องหมดเปลือง

เส้นเกียรติยศอยู่ระหว่างเนินอารมณ์กับเนินร้อนรนอำนาจของเนินอารมณ์ และเนินร้อนรนก็ให้กับเส้นเกียรติยศนี้ด้วย เพราะฉะนั้นคนที่มีเกียรติยศจึงเป็นคนที่จะต้องมีความร้อนใจอยู่เสมอ เพราะจะทำอะไรก็ต้องคิดถึงชื่อเสียงเกียรติยศของตนก่อนอื่น (คำว่าคิดหมายถึงอารมณ์)

เส้นเกียรติยศที่ขึ้นเต็มตามรูป เส้นเกียรติยศเส้นนั้นปลายจะแตกออกเป็น ๒ ง่าม ซึ่งก็เป็นความหมายว่า อันคำว่าเกียรติยศนั้นความจริงก็เป็นเรื่อง ลม ๆ แล้ง ๆ คนเราถือกันไปเองเท่านั้น แต่อันที่จริงแล้ว วันนี้เราทำสิ่งนี้ถือว่ามี

เกียรติยศแต่ไม่ช้าไม่นานคำว่าเกียรติยศนั้นก็เสื่อมสลายไป หรือคนใด ๆ ก็ลืมหมด (คือเส้นเกียรติยศที่มีปลายแตกออกเป็น ๒ ง่าม ซึ่งหมายถึงการแตกสลาย)

หมายเลข ๔ เส้นสำคัญขาดออกเป็นตอน ๆ เป็นความหมายว่าจะเป็นคนที่มีชื่อเสียงบ้างไม่มีบ้าง (เกี่ยวด้วยการเงินก็คือมีบ้างไม่มีบ้างเช่นเดียวกัน เมื่อใดมีเงินเมื่อนั้นก็มีชื่อเสียงขึ้น เมื่อใดไม่มีเงินเมื่อนั้นก็ไม่มีชื่อเสียง) พยากรณ์เหมือนดังว่ามานี้

หมายเลข ๕ คือเส้นผู้ช่วย เส้นผู้ช่วยเส้นนี้มีลักษณะโค้ง เส้นผู้ช่วยตัดเส้นสำคัญพุ่งไปลงที่ช่องเสียหาย เป็นความหมายว่า เจ้าของมือนี้ผู้ช่วยเหลือจะทำให้เสียหายเสมอ เส้นผู้ช่วยยาวหมายถึงมีผู้ช่วยอยู่เรื่อย ๆ ด้วย (เส้นผู้ช่วยโค้งคือลักษณะของแรงเหวี่ยงที่ทำให้หมุนกลับไปกลับมา หมายถึงเกิดขึ้นบ่อย ๆ)

หมายเลข ๖ คือเส้นเรืองคู่ เส้นเรืองคู่ในมือนี้เรียบขึ้นไว้เฉย ๆ ไม่มีความหมายแต่อย่างใด (ไม่มีรูปร่างที่เป็นความหมาย)

หมายเลข ๗ คือเส้นบุตร เส้นบุตรที่แตกขึ้นข้างบนคือบุตรหญิง แตกลงข้างล่างคือบุตรชาย การที่เส้นบุตรหญิงแตกขึ้นข้างบน หมายถึงเหมือนมีสิ่งหนึ่งสิ่งใดมาทับอยู่บนหัวใจอยู่ทำให้หนัก(หนักใจ) เพราะตามธรรมชาติหรือตามทางที่เป็นจริงนั้น คนที่มีบุตรหญิงพ่อแม่ก็ต้องมีความหนักอกหนักใจมากกว่า บุตรที่เป็นชาย (กลัวจะไปเกิดความเสียหาย)

หมายเลข ๘ คือเส้นวาสนาที่เกิดขึ้นจากตอนปลายของเส้นสมอง แล้วพุ่งปลายไปหาเส้นหัวใจ เส้นวาสนาเส้นนี้ทำมุมเข้ากับเส้นวาสนาที่เกิดขึ้นจากที่ราบลำบากพุ่งขึ้นไปถึงเส้นหัวใจ กระ

ทำให้มีรูปเป็นสี่เหลี่ยมผืนผ้า และเมื่อโคนเส้นรุ่งเรืองที่แตกออกมาจากเส้นหัวใจ ตัดเส้นวาสนาเส้นนี้กลายเป็นรูปสี่เหลี่ยมคร่อมเส้นสมองอยู่ด้วย

เส้นทั้ง ๒ เส้นนี้มีคำแปลแตกต่างกันออกไป เส้นวาสนาที่ทำมุมเข้ากันกับเส้นหัวใจเป็นรูปสี่เหลี่ยมผืนผ้านั้น มีคำแปลว่าสมองและหัวใจรุ่งเรือง คือทั้งความรักและความคิด ๆ แต่สิ่งที่เป็นประโยชน์และมีศีลธรรม

ส่วนเส้นนี้กลายเป็นรูปสี่เหลี่ยมผืนผ้าคร่อมเส้นสมองอยู่นั้นเป็นความหมายของเส้นสมองที่มีสิ่งคุ้มกัน คือสมองจะกระทบกระเทือนกี่ครั้งกี่หน จะเกิดเรื่องเสียอกเสียใจด้วยเรื่องหนึ่งเรื่องใดบ่อย ๆ สมองก็ยังดี คงใช้ได้อย่างมีประโยชน์เสมอ (คนบางคนพอเกิดเรื่องกระทบกระเทือนสมอง สมองก็เสียหรือสติไม่ดีกลายเป็นคนบ้า ๆ บอ ๆ ไม่เต็มบาทไปเสียมากต่อมาก)

หมายเลข ๙ คือเส้นวาสนาร้อนใจที่พุ่งขึ้นมาจากเนินโรค เส้นวาสนาร้อนใจเส้นนี้ตัดปลายเส้นสมองที่แตกออกเป็น ๒ ง่าม ให้กลายเป็นรูปสามเหลี่ยมอยู่ที่ปลายของเส้นสมองนี้ด้วย เส้นที่มีรูปดังนี้คือเครื่องหมายของผู้ที่มึนเมาหรือคิดมาก (ดูในบทเรียนที่ว่าด้วยเส้นสมองอีกทีหนึ่ง)

หมายเลข ๑๐ คือเส้นโรคประสาทสมอง เส้นโรคประสาทสมองเส้นนี้ตัดผ่านเส้นชีวิตออกมา มาตัดผ่านกับเส้นวาสนาที่เกิดขึ้นจากเส้นชีวิต แล้วไปตัดกับเส้นวาสนาที่เกิดขึ้นจากที่ราบลำบากอีกทอดหนึ่ง เมื่อรวมความในเส้นทั้งหมดนี้ก็แปลความ

หมายว่า เจ้าของมือนี้มีความคิดที่รุ่งเรืองเกี่ยวด้วยหลักฐาน หมายความว่าต้องการจะมีหลักฐานบ้านช่องอยู่เป็นนิจ เส้นทุกเส้นที่รวมกันอยู่นี้เมื่อแยกออกแล้ว แปลความหมายได้ดังนี้ คือ

๑. เส้นโรคประสาทสมองที่ตัดผ่านกับเส้นวาสนา ที่เกิดขึ้นจากเส้นชีวิตนั้น แปลว่าประสาทสมองยึดหลักฐาน

๒. เส้นโรคประสาทสมองตัดเส้นวาสนาในที่ราบลำบาก แสดงว่าความคิดนั้นเมื่อคิดแล้วก็มีความยากลำบากอยู่ในหัวใจเสมอ เมื่อรวมเส้นสมองรุ่งเรืองเข้าไปด้วย (เส้นสมองที่มีรูปสี่เหลี่ยมผืนผ้าคร่อมอยู่) ก็หมายความว่า ความคิดที่ลำบากนั้นคือ คิดว่าถ้าเรามีหลักฐานบ้านช่องที่ดีอยู่เสมอแล้ว เราก็จะกลายเป็นคนที่เจริญหรือรุ่งเรืองอยู่เสมอด้วย

หมายเลข ๑๑ คือเส้นลาภซึ่งแอบเส้นชีวิตอยู่ภายในเส้นชีวิต เมื่อเส้นลาภเส้นนี้เกิดขึ้นที่เนินหลักฐานก็หมายความว่า ลาภผลนั้นเกิดขึ้นในหลักฐาน (คือร้านค้าขาย)

หมายเลข ๑๒ คือเส้นยุ่ง ๆ ซึ่งเกิดขึ้นภายนอกเส้นหลักฐาน เส้นยุ่ง ๆ นี้เป็นเส้นที่มีความหมายจำเพาะหมายถึงความยุ่งยาก เมื่อเส้นยุ่ง ๆ นี้อยู่ติดกับเส้นหลักฐานก็หมายความว่า หน้าบ้านที่เจ้าของมือนี้อยู่มีแต่เรื่องยุ่งยากลำบาก (เหมือนบ้านที่เป็นถนนที่รถยนต์วิ่งไปมาพลุกพล่านอยู่เสมอก็ได้ หรือคนเดินพลุกพล่านอยู่ก็ได้)

หมายเลข ๑๓ คือเส้นที่เป็นรูปสามเหลี่ยมแอบอยู่กับเส้นชีวิต เส้นรูปสามเหลี่ยมเส้นนี้จะทำมุมให้เกิดขึ้นด้วยเส้นหนึ่งเส้นใดก็ตาม แต่

เมื่ออ่านเส้นที่ทำให้เกิดเป็นรูปสามเหลี่ยมนั้นแล้ว ก็ต้องอ่านความหมายของรูปสามเหลี่ยมนั้นด้วย ซึ่งหมายความถึงการหาเงินไม่พอใช้อยู่ตลอดไป (อ่านในบทเรียนว่าด้วยเส้นชีวิตอีกทีหนึ่ง) เมื่อเส้นที่เป็นรูปสามเหลี่ยมนี้เป็นเส้นใหญ่มากเห็นชัดเจน เส้นนี้ก็จะให้ผลไปตลอดชีวิตของท่านผู้นั้น คือการหาเงินไม่พอใช้อยู่ตลอดชีวิต เมื่อเส้นนี้เกิดขึ้นในที่ราบลำบากด้วย ก็เพิ่มคำแปลขึ้นไปอีกว่า การที่เจ้าของมือนั้นหาเงินไม่พอใช้นั้นแหละ เป็นความยากลำบากของเจ้าของมือนั้นอีกอย่างหนึ่ง

หมายเลข ๑๔ คือเส้นคุ้มกัน เส้นคุ้มกันเส้นนี้เส้นที่สำพันธ์กันอยู่เป็นเส้นเล็กมาก ถึงจะทำการบรรยายไป เชื่อว่าเมื่อพิมพ์แล้ว ผู้ศึกษาจะดูเส้นนี้ไม่เห็นจึงงดเว้นไม่ทำการบรรยาย

เมื่อรวมความหมายของเส้นต่าง ๆ ที่ผู้ศึกษาได้อ่านคำบรรยายเข้าด้วยกันแล้ว ผู้ศึกษาก็สามารถจะพยากรณ์ได้ดังนี้ คือ

ท่านผู้นี้จะเป็นคนที่มีความทะเยอทะยานอยู่เป็นนิจ มีอารมณ์ที่รักเกียรติยศและมีหัวใจมั่นคงอยู่ในความรักเสมอ ทั้งชอบใช้จ่ายหมดเปลืองอยู่เป็นนิจด้วย ท่านชอบดื่มอยู่เรื่อย ๆ แต่ท่านก็ไม่กระทำในสิ่งที่ผิดศีลธรรม โดยเฉพาะเรื่องเกี่ยวด้วยหลักทรัพย์ หรือที่อยู่ท่านไม่ยอมให้สูญเสีย และท่านจะมีหลักฐานร้านค้า หรือหาลาภผลได้ในที่อยู่เรื่อย ๆ แต่ท่านนี้หาเงินไม่พอใช้อยู่ตลอดชีวิต เพราะยิ่งหาได้มากก็ยิ่งจะใช้มากขึ้นเสมอด้วย

เมื่อเราพยากรณ์ออกไปดังนี้ ทุก ๆ คำที่พยากรณ์ออกไปนั้นก็จะถูกต้องกับเรื่องราวที่จะเกิดขึ้นกับเจ้าของมือนั้นทั้งสิ้น

ภาพลายมือจริงที่ ๘
แสดงเส้นหลักบนลายมือจริงและเครื่องหมายต่าง ๆ

หมายเลข ๑ คือเส้นผู้ช่วย เส้นผู้ช่วยในลายมือมีขึ้นเป็น ๒ เส้นคู่กัน หรือเส้นผู้ช่วยทำรูปเข้าเป็นรูปสี่เหลี่ยมผืนผ้า (อีกเส้นหนึ่งเห็นราง ๆ) หมายถึงเจ้าของมือนี้มีผู้ที่ช่วยเหลือให้ได้รับความรุ่งเรืองอยู่เสมอ ในทางกลับกันหมายถึงด้วยตนเองแล้วไปไม่รอด จะต้องมีผู้ช่วยเหลืออยู่เป็นนิจ เส้นผู้ช่วยหรือเส้นสำคัญยุ่ง ๆ ย่อมจะหมายความว่าเจ้าของมือมีชื่อเสียงว่าเป็นคนชอบยุ่ง และผู้ช่วยเหลือก็ต้องยุ่งไปด้วย เส้นนี้เป็นทั้งเส้นผู้ช่วยและเส้นสำคัญรวมกันแต่เส้นผู้ช่วยหรือเส้นสำคัญเส้นนี้พุ่งตรงไปหาช่องเสียหายมากเกินไป แสดงว่าตอนที่มีชื่อเสียงนั้น คือตอนที่ทั้งเจ้าของมือและผู้ช่วยเหลือเสียหายพร้อม ๆ กันไปด้วย

หมายเลข ๒ คือเส้นสำคัญ เส้นสำคัญในมือนี้ขึ้นอยู่บนเนินสำคัญสูงมาก แสดงว่ากว่าจะมีชื่อเสียงก็เมื่อมีอายุมากไปแล้ว

หมายเลข ๓ คือเส้นหัวใจที่แตกออกเป็นรากไม้ แล้วพุ่งลงไปหาเส้นสมอง อ่านเครื่องหมายเส้นแตกออกเป็นรากไม้เส้นหัวใจ และสมองรวมกัน แปลว่าความรักกับความคิดเป็นเรื่องยุ่งยากหรือลำบากอยู่เสมอ (ความหมายของเส้นนี้หมายถึงว่า เจ้าของมือประเดี๋ยวรักคนโน้นบ้างคนนี้บ้าง จึงทำให้ยุ่งใจและยุ่งสมองไม่ได้หยุด หรือความรักเป็นเรื่องหลายใจอยู่เป็นนิจก็ได้)

หมายเลข ๔ คือตอนปลายของเส้นหัวใจที่แตกออกเป็นรากไม้แปลว่าความรักทำให้ยุ่งยากหรือลำบากและหมดเปลืองอยู่เสมอ (เส้นนี้ลง ของหมดเปลือง) ความหมายของเส้นนี้เท่าที่เคยพบมาแล้วปรากฏว่าเจ้าของ มือมักมีคู่หลายคน ตัวเองจึงต้องนั่งทะเลาะวิวาทอยู่กับคู่คนโน้นบ้างคนนี้บ้างไม่ได้หยุดหย่อนเมื่อมีคู่มากก็หมดเปลืองมากเป็นเรื่องธรรมดา

หมายเลข ๕ คือเส้นสมองซึ่งมีลักษณะเป็นเกาะตัดท่อนอยู่ทางโคนคล้าย ๆ รูปสามเหลี่ยมซึ่งเป็นความหมายของนักธรรมชาติวิทยา อ่านบทเรียนที่ว่าด้วยเส้นสมองต่อไป

เส้นรูปสามเหลี่ยมที่หมายถึงนักธรรมชาติวิทยานี้ มีเส้นอารมณ์ที่เป็นรูปสามเหลี่ยมคร่อมอยู่ตอนบนของเส้นชีวิตด้วย เส้นอารมณ์ที่เป็นรูปสามเหลี่ยมนี้ หมายถึงอารมณ์ที่อวดว่ารู้ดีกว่าผู้อื่น (อ่านบทเรียนที่ว่าด้วยเส้นอารมณ์ต่อไป) และมีเส้น อารมณ์ที่พุ่งขึ้นไปหาเนินอารมณ์มาสัมพันธ์กันกับเส้นที่เป็น เกาะตอนโคน ของเส้นสมอง อยู่ด้วยหมาย ถึงอารมณ์ที่มีความเพียรหรือความพยายามปนอยู่ เส้นทั้ง ๓ เส้นนี้แปลว่าเจ้าของมือนั้น อวดรู้กว่าผู้อื่นใน เรื่องที่เกี่ยวกับธรรมชาติวิทยาบางสิ่งบางอย่าง และเมื่อเจ้าของมือไปกระทำกิจการที่เกี่ยวกับธรรมชาติแล้ว กิจการนั้น ๆ ก็จะรุ่งเรืองขึ้นด้วย (อำนาจเส้นวาสนาเป็นอารมณ์) คำว่าธรรมชาติในที่นี้หมายถึงการเลี้ยงสัตว์ ทำสวนหรือทำไร่นา เมื่อเจ้าของมือไปทำในสิ่งนั้น ๆ เช่นเลี้ยงสัตว์เป็นต้นก็จะรุ่งเรืองขึ้นไป (ขายได้ก็มีกำไรไม่ขาดทุน) แล้วมักคุยอวดกับเพื่อนฝูงว่าเรานั้นเลี้ยงสัตว์เก่งกว่าผู้อื่นเป็นต้น

หมายเลข ๖ คือเส้นคุ้มกันที่มีเส้นลาภแอบอยู่ด้วย ซึ่งหมายถึงว่าผู้ใหญ่หรือคู่ครองของเจ้าของมือนี้เป็นผู้ที่มีรายได้ดี หรือมีลาภผลอยู่เสมอ (อ่านความหมายของเส้นคุ้มกันรวมกับความหมายของเส้นลาภ) ในทางกลับกันหมายถึงเจ้าของมือนี้ไปอยู่กับผู้ใหญ่คนใดผู้ใหญ่คนนั้นก็ร่ำรวยขึ้นด้วย

หมายเลข ๗ คือเส้นคู่ที่วิ่งเข้ามาหาเส้นชีวิตหลาย ๆ เส้น ก่อนที่จะมีเส้นคู่วิ่งเข้ามาหาเส้นชีวิตหลาย ๆ เส้นนั้น เส้นคุ้มกันได้แตกออกเป็นเกาะอยู่ด้วย หมายถึงว่าเมื่อมีการโกรธเคืองกับผู้ใหญ่หรือคู่ครองก็เหมือนกันทางออกของเจ้าของมือนี้ ก็คือการเกี่ยวข้องกับเพศตรงกันข้ามมากขึ้น

หมายเลข ๘ คือเส้นคุ้มกันที่มีรูปเป็นเกาะ ซึ่งหมายถึงผู้ใหญ่หรือคู่ครองเป็นมหาอุบาทว์กับเจ้าของมือนั้น (คำว่าอุบาทว์ หมายถึงคู่ครองหรือผู้ใหญ่โกรธเกลียด ไม่ชอบไม่พอใจ ดุ ด่าว่า หรือกลายเป็นศัตรูไปก็ได้ เส้นนี้เป็นตัวแทนของเส้นทั้ง ๒ เส้นคือเป็นตัวแทนของเส้นชีวิต และเป็นตัวแทนของเส้นคุ้มกันด้วย)

หมายเลข ๙ คือเส้นชีวิตที่มีรูปเป็นเกาะ ซึ่งหมายถึงชีวิตที่เป็นมหาอุบาทว์ หรือชีวิตที่ไม่ดี ชีวิตมีแต่ความยากลำบาก

เส้นชีวิตเส้นนี้ เป็นตัวแทนของเส้นทั้ง ๒ เส้นรวมกัน คือเป็นตัวแทนของเส้นชีวิต และเป็นตัวแทนของเส้นวาสนาด้วยการที่เส้น ๆ เดียวเป็นตัวแทนของเส้นทั้ง ๒ เส้นนี้ ให้ผู้ศึกษาที่ทำการศึกษาใหม่ ๆ จดจำไว้ด้วย เพราะเส้น ๆ เดียวเป็นตัวแทนของเส้นทั้ง ๒ เส้นนั้น เราจะสังเกตได้ว่าเมื่อมองดูทีหนึ่งก็เป็นเส้น ๆ อีกเส้นหนึ่ง และเมื่อมองดูอีกทีหนึ่งก็

เป็นอีกเส้นหนึ่ง เช่นเส้นคุ้มกันในมือนี้ (เส้นหมายเลข ๘) ก็เป็นตัวแทนของเส้นทั้ง ๒ เส้นเช่นเดียวกันคือมองดูทีหนึ่งก็มีลักษณะเป็นเส้นคุ้มกันแต่ครั้นมองอีกทีหนึ่ง ก็มีลักษณะเหมือนเส้นชีวิต เส้น ๆ เดียวนี้จึงเป็นตัวแทนของเส้นคุ้มกันและเป็นตัวแทนของเส้นชีวิตด้วย เมื่อเส้นคุ้มกันเป็นตัวแทนของเส้นชีวิต และเส้นชีวิตที่เกิดกลางฝ่ามือ เป็นตัวแทนของเส้นวาสนา เส้นวาสนาเส้นนี้โค้งไปตามเส้นชีวิตซึ่งแปลความหมายว่า "วาสนาเกิดมาเพื่อทำประโยชน์ให้ผู้อื่น" (ดูบทเรียนในบทที่ว่าด้วยเส้นวาสนาอีกทีหนึ่ง)

เมื่อเส้นคุ้มกันในมือนี้แตกออกเป็นเกาะ เส้นชีวิตเส้นกลางเป็นเกาะก็ความหมายเป็น ๒ ความหมายรวมกัน คือเจ้าของมือนี้ชีวิตก็เป็นมหาอุบาทว์ ผู้ใหญ่หรือคู่ครองก็เป็นมหาอุบาทว์ วาสนาก็เป็นมหาอุบาทว์

ผู้ศึกษาที่มาเล่าเรียนวิชานี้ใหม่ ๆ ย่อมจะมีข้อสงสัยว่าก็เมื่อเจ้าของมือเกิดมาเพื่อทำประโยชน์ให้ผู้อื่นแล้ว ผู้ใหญ่คนรักหรือคู่ครองทำไมจึงโกรธเกลียดเป็นมหาอุบาทว์ และเมื่อตนเองเกิดมาเพื่อทำประโยชน์ให้ผู้อื่นแล้ว ชีวิตและวาสนาของเจ้าของมือนี้จะเป็นมหาอุบาทว์ได้อย่างไร เพื่อแก้ความสงสัยในข้อนี้ จึงขอสมมุติเรื่องขึ้นว่า เจ้าของมือนี้แต่แรกขับรถรับจ้าง หาเงินให้เจ้าของรถนั้นได้ใช้สอยตลอดมา แบบนี้ตามหลักวิชาถือว่าเกิดมาทำประโยชน์ให้ผู้อื่น การขับรถนี้จะเป็น ๓ ปี ๕ ปี หรือ ๑๐ ปีก็ได้แค่มีอยู่เพียงครั้งเดียว ที่เจ้าของมืออาจจะดื่มมากเกินไป และนำรถ

ราคาหลายแสนของผู้อุปถัมภ์ไปชนกันวินาศ เจ้าของรถก็จะโกรธคนขับรถนั้น ไม่ยอมช่วยเหลืออย่างใดทั้งสิ้น หมายถึงผู้ใหญ่เป็นอุปาทว์หรือเป็นศัตรู ทั้ง ๆ ที่คนขับรถนั้นได้ทำประโยชน์มาให้เป็นจำนวนมากแล้วก็ตาม และในการที่ขับรถชนกันนั้นก็ทำให้คนตายด้วย เมื่อเป็นดังนี้คนขับรถนั้นก็จะต้องติดตะรางเงินทองวินาศเสียหายหมดสิ้น (เส้นวาสนาเป็นเกาะ)และการติดตะรางนั้นหมายถึงชีวิตเป็นอุปาทว์ด้วย (เส้นชีวิตเป็นเกาะ)

เมื่อดูเส้นบนลายมือนี้แล้ว ก็จะพยากรณ์ได้เลยว่า เจ้าของมือนี้จะต้องติดตะรางแน่นอน แต่เรื่องที่เกิดขึ้นจริง ๆ นั้นอาจจะไม่เป็นเหมือนดังที่ว่ามานี้ก็ได้เรื่องที่ว่ามานี้เป็นแต่เรื่องที่สมมติขึ้นแทนเท่านั้น ส่วนเรื่องจริงนั้นจะเป็นอย่างไรก็ได้ คือเจ้าของมือจะต้องทำประโยชน์ให้ผู้อื่นก่อน และเมื่อทำประโยชน์ให้ผู้อื่นแล้ว ผู้ใหญ่หรือผู้ที่ได้รับประโยชน์นั้นก็จะต้องหันมาโกรธเกลียด ไม่ชอบหรือกลายเป็นศัตรูไป ทั้งร่างกายและการเงินของตนเองก็จะต้องถึงวิบัติฉิบหาย หมดสิ้น ตรงตามหลักที่วางไว้ก็เป็นอันใช้ได้

หมายเลข ๑๐ คือตอนโคนของเส้นวาสนา (ถ้าเส้นนี้เป็นตัวแทนของเส้นวาสนา) แต่จะเป็นตอนปลายของเส้นชีวิต (ถ้าเส้นนี้เป็นตัวแทนของเส้นชีวิต)

หมายเลข ๑๑ คือเส้นวาสนาร้อนใจหรือเส้นโรค ซึ่งพุ่งผ่านเส้นสมองขึ้นไปตัดกับเส้นสมองกลายเป็นรูปกากะบาทไขว้อยู่ที่เนินโรค (อ่านบทเรียนที่ว่าด้วยเส้นเครื่องหมายกากะบาทไขว้อีกทีหนึ่ง) ซึ่ง

แปลว่า "บ้า" หรือ "กลุ้มใจเป็นบ้า" เมื่อเป็นดังนี้แล้วเจ้าของมือนี้ก็จะมีลักษณะเหมือนคนบ้า หรือจะมีเรื่องที่ทำให้กลุ้มใจเหมือนบ้าอยู่เสมอ (คนที่ติดตะราง น้อยคนที่จะอยู่ได้อย่างสบายใจ ถ้าไม่เพียงแต่กลุ้มใจเรื่อย ๆ ก็อาจจะเกือบเป็นบ้าเอาทีเดียว)

หมายเลข ๑๒ คือเส้นหนี้สินซึ่งเกิดขึ้นบนเส้นสมอง (อ่านบทเรียนที่ว่าด้วยเส้นหนี้สิน ซึ่งได้บอกไว้แล้วว่า สามารถจะขึ้นได้ในที่ทุกแห่ง)

เส้นหนี้สินเส้นนี้ ประกอบด้วยเส้นที่แยกออกมาจากเส้นสมองซึ่งเรียกว่าเส้นเป็นหนี้ เมื่อเส้นเป็นหนี้แยกออกมาจากเส้นสมองก็ต้องอ่านความหมายของเส้นสมองรวมเข้าไปด้วย ซึ่งหมายถึงสมองคิดแต่จะเป็นหนี้ เส้นใช้หนี้คือเส้นวาสนาที่เกิดขึ้นจากเส้น สมอง ซึ่งพุ่งขึ้นไปชนเส้นหัว ใจกลาย เป็นเส้นใช้หนี้ เมื่อเส้นใช้หนี้กลายเป็นเส้นวาสนาด้วยก็อ่านรวมเส้นหนี้สิน,เส้นวาสนา,กับเส้นสมอง,เข้าด้วยกัน คือเมื่อเป็นหนี้มาแล้วก็มีความคิดที่จะหาเงินทอง หมายถึงเมื่อมีหนี้สิน การหาเงินก็จะดีขึ้นกว่าที่ไม่มีหนี้สิน (เช่นเรือของเรามาขายแล้วมีกำไรเป็นต้น)

ถ้าผู้ศึกษาเป็นนักสังเกตก็จะเห็นได้ว่า เส้นวาสนาที่เกิดขึ้นจากเส้นสมองเส้นนี้ มีเส้นที่แยกออกจากเส้นหัวใจมาตัดเส้นวาสนาให้ขาดอยู่ ๒ เส้นด้วยกัน เส้นที่ตัดในหลักวิชาเขาหมายถึงเสียหาย เหมือนเราตัดไม้ ๆ ก็ขาด หมายถึงไม้นั้นเสีย เมื่อเส้นที่แยกออกมาจากเส้นหัวใจตัดเส้นวาสนา

ขาด ผู้ศึกษาที่เรียนรู้จักความหมายของเส้นหัวใจแล้ว ก็จะอ่านออกทันทีโดยไม่ต้องมีผู้อื่นสั่งสอนอีก คือหมายความว่าเจ้าของมือนี้ เมื่อเป็นหนี้สินมาก็จะหาเงินทองได้มาก และเมื่อมีเงินทองมากแล้ว เงินทองนั้นก็จะถูกความรักหรือเพศตรงกันข้ามมาทำลายเสียบ้าง (ในเส้นนี้หมายถึงถูกทำลาย ๒ ครั้งซ้อน ๆ กัน)

ตอนต่อขึ้นไปนั้น ถ้าผู้ศึกษารู้จักความหมายของเส้นและรู้จักเครื่องหมายเกาะเป็นอย่างดีแล้ว ก็จะอ่านออกอีก นั่นคือปลายของเส้นวาสนาเส้นนี้ขึ้นไปจบอยู่กับเส้นหัวใจที่มีเกาะอยู่ด้วย ซึ่งมีความหมายว่าเจ้าของมือนี้หาเงินทองมาได้เท่าใดเงินทองนั้นก็จะต้องใช้หมดเปลืองไปเพราะความรักที่เป็นอุบาทว์ พูดให้ฟังง่าย ๆ ก็หมายความว่า ได้เงินทองมาเท่าใดก็เอาไปบำรุงบำเรอหญิงที่ไม่ดีเสียหมดสิ้น (เส้นหัวใจหมายถึงเพศตรงกันข้าม)

หมายเลข ๑๓ คือเส้นลาภที่เกิดขึ้นแอบอยู่กับเส้นหัวใจ เส้นลาภเส้นนี้ตอนโคนมาจากตำแหน่งที่เกิดของเส้นบุตร แสดงว่าเจ้าของมือนี้เมื่อใดมีบุตร เมื่อนั้นการเงินจะเฟื่องฟูขึ้นหนหนึ่ง หรือบุตรทุก ๆ คนจะต้องเป็นคนที่หาเงินเก่งทุก ๆ คนก็ได้ แต่คนที่มีเส้นลาภเกิดชิดกับเส้นหัวใจ และมีลักษณะยาวมากดังนี้ ย่อมจะให้ผลกับความคิดในการหาเงินของตนเองอีกด้วย คือเจ้าของมือจะมีลักษณะเป็นคนหาเงินเก่งอยู่เสมอ แต่เส้นลาภเส้นนี้โดนเป็นเกาะด้วย หมายถึงลาภใหญ่ ๆ ไม่มี ๆ แต่ลาภเล็ก ๆ น้อย ๆ หาได้คราวหนึ่ง ๆ ไม่มากนัก

หมายเลข ๑๔ คือเส้นบุตรซึ่งแตกขึ้นข้างบนหมายถึงบุตรหญิง

หมายเลข ๑๕ คือเส้นเรือนคู่ เส้นเรือนคู่ในมือนี้มีลักษณะขาดออกเป็น ๒ ตอน แสดงว่าเจ้าของมือนี้เมื่อมีคู่ ๆ นั้นจะต้องแตกแยกกันไปเสียครั้งหนึ่งก่อน เมื่อได้คนหลัง ๆ จึงจะอยู่กันได้ แต่อาจจะแตกแยกกันบ่อย ๆ ก็ได้เหมือนกัน เส้นคู่เส้นล่างมีเกาะอยู่กลางเส้น ถ้ามีคู่ ๒ คน คนที่ ๒ จะกลายเป็นศัตรูตามล้างผลาญกันเสมอด้วย

เมื่อผู้ศึกษาได้อ่านเส้นต่าง ๆ บนลายมือนี้จบลงแล้ว ต่อไปนี้จะต้องรู้จักรวบรวมความหมายของเส้นแต่ละเส้น ให้เข้าเป็นคำพยากรณ์แต่โดยย่อ เพื่อบอกให้เจ้าของมือหนึ่งเจ้าของมือใดที่เราดูให้นั้นทราบไว้ ดังเช่นเจ้าของมือนี้เป็นต้น เมื่อดูเส้นต่าง ๆ อย่างละเอียดแล้ว เราก็จะย่อคำพยากรณ์ลงได้ดังนี้คือ ท่านจะมีผู้ช่วยเหลือเสมอจนกระทั่งรุ่งเรือง แต่ภายหลังทั้งตนเองและผู้ช่วยก็จะเกิดความเสียหายขึ้นพร้อม ๆ กันด้วย ท่านเป็นคนที่จะมีเรื่องยุ่งยากลำบากเกี่ยวกับความรักอยู่เป็นนิจ และชีวิตของท่านเกิดมาจะต้องทำประโยชน์ให้ผู้อื่นอยู่เรื่อย ๆ แต่เมื่อทำไปแล้วก็มักจะเกิดความเสียหายตามมาภายหลังด้วยเสมอ ทั้งผู้ที่ได้รับประโยชน์ไปนั้นก็จะเสียหาย และกลายเป็นศัตรูหรือโกรธเกลียดกันด้วย ท่านจะต้องเป็นหนี้ผู้อื่นอยู่เรื่อย ๆ แต่เมื่อใดเป็นหนี้ผู้อื่นมาแล้ว หลังจากนั้นจะหาเงินทองได้ดีกว่าเมื่อยังไม่ได้เป็นหนี้ และเมื่อมีเงินทองมากแล้ว ก็มักใช้จ่ายเกี่ยวด้วยความรักที่ไม่ดีไปเสียมากอยู่เป็นนิจ ท่านมีความรู้ในเรื่องธรรมชาติดีมาก และถ้าท่านเลี้ยงสัตว์หรือทำสวนเมื่อใดแล้ว กิจการนั้น ๆ ก็จะได้รับความเจริญรุ่งเรืองขึ้นด้วย ส่วนหัวใจของท่านมักจะมีเรื่องยุ่ง ๆ กลุ้ม ๆ อยู่เสมอไม่ค่อยสงบ

โดยเฉพาะเกี่ยวกับเรื่องของความรัก มักจะมีแต่ความยุ่งยากลำบากไม่สิ้นสุด ถ้าผู้ศึกษาพยากรณ์ไปดังนี้แล้ว เรื่องที่พยากรณ์ไปนั้นก็จะถูกต้องกับชีวิตจริงของเจ้าของมือนั้นอย่างที่จะไม่ผิดพลาดเลย นี่คือการฝึกหัดการพยากรณ์ในขั้นต้นของวิชานี้

การที่ได้นำเส้นบนลายมือจริง มาแสดงไว้ในที่นี้ ก็เพื่อให้ผู้ศึกษาเห็นว่าอันหลักวิชาที่วางไว้ในตำรานี้ ได้วางหลักเกณฑ์ไว้อย่างถูกต้องแล้ว ไม่ว่าเส้นหนึ่งเส้นใด หรือเครื่องหมายอย่างหนึ่งอย่างใดที่ตำราได้กล่าวไว้นั้น เส้นนั้น ๆ หรือเครื่องหมายนั้น ๆ จะต้องไปขึ้นในลายมือจริง ๆ โดยทั่ว ๆ ไปเสมอ ถ้าผู้ศึกษาคนใดสงสัยว่า คำพยากรณ์นั้น ๆ จะถูกหรือไม่ถูก การแก้ความสงสัยข้อนี้ ก็เป็นหน้าที่ ๆ ผู้ศึกษาจะต้องแก้ความสงสัยเอาเอง คือเมื่อท่านจำเส้นหนึ่งเส้นใดในหลักวิชานี้ได้แล้ว ครั้นไปพบเส้นนั้นในลายมือใดก็ให้ลองพยากรณ์ดู ถ้าทำได้ดังนี้แล้วท่านก็จะทราบได้ทันทีว่า คำพยากรณ์ที่ให้ไปนั้นจะเป็นการถูกต้องหรือไม่ ? เพราะเจ้าของมือนั้นย่อมจะพูดความจริงกับผู้พยากรณ์เป็นส่วนมาก ซึ่งเชื่อว่าถ้าท่านอ่านเส้นนั้น ๆ ออกจริง ๆ แล้ว ท่านก็จะได้รับความประหลาดใจที่คำพยากรณ์ของท่านทุก ๆ คำ ถูกต้องกับชีวิตจริงของเจ้าของมือทุก ๆ มือไม่เคยมีการผิดพลาดเลย

บทที่ ๑๐

ว่าด้วยเรื่องเส้นชีวิต

เส้นชีวิต นับเป็นเส้นหลักใหญ่และสำคัญที่สุดในหลักวิชานี้ เปรียบเสมือนคนเรา ร่างกายย่อมเป็นสิ่งสำคัญยิ่งกว่าสิ่งอื่นใด ทั้งนี้ทั้งนั้นก็เพราะว่าสิ่งอื่น ๆ นั้นจะเกิดขึ้นได้ ก็ต้องอาศัยมีร่างกายมาก่อนทั้งสิ้น เช่นความคิด (เส้นสมอง) หรือความรัก (เส้นหัวใจ) ตลอดจนเรื่องอื่นใดก็เหมือนกัน (เส้นอื่น ๆ) เรื่องนั้น ๆ จะเกิดขึ้นได้ก็ต่อเมื่อคนเรามีชีวิตอยู่แล้วหรือมีร่างกายอยู่แล้ว ถ้าและคนเราไม่มีชีวิตหรือไม่มีร่างกายอยู่ก่อน เรื่องอื่น ๆ ก็จะเกิดขึ้นไม่ได้อย่างแน่นอน เพราะฉะนั้นในหลักวิชานี้ จึงถือว่าเส้นชีวิตเป็นเส้นสำคัญที่จะต้องเรียนก่อนเส้นอื่น ๆ เช่นเดียวกัน

ความสำคัญของเส้นชีวิตนั้น นอกจากที่จะต้องเรียนถึงรูปร่างของเส้นชีวิตแล้ว เส้นต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นบนลายมือของคนเราทุก ๆ เส้น จะต้องเข้ามาเกี่ยวข้องสัมพันธ์กันกับเส้นชีวิตทั้งสิ้น การที่เส้นต่าง ๆ จำเป็นจะต้องเข้ามาเกี่ยวข้องกับเส้นชีวิตนั้น ก็เปรียบเสมือนความจริงทั้งหลายแหล่ที่เกิดขึ้นในโลกนี้ ไม่ว่าเรื่องหนึ่งเรื่องใดที่เกิดขึ้นแล้วในโลก เรื่องเหล่านั้นจะต้องเข้ามา สัมผัสเกี่ยวข้อง กับร่างกาย ของคนเรา ทั้งหมด แม้ว่าการเกี่ยวข้องนั้นจะไม่เกี่ยวด้วยการสัมผัส ก็ต้องเข้ามาเกี่ยวข้องไม่โดยทางใดก็ทางหนึ่ง คือถ้าไม่มาแตะต้องกับร่างกายของเรา เราก็จะได้เห็นสิ่งนั้น ๆ ด้วยสายตาของเราเอง หรือมิฉะนั้นก็ได้ยินด้วยหู ซึ่งทั้งตาและหูก็เป็นส่วนหนึ่งของร่างกายของคนเราเช่นเดียวกัน

เส้นต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นบนลายมือของคนเราก็เหมือนกัน เส้นนั้น ๆ ทุก ๆ เส้นจะต้องเข้ามาเกี่ยวข้องกับเส้นชีวิตทุก ๆ เส้น ถ้าไม่เกี่ยวโดยทางตรงก็ต้องเกี่ยวโดยทางอ้อม ซึ่งเมื่อผู้ใดได้ทำการศึกษาเล่าเรียนไปแล้วก็จะทราบได้ว่าคำที่กล่าวนี้เป็นความจริงทั้งสิ้น

ในบทเรียนที่ว่าด้วยเส้นชีวิตนี้ บั้นต้นจะได้เขียนรูปร่างของเส้นชีวิตที่มีลักษณะต่าง ๆ ให้ผู้ศึกษาได้เล่าเรียนกันก่อน เพราะการที่จะเอาเส้นบนลายมือจริง ๆ มาลงไว้ทั้งหมดนั้น ย่อมจะทำไม่ได้ ทั้งนี้นั้นทั้งนั้นก็เพราะว่าถ้าเอาเส้นลายมือจริง ๆ มาลงไว้ทั้งหมดแล้ว หนังสือวิชานี้ก็จะมีมากมายนับเป็นร้อย ๆ เล่มขึ้นไป ถ้าและหนังสือวิชานี้มีถึง ๑๐๐ เล่มขึ้นไปแล้ว ก็เป็นอันเชื่อแน่ได้ว่าจะไม่มีใครแม้แต่สักคนเดียวที่จะเรียนรู้วิชานี้ได้เลย

การอ่านบทเรียนที่ว่าด้วยเส้นชีวิต หรือบทเรียนที่ว่าด้วยเส้นอื่นใดก็เหมือนกัน ผู้ศึกษาจะเรียนหรือจะอ่านให้เข้าใจได้ ก็ต่อเมื่อผู้ศึกษานั้น ๆ ได้เรียนรู้หลักเกณฑ์ขั้นต้นของวิชานี้มาแล้ว เช่นรู้เรื่องการแยกเนิน หรือรู้เรื่องของเส้นหลักต่าง ๆ มาแล้วเป็นอย่างดีเท่านั้น ถ้าและผู้ศึกษาคนใดยังมิได้เรียนรู้ในเรื่องของเนิน และเรื่องของเส้นที่กล่าวมาแล้ว หรือหมายถึงว่าผู้ศึกษาที่จะเล่าเรียนต่อจากนี้ไป ยังไม่ได้เรียนอย่างจริงจังจากบทที่ ๑ ถึงบทที่ ๗ มาแล้ว ผู้ศึกษานั้น ๆ เมื่อมาอ่านบทเรียนที่ว่าด้วยเส้นชีวิตนี้ หรืออ่านบทเรียนที่ว่าด้วยเส้นอื่น ๆ ต่อไปอีก ก็จะไม่เข้าใจเช่นเดียวกัน ทั้งนี้นั้นทั้งนั้นก็เพราะว่า การบรรยายในเรื่องเส้นใดเส้นหนึ่งก็ตาม ก็จะต้องบรรยายไปตามหลักเกณฑ์ที่ได้เล่าเรียนมาแล้วนั่นเอง ถ้าและผู้ศึกษาคนใดยังมิได้เข้าใจในหลักเกณฑ์เหล่านี้มาก่อน ผู้ศึกษานั้น ๆ ก็จะอ่านคำ

บรรยายเหล่านี้ไม่เข้าใจต่อไปอีก เพราะฉะนั้นเรื่องการเรียนรู้หลักเกณฑ์ในบั้นต้น จึงนับว่าเป็นเรื่องสำคัญที่สุดของการเรียนวิชานี้

อนึ่งเล่า การเขียนเส้นต่าง ๆ ในมือเล็ก ๆ ที่เขียนขึ้นนี้ ก็ย่อมจะเขียนให้เหมือนกับเส้นในลายมือจริง ๆ ไม่ได้ ทั้งนี้นั้นทั้งนั้นก็เพราะว่ารูปมือต่าง ๆ ที่เขียนเส้นต่าง ๆ ขึ้นนี้ เป็นมือเล็ก ๆ กว่ามือจริง ๆ มาก ผู้ศึกษาจะกำหนดให้รู้จักเส้นเหล่านี้ได้ ก็แต่ผู้ที่อ่านคำบรรยายแล้วเข้าใจเท่านั้น สมมติว่าผู้บรรยายจะบรรยายว่า ปลายของเส้นชีวิตเส้นนี้พุ่งไปหาเนินวิปริต และเรื่องของเส้นชีวิตเส้นนั้นจะเป็นอย่างนั้นอย่างนี้เป็นต้น ถ้าและผู้ศึกษานั้น ๆ ยังไม่รู้จักว่า ปลายของเส้นชีวิตนั้นอยู่ทางไหน และเนินวิปริตนั้นอยู่ทางไหนของฝ่ามือ ผู้ศึกษาที่อ่านคำบรรยายนี้ไปก็จะอ่านไปโดยเปล่าประโยชน์ คือสักแต่ว่าอ่านออก แต่ก็ไม่รู้ว่ามีความหมายว่าอย่างไรนั่นเอง แต่ถ้าผู้ศึกษาคนใด ก่อนที่จะมาเรียนว่าด้วยรูปร่างของเส้นต่าง ๆ ที่จะบรรยายต่อไปนี้ ผู้ศึกษาคนนั้น ๆ ได้เรียนในบทที่ว่าด้วยการแยกเนิน รู้จักเนินและความหมายของเนิน เรียนรู้จักเส้นและความหมายของเส้น และฝึกหัดเล่าเรียนตามคำสั่งของบทเรียนที่กล่าวมาแล้วข้างต้นจนจำได้เรียบร้อยแล้ว เมื่อผู้ศึกษามาเรียนในบทเรียนต่อไปนี้ก็จะเข้าใจได้ เพราะผู้ศึกษานั้น ๆ ย่อมจะกำหนดบนมือเล็ก ๆ ที่เขียนขึ้นนี้ได้ว่า คำว่าเนินนั้น ๆ ที่กล่าวในบทเรียนนี้อยู่ที่ใด และเส้นหนึ่งเส้นใดปลายโคนหัวหางอยู่ทางไหน และเส้นอะไรหมายความว่าอย่างไรด้วย การอ่านคำบรรยายต่อไปนี้จึงจะเข้าใจได้

อนึ่ง เส้นต่าง ๆ ที่เขียนไว้บนมือเล็ก ๆ นี้ ทุกๆ เส้นได้ลอกออกมาจากลายมือจริง ๆ และมีลักษณะคล้ายเส้นจริง ๆ มากที่สุด ไม่มีเส้นหนึ่งเส้นใดที่จะเขียนขึ้นด้วยความนึกคิด หรือนึกแล้วเขียนขึ้นตามมโนคติก็หามิได้ แต่ถึงกระนั้นก็ตาม เนื่องจากเส้นเหล่านี้ได้ย่อลงเล็กกว่าที่ปรากฏในลายมือจริง ๆ มาก การที่จะให้เหมือนของจริงทีเดียวจึงทำไม่ได้ เอาแต่เพียงว่าพอคล้ายคลึงกันเท่านั้น ผู้ศึกษาจะเข้าใจถึงเรื่องเส้นเหล่านี้ได้ ก็เพราะอ่านคำบรรยายแล้วเข้าใจในคำบรรยายนั้นเอง และก่อนที่จะเข้าใจในคำบรรยายได้นั้น ก็ต้องเนื่องมาจากการที่ผู้ศึกษาได้ปฏิบัติตามคำแนะนำของตำรานี้ในบทต้น ๆ มาแล้วอย่างละเอียดด้วย ถ้าและในบทต้น ๆ ผู้ศึกษายังมิได้ปฏิบัติตามคำสั่งในตำรานี้ให้ครบถ้วนเสียก่อนแล้ว จู่ ๆ ก็มาอ่านคำบรรยายว่าด้วยรูปร่างของเส้นต่าง ๆ ที่จะกล่าวต่อไปนี้ทีเดียว ก็เป็นอันเชื่อแน่ได้ว่าผู้ศึกษานั้น ๆ จะอ่านไปโดยเปล่าประโยชน์อย่างแน่นอน

ก่อนที่จะบรรยายว่าด้วยเส้นชีวิตต่อไปนี้ จึงขอชี้แจงให้ทราบเสียก่อนว่าวิชาการอ่านโคตวิทยุแห่งจักรวาฬนี้ อันตัวสำหรับที่จะเอามาเรียนมาอ่านกันนั้นมีอยู่ ๓ ชนิดด้วยกัน เหมือนดังที่เราเรียนภาษาอังกฤษ ซึ่งเราจะต้องเรียนไปทั้ง ๔ ชนิดพร้อม ๆ กัน คือตัวเขียนเล็ก, ตัวเขียนใหญ่, ตัวพิมพ์เล็ก, ตัวพิมพ์ใหญ่, อันวิชาว่าด้วยการอ่านโคตวิทยุแห่งจักรวาฬนี้ เราก็ต้องอ่านโคตวิทยุแห่งจักรวาฬที่เขียนเอาไว้บนมือของคนเรา ให้เข้าใจรวม ๓ ชนิดด้วยกันคือ

๑. การอ่านโคตวิทยุแห่งจักรวาฬว่าด้วยเส้นสัมพันธ์ใหญ่ คือเส้นที่เรามองเห็นด้วยตาเปล่าหรือเส้นต่าง ๆ เท่าที่เรามองเห็นอยู่ในลายมือของคนทั่ว ๆ ไปนั้นอย่างหนึ่ง

๒. การอ่านโคตวิทยุแห่งจักรวาฬว่าด้วย "โคตย่อ" อันโคตย่อนี้ ส่วนมากจะมองไม่เห็นด้วยตาเปล่า ต้องใช้แว่นขยาย มีรูปร่างคล้าย ๆ กับเส้นสัมพันธ์ใหญ่ แต่ย่อลงเล็กกว่าเส้นสัมพันธ์ใหญ่มาก เส้นนี้จะเรียนได้ง่ายหน่อย เพราะมีลักษณะคล้าย ๆ กันกับเส้นสัมพันธ์ใหญ่นั่นเอง เมื่อเราอ่านเส้น สัมพันธ์ใหญ่ออกแล้ว ค่อยเรียนอ่านโคตย่อต่อไปก็จะรู้เร็วขึ้น

๓. การอ่านโคตวิทยุแห่งจักรวาฬว่าด้วยการอ่าน "เส้นหนังมือ" อันเส้นหนังมือนี้ไม่เหมือนกับเส้นสัมพันธ์ใหญ่ ถ้าจะเปรียบก็เหมือนกับหนังสืออีกภาษาหนึ่ง ซึ่งจะต้องเรียนรู้เป็นพิเศษกว่าการอ่าน "โคตย่อ" อันเส้นหนังมือนี้ จะใช้ในการพยากรณ์โดยทั่ว ๆ ไปมากกว่าเส้นสัมพันธ์ใหญ่เสียอีก คือในการพยากรณ์โดยทั่ว ๆ ไปนั้น ความละเอียดถี่ถ้วนของเรื่องการพยากรณ์จะใช้หนังมือมากกว่า ๘๐% ของทุก ๆ ครั้งที่มีการพยากรณ์ หรือบางคราวก็อาจจะต้องใช้การพยากรณ์ด้วยเส้นหนังมือล้วน ๆ ก็มี โดยเฉพาะกับผู้ที่ไม่ค่อยมีเส้นสัมพันธ์ใหญ่ (มักเห็นเส้นใหญ่ ๆ ในมือเพียงไม่กี่เส้น)

ในวิชาการอ่านโคตวิทยุแห่งจักรวาฬนี้ ได้กำหนดภาคของการเรียนว่าด้วยเส้นสัมพันธ์ใหญ่ออกเป็นชั้นประถม เพราะเรื่องนี้จำเป็นจะต้องเรียนก่อน คือเรื่องของเส้นหลักต่าง ๆ ที่บรรยายมาแล้ว เมื่อถึงชั้นมัธยมก็ต้องเรียนการประสมเส้นสัมพันธ์ต่าง ๆ เข้าเป็นเรื่องราวที่กว้างขวางออกไปมากกว่าชั้นประถม และจะต้องเรียนวิธีการอ่าน "โคตย่อ" หรือ "เส้นหนังมือ"

ด้วย ผู้ที่เรียนวิชานี้แต่ชั้นประถมอย่างเดียวนั้น ไม่สามารถที่จะใช้วิชานี้ให้เป็นประโยชน์อย่างแท้จริงได้ ถึงจะมีความรู้ก็เรียกว่ามีความรู้อย่างงู ๆ ปลา ๆ เท่านั้น ถ้าและจะต้องการให้ใช้ประโยชน์ได้อย่างแท้จริงแล้ว ผู้ศึกษานั้น ๆ ก็จะต้องเรียนวิชาการอ่านโคตวิทยุแห่งจักรวาลชั้นมัธยมให้จบด้วย จึงจะใช้ประโยชน์ได้อย่างบริบูรณ์ หรือเรียกว่ารู้จริง เรื่องนี้ถ้าจะเปรียบก็เปรียบเหมือนเด็กนักเรียน ที่เรียนแต่ชั้นประถมอย่างเดียว ซึ่งก็ไม่สามารถจะทำงานทำการอะไรให้เป็นเรื่องราวได้ ฉันใดก็ดี ถ้าเมื่อนักเรียนคนหนึ่งคนใดเรียนจบในชั้นมัธยมไปแล้ว นักเรียนคนนั้น ๆ ก็สามารถจะใช้วิชาที่เรียนมาให้เป็นประโยชน์ได้ฉันนั้น

ต่อไปนี้ให้ทำการศึกษาว่าด้วยความหมายของเส้นชีวิตต่อไป

๑. เส้นชีวิตหมายถึงชีวิต ชีวิตหมายถึงร่างกายที่ยังเป็นอยู่ ยังหายใจได้, รับประทานได้, พูดได้, กินได้, นอนได้, ตื่นได้ และมีความรู้สึกเหมือนดังสิ่งที่มีชีวิตโดยทั่ว ๆ ไป

๒. เส้นชีวิตหมายถึงตัวตน ตัวตนหมายถึงร่างกายที่มีความรู้สึกในสิ่งต่าง ๆ ได้ เช่นจะกระทบความร้อน, ความหนาว, ความเย็น, ความอ่อนโยนนิ่มนวล, ความแข็งกระด้าง, ดุร้าย, หรือกระทบอะไรก็มีความรู้สึกเรียกว่าตัวตน

๓. เส้นชีวิตหมายถึงความเป็นอยู่ ความเป็นอยู่หมายถึงความเป็นอยู่ในปัจจุบัน ความเป็นอยู่ไม่ได้หมายถึงว่าเท่าแต่หายใจได้ ความเป็นอยู่ย่อมหมายไปถึงอยู่ดีหรือไม่ดี, อยู่สบาย, หรือไม่สบาย, อยู่อย่างมีหวังหรือหมดหวัง อยู่อย่างคนที่มีความรู้สึกทั้งดีและชั่ว หรืออยู่อย่างคนที่มีความคิดเดือนตอบอยู่เสมอ

๔. เส้นชีวิตหมายถึงความเป็นไป ความเป็นไปหมายถึงสิ่งที่จะมากระทบกับร่างกายนั้น ๆ ในอนาคต ว่าจะเป็นอย่างไร รวมแล้วก็คือร่างกายนั้นจะเป็นไปในทางที่ดีและทางที่ชั่ว จะลำบากมากจะเหนื่อยน้อยหรือเหนื่อยมาก หรือมีสิ่งใดที่จะมากระทบกระเทือนใจบ้าง หรือร่างกายจะไม่ค่อยดีมีเรื่องเจ็บป่วยเดือดร้อนอะไรหรือไม่

๕. เส้นชีวิตหมายถึงลำตัวตั้งแต่คอลงไป คือหัวไหล่, ทรวงอก, ลำตัวทั้งหมด, หมายถึงอวัยวะภายใน นับตั้งแต่กระเพาะอาหารหรือลำไส้ ไส้น้อยไส้ใหญ่, ปอดตับ, ไต, ม้าม, และดี

เมื่อเส้นชีวิตมีความหมายมากมายด้วยประการฉะนี้แล้ว ผู้ศึกษานั้น ๆ จึงต้องทำการศึกษาบทเรียนที่ว่าด้วยเส้นชีวิตนี้ให้ละเอียดถี่ถ้วน และมองดูเส้นชีวิตอย่างพินิจพิเคราะห์เสมอ เพราะเรื่องอะไรก็ตามที่เกิดขึ้นกับชีวิตหรือร่างกายใด เรื่องนั้น ๆ ก็จะต้องเข้ามาเกี่ยวข้องกับเส้นชีวิตทั้งสิ้นไม่ตอนใดก็ตอนหนึ่ง เหมือนดังที่ได้อธิบายมาแล้วแต่หลัง

ต่อไปนี้ให้ทำการศึกษารูปร่างของเส้นชีวิตว่า เส้นชีวิตมีรูปร่างเป็นอย่างไร แล้วมีคำแปลว่าอย่างไรต่อไป

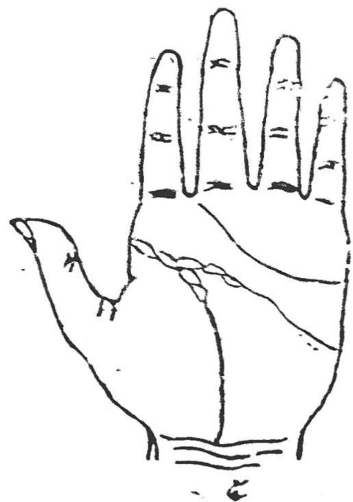
๑. เส้นชีวิตเป็นเส้นเรียบร้อยตั้งแต่โคนถึงปลาย ไม่มีเส้นตัดมาก หรือมีรูปเป็นเกาะน้อยเกาะใหญ่อยู่บนเส้นหรือไม่มีลักษณะคดไปคดมา เส้นชีวิตเส้นนี้มีลักษณะตอนโคนกับตอนปลายเท่ากัน คือไม่เล็กใหญ่กว่ากันไปตลอดทั้งเส้น แสดงว่าเจ้าของมือนั้นจะเป็นผู้ที่มีชีวิตอันราบรื่น สุขภาพร่างกายและการเงินดีไม่ค่อยมีการเจ็บป่วยเกิดขึ้น ประสาทสมองแจ่มใสอยู่เสมอคำย่อว่า "ชีวิตเรียบร้อย"

๒. เส้นชีวิตเป็นเส้นเรียบร้อย ตั้งแต่โคนไปถึงปลายไม่มีเส้นตัดมาก ไม่มีเกาะเล็กเกาะน้อยอยู่บนเส้น หรือไม่มีลักษณะคดไปคดมา แต่เส้นชีวิตเส้นนี้ตอนโคนค่อนข้างเล็ก เมื่อไปทางตอนปลายเส้นชีวิตค่อย ๆ โตขึ้นหรือพองขึ้นเรื่อย ๆ แสดงว่าเจ้าของมือนั้นมักจะมีชีวิตอันราบรื่น สุขภาพร่างกายและการเงินดี ไม่ค่อยจะมีการเจ็บป่วยเกิดขึ้น ประสาทสมองแจ่มใสอยู่เสมอ และความเป็นอยู่ก็จะเจริญขึ้นเรื่อย ๆ คำย่อว่า "ชีวิตเจริญ" (แต่มักเจริญขึ้นอย่างเชื่องช้า)

๓. เส้นชีวิตเกิดขึ้นล้อมเป็นกรอบครัว เส้นชีวิต เส้นนี้มีเส้นตัดเส้นชีวิตอยู่มากมาย เส้นตัดนี้จะวิ่งเข้ามาจากภายนอกเส้นชีวิต หรือวิ่งออกไปจากภายในเส้นชีวิตก็ได้ แสดงว่าเจ้าของมือนั้นมักเป็นโรคประสาทสมอง หรือมีความคิดฟุ้งซ่านอยู่เสมอ กระทำกิจการอย่างใดไม่อยู่กับร่องกับรอย การเงินก็ไม่ค่อยดีมี ๆ หมด ๆ หมดแล้วก็มีอีก คำย่อว่า "ชีวิตไม่ดี" (ถ้ามีเส้นตัดไปจนตลอดปลายเส้นชีวิตแล้ว ชีวิตของเจ้าของมือนั้นก็จะไม่ครุ่นคร้างขึ้นไปอีก)

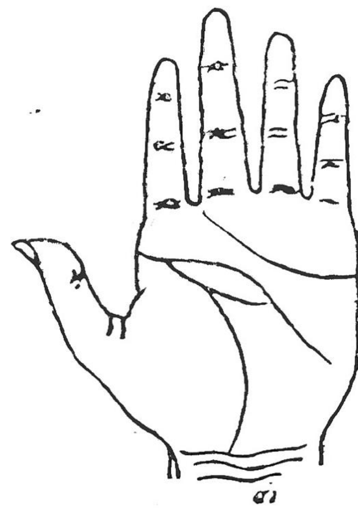
๔. เส้นชีวิตเป็นเกาะเล็กเกาะน้อยอยู่ตอนโคนของเส้นชีวิต เกาะเหล่านี้โดยมากจะเกิดขึ้นจากตอนต้นของเส้นชีวิตทีเดียว และเป็นเกาะหลาย ๆ เกาะไปจนถึงที่เกิดของเส้นสมองด้วย แสดงว่าเจ้าของมือนั้นเมื่อน้อยชีวิตไม่ค่อยดี จะเกิดเรื่องยุ่งยากลำบากขึ้นกับพ่อแม่พี่น้อง อาจจะตายจากกันหรือเกิดการแตกแยกกันก็ได้ ตนเองก็ไม่ดี จะมีการเจ็บป่วยเสมอ ๆ หรือออด ๆ แอด ๆ ๑ วันดี ๔ วันไข้ หรือจะต้องพลัดพรากจากที่อยู่ไปเสมอ ๆ ก็ได้ คำย่อว่า "ชีวิตยุ่งยาก"

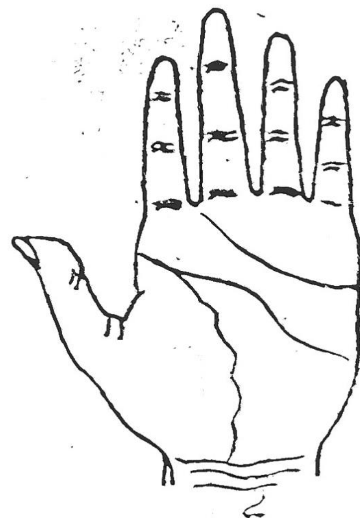
๕. เส้นชีวิตเป็นรูปเกาะยาว ๆ อยู่ตามเส้นชีวิต และเส้นสมองก็มีเกาะเกิดขึ้นด้วย แสดงว่าเจ้าของมือนั้นเมื่อน้อย จะเกิดความยากลำบากอย่างแสนเข็ญ พ่อแม่จะต้องตายจากกัน ตัวเองจะเป็นกำพร้าพลัดพรากจาก พ่อ แม่ ไป อยู่ ใน อุปถัมภ์ ค้ำชู ของ ผู้ อื่น ความวิบัติเกิดซ้ำซากไม่สิ้นสุด อยู่ที่ใดมักไม่มีความสุข บางครั้งบางคราวจะต้องอดมื้อกินมื้อก็ได้ คำย่อว่า "ชีวิตระกำ"

๖ เส้นชีวิตเป็นเกาะเล็ก ๆ ทับอยู่ตอนบนของเส้นชีวิต เกาะนี้ส่วนมากจะเกิดขึ้นจากเส้นสมอง แล้วทับอยู่พอดีตรงกับที่เกิดของเส้นชีวิต แสดงว่าเจ้าของมือนั้นเกิดมาจะมีชีวิตที่โศกเศร้า อยู่ที่ใดไม่ค่อยมีความสุข ถ้าอยู่กับพ่อ แม่ ก็มักแตกแยกกัน หรือทะเลาะวิวาทกันวันยังค่ำ หรือมิฉะนั้นพ่อแม่เลิกร้างกันไป ตนเองต้องไปอยู่กับพ่อเลี้ยงแม่เลี้ยง ถูกเขาจะเกลียดชังรังแก หรือถูกเขากลั่นแกล้งให้ได้รับความทุกข์ยากลำบากอยู่เสมอ คำย่อว่า "ชีวิตโศกเศร้าขื่นค่ำ"

๗. เส้นชีวิตมีเกาะใหญ่ทับอยู่ตอนบนของเส้นชีวิต ส่วนใหญ่รูปเกาะมักเกิดขึ้นเนื่องจากเส้นสมองทำรูปกันเข้าเป็นเกาะ แสดงว่าเจ้าของมือนั้นเกิดมาเพื่อจะเป็นคนที่โศกเศร้าอย่างใหญ่หลวง คือเมื่อเกิดมาแล้วพ่อแม่จะตายจากไปหมดสิ้น ตั้งแต่ตัวยังเล็กอยู่ เมื่อมีลูกมีผัวมีเมีย ลูกผัวหรือเมียก็ตายหมด (เส้นนี้พบบนมือหญิงคนหนึ่ง มีผัว ๓ คน มีลูก ๖ คน ลูกก็ตายหมด ผัวก็ตายหมดเช่นเดียวกัน อยู่ตัวคนเดียวเที่ยวหากินด้วยการรับจ้างผู้อื่น) คำย่อว่า "ชีวิตโศกเศร้าใหญ่หลวง"

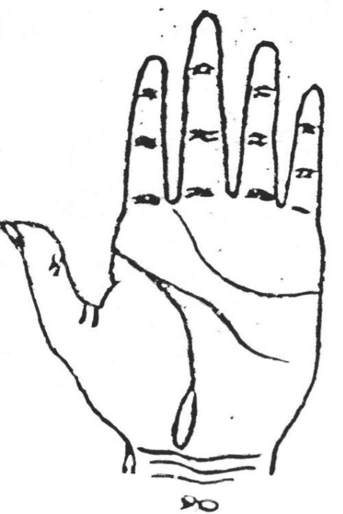

๘. เส้นชีวิตเกิดขึ้นล้อมเนินครอบครัว เส้นชีวิตเส้นนี้เมื่อขีดเป็นวงมาแล้ว ก็เกิดคดเข้าไปข้างในบ่อย ๆ แสดงว่าเจ้าของมือนั้นร่างกายจะไม่ดี มักมีการเจ็บป่วยบ่อย ๆ ถ้าตอนใดเส้นชีวิตคดโค้งเข้าไปข้างใน ตอนนั้นจะเกิดการเจ็บป่วยขึ้นหนหนึ่ง ถ้าเส้นชีวิตคดเข้าไปเล็ก ๆ แสดงว่าการเจ็บป่วยนั้นไม่มากนัก ถ้าตอนใดเส้นชีวิตคดเข้าไปมาก แสดงว่าตอนนั้นของชีวิตจะเจ็บป่วยมาก คำย่อว่า "ชีวิตเจ็บป่วย" เส้นชีวิตแบบนี้ ย่อมแสดงไปถึงการเงินที่ไม่ดีด้วย

๙

๙. เส้นชีวิตเกิดขึ้นล้อมเนินครอบครัว เส้นชีวิตเส้นนี้เมื่อโค้งไปแล้วก็คดออกไปทางภายนอกเส้นชีวิตบ่อย ๆ แสดงว่าเจ้าของมือนั้น สุขภาพร่างกายไม่ดี มีโรคอยู่ที่ร่างกายเสมอรักษาไม่หาย หรือเจ็บออด ๆ แอด ๆ อยู่เรื่อย ๆ เมื่อเส้นชีวิตคดออกไปข้างนอกหนหนึ่ง การเงินก็เกิดวิบัติขึ้นครั้งหนึ่ง ถ้าตอนใดของเส้นชีวิตคดออกไปเป็นเส้นใหญ่ เมื่อนั้นก็จะเสียหายหมดตัวครั้งหนึ่ง คำย่อว่า "ชีวิตวิบัติ"

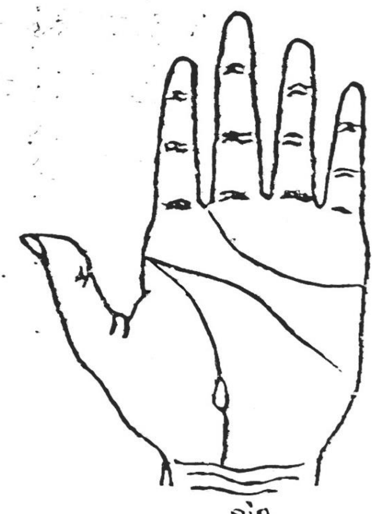
๑๐

๑๐. เส้นชีวิตเกิดขึ้นเป็นเส้นโค้งล้อมเนินครอบครัว ทางปลายของเส้นชีวิตเส้นนี้ในเนินหลักฐานกลายเป็นเกาะขึ้นด้วย (เกาะนี้โดยมากเกิดขึ้นจาก เส้นหลักฐานทำ รูปกันเข้าเป็นเกาะ) แต่เกาะนี้ไม่ใหญ่นัก แสดงว่าเจ้าของมือนั้น เมื่ออายุน้อยมักมีทรัพย์สินเงินทองมาก แต่เมื่ออายุมากเข้าคือตั้งแต่ ๕๐ ปีขึ้นไปก็มักจะยากจนลงกว่าอายุน้อย ๆ ทั้งสติสัมปชัญญะก็จะไม่ค่อยดีด้วย คำย่อว่า "ชีวิตอุบาทว์"

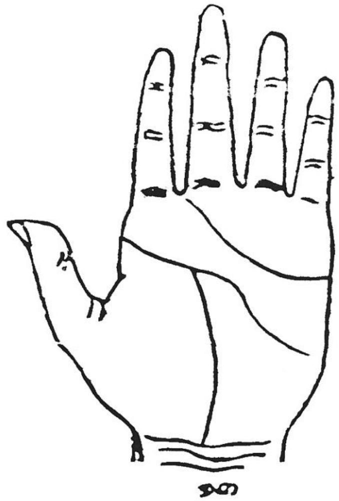
๑๑

๑๑. เส้นชีวิตเกิดขึ้นล้อมเนินครอบครัว เส้นชีวิตเส้นนี้เกิดเป็นเกาะใหญ่ขึ้นทางปลายของเส้นชีวิตในเนินหลักฐาน (เส้นรูปเกาะนี้เกิดขึ้นที่เส้นหลักฐานเป็นส่วนมาก ไม่ใช่เกิดขึ้นลอย ๆ) แสดงว่าเจ้าของมือนั้นชีวิตจะเป็นมหาอุบาทว์อย่างรุนแรง พอสร้างบ้านสร้างที่อยู่ขึ้น ความวิบัติฉิบหายด้วยเรื่องต่าง ๆ จะเกิดขึ้นทันที จนกระทั่งหมดตัว และตัวเจ้าของมือนั้น จะต้องยากจนลงถึงกับเสียสติบ้า ๆ บอ ๆ กลายเป็นคนไม่เต็มบาทไปตลอดชีวิต คำย่อว่า "ชีวิตอุบาทว์รุนแรง"

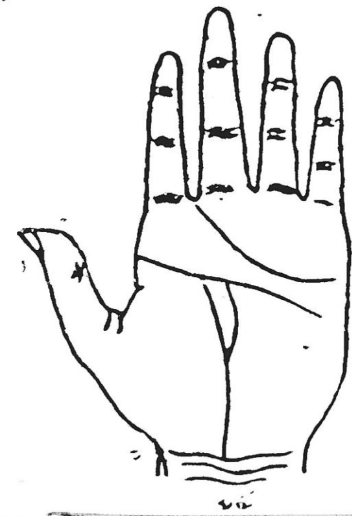

๑๒

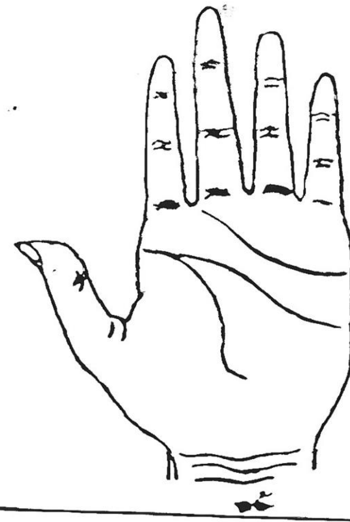
๑๒. เส้นชีวิตเกิดเป็นเกาะเลยอายุ ๓๐ ปีขึ้นไป (เมื่อใช้หลักวัดเส้นชีวิตแล้ว) เกาะนี้ไม่เล็กหรือใหญ่เกินไป แสดงว่าเจ้าของมือนั้นจะเป็นโรคกระเพาะ อาหาร อย่างรุนแรง แต่จะแรงมากหรือแรงน้อย ก็ให้ดูความชัดเจนของเส้นที่เกิดเป็นเกาะขึ้นนั้น ถ้าเกาะชัดเจนมาก แสดงว่าจะเป็นโรคกระเพาะอาหารรุนแรงมาก ถึงกับต้องมีการผ่าตัด ถ้าเป็นเกาะเล็ก ๆ จะเป็นโรคกระเพาะอาหารขึ้นชั่วคราวแล้วรักษาหายไปก็ได้ คำย่อว่า "ชีวิตโรคกระเพาะ"

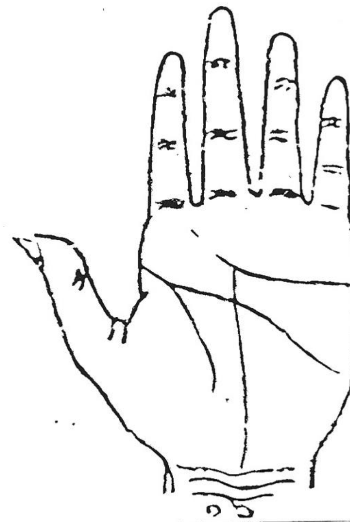
๑๓. เส้นชีวิตเกิดขึ้นตรงกลางของเส้นสมอง คือเมื่อเส้นสมองเกิดยาวออกมาแล้วจึงเกิดเส้นชีวิตขึ้น หรือมองดูจากที่ไกลมีลักษณะเหมือนเส้นชีวิตขึ้นไปชนเส้นสมองอยู่ตรงกลาง แสดงว่าเจ้าของมือนั้นจะเป็นคนที่เชื่อตนเองเกินไป เมื่อทำอะไรแล้วมักจะคิดว่าทำดีทำถูกแต่ผู้เดียวไม่เชื่อผู้อื่น คนชนิดนี้มักตั้งตัวได้ด้วยตัวของตัวเองไม่ต้องมีผู้อื่นช่วยเหลือ แต่ถ้าเส้นชีวิตเชื่อตนเองเกิดขึ้นทั้ง ๒ มือ ก็จะเป็นคนเชื่อตนเองเกินไปจนเข้าผู้เข้าคนไม่ได้ พูดอะไรมีแต่ขวางหูคนอื่น กลายเป็นคนไม่ดีไป เพื่อนฝูงมักไม่ยอมคบค้าสมาคมด้วย คำย่อว่า "<u>ชีวิตเชื่อตนเอง</u>"

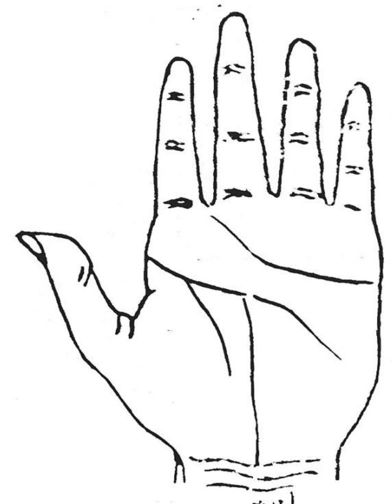
๑๔. เส้นชีวิตเกิดขึ้นตรงกลางของเส้นสมอง หรือมองดูไกล ๆ เหมือนเส้นชีวิตขึ้นไปชนเส้นสมองอยู่ตรงกลาง เส้นนี้เป็นตัวแทนของเส้นชีวิต และเป็นตัวแทนของเส้นวาสนาด้วย คือเส้นชีวิตเชื่อตนเอง แต่เส้นชีวิตเส้นนี้ มีเส้นวาสนาแตกออกพุ่งขึ้นไปชนเส้นสมองอยู่ด้วย แสดงว่าเจ้าของมือนั้นเป็นคนที่เชื่อตนเอง แต่เมื่อใดเกิดความเชื่อตนเองขึ้นมาโดยไม่เชื่อผู้อื่นเลย เมื่อนั้นก็จะต้องถึงความวิบัติล่มจมหมดตัวลงเสมอ คำย่อว่า "<u>ชีวิตเชื่อตนเองแล้ววิบัติ</u>"

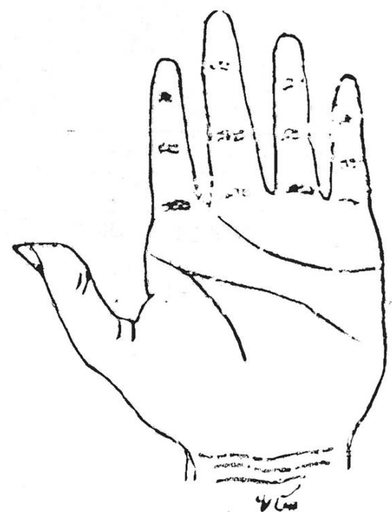
๑๕. เส้นชีวิตเกิดขึ้นล้อมเนินครอบครัว เส้นชีวิตเส้นนี้สั้นไม่ยาวไปถึงเนินหลักฐาน เหมือนเส้นชีวิตเส้นอื่น ๆ คือเมื่อยาวไปได้ประมาณครึ่งหนึ่งของเส้นชีวิตแล้วก็ขาดหายไป แต่ตอนปลายของเส้นชีวิตที่จวนจะขาดหายไปนั้น ได้โยกปลายเข้าไปภายในเส้นชีวิตด้วย แสดงว่าเจ้าของมือนั้นเกิดมาจะต้องไปกระทำกิจการให้ผู้อื่นอยู่เสมอ และเมื่อไปกระทำกิจการให้ผู้หนึ่งผู้ใดแล้ว อยู่ไม่ช้าไม่นานก็จะต้องเปลี่ยนแปลงไป แล้วไปกระทำกิจการให้ผู้อื่นต่อไปอีก คำย่อว่า "<u>ชีวิตรับจ้าง</u>"

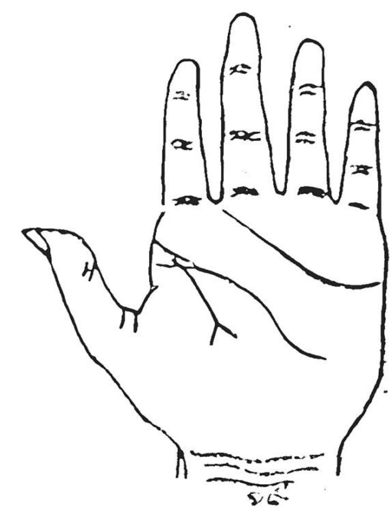
๑๖. เส้นชีวิตเกิดขึ้นจากง่ามมือ เส้นชีวิตเส้นนี้เมื่อเกิดขึ้นแล้วก็โค้งเป็นวงล้อมเนินครอบครัว ไปได้เพียงท่อนเดียวก็ขาดหายไป เมื่อเส้นชีวิตขาดหายไปแล้วตอนภายในเส้นชีวิตมีเส้นวาสนาเกิดขึ้นจากข้อมือพุ่งขึ้นไปชนเส้นหัวใจอยู่ด้วย แสดงว่าเจ้าของมือนั้นเป็นคนที่จะอยู่ที่ใดได้ไม่นาน จะต้องมีการโยกย้ายที่อยู่อยู่เสมอ แต่เมื่อย้ายไปครั้งหนึ่งแล้ว ความเป็นอยู่ก็จะเจริญขึ้นกว่าเก่าหนหนึ่ง คำย่อว่า "<u>ชีวิตโยกย้ายเจริญ</u>"

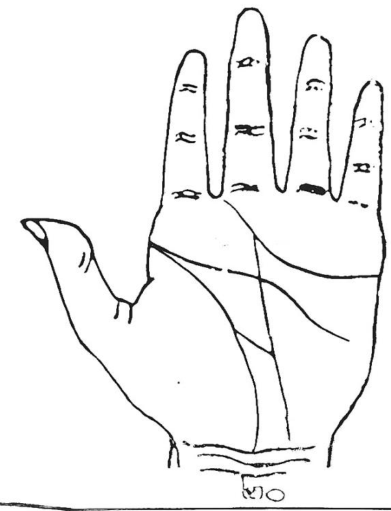
๑๗. เส้นชีวิตเกิดขึ้นจากง่ามมือ เส้นชีวิตเส้นนี้เมื่อยาวล้อมเนินครอบครัวไปได้เพียงครึ่งเดียวก็ขาดหายไป ตอนภายในเส้นชีวิตมีเส้นวาสนาพุ่งขึ้นไปชนเส้นสมองอยู่ด้วย แสดงว่า เจ้าของมือนั้นเมื่อได้มีการโยกย้ายที่อยู่หนหนึ่ง เมื่อนั้นก็จะเกิดความวิบัติเสียหายขึ้นหนหนึ่ง (เส้นนี้พบบนมือหญิงคนหนึ่ง เมื่อเดินทางไกลไปเพื่อเรียนวิชาตัดเสื้อ แต่การไปเรียนวิชาตัดเสื้อนั้นก็ไม่สำเร็จซ้ำ ไปเสียตัวด้วย ครั้นมีคู่เดินทางไปอยู่บ้านคู่ ก็เสียหายหมดตัวต้องกลับมาอยู่บ้านเดิมอีก) คำย่อว่า "<u>ชีวิตโยกย้ายผิดพลาด</u>"

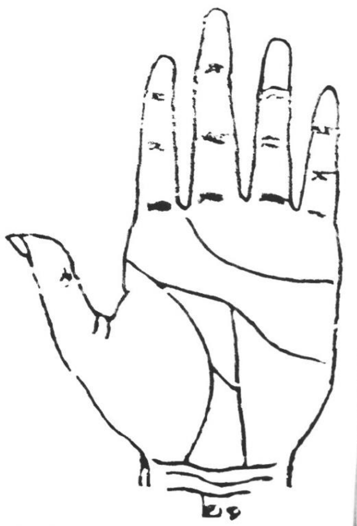
๑๘. เส้นชีวิตเกิดจากง่ามมือ เส้นชีวิตเส้นนี้ โค้งล้อมเนินครอบครัว ไปได้เพียงครึ่งเดียวก็ขาดหายไป แต่เส้นชีวิตที่ขาดหายไปนั้น ก็ไม่ได้คดเข้าหรือคดออกแต่อย่างใด แสดงว่าเจ้าของมือนั้นเป็นคนที่ชอบหากินด้วยการกระทำกิจการหลายสิ่งหลายอย่างอยู่เป็นนิจ และงานนั้นก็ไม่เลือกว่าจะเป็นงานของตนเองหรืองานของผู้อื่นก็ทำทั้งสิ้น มักชอบการเปลี่ยนแปลงอาชีพอยู่เป็นประจำ คำย่อว่า "<u>ชีวิตเปลี่ยนแปลง</u>"

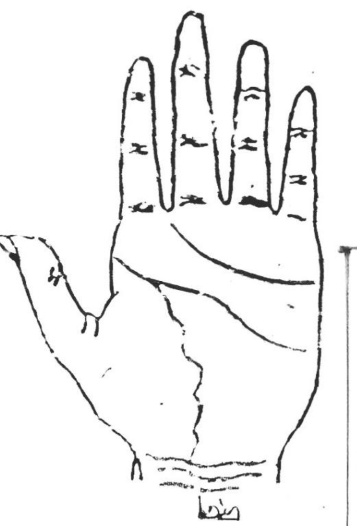
๑๙. เส้นชีวิตเกิดขึ้นจากเกาะที่ตอนโคนของเส้นสมอง (คือเส้นสมองนักธรรมชาติวิทยา) เส้นชีวิตเส้นนี้เมื่อยาวออกมาเพียงเล็กน้อยแล้วก็แตกออกเป็น ๒ ง่าม แสดงว่าเจ้าของมือนั้นเป็นคนเห็นว่าความล้มละลายของชีวิตเป็นเรื่องธรรมดาสามัญ หรือเป็นเรื่องของธรรมชาติไม่เห็นจะเป็นสิ่งผิดแปลกอย่างใด (เส้นนี้พบบนมือชายคนหนึ่ง ซึ่งติดตะรางมาแล้วมากกว่า ๑๐ ครั้ง ครั้งละเดือน ๒ เดือนหรือ ๖ เดือนก็มี แต่เขาก็ว่าการติดตะรางนั้นเป็นเรื่องธรรมดาสามัญ ไม่เห็นจะน่าหวาดเสียวอย่างไร พอออกมาก็ทำผิดอีกและติดตะรางต่อไปอีกอยู่เรื่อย ๆ) คำย่อว่า "<u>ชีวิตแตกสลาย</u>"

๒๐. เส้นชีวิตเกิดขึ้นจากง่ามมือ เส้นชีวิตเส้นนี้โค้งล้อมเนินครอบครัวไปจนถึงเนินหลักฐาน ตอนกลางมีเส้นแยกออกจากเส้นชีวิตไปชนที่เส้นวาสนากลางที่ราบลำบากอยู่ด้วย และเส้นวาสนาเส้นนี้พุ่งเลยเส้นสมองขึ้นไปชนอยู่กับเส้นหัวใจ แสดงว่าเจ้าของมือนั้นจะต้องโยกย้ายออกไปจากที่อยู่เดิมเสมอ ๆ เมื่อย้ายไปหนหนึ่งชีวิตก็จะเจริญขึ้นครั้งหนึ่ง เหมือนข้าราชการซึ่งย้ายไปครั้งหนึ่งก็เลื่อนยศหนหนึ่งเป็นต้น แต่เมื่อย้ายไปแล้วภายหลังก็ต้องกลับมาอยู่ที่เดิมอีก คำย่อว่า "<u>ชีวิตโยกย้ายรุ่งเรือง</u>"

๒๑

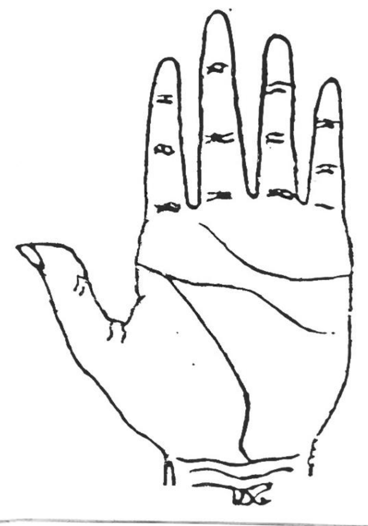
๒๑. เส้นชีวิตเกิดขึ้นจากง่ามมือ และเส้นชีวิตเส้นนี้โค้งล้อมเนินครอบครัวจดเนินหลักฐาน ตอนกลางของเส้นชีวิตมีเส้นโยกออกจากเส้นชีวิต ไปชนกับเส้นวาสนาในที่ราบลำบาก และเส้นวาสนาเส้นนี้พุ่งขึ้นไปรวมอยู่กับเส้นสมองด้วย แสดงว่าเจ้าของมือนั้นความจริงมีหลักฐานบ้านช่องบริบูรณ์อยู่แล้ว แต่ต้องการจะโยกย้ายไปกระทำกิจการบางสิ่งบางอย่างในที่อื่นอีก แต่ครั้นโยกย้ายไปเมื่อใด เมื่อนั้นก็จะได้รับความเสียหายถึงหมดตัวทุกครั้ง ต้องย้ายกลับมาที่เก่าอีกเสมอ คำย่อว่า "ชีวิตโยกย้ายผิดพลาด"

๒๒

๒๒. เส้นชีวิตเกิดขึ้นที่ง่ามมือ เส้นชีวิตเส้นนี้โค้งเป็นวงล้อมเนินครอบครัวไปถึงเนินหลักฐาน เมื่อยาวไปแล้วก็มีลักษณะคดเข้าบ้างคดออกบ้างไปตลอดเส้น แสดงว่าเจ้าของมือนั้นร่างกายก็ไม่ดี มีโรคภัยไข้เจ็บเบียดเบียนอยู่เสมอ และการเงินก็ไม่ดีด้วย คือมี ๆ หมด ๆ หมด ๆ แล้วก็มีอีกอยู่เรื่อย ๆ แต่ส่วนใหญ่มักหาไม่พอใช้ เพราะเสียหมดทั้งร่างกายและการเงิน คำย่อว่า "ชีวิตระกำ"

๒๓

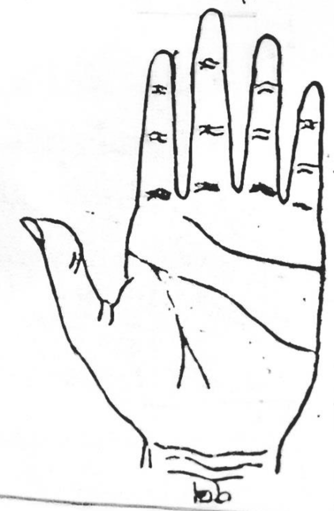
๒๓. เส้นชีวิตเกิดขึ้นที่ง่ามมือ เส้นชีวิตเส้นนี้ยาวโค้งล้อมเนินครอบครัวไปถึงเนินหลักฐาน แต่มีบางตอนที่คดเข้าไปภายในเส้นชีวิต แสดงว่าในระยะที่เส้นชีวิตคดเข้าไปนั้น เจ้าของมือนั้นจะต้องเสียเงินทองให้ผู้อื่น หรือมิฉะนั้นจะต้องไปทำงานให้คนอื่นในระยะนั้นก็ได้ (เส้นที่คดเข้าไปนี้จะต้องคดเข้าไปมีลักษณะเป็นรูปโค้ง ถ้าเส้นชีวิตคดเข้าไปมีลักษณะเป็นรูปสามเหลี่ยม หมายความว่าจะเกิดการเจ็บป่วยขึ้นในระยะนั้น) คำย่อว่า "ชีวิตเพื่อผู้อื่นเป็นครั้งคราว"

๒๔

๒๔. เส้นชีวิตเกิดขึ้นจากง่ามมือ เส้นชีวิตเส้นนี้โค้งล้อมเนินครอบครัวไปจนถึงเนินหลักฐาน แต่ตอนปลายของเส้นชีวิตตอนที่จะถึงข้อมือนั้น คดเข้าไปภายในเพียงเล็กน้อยด้วย แสดงว่าเจ้าของมือนั้นเมื่ออายุน้อยจะกระทำกิจการที่หาเลี้ยงชีพด้วยลำแข้งของตนเองได้ แต่เมื่ออายุมากเข้าจะต้องไปกระทำกิจการของผู้อื่น หรือไปเป็นลูกจ้างผู้อื่น และเมื่อไปรับใช้ผู้อื่นแล้ว จนตลอดชีวิตก็ไม่ได้กลับมากระทำกิจการหาเลี้ยงชีพด้วยตนเองอีก คำย่อว่า "ชีวิตเพื่อผู้อื่นบั้นปลาย"

๒๕

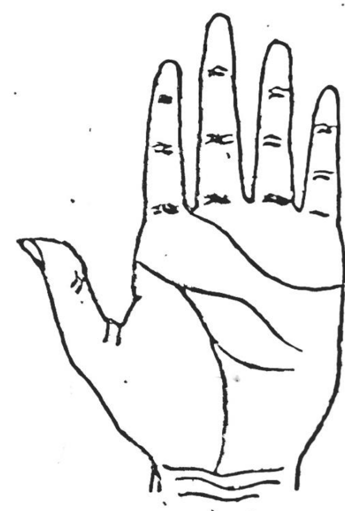
๒๕. เส้นชีวิตเกิดขึ้นที่ง่ามมือ เส้นชีวิตเส้นนี้เมื่อยาวโค้งอ้อมเนินครอบครัวไปแล้ว ทางตอนปลายของเส้นชีวิตก็แยกพุ่งไปหาเนินวิปริต และไปขาดหายอยู่ที่เนินวิปริตนั้นด้วย แสดงว่าเจ้าของมือนั้นเมื่อเจริญวัยใหญ่กล้าขึ้นแล้ว จะต้องโยกย้ายออกจากบ้านจากถิ่นที่ตัวเกิด เพื่อเดินทางไปอยู่ในแดนไกล ถ้าเส้นชีวิตเดินทางไกลทั้ง ๒ มือ แสดงว่า เมื่อเดินทางไปแล้วจะต้องไปตั้งรกรากอยู่ที่เมืองไกล และจะต้องไปเสียชีวิตอยู่ในเมืองไกลด้วย คำย่อว่า "ชีวิตเดินทางไกล"

๒๖

๒๖. เส้นชีวิตเกิดขึ้นจากง่ามมือ เส้นชีวิตเส้นนี้เมื่อยาวไปได้ครึ่งเดียวก็แตกออกเป็น ๒ ง่าม แสดงว่าเจ้าของมือนั้นไม่ว่าจะสร้างอะไรขึ้น หรือทำงานอย่างหนึ่งอย่างใดไปก็ตาม สิ่งที่สร้างขึ้นนั้นหรืองานนั้นก็จะแตกสลายล้มเลิกไปในภายหลังเสมอ เช่น สร้างบ้านแล้วก็ขายไปเป็นต้น การที่จะรู้ว่างานที่ทำหรือสิ่งที่สร้างนั้นจะสลายไปเร็วหรือช้าอย่างไร ให้ดูเส้นชีวิตที่แตกออกนั้น ถ้าเส้นชีวิตสั้นแล้วแตก งานที่ทำก็เลิกเร็ว ถ้ายาวนาน ๆ จึงจะล้มเลิกหนหนึ่ง คำย่อว่า "ชีวิตสลาย"

๒๗

๒๗. เส้นชีวิตเกิดขึ้นที่ง่ามมือ เส้นชีวิตเส้นนี้โค้งไปตามเนินครอบครัวไปหมดอยู่ที่เนินหลักฐาน ตอนกลางของเส้นชีวิตมีเส้นแยกพุ่งไปหาเนินวิปริต และบนเส้นที่แยกไปนั้นมีรูปเป็นเกาะอยู่ด้วย แสดงว่าเจ้าของมือนั้นครั้งหนึ่งในชีวิต จะต้องเดินทางไปต่างประเทศ และเมื่อเดินทางไปแล้ว ก็จะมีเรื่องเสียหายหลายสิ่งหลายอย่างเกิดขึ้นด้วย (เส้นนี้พบบนมือของนักมวยเอกของไทยคนหนึ่งคือ คุณ จำเริญ ทรงกิตรัตน์ ซึ่งเดินทางไปชกมวยที่อเมริกาแล้วดั้งจมูกหักและก่อนจะกลับมาบ้านก็ได้เป็นลมสลบไปหลายครั้ง)

๒๘

๒๘. เส้นชีวิตเกิดขึ้นจากง่ามมือ เส้นชีวิตเส้นนี้โค้งอ้อมเนินครอบครัวไปจนถึงเนินหลักฐาน ตอนกลางของเส้นชีวิตมีเส้นแยกออกเส้นหนึ่ง แต่เส้นที่แยกออกนี้ไม่ได้แยกพุ่งไปหา เนิน วิปริต เหมือน เส้น ชีวิต เดิน ทาง ที่กล่าวแล้ว เส้นที่แยกออกนี้พุ่งเข้าไปอยู่ภายใต้เส้นสมองตอนทางปลาย แสดงว่าเจ้าของมือนั้นมีลักษณะ "หัวใจไปอื่น" คือจะกระทำกิจการอย่างหนึ่งอย่างใดอยู่ หรือจะมีผัวมีเมียอยู่ก็ตาม แต่เจ้าของมือนั้นหัวใจไม่ได้อยู่กับงานนั้น หรือไม่ได้อยู่กับผัวเมียนั้น หัวใจกลับไปคิดจะทำงานอื่น หรือกลับไปต้องการคู่อื่นอยู่เสมอ คำย่อว่า "ชีวิตหัวใจไปอื่น"

๒๙

๒๙. เส้นชีวิตเกิดขึ้นจากง่ามมือ เส้นชีวิตเส้นนี้โค้งล้อมเนินครอบครัว ไปจนถึงเนินหลักฐาน หรือยาวไปจนถึงข้อมือ ในท่อนปลายของเส้นชีวิตแยกออกเป็นเส้นหลักฐานอยู่ด้วย เส้นหลักฐานในมือนี้เกิดขึ้นมีลักษณะเป็นรูปยาว ๆ แสดงว่าเจ้าของมือนั้นจะเป็นคนที่มีหลักฐานบ้านช่องบริบูรณ์ และจะเป็นคนที่มีร่างกายสมบูรณ์แข็งแรงเสมอ ไม่ค่อยมีการเจ็บไข้ได้ป่วยแต่อย่างใด นอกจากนี้แล้วยังจะเป็นคนที่มีอายุยืนยาวด้วย คำย่อว่า "ชีวิตยืนยาว"

๓๐

๓๐. เส้นชีวิตเกิดขึ้นจากเนินอารมณ์ ถ้ามองดูไกล ๆ ก็มีลักษณะเหมือนเส้นชีวิตในตอนต้นพุ่งขึ้นไปหาเนินอารมณ์ ตอนปลายของเส้นชีวิตยาวไปถึงเนินหลักฐาน แสดงว่าเจ้าของมือนั้นจะเป็นคนที่มีชีวิตอันรักสงบ คือถึงจะมีความโกรธเคืองกับผู้ใด ก็จะสกดอดกลั้นความโกรธเคืองนั้นไว้ ไม่ยอมทะเลาะวิวาทบาดหมางกับผู้ใดทั้งสิ้น ถ้าเห็นเขาทะเลาะวิวาทกันก็มักหลบเลี่ยงไม่ยอมเข้าใกล้ เพราะหัวใจเป็นคนรักสงบ คำย่อว่า "ชีวิตรักสงบ"

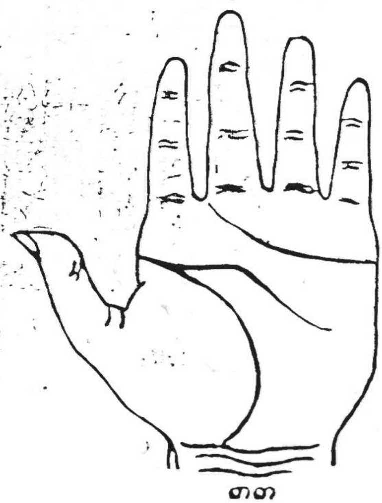
๓๑

๓๑. เส้นชีวิตเกิดต่ำลงมาในเนินคุคัน เส้นชีวิตเส้นนี้โดยมากเมื่อเกิดต่ำลงมาแล้ว เส้นสมองก็จะเกิดห่างกับเส้นชีวิตออกไปด้วย แต่บางมือเส้นสมองเกิดต่ำลงมาด้วยก็มี แสดงว่าเจ้าของมือนั้นมักจะเป็นคุคือถคี มักชอบการทะเลาะวิวาททุ่มเถียงกับผู้อื่นอยู่เสมอ คนที่มีเส้นชีวิตเช่นนี้ถึงแม้ไม่ต่อสู้ตีรันกับผู้อื่น ๆ ก็มักจะเกิดทะเลาะวิวาททุบตีกันระหว่างผัว ๆ เมีย ๆ ไม่ได้หยุด คำย่อว่า "ชีวิตตีรัน"

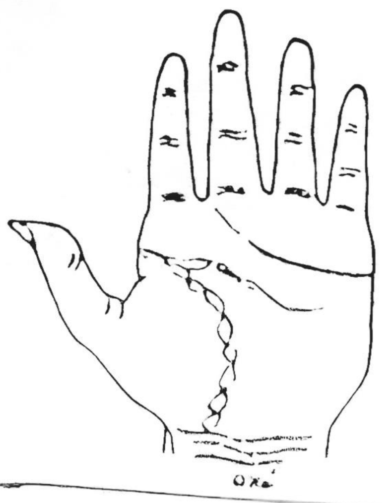

๓๒

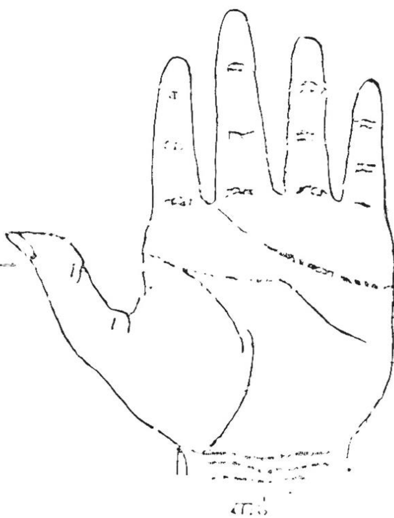
๓๒. เส้นชีวิตเกิดขึ้นจากง่ามมือ เส้นชีวิตเส้นนี้ยาวเป็นรูปโค้งล้อมเนินครอบครัวไปจนถึงเนินหลักฐาน ตอนโคนของเส้นชีวิตตรงที่ง่ามมือ มีเส้นแยกพุ่งขึ้นไปสู่เนินอารมณ์อยู่ด้วย (เส้นนี้เรียกว่า "เส้นวาสนาเป็นอารมณ์") แสดงว่าเจ้าของมือนั้นจะเป็นคนที่มีความทะเยอทะยานใฝ่สูง มักมีความพยายามในการที่จะสร้างตัวเองให้รุ่งเรืองอยู่เป็นนิจ คนที่มีเส้นวาสนาเป็นอารมณ์ ถ้าเส้นอื่น ๆ ไม่เลวเกินไป ทุก ๆ คนจะสร้างหลักฐานบ้านช่องขึ้นได้อย่างบริบูรณ์ คำย่อว่า "ชีวิตทะเยอทะยาน"

๓๓

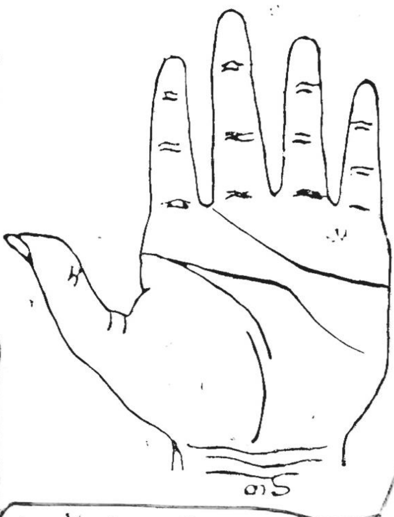
๓๓. เส้นชีวิตเกิดขึ้นจากง่ามมือ เส้นชีวิตเส้นนี้มีลักษณะโค้งล้อมเนินครอบครัวไปจนถึงเนินหลักฐานหรือข้อมือ มองดูไกล ๆ จะเห็นว่าเหมือนเอาวงเวียนขีดให้เป็นวงกลมขึ้นวงหนึ่ง เรียกว่าเส้นชีวิตล้อมเนินครอบครัวเป็นวงกลม แสดงว่าเจ้าของมือนั้นตลอดชีวิตจะเป็นผู้ที่มีความรื่นเริงสดใสอยู่เสมอ คือจะเป็นคนที่ชอบพูดจาตลกคนองเฮฮาเหมือนคนไม่มีทุกข์ร้อนอยู่เป็นนิจ ไปที่ไหนก็จะพูดจาให้เพื่อนฝูงมีเรื่องต้องหัวเราะกันบ่อย ๆ คำย่อว่า "ชีวิตรื่นเริง"

๓๔

๓๔. เส้นชีวิตเกิดขึ้นจากง่ามมือ เส้นชีวิตเส้นนี้ยาวไปจนถึงเนินหลักฐาน เหมือนกับเส้นชีวิตอื่น ๆ แต่ตลอดทั้งเส้นชีวิต จะมีลักษณะเป็นเกาะเล็กเกาะน้อยไปตลอดเส้น หรืออย่างที่เรียกว่าเส้นชีวิตเป็นลูกโซ่ก็ได้ แสดงว่าเจ้าของมือนั้นร่างกายจะไม่ดี คือจะเกิดเรื่องเจ็บป่วยรุนแรงขึ้นบ่อย ๆ และการเงินก็ไม่ค่อยดีด้วย ประเดี๋ยวมีประเดี๋ยวหมดอยู่เรื่อย ๆ มักสร้างหลักฐานบ้านช่องไม่ค่อยได้ หรือหมดตัวบ่อย ๆ คำย่อว่า "ชีวิตไม่ดี"

๓๕

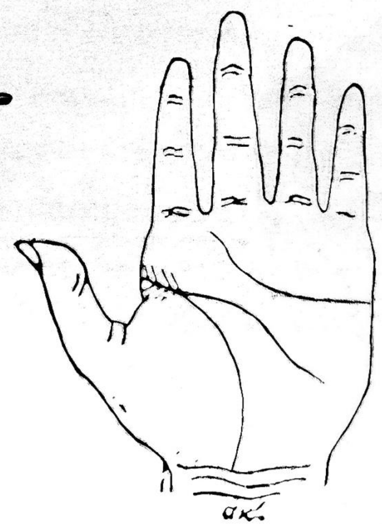
๓๕. เส้นชีวิตเกิดขึ้นจากง่ามมือ เส้นชีวิต เส้นนี้ เมื่อโค้งล้อม เนิน ครอบครัว ไปได้เพียงครึ่งเดียวก็ขาดหายไป แล้วก็มีเส้นชีวิตทางท่อนปลายขึ้นมาต่ออยู่ทางภายในเส้นชีวิตที่ขาดนั้นอีกทอดหนึ่ง เส้นชีวิต ๒ เส้นนี้เหลื่อม ล้ำกัน อยู่ มี ลักษณะ เหมือน เส้น ลาภ แสดงว่าเจ้าของมือนั้นเมื่อใดคิดจะโยกย้ายที่อยู่ครั้งหนึ่ง เมื่อนั้นก็มีลาภผลขึ้นหนหนึ่ง หลังจากนั้นก็จะต้องมีการโยกย้ายที่อยู่ ครั้นย้ายไปแล้วลาภผลรายได้ก็จะตกลงอีก ครั้นเมื่อใดคิดจะย้ายบ้านอีกเมื่อนั้นก็มีลาภผลขึ้นอีก คำย่อว่า "ชีวิตโยกย้ายเป็นลาภ"

๓๖

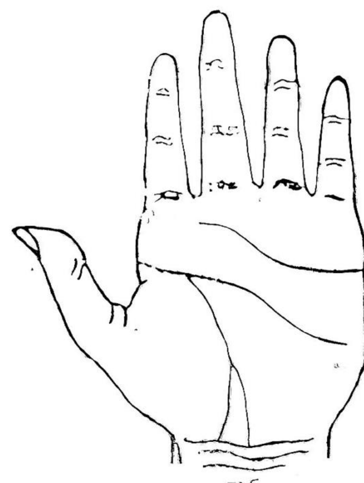
๓๖. เส้นชีวิตเกิดขึ้นจากง่ามมือ เส้นชีวิตเส้นนี้เมื่อโค้งล้อมเนินครอบครัวไปได้แต่เพียงครึ่งเดียวก็ขาดหายไป แล้วมีเส้นชีวิตทางท่อนปลายขึ้นมาต่ออยู่ทางภายนอกเส้นชีวิตอีกทีหนึ่ง เส้นชีวิตทั้ง ๒ เส้นเหลื่อมล้ำกันอยู่มีลักษณะเป็นเส้นลาภ แสดงว่าเจ้าของมือนั้นเมื่อใดคิดจะโยกย้ายครั้งหนึ่ง เมื่อนั้นก็จะเกิดลาภผลขึ้นครั้งหนึ่ง หลังจากโยกย้ายแล้วลาภผลก็หมดไป เมื่อใดคิดจะโยกย้ายอีกเมื่อนั้นจึงจะมีลาภผลอีก (เส้น ๒ เส้นนี้ให้ความหมายผิดกันตอนที่เลข ๓๕ ยิ่งย้ายยิ่งไกลบ้านเดิมออกไป เลข ๓๖ ยิ่งย้ายยิ่งใกล้บ้านเดิมเข้ามาทุกที)

๓๗

๓๗. เส้นชีวิตเกิดขึ้นจากง่ามมือ แล้วพุ่งเป็นเส้นโค้งล้อมเนินครอบครัวไปจนถึงเนินหลักฐาน แต่เส้นชีวิตห่างตอนปลาย คือตั้งแต่อายุ ๓๕ ปีไปแล้ว (จะรู้ได้ด้วยการใช้หลักวัดเส้นชีวิต) ขาดออกเป็นตอน ๆ เหลื่อมล้ำกันลงไปเรื่อย ๆ ยิ่งเหลื่อมล้ำกันลงไป เส้นชีวิตยิ่งใหญ่ขึ้นทุกที แสดงว่าเจ้าของมือนั้นเมื่ออายุมากแล้วจะเป็นคนอยู่เป็นที่ไม่ค่อยได้ มักมีการโยกย้ายที่อยู่อยู่เสมอ และเมื่อย้ายที่อยู่ไปหนหนึ่ง ความเป็นอยู่ก็ดีขึ้นกว่าเดิมหนหนึ่ง คำย่อว่า "ชีวิตโยกย้ายดีขึ้น"

๓๘

๓๘. เส้นชีวิตเกิดขึ้นที่ง่ามมือ เส้นชีวิตเส้นนี้โค้งยาวไปถึงเนินหลักฐาน ตอนต้นของเส้นชีวิตที่เกิดอยู่ที่ง่ามมือนั้นมีเส้นแตกออกเป็นรากไม้อยู่ด้วย แสดงว่าเจ้าของมือนั้นชีวิตจะเป็นเสน่ห์ คือเมื่อใครเห็นก็จะรักจะชอบใจเจ้าของมือนั้นทันที โดยไม่ต้องพูดจาอะไรด้วยคนที่เห็นก็รักเสียแล้ว แต่จะมีเสน่ห์มากหรือน้อย ก็ให้ดูเส้นที่แตกออกเป็นรากไม้นั้น ถ้ามีเส้นแตกออกมากแสดงว่ามีเสน่ห์มาก ถ้ามีเส้นแตกออกน้อยก็มีเสน่ห์น้อย คำย่อว่า "ชีวิตมีเสน่ห์"

๓๙

๓๙. เส้นชีวิตเกิดขึ้นที่ง่ามมือ เส้นชีวิตเส้นนี้เมื่อเกิดขึ้นแล้วก็โค้งล้อมเนินครอบครัวไปจนถึงเนินหลักฐาน ตอนปลายมีลักษณะแตกออกเป็น ๒ ง่ามอยู่ด้วย เส้นที่แตกออกเป็น ๒ ง่ามนี้ เมื่อแตกออกแล้วก็ค่อย ๆ แยกห่างกันออกไปทุกที มีลักษณะเป็นรูปกรวยยาว ๆ แสดงว่าเจ้าของมือนั้นชีวิตไม่ค่อยเจริญ คือจะกระทำกิจการอย่างใดอยู่ สิ่งนั้น ๆ จะค่อย ๆ เจริญขึ้นครั้งละเล็กละน้อย เช่นจะปลูกบ้าน ปีหนึ่งซื้อเสา ปีหนึ่งซื้อไม้ กว่าจะปลูกบ้านได้ก็หลายปี หรือเหมือนข้าราชการผู้น้อยที่เงินเดือนขึ้นปีละ 5 บาท 10 บาท เป็นต้น คำย่อว่า "ชีวิตไม่เจริญ"

ต่อไปนี้ให้ผู้ศึกษาหัดดูเส้นชีวิตว่า เมื่อเส้นชีวิตในมือใดประกอบด้วยเครื่องหมายอย่างใดเข้าไปแล้ว เส้นชีวิตนั้น ๆ จะมีความหมายว่าอย่างไรต่อไปอีก อันเส้นชีวิตที่มีเครื่องหมายประกอบเข้าไปนี้ บางเส้นอาจจะเป็นบรรยายคือเรื่องนั้น ๆ จะเกิดขึ้นตรงกันกับเส้นที่วัดไปถึง แต่บางเส้นอาจจะเป็น "โค้ต" คือความหมายย่อ ซึ่งหมายถึงว่าในชีวิตของเจ้าของมือนั้นจะเกิดเรื่องนั้น ๆ อยู่เสมอ อันเส้นที่เป็น "โคต" นี้ เส้นนั้น ๆ จะต้องเกิดขึ้นเป็นเส้นใหญ่ ๆ เห็นชัดเจน ส่วนเครื่องหมายที่เล็ก ๆ นั้นมักจะเกิดเรื่องขึ้นแต่เพียงชีวิตตอนนั้น ๆ เท่านั้น เรียกว่า "บรรยาย"

๔๐. เส้นชีวิตเกิดขึ้นที่ง่ามมือ เส้นชีวิตนี้โค้งเป็นวงไปจนถึงเนินหลักฐาน แต่ตอนกลางของเส้นชีวิตมีรูปเป็นเกาะเล็ก ๆ เกิดขึ้นด้วย เกาะนี้มีลักษณะยาวเป็นรูปเมล็ดแตงกวา เกาะเหล่านี้บางทีเล็กมากเกือบ ๆ จะไม่เห็นด้วยตาเปล่าก็มี หรือสามารถจะเห็นด้วยตาเปล่าแต่ค่อนข้างเล็กก็มี หรือบางทีโตเท่าเม็ดข้าวสารก็มี เมื่อเกาะรูปนี้เกิดขึ้นที่เส้นชีวิตตอนใด แสดงว่าเจ้าของมือนั้นจะมีความเป็นอยู่อย่างหมดหวังหัวใจเลื่อนลอย ถ้าเกาะเล็กแสดงว่าหมดหวังแต่น้อย ถ้าเกาะใหญ่แสดงว่าหมดหวังมาก แต่ถ้าอยากจะทราบว่าหมดหวังด้วยเรื่องใด ก็ให้ดูเส้นอื่น ๆ ประกอบอีกทีหนึ่ง คำย่อว่า "ชีวิตหมดหวัง"

๔๐

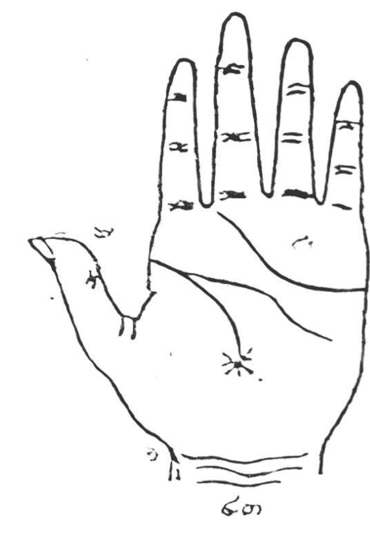

๔๑

๔๑. เส้นชีวิตเกิดขึ้นที่ง่ามมือ เส้นชีวิตเส้นนี้ยาวเป็นเส้นโค้งไปถึงเนินหลักฐาน แต่ตอนกลางของเส้นชีวิตมีลักษณะเป็นเกาะขึ้นด้วย เกาะนี้กลม ๆ เหมือนกับลูกแตงกวา แสดงว่าเจ้าของมือนั้นจะเกิดความเสียหายขึ้นโดยปัจจุบันทันด่วน อาจจะถึงกับถูกคุมขังหรือเสียเงินทองมากก็ได้ แต่เกาะนี้เกิดขึ้นต้องไม่เลยเส้นชีวิตตั้งแต่อายุ ๓๐ ปีขึ้นไป ถ้าเลยเส้นชีวิตตั้งแต่อายุ ๓๐ ปีขึ้นไป (เมื่อวัดแล้ว) โดยมากมักจะเป็นโรคกระเพาะอาหาร คำย่อว่า "ชีวิตเสียหาย"

๔๒. เส้นชีวิตเกิดขึ้นที่ง่ามมือ เส้นชีวิตเส้นนี้โค้งอ้อมเนินครอบครัวไปจนถึงเนินหลักฐาน แต่ตอนกลางเกิดเป็นเกาะใหญ่คร่อมเส้นชีวิตไปยาวมาก แสดงว่าเจ้าของมือนั้นเมื่อชีวิตเดินเข้าไปอยู่ภายในเกาะนั้น จะเกิดความยากลำบากหลายสิ่งหลายอย่างขึ้นเรื่อย ๆ อาจจะทำงานเหนื่อยมากอยู่เสมอหรือยากจนลงมากก็ได้ เมื่อชีวิตเดินไปถึงตรงที่เกาะบรรจบกันบนเส้นชีวิตในตอนใด ในตอนนั้นแสดงว่าจะหมดตัวหนหนึ่งด้วย คำย่อว่า "ชีวิตลำบาก"

๔๒

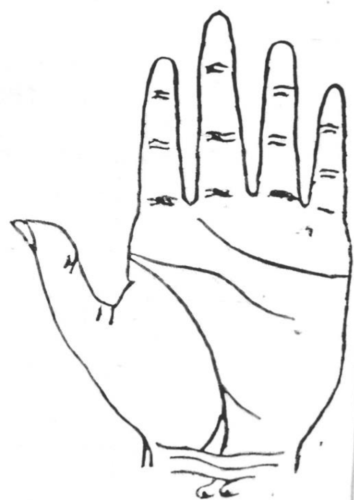

๔๓

๔๓. เส้นชีวิตเกิดขึ้นที่ง่ามมือแล้วโค้งอ้อมเนินครอบครัวไปหาเนินหลักฐานแต่เส้นชีวิตเส้นนี้ไปไม่ถึงเนินหลักฐานก็ขาดหายไป ตอนปลายของเส้นชีวิตที่ขาดมีรูปเป็นดาวขึ้นด้วย แสดงว่าเจ้าของมือนั้นเกิดมาจะต้องตายโดยปัจจุบัน คือตายโหง ถ้ามีเส้นอิทธิพลอยู่ด้วย ก็จะทำให้ผู้อื่นตายโหงไปด้วย เส้นนี้คือเส้นชีวิตบนลายมืออดอฟฮิตเล่อร์ ผู้นำของเยอรมันสมัยหนึ่ง จึงทำให้ผู้อื่นตายมากกว่า ๒๐ ล้านคน และตนเองก็ตายโหงด้วย คำย่อว่า "ชีวิตตายปัจจุบัน"

๔๔

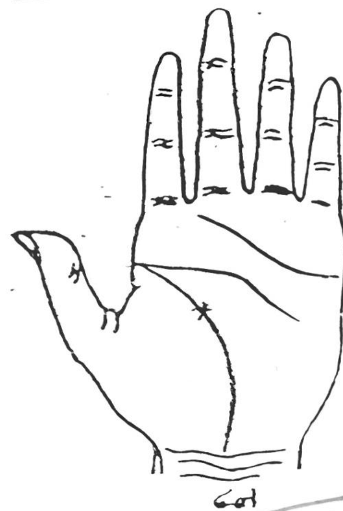
๔๔. เส้นชีวิตเกิดขึ้นที่ง่ามมือ เส้นชีวิตเส้นนี้โค้งเป็นวงล้อมเนินครอบครัวไปถึงเนินหลักฐาน และตอนปลายของเส้นชีวิตในเนินหลักฐานนั้นแตกออกเป็นรากไม้อยู่ด้วย แสดงว่าเจ้าของมือนั้นเกิดมาจะมีแต่ความยุ่งยากลำบากอยู่เสมอจะต้องทำกิจการงานต่าง ๆ อย่างไม่ได้หยุดหย่อน คนชนิดนี้จะหาความสบายได้ยาก แต่จะจนหรือไม่จนต้องดูเส้นอื่น ๆ ประกอบด้วย บางคนรวยแต่ก็ยุ่งไม่ได้หยุดก็มี คำย่อว่า "<u>ชีวิตยุ่งยาก</u>"

๔๕

๔๕. เส้นชีวิตเกิดขึ้นที่ง่ามมือ เส้นชีวิตเส้นนี้โค้งล้อมเนินครอบครัวไปถึงเนินหลักฐาน ตอนปลายของเส้นชีวิตมีเส้นหลักฐานแยกออกจากเส้นชีวิตด้วย ก่อนที่จะถึงเส้นแยกหลักฐานมีเส้นแยกพุ่งไปหาเนินวิปริตอยู่เส้นหนึ่ง แสดงว่าเจ้าของมือนั้นเมื่ออายุน้อยจะต้องเดินทางออกจากบ้านจากที่อยู่ของตัวเองไปอยู่ที่อื่น แต่เมื่ออายุมากเข้าแล้วจะต้องเดินทางกลับมาอยู่บ้านเมืองที่ตัวเกิดอีกครั้งหนึ่ง คำย่อว่า "<u>ชีวิตโยกย้ายไปกลับ</u>"

๔๖

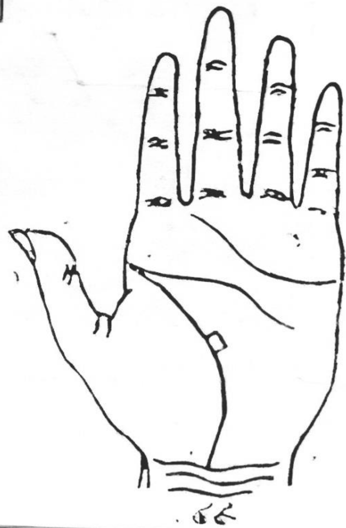
๔๖. เส้นชีวิตเกิดขึ้นจากง่ามมือ เส้นชีวิตเส้นนี้โค้งล้อมเนินครอบครัวไปจนถึงเนินหลักฐาน ตอนกลางของเส้นชีวิตมีเส้นที่มาจากทิศทางต่าง ๆ ตัดกันกลายเป็นรูปดาวขึ้นด้วย แสดงว่าเจ้าของมือนั้นจะต้องได้รับบาดเจ็บที่ร่างกายถึงตายโดยทันที และบาดเจ็บนั้นจะเกิดขึ้นที่บริเวณส่วนของท้องด้วย (เส้นนี้พบบนลายมือของนายแพทย์แผนปัจจุบันคนหนึ่ง ซึ่งภายหลังได้ถูกคนร้ายแทงท้องทะลุถึง ๔ รู และสิ้นชีวิตลงภายในเวลาเพียง ๑๕ นาทีเท่านั้น) คำย่อว่า "<u>ชีวิตตายปัจจุบัน</u>"

๔๗

๔๗. เส้นชีวิตเกิดขึ้นที่ง่ามมือ เส้นชีวิตเส้นนี้โค้งล้อมเนินครอบครัวไปจนถึงเนินหลักฐาน ตอนบนของเส้นชีวิตมีรูปดาวเล็ก ๆ เกิดขึ้นด้วย แสดงว่าเจ้าของมือนั้นจะเกิดอุบัติเหตุขึ้นครั้งหนึ่ง ทำให้บาดเจ็บโดยปัจจุบันขึ้นที่บริเวณท้อง ตอนที่จะเกิดอุบัติเหตุนั้นคือตอนที่เส้นชีวิตเกิดเป็นรูปดาวขึ้นนั้นเอง ต้องใช้วิธีวัดตามหลักวัดเส้นชีวิตจึงจะรู้ว่าอุบัติเหตุนั้นจะเกิดขึ้นในตอนใด ดาวดวงเล็ก ๆ มักให้ผลไปในทางที่จะประสพอุบัติเหตุ แต่เนื่องจากดาวดวงเล็กนั้นเอง ไม่เคยปรากฏว่ากระทำให้ถึงกับเสียชีวิต คำย่อว่า "<u>ชีวิตอุบัติเหตุเล็กน้อย</u>"

๔๘

๔๘. เส้นชีวิตเกิดขึ้นที่ง่ามมือ เส้นชีวิตเส้นนี้โค้งล้อมเนินครอบครัวไปจนถึงเนินหลักฐาน ตอนกลางของเส้นชีวิตมีเส้นที่เป็นรูปสี่เหลี่ยมผืนผ้าคร่อมอยู่ด้วย แสดงว่าเมื่อชีวิตเดินมาถึงตอนที่เส้นสี่เหลี่ยมผืนผ้าคร่อมอยู่นั้น เจ้าของมือนั้นจะได้กระทำกิจการบางสิ่งบางอย่าง ซึ่งจะทำให้มีความรอบรู้ขึ้นกว่าชีวิตที่ได้ผ่านมาแล้ว เส้นนี้โดยมากพบบนมือคนที่ไปเป็นทหาร หรือไปเรียนวิชาอย่างใดอย่างหนึ่ง เมื่อเรียนวิชาอย่างใดอย่างหนึ่งแล้ว ในระยะนั้นจึงมีความรู้มากขึ้นกว่าสิ่งที่ตนได้เคยรู้มาก่อน พยากรณ์ผลการสอบว่าสอบได้ คำย่อว่า "ชีวิตที่เจริญขึ้น"

๔๙

๔๙. เส้นชีวิตเกิดขึ้นจากง่ามมือ เส้นชีวิตเส้นนี้ โค้งล้อม เนิน ครอบ ครัวไป ถึง เนินหลักฐาน ตอนกลางมีเส้นที่เป็นสี่เหลี่ยมแอบอยู่ภายในเส้นชีวิตด้วย แสดงว่าเจ้าของมือนั้นเมื่อ ชีวิต เดินมาถึง เส้นที่ เป็นรูป สี่เหลี่ยมแอบอยู่ จะต้องเกิดเรื่องราวถึงกับต้องไปอยู่ในตะรางหรือติดห้องขังหนหนึ่ง (เส้นตะรางที่เกิดเป็นสี่เหลี่ยมขึ้นเฉย ๆ แบบนี้ เรื่องที่จะทำให้ติดตะรางนั้นมักจะเกิดขึ้นที่บ้านเรือนของตนเอง) คำย่อว่า "ชีวิตคุมขัง"

๕๐

๕๐. เส้นชีวิตเกิดขึ้นจากง่ามมือ เส้นชีวิตเส้นนี้โค้งล้อม เนินครอบครัวไปจนถึงเนินหลักฐาน ตอนกลางมีเส้นเป็นรูปสี่เหลี่ยมแอบอยู่ภายในเส้นชีวิตด้วย และภายในรูปสี่เหลี่ยมนั้นมีรูปเดินทางอยู่ด้วย เส้นเดินทางคือเส้นที่ขีดย้อนลงไปจากเส้นชีวิต แสดงว่าเจ้าของมือนั้นเมื่อชีวิตเดินมาถึง เส้นสี่เหลี่ยมนั้นแล้ว จะต้องมีการเดินทางไกลไปที่อื่น และเมื่อเดินทางไปแล้วก็จะต้องไปถูกคุมขังอยู่ด้วย (เส้นนี้พบบนมือทหารผ่านศึกคนหนึ่งซึ่งเดินทางไปแนวหน้าในสงครามโลกครั้งที่ ๒ แต่เมื่อไปแล้วก็ไปกระทำความผิดติดตะรางทหารอยู่หลายเดือน) คำย่อว่า "ชีวิตเดินทางคุมขัง"

๕๑

๕๑. เส้นชีวิตเกิดขึ้นจากง่ามมือ เส้นชีวิตเส้นนี้โค้งล้อมเนินครอบครัวไปจนถึงเนินหลักฐาน ตอนกลางของเส้นชีวิตมีเส้นขีดลงจากเส้นชีวิตอยู่หลาย ๆ เส้น แสดงว่าเจ้าของมือนั้นชีวิตจะต้องมีการเดินทางอยู่เสมอ หรือมีอาชีพหากินด้วยการเดินทาง เป็นประจำก็ได้ เส้นเดินทางที่แยกลงจาก เส้นชีวิต เป็นเส้นเล็ก ๆ สั้น ๆ ตามแบบนี้ แสดงว่าการเดินทางนั้นเป็นการเดินทางที่ไปไม่ไกลนัก หรือมีการเดินทางใกล้บ้านใกล้ที่อยู่ของตนนั้นเอง คำย่อว่า "ชีวิตเดินทาง"

๕๒

๕๒. เส้นชีวิตเกิดขึ้นที่ง่ามมือ แต่เส้นชีวิตเส้นนี้ท่อนปลายจะสั้นยาวอย่างใดก็เหมือนกัน ตอนโคนมีรูปเบ็นเกาะที่เกิดจากเส้นสมองทับอยู่บนเส้นชีวิตด้วย แล้วมีเส้นวาสนาเบ็นอารมณ์เกิดขึ้นจากเส้นชีวิตผ่านเกาะนั้นขึ้นไปทำให้เกาะแปรรูปไปเบ็นอย่างอื่น แสดงว่าเจ้าของมือนั้นชีวิตบั้นต้นเกิดมาจะต้องโศกเศร้า คือมีพ่อแม่ลูกเมียจะต้องพลัดพรากจากกันไป หรือตายจากกันไปทั้งสิ้น แต่ภายหลังมีความเพียรพยายาม กระทำให้ความโศกเศร้านั้นหายไปได้ คือได้ลูกได้เมียได้ผัวไม่พลัดพรากจากกันต่อไปอีก คำย่อว่า "ชีวิตกับความโศก"

๕๓

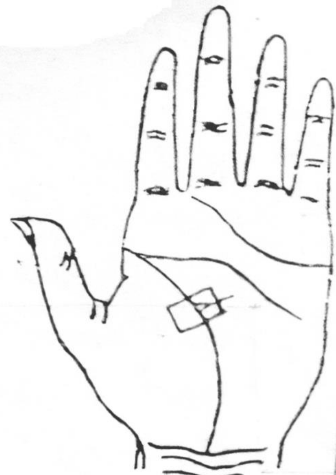
๕๓. เส้นชีวิตเกิดขึ้นจากง่ามมือ เส้นชีวิตเส้นนี้ตอนปลายจะเบ็นรูปใดก็ตาม แต่ตอนโคนมีเส้นสมองเกิดขึ้นเบ็น ๒ เส้นและมีเส้นอื่น ๆ พุ่งเข้ามาทำรูปเบ็นสามเหลี่ยมอยู่ด้วย แสดงว่าเจ้าของมือนั้นเกิดมาจะมีความรอบรู้ในเรื่องบางสิ่งบางอย่างที่เบ็นหลักวิชา และความรอบรู้ในเรื่องที่เบ็นหลักวิชานั้น สามารถจะเผยแพร่ถ่ายทอดความรู้นั้นไปให้ผู้อื่นได้ด้วย คำย่อว่า "ชีวิตที่เบ็นหลักวิชา"

๕๔

๕๔. เส้นชีวิตเกิดขึ้นจากง่ามมือ เส้นชีวิตเส้นนี้โค้งล้อมเนินครอบครัวไปจนถึงเนินหลักฐาน ตอนต้นของเส้นชีวิตมีเส้นวาสนาเบ็นอารมณ์พุ่งขึ้นไปถึงเนินอารมณ์อยู่ด้วย และเส้นวาสนาเบ็นอารมณ์เส้นนี้พุ่งขึ้นไปต่อกับเส้นมรณะที่เนินอารมณ์อีกต่อหนึ่ง แสดงว่าเจ้าของมือเมื่อได้คู่ ๆ จะต้องตายจากไปเสมอ ถ้าเส้นนี้เบ็นเส้นใหญ่เห็นชัดเจน แสดงว่าได้คู่กี่คนคู่นั้นก็จะตายหมด ถ้าเส้นเล็กบาง ๆ เมื่อคู่ตายจากสักคน๒ คนก็หมดกำลังลง ต่อไปได้คู่แล้วไม่ตายอีก เส้นนี้เหมือนอย่างที่เขาเรียกว่าคนกินผัวกินเมียเบ็นต้น คำย่อว่า "ชีวิตทำลายคู่"

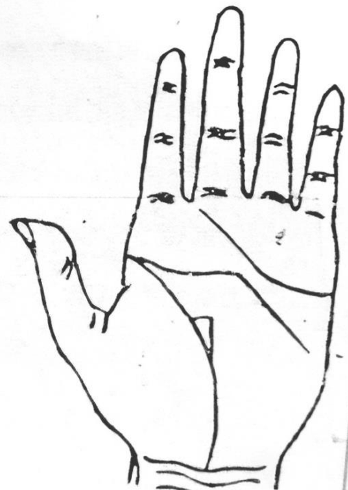

๕๕

๕๕. เส้นชีวิตเกิดขึ้นจากง่ามมือ เส้นชีวิตเส้นนี้โค้งล้อมเนินครอบครัวไปถึงเนินหลักฐาน ตอนกลางของเส้นชีวิตขาดออกจากกัน แต่ตรงที่เส้นชีวิตขาดนั้นกลับมีเส้นเบ็นรูปสี่เหลี่ยมคร่อมอยู่ด้วย แสดงว่าเจ้าของมือนั้นในตอนที่เส้นชีวิตขาดนั้นจะเจ็บป่วยรุนแรงเกือบเสียชีวิตหนหนึ่ง แต่บังเอิญมีผู้ช่วยเหลือให้รอดไปได้ (เส้นนี้เคยพบว่า เจ้าของมือมักจะเกิดเรื่องเจ็บป่วยเบ็นส่วนมาก แต่เมื่อเจ็บจนใคร ๆ เห็นว่าจะไม่รอดแล้ว ก็กลับมีหมอดีมาช่วยเหลือให้รอดไปได้ไม่ถึงตาย) คำย่อว่า "ชีวิตมีผู้ช่วย"

๕๖

๕๖. เส้นชีวิตเกิดขึ้นจากง่ามมือ ตอนกลางของเส้นชีวิตมีเส้นเป็นรูปสี่เหลี่ยมอยู่ด้วย และภายในเส้นสี่เหลี่ยมนั้นจะมีเส้นที่อ่านความหมายว่าอย่างไรเกิดขึ้นก็ได้ แสดงว่าเส้นที่เกิดขึ้นในรูปสี่เหลี่ยมนั้นจะไม่เกิดเรื่องราวขึ้นกับเจ้าของมือนั้นเลย เช่นในรูปตัวอย่างนี้มีเส้นโรคประสาทโกรธเคืองเกิดขึ้นในรูปสี่เหลี่ยมอยู่ด้วย แต่เจ้าของมือจะไม่โกรธเคืองกับผู้ใดในระยะนั้น หรือบางทีอาจจะนึกโกรธแล้วไม่โกรธก็ได้ แต่ถ้ารูปสี่เหลี่ยมขาด ๆ ตอน ๆ อาจจะโกรธแล้วหายก็ได้ หมายถึงป้องกันไม่สนิท คำย่อว่า "ชีวิตมีการป้องกัน"

๕๗

๕๗. เส้นชีวิตเกิดขึ้นจากง่ามมือ ตอนกลางมีรูปสามเหลี่ยมเกิดขึ้นด้วยเส้นรูป ๓ เหลี่ยมนี้ ข้างบนเป็นเส้นตรง ข้างล่างเป็นรูปเฉียงเข้ามาชนกับเส้นชีวิต เส้นรูปสามเหลี่ยมนี้จะทำมุมให้เกิดขึ้นด้วยเส้นหนึ่งเส้นใดก็ได้ แสดงว่าในระยะชีวิตตอนนั้นของเจ้าของมือนั้นจะหาเงินไม่พอใช้ คำว่าหาเงินไม่พอใช้ตามรูปของเส้นนี้ ไม่ใช่หาเงินไม่ได้ บางคนหาได้มากแต่จะเกิดเรื่องต้องเสียต้องจ่ายมากกว่าหาได้อยู่เสมอ คำย่อว่า "ชีวิตหาเงินไม่พอใช้"

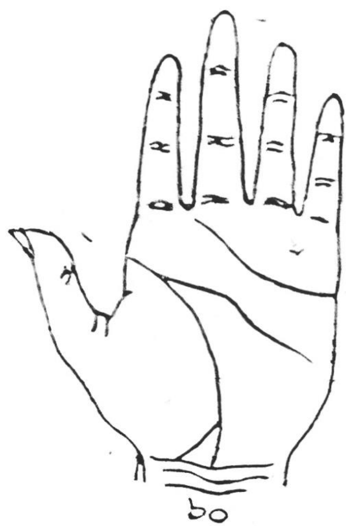
๕๘

๕๘. เส้นชีวิตเกิดเส้นเป็นรูปสามเหลี่ยมแอบอยู่ภายในเส้นชีวิต เส้นรูปสามเหลี่ยมเส้นนี้มีลักษณะเหมือนกับรูปสามเหลี่ยมที่กล่าวมาแล้ว คือตอนข้างบนตัดเป็นเส้นตรงออกไป แล้วมีเส้นหักพับจากเส้นที่ตัดตรงไปนั้นเข้ามาหาเส้นชีวิตอีกทีหนึ่ง จนกลายเป็นรูปสามเหลี่ยม แต่เส้นรูปสามเหลี่ยมเส้นนี้ใหญ่มาก (เส้นที่เป็นรูปสามเหลี่ยมใหญ่ มักเกิดขึ้นด้วยเส้นโรคประสาทสมองกับเส้นวาสนาทำมุมกัน ให้เกิดเป็นรูปสามเหลี่ยมขึ้น) แสดงว่าเจ้าของมือนั้นเกิดมาจะหาเงินไม่พอใช้ตลอดชีวิต และเรื่องการหาเงินที่ไม่พอใช้นี่เอง จะทำให้กระทบกระเทือนสมองหรือลำบากใจอยู่เป็นนิจด้วย (เส้นรูปสามเหลี่ยมอยู่ในที่ราบลำบาก) คำย่อว่า "ชีวิตหาเงินไม่พอใช้ตลอดกาล"

๕๙

๕๙. เส้นชีวิตเกิดขึ้นง่ามมือ ภายในเส้นชีวิตมีเส้นเป็นรูปสามเหลี่ยมเกิดขึ้นด้วย แต่รูปสามเหลี่ยมเส้นนี้ ไม่เหมือนกับรูปสามเหลี่ยมที่กล่าวมาแล้ว คือเส้นรูปสามเหลี่ยมเส้นนั้นห้อยลงแล้วเส้นนั้นหักพับเข้ามาชนกับเส้นชีวิตอีกทอดหนึ่ง เส้นที่ทำให้เป็นรูปสามเหลี่ยมเส้นบนยาวเส้นล่างสั้น แสดงว่าเจ้าของมือนั้นร่างกายจะไม่ดี คือมีการเจ็บป่วยอยู่เสมอ แต่ก็ยังทำงานทำการได้อยู่เรื่อย ๆ ไม่ถึงกับล้มหมอนนอนเสื่อ ถ้าเส้นรูปสามเหลี่ยมนี้ใหญ่มาก หมายถึงตลอดชีวิตเจ็บป่วยอยู่มิได้ขาด คำย่อว่า "ชีวิตเจ็บป่วยสบาย"

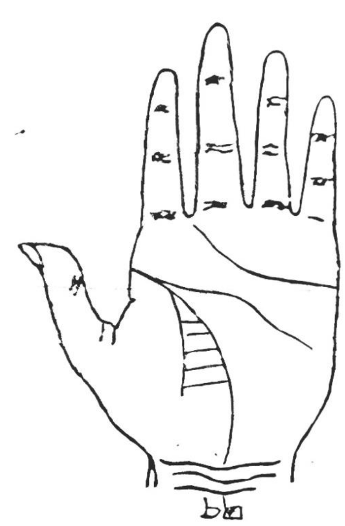
๖๐

๖๐. เส้นชีวิตเกิดขึ้นจากง่ามมือ เส้นชีวิตเส้นนี้โค้งล้อมเนินครอบครัว ไปจบถึงเนินหลักฐาน และที่เนินหลักฐานนั้นเส้นชีวิตแตกออกเป็นเส้นหลักฐานอยู่ด้วยแสดงว่าเจ้าของมือนั้นจะเป็นผู้ที่มีหลักฐานบ้านช่อง บริบูรณ์เสมอถ้าเส้นหลักฐานนี้เกิดขึ้นจากเส้นชีวิตทั้ง ๒ มือแสดงว่าเจ้าของมือนั้นจะมีหลักฐานบ้านช่องตั้งแต่อายุน้อย ๆ คือตั้งแต่อายุ ๒๐ ปีขึ้นไป ในชั้นแรกอาจจะเช่าบ้านเขาอยู่ โดยไม่ต้องอาศัยใครก่อนก็ได้ แต่เมื่ออายุมากขึ้นแล้วคนที่มีเส้นหลักฐานอยู่ทั้ง ๒ มือ จะต้องสร้างบ้านช่องที่ดินของตนเองขึ้นได้ด้วย คำย่อว่า "ชีวิตหลักฐาน"

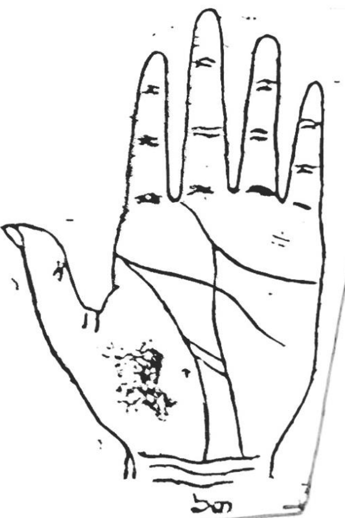
๖๑

๖๑. เส้นชีวิตเกิดขึ้นที่ง่ามมือ เส้นชีวิตเส้นนี้ โค้งเป็นวงไปตามเนินครอบครัว ตอนปลายของเส้นชีวิตไปหมดอยู่ที่เนินหลักฐานและมีเส้นหลักฐานแยกออกจากท่อนปลายของเส้นชีวิตอยู่ด้วย เส้นหลักฐานเส้นนี้เมื่อแยกออกแล้วก็แยกออกเป็นหลาย ๆ เหลี่ยมด้วยกัน แสดงว่าเจ้าของมือนั้นจะเป็นคนที่มีหลักฐานบ้านช่องที่ดินหลาย ๆ แห่ง ตามมากและน้อยของเส้นที่เป็นเหลี่ยม ๆ นั้น คำย่อว่า "ชีวิตหลักฐานหลายแห่ง"

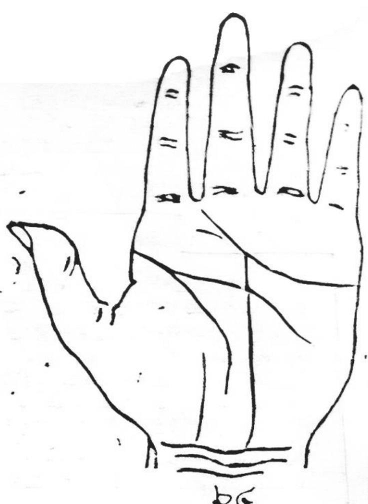
๖๒

๖๒. เส้นชีวิตเกิดขึ้นที่ง่ามมือ เส้นชีวิตเส้นนี้โค้งไปตามเนินครอบครัวตอนปลายของเส้นชีวิตไปหมดอยู่ที่เนินหลักฐาน ภายในเนินครอบครัวมีเส้นคู่กันเกิดขึ้นด้วย และจากเส้นคู่กันเส้นนั้น มีเส้นขีดเข้ามาหาเส้นชีวิตเป็นช่อง ๆ แสดงว่าเมื่อชีวิตเดินมาถึงเส้นที่ขีดขึ้นไปหาเส้นคู่กันหนหนึ่ง เจ้าของมือนั้นจะต้องย้ายที่อยู่หนหนึ่งถ้าเส้นขีดขึ้นไปหาเส้นคู่กันนั้นมีหลาย ๆ เส้น แสดงว่าเจ้าของมือนั้นจะต้องมีการโยกย้ายที่อยู่หลาย ๆ ครั้งเท่ากับเส้นที่ขีดขึ้นไปนั้น คำย่อว่า "ชีวิตโยกย้าย"

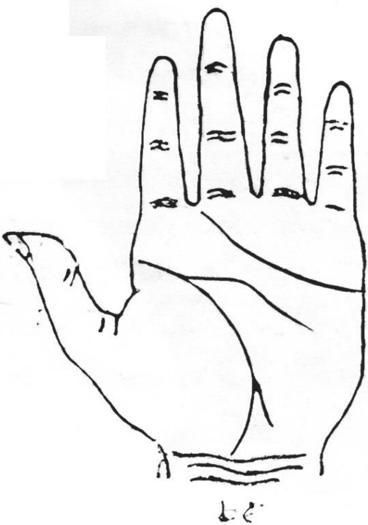
๖๓

๖๓. เส้นชีวิตเกิดขึ้นที่ง่ามมือ ตอนกลางของเส้นชีวิตเส้นนี้มีเส้นเดินทางพุ่งไปชนเส้นวาสนา ในกลางที่ราบลำบากอยู่ ๒ เส้นด้วยกัน แสดงว่าเจ้าของมือนั้นจะมีที่อยู่ ๒ แห่ง หรือทำงาน ๒ แห่งก็ได้ และจะต้องไป ๆ มา ๆ จากที่แห่งหนึ่งไปยังที่แห่งหนึ่งอยู่เสมอ เส้นวาสนาที่เกิดขึ้นในที่ราบลำบากนี้ ย่อมให้ความหมายไปถึงการเงินที่ดีหรือไม่ดีด้วย ถ้าเส้นวาสนาขึ้นพ้นเส้นสมองขึ้นไป ๆ จนอยู่กับเส้นหัวใจ แสดงว่าการเงินของเจ้ามือนั้นก็หาเงินทองได้ด้วยความเย็นใจ แต่ถ้าเส้นวาสนาขึ้นไปชนเส้นสมองอยู่ด้วยแสดงว่าเจ้าของมือนั้นการเงินไม่ค่อยดี คือมี ๆ หมด ๆ อยู่เรื่อย ๆ เรื่องการเงินทำให้กระทบกระเทือนสมองอยู่เป็นนิจ คำย่อว่า "ชีวิตมีที่อยู่ ๒ แห่ง"

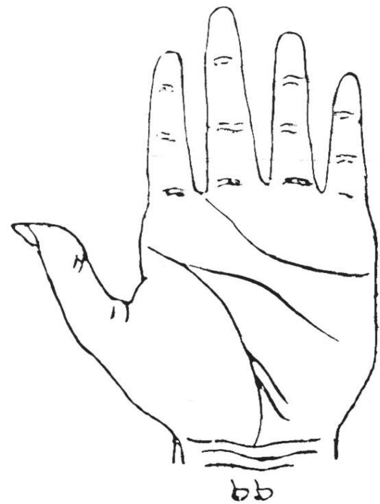
๖๔

๖๔. เส้นชีวิตเกิดขึ้นที่ง่ามมือ เส้นชีวิตเส้นนี้ยาวไปไม่ถึงเนินหลักฐานก็ขาดหายไปแล้วมีเส้นคู่กันเกิดขึ้นภายนอกเส้นชีวิต และภายในเส้นชีวิตมีเส้นวาสนาอยู่ด้วย แสดงว่าเจ้าของมือนั้นจะมีลักษณะเหมือนคนที่ไม่มีชีวิต มีแต่ผู้ช่วยเหลือและวาสนา คนที่มีเส้นชีวิตเช่นนี้จะเจ็บเกือบตายบ่อย ๆ แต่เมื่อทำท่าจะตายแล้วก็จะมีหมอหรือผู้ให้ยา กลับหายสบายขึ้นอีก แต่มิช้ามินานก็เจ็บเกือบตายอีกอยู่เรื่อย ๆ แต่ไม่ตายสักที บางคนขนาดต่อโลงแล้วไม่ตายก็ได้ คำย่อว่า "ชีวิตไม่มี มีแต่วาสนา"

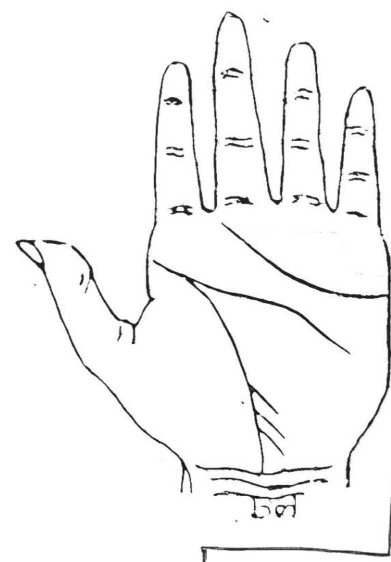
๖๕

๖๕. เส้นชีวิตเกิดขึ้นที่ง่ามมือ แล้วโค้งล้อมเนินครอบครัวไปถึงเนินหลักฐาน ตอนปลายของเส้นชีวิตเส้นนี้ มีเส้นแยกลงจากเส้นชีวิตเข้าไปภายในอยู่ด้วย เส้นที่แยกลงไปนี้เป็นเส้นใหญ่เห็นชัดเจนเท่ากับเส้นชีวิต และไม่ได้พุ่งปลายไปหาเนินวิปริต เหมือนเส้นเดินทาง แสดงว่าเจ้าของมือนั้นเกิดมาจะต้องเป็นกำพร้า ไม่พ่อหรือแม่คนใดคนหนึ่งจะต้องตายจากไปตั้งแต่ตนเองอายุยังน้อยอยู่ คำย่อว่า "ชีวิตกำพร้า"

๖๖

๖๖. เส้นชีวิตเกิดขึ้นจากง่ามมือ แล้วโค้งล้อม เนินครอบครัวไปถึงเนินหลักฐาน เส้นชีวิตเส้นนี้มีเส้นแยกลงทางท่อนปลายของเส้นชีวิตอยู่ ๒ เส้น เส้นแยกลงทั้ง ๒ เส้นนี้เป็นเส้นใหญ่เห็นชัดเจนเหมือนกับเส้นชีวิต แสดงว่าเจ้าของมือนั้น เกิดมาจะต้องเป็นกำพร้าทั้งพ่อและแม่ คือพ่อแม่จะต้องตายจากไปตั้งแต่ตนเองอายุยังน้อยอยู่ตัวเองจะต้องระเหเร่ร่อน ไปอาศัยร่มไม้ชายคาของผู้อื่นอยู่เสมอ คำย่อว่า "ชีวิตกำพร้าคู่"

๖๗

๖๗. เส้นชีวิตเกิดขึ้นจากง่ามมือแล้วโค้งล้อมเนินครอบครัวไปถึงเนินหลักฐาน เส้นชีวิตเส้นนี้ทางท่อนปลายมีเส้นแยกลงเข้าไปภายในเส้นชีวิตอยู่หลาย ๆ เส้น เส้นที่แยกลงไปนี้จะเป็นเส้นเล็กหรือใหญ่ก็ได้ แสดงว่าเจ้าของมือนั้นเมื่ออายุยังน้อยอยู่หรืออายุกลางคน จะมีทรัพย์สินสมบัติเงินทองมากมายสักเท่าใดก็เหมือนกัน ครั้นภายหลังเมื่ออายุมากเข้าแล้วก็จะยากจนลง ทรัพย์สินสมบัติที่สร้างมาจะสูญเสียไปหมดสิ้น คำย่อว่า "ชีวิตจนลงในภายหลัง"

ปัจฉิมลิขิตแห่ง

วิชาการอ่านโค๊ดวิทยุแห่งจักรวาฬ

เล่มที่ ๑

ในวิชาการอ่านโค๊ดวิทยุแห่งจักรวาฬ หรือการเรียนวิชาดูลายมือแบบใหม่เล่มที่ ๑ กำหนดให้การเล่าเรียนจบลงแต่เพียงเท่านี้ ผู้สนใจที่จะทำการศึกษาให้มีความรู้กว้างขวางออกไปอีก จะต้องทำการศึกษาเล่าเรียนในเล่มที่ ๒ ต่อไป แต่ก่อนที่จะจบตำราในเล่มที่ ๑ นี้ มีข้อที่จะแนะนำให้ผู้ศึกษาได้ทราบไว้บ้างตามสมควรคือ ในตำราเล่มที่ ๑ นี้ ผู้ศึกษาทุก ๆ คนจะต้องแปลกใจบ้างไม่มากก็น้อย เพราะอันว่าวิชาการดูลายมือ หรืออย่างที่เรียกว่าวิชาหัตถศาสตร์นี้ แต่เดิม ๆ มาก็มีตำหรับตำราของเกจิอาจารย์ต่าง ๆ อยู่มากมายหลายเล่มด้วยกัน และตำราเหล่านั้นบางเล่มได้เอาลายมือจริง ๆ มาลงไว้ก็มีเป็นจำนวนมาก ซึ่งส่วนใหญ่เป็นลายมือของมหาบุรุษต่าง ๆ ก็มี แต่จำพวกลายมือจริง ๆ ที่ตำราเดิม ๆ ได้นำมาลงไว้นั้น หามีตำราเล่มใด ๆ ที่จะได้บรรยายถึงเส้นทุก ๆ เส้นในลายมือนั้น ๆ ไม่ อย่างมากที่ตำราเหล่านั้นจะทำได้ก็คือ ชี้แนะให้เห็นเส้นบางเส้น หรือเครื่องหมายบางเครื่องหมายในลายมือนั้นเท่านั้น ส่วนเส้นต่าง ๆ ที่ปรากฏอยู่อีกมากๆ เส้นนั้น หาได้มีตำราใด ๆ ได้เคยบรรยายไว้แต่อย่างใดไม่ เรื่องที่ว่านี้ผู้ศึกษาทุก ๆ คนที่ได้เคยอ่าน หรือได้เคยเล่าเรียนจากตำราเดิม ๆ มาแล้ว คงจะ

เห็นได้ว่าเป็นดังนั้น เรื่องนี้จึงพอสรุปได้ว่าการที่หนังสือตำราเหล่านั้น ไม่สามารถจะอธิบายเส้นทุก ๆ เส้นในลายมือที่เอามาแสดงไว้นั้น ก็เพราะตำราเหล่านั้นไม่รู้จักเส้นในลายมือของคนเหล่านั้นนั่นเอง ท่านก็เหมือนกับคนที่รู้หนังสือ ๒–๓ ตัว เมื่อพลิกหนังสือเต็มหน้ากระดาษขึ้นมา ก็ชี้ให้ดูได้แต่ตัว ก. หรือตัว ข. ตัวใดตัวหนึ่งเท่านั้น แต่อีกหลายร้อยหลายพันตัวไม่รู้ว่าตัวอะไร และอ่านว่าอย่างไร จึงไม่มีใครอธิบายไว้ในหนังสือเล่มใด ๆ ทั้งสิ้น สรุปแล้วก็ได้ความว่าเพราะยังไม่มีใครรู้จักเส้นในลายมือของคนเราทุก ๆ เส้นนั่นเอง แต่สำหรับในตำรานี้ไม่ว่าจะนำลายมือใด ๆ มาแสดงไว้ ผู้บรรยายหรือผู้เล่าเรียนตำรานี้ทุก ๆ คน ก็ย่อมจะรู้จักเส้นในลายมือเหล่านั้นได้ทั้งสิ้น ทั้งจะรู้จักความหมายของเส้นเหล่านั้นที่บวกกันอยู่แล้วอ่านว่าอย่างไรด้วย เมื่อเป็นดังนี้แล้ว ก็เป็นอันหวังได้ว่าไม่ว่าคนใดที่เรียนวิชาดูลายมือจากตำรานี้แล้ว ย่อมจะอ่านเส้นบนลายมือของคนทั้งโลกให้ออกได้อย่างแน่นอน

ก่อนที่ผู้ศึกษาจะเรียนผ่านจากเล่มที่ ๑ ไปนั้น จึงขอตักเตือนว่าอันหนังสือวิชาการอ่านโค๊ดวิทยุแห่งจักรวาฬ หรือ วิชาการดูลายมือเล่มที่ ๑ นี้ เป็นหนังสือที่จะสอนให้ผู้ศึกษารู้จักเส้นในลายมือของคนทุก ๆ คนอย่างแท้จริง เมื่อท่านได้ศึกษาจากตำราเล่มที่ ๑ นี้จบลงแล้ว ท่านก็จะสามารถรู้จักชื่อเส้นในลายมือของคนทุก ๆ คนได้ทั้งหมด อันนี้เป็นความรู้ชั้นต้นหรือความรู้ชั้นประถม ถ้าท่านเรียนในตำราเล่มที่ ๑ ให้มีความรู้แต่เพียงเท่านี้ ก็หมายความว่าท่านรู้วิชานี้ขึ้นมาเกือบครึ่งหนึ่งแล้ว ส่วนถ้าและท่านต้องการจะมีความรู้สูงขึ้นไปอีก จนถึงกับจะให้พยากรณ์ชะตาชีวิตของ

คนเราได้ทุก ๆ อย่าง ท่านก็ต้องไปทำการศึกษาจากตำรานี้ในเล่มที่ ๒-๓ หรือ ๔ ต่อไปอีก ซึ่งความรู้ในเล่มต่อ ๆ ไปนั้น ก็จะนำผู้ศึกษาไปสู่การพยากรณ์ที่สูงขึ้นไปเรื่อย ๆ จนสามารถจะพยากรณ์เรื่องอะไร ๆ ที่จะเกิดขึ้นกับคนทั้งโลกนี้ได้ทั้งสิ้น โดยไม่ต้องใช้การโกหกพกลมหรือการเดาเข้าช่วยแต่ประการใดด้วย ทั้งไม่ต้องเลือกว่าสิ่งที่พยากรณ์ไปนั้น เจ้าของมือนั้นจะต้องการหรือไม่ต้องการ ก็จะเกิดเรื่องนั้น ๆ ขึ้นกับเจ้าของมือนั้นได้ รวมแล้วก็หมายความว่าท่านจะต้องรู้วิชานี้ หรืออ่านเส้นบนลายมือคนทั้งโลกให้ออกได้อย่างแน่นอน เพราะผู้รวบรวมตำรานี้ได้นำเส้นบนลายมือของคนทั้งโลกมาอยู่ในตำรา ๔ เล่มนี้หมดสิ้นแล้ว และไม่ต้องเลือกว่าคนเหล่านั้นจะเป็นคนชาติใดภาษาใดด้วย เพราะในเล่มต่อ ๆ ไปนั้น จะสอนให้ผู้ศึกษารู้จักเส้นทุก ๆ เส้นในลายมือของคนทุก ๆ คน

อนึ่ง อันวิชาการอ่านโคตวิทยุแห่งจักรวาลเล่มที่ ๑ นี้ เป็นวิชาการอ่านโคตวิทยุแห่งจักรวาลเล่มที่ ๑ ที่ได้ทำการปรับปรุงใหม่ เพื่อให้ผู้ศึกษาได้ศึกษาเล่าเรียนง่ายขึ้น อันเป็นตำราเล่มที่ ๑ ซึ่งจัดพิมพ์ขึ้นเป็นครั้งที่ ๒ เพราะฉะนั้นถ้าผู้ศึกษาจะซื้อตำราเล่มที่ ๒ มาทำการศึกษาต่อไปแล้ว ก็ต้องซื้อหนังสือวิชาการอ่านโคตวิทยุแห่งจักรวาลเล่มที่ ๒ พิมพ์ครั้งที่ ๒ เช่นเดียวกัน ข้อความในหนังสือทั้ง ๒ เล่มนี้จึงจะติดต่อกันไปไม่ซ้ำซากกัน ส่วนถ้าและท่านจะซื้อตำราเล่มที่ ๓ และเล่มที่ ๔ ต่อไปอีก ก็ไม่ต้องเลือกว่าตำรา ๒ เล่มนั้นจะพิมพ์ครั้งที่ ๑ หรือครั้งที่ ๒ เพราะในหนังสือตำรา ๒ เล่มนั้นจะไม่มีการเปลี่ยนแปลงแต่อย่างใดอีก ทั้งจะมีข้อความติดต่อกันไปจากเล่มที่ ๒ พิมพ์ครั้งที่ ๒ นี้ด้วย

ในที่สุดนี้ขอให้ทุก ๆ ท่านที่เรียนดูลายมือจากตำรานี้ จงภูมิใจได้แล้วว่าท่านเลือกซื้อตำราได้ถูกต้อง และตำรานี้เท่านั้นที่จะทำให้คนทั้งโลกรอบรู้ในวิชานี้ได้ หรืออ่านเส้นบนลายมือของคนทั้งโลกออกได้ ขอให้ทุก ๆ ท่านจงมีความสุข ความเจริญ และขอให้ความหวังตั้งใจที่ท่านจะเล่าเรียนวิชานี้ จงประสพผลสำเร็จทุก ๆ ท่าน เทอญ

ขอได้รับความนับถืออย่างสูง

โหรญาณศิลป์

พิมพ์ที่ โรงพิมพ์ประเสริฐอักษร 691 ถนนมหาชัย พระนคร
นายอำนวย จักรานุกูล ผู้พิมพ์ผู้โฆษณา พ.ศ. 2512 โทร. 23752